

Năm Xuân Thứ Hai Mươi Tám

Contents

Năm Xuân Thứ Hai Mươi Tám	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	29
7. Chương 7	32
8. Chương 8: “tối Thứ Bảy Này Có Rảnh Không?”	37
9. Chương 9: “hôm Nay Tôi Mới Biết, Thì Ra Cô Thích Người Lớn Tuổi.”	41
10. Chương 10: “thôi Đi, Rõ Như Ban Ngày Mà Còn Vờ Vặt Cái Gì.”	44
11. Chương 11: Ly Biệt Ái Tình	49
12. Chương 12: Lục Hoài Chinh Chỉ Mới Tạm Thời Quyết Định Coi Vu Hảo Như “bạn Gái Trước” Mấy Giây Trước.”	55
13. Chương 13	57
14. Chương 14: “bác Sĩ Vu, Cô Cũng Có Thể Nghe Cái Này À?”	62
15. Chương 15: Cô Vu Hảo, Cô Thích Like Moment Của Tôi Quá Đó Nha	67
16. Chương 16: Lòng Ngực Lục Hoài Chinh Tắc Nghẽn, Anh Lấy Dũng Khí Kéo Xuống Xem Tiếp	73
17. Chương 17: Bảo Vệ Nước Nhà, Dũng Cảm Tiên Phong, Thế Hệ Chúng Ta Phải Kiên Cường .	78
18. Chương 18: Đám Nhận Trọng Trách Lớn Lao, Đưa Tiếng Thơm Bay Xa Muôn Đời. Một Lòng Tận Trung Với Cường Vị, Sinh Ở Nơi Nào Ra Đi	83
19. Chương 19: “tôi Nhớ Biển Số Xe Rồi, Mai Tôi Sẽ Tìm Người Điều Tra Xem Rốt Cuộc Cậu Này Có Lai Lịch Thế Nào.”	87
20. Chương 20: Thế Giới Này Nguy Hiểm Hơn Cậu Tưởng Tượng Nhiều, Nhưng Nó Cũng Tốt Lành Hơn Cậu Nghĩ Nhiều	91
21. Chương 21: Mang Trọng Trách Lớn Lao, Đưa Tiếng Thơm Bay Xa	95
22. Chương 22: Nếu Còn Cảm Giác, Vậy Cậu Do Dự Cái Gì? Theo Đuổi Mau!	100
23. Chương 23: Hàm Ến Cổ Hổ, Bay Mà Ăn Thịt, Thực Là Tướng Vạn Lý Phong Hầu	104
24. Chương 24: Thực Ra Nếu Là Người Khác Thì Ai Tôi Cũng Dám, Duy Chỉ Có Cô Ấy Là Không	110
25. Chương 25	114
26. Chương 26: Hành Lang Dài Một Tắc Tương Tư, Mười Năm Vẫn Hoài Một Tấm Lòng	119
27. Chương 27: “sai Rồi.” Lục Hoài Chinh Sửa Lại, “không Phải Đồ Con Gái, Mà Là Đồ Em.” . .	124
28. Chương 28: “sau Này Trong Nhà Có Một Người Biết Gối Là Đủ Rồi.”	127
29. Chương 29: Lục Hoài Chinh Luôn Cảm Thấy, Anh Nguyện Ý Vì Cô Thì Đó Cũng Chỉ Là Một Phía Bên Anh, Còn Cô, Hẳn Là Cần Tự Do	132
30. Chương 30: Non Sông Bất Khuất	137
31. Chương 31: “có Phải Thích Ngửi Mùi Sơn Không?!”	142
32. Chương 32: “không Được, Bác Sĩ Tiểu Vu Của Cậu Xấu Hổ, Có Mấy Lờ, Tôi Tự Nói Riêng Với Cô Ấy Là Đủ.”	146
33. Chương 33: Nam Triều Nồng Sắc Xuân, Mấy Độ Lầu Mưa Gió - Tháng 3 Năm 2014, Không Thể Nổ Súng Bình Thường, Phải Huấn Luyện Thế	151

34. Chương 34	155
35. Chương 35: “anh Cũng Rất Nhớ Em. Rất Rất Nhớ.”	158
36. Chương 36	162
37. Chương 37	169
38. Chương 38	175
39. Chương 39: Em Có Mạnh Mỗi Mới	181
40. Chương 40: “hắn Bây Giờ Hắn Ta Đang Ở Ngoài Hội Trường Đây.”	186
41. Chương 41: Nếu Không Phải Thì Chúng Ta Kết Hôn Nhé, Có Được Không?	191
42. Chương 42: “thảm Hi Nguyên, Anh Ấy Đến Vân Nam Nghiên Cứu, Giáo Sư Hàn Nhờ Anh Ấy Đem Vài Thứ Đến.”	196
43. Chương 43: Tác Thành? Người Của Tôi, Anh Ta Dám Tiếp Ư?”	201
44. Chương 44	204
45. Chương 45	209
46. Chương 46	218
47. Chương 47	221
48. Chương 48	223
49. Chương 49	226
50. Chương 50: “cãi Nhau Với Gia Miện Rồi, Không Về Bên Kia nữa, Thu Nhận Anh Có Được Không?”	233

Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, HEEdit: LuChan, Qín Zòmột câu chuyện tình yêu bắt nguồn từ ghế nhà trường,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-xuan-thu-hai-muoi-tam>

1. Chương 1

Edit: LuChan

“Lục Hoài Chính –”

Phụ nữ hai mươi tám tuổi là khổ sở nhất.

Lúc bà Phùng nói lời này, Vu Hảo vẫn rất bình thường đứng trước gương trong nhà tắm trang điểm. Bà Phùng đi ngang qua nhà tắm, trong tay ôm một đống quần áo vừa gấp xong, trong miệng không ngừng

lắm nhầm, không biết là nói với cô hay tự nói với chính mình.

“Lúc mẹ hai mươi tám tuổi thì đã có vết chân chim rồi... Có điều không để tâm lắm, nhưng dần dần, mặt cũng bắt đầu xuống sắc. Lúc ở đơn vị nghe người khác gọi mẹ là chị Phùng là lại liếc xéo người ta, lúc uống cafe thì luôn cho vài quả cầu kỷ tử vào. Khi đó còn chưa hiểu gì, cho đến khi xem xong bộ phim trên TV, mới biết hóa ra đó chính là bệnh lão hóa của chị em phụ nữ.”

Trong nhà vệ sinh không ai đáp lời, rất yên tĩnh, chỉ có tiếng loảng xoảng của chai lọ thủy tinh va vào nhau.

Phùng Ngạn Chi mở tủ quần áo của Vu Hảo ra, xếp đồ vào đống cho cô. Tay mới vừa đưa vào thì đã chạm đến một vật cứng cứng, lấy ra nhìn, thì ra là dụng cụ thẩm mỹ mà mấy ngày trước nha đầu này lật tung khắp nhà mà vẫn không tìm ra. Không phải nói là dùng xong thì cất vào trong ngăn kéo sao, Phùng Ngạn Chi bắt đắc dĩ lắc đầu, lấy ra đặt vào chỗ nổi bật hộ cô.

“Dù có chăm sóc mặt tốt đến đâu mà không kết hôn thì có ích gì, chờ cho cơ thể suy yếu, để xem con sinh con thế nào.” Bà Phùng lại trách mắng cô như thường ngày.

Nói đến đây, bảo gương mặt này đẹp tuyệt thì chưa đến mức, nhưng đúng thật là khá xinh xắn, tách biệt các ngũ quan ra thì nhìn không đẹp như thế, nhưng đến khi đặt chung một chỗ thì khá có ý vị. Cộng thêm khí chất trên người cô quá sạch sẽ, mi dài mắt sáng, giống như một đầm nước trong, rất có ý thơ.

Phùng Ngạn Chi luôn ngầm phê bình việc mấy năm nay cô chưa từng có bạn trai, tổn không ít tâm tư giới thiệu đối tượng cho cô. Từ nhỏ Vu Hảo đã tâm cao khí ngạo, số nam sinh theo đuổi cô có bẻ đầu ngón tay cũng không đếm xuể, gì mà chưa từng thấy qua đàn ông con trai chứ, con bé mà muốn tìm còn sợ không tìm được sao? Nhưng quan trọng nhất chính là chưa gặp người nào khiến mình rung động cả, Phùng Ngạn Chi mắng cô là đồ trái tim được làm bằng đá, không chút tan chảy.

Nhưng chính bản thân cô lại thấy không đúng, cô cũng từng rung động rồi mà.

Vu Hảo bịt tai không nghe, ung dung soi gương vẽ mi, Phùng Ngạn Chi lại bắt đầu quét sân ở bên ngoài.

Mà miệng thì vẫn không ngừng nói: “Đàn ông hai mươi thích con gái hai mươi, đến khi ba mươi tuổi vẫn muốn tìm một cô hai mươi mấy, còn lũ đàn ông ngoài bốn mươi thì khỏi phải nói nữa, có tên nào nhìn thấy gái hai mươi mà mắt không sáng lên không, lấy giáo sư Hàn trong viện của con mà nói kìa, người cũng đã năm mươi rồi, thế mà hễ nhìn thấy cô nào hai mươi là lại y hệt tên đại gái.”

Lúc này Vu Hảo nghe không nổi nữa, thò nửa người ra khỏi nhà tắm, “Mẹ đừng có bôi xấu giáo sư Hàn nữa, thầy ấy đối xử thân thiết với mọi người, người nào cũng đối xử như nhau, hơn nữa giáo sư Hàn còn có ơn với con, cẩn thận đừng để ông Vu nghe thấy, không thì lại nổi trận lôi đình với mẹ đấy!”

Phùng Ngạn Chi biết vừa rồi mình nói không đúng, bèn đổi lời: “Dù sao thì cũng ý là như vậy, con tự suy nghĩ chút đi, hồi đó con lên đại học, giá thị trường cao như vậy, còn có nhiều nam sinh theo đuổi đến nhà, bây giờ thì sao, có phải không ai thèm hỏi han gì không hả, con có khác gì cọng rau già không?”

Vu Hỏa phản bác lại: “Con là cọng rau già, vậy chứ mẹ là gì? Cọng rau nát?”

Phùng Ngạn Chi không so đo với cô, chỉ cười bỏ qua. Từ lâu đã biết con gái mình là đứa cố chấp, ngoan cố không thay đổi, trong lòng tự có chính kiến, nếu con bé đã quyết tâm không kết hôn, thì cho dù ai bắt ép cũng không được. Giờ có mắng chửi gì nó thì cũng chỉ có tự mình sốt ruột, lại còn bê đá đập chân mình.

Phùng Ngạn Chi dọn rác, chuẩn bị ra cửa mua thức ăn, “Đưa chìa khóa xe cho mẹ, đợi lát nữa nhờ bố con đưa con đi làm đi, chứ hôm nay mẹ phải đến thăm bà.”

“Ồ trong túi xách của con ấy.” Vu Hảo soi gương son môi, há miệng, không hề có chút hình tượng nào, “Gần đây bà chăm triệu kiến mẹ nhỉ?”

Vừa dứt lời, chợt trong đầu lóe lên tia sáng, như sự tỉnh khỏi giấc mộng, đôi mắt trong gương to tròn trừng lớn, tròn đen đảo một vòng ——

Xong đời rồi!

Cũng mặc kệ chỉ mới thoa son được nửa, cô nhanh như chớp xông ra ngoài chạy xuống lầu.

Muộn rồi, bà Phùng đã cầm tấm thiệp hồng trong tay chạm rãi quơ quơ, giọng điệu hệt như phát hiện được châu lục mới:

“Ôi chao, Tống Tiểu Đào cũng sắp kết hôn rồi à? Là nghiên cứu sinh do giáo sư Hàn hướng dẫn đấy hả? Là cái đứa thích sắp đặt sau lưng con phải không? Năm nay mới hai mươi lăm tuổi nhỉ, vẫn còn đi học chứ?”

Chính vì Vu Hảo sợ hãi đến phiên nên mới tìm cách giấu giếm, mới hai tháng mà đây đã là tấm thiệp mời thứ ba rồi, hóa ra năm nay người ta lại đua nhau kết hôn nhiều thế. Cô chấp nhận số phận, dựa tường thở dài, cúi đầu đóng nắp son lại, mắt nhìn mũi nói:

“Đúng đúng đúng, chính là Tống Tiểu Đào đấy đấy. Đối phương còn là một con rùa biển, làm kiến trúc, nhà hai căn hộ. Kết hôn rồi thì bán một căn hộ ở gần viện của chúng ta để mua nhà cưới, còn vay tiền mua xe. Nói là để cô ta mỗi ngày có xe để đi làm, từ căn nhà kia đến viện chúng ta đi bộ chỉ mất năm phút, nhưng bị tắc đường thì đến tận ba mươi phút. Cộng thêm trong viện không có bãi đậu xe, mỗi ngày còn phải dậy sớm giành giật chỗ đỗ với người khác, mẹ nói thử xem có phải chồng cô ta không hiểu chuyện hay không?”

“Mẹ thấy con mới là đứa không hiểu chuyện đấy, bớt đùa bỡn người khác đi.” Phùng Ngạn Chi xem thường nhìn trời.

Vu Hảo đứng trước cửa kính, cũng không biết cô nương Tống Tiểu Đào kia có gắn sai dây thần kinh nào không, mà lúc nào cũng muốn so bì với Vu Hảo. Bao gồm bộ quần áo mà Vu Hảo mới mua, cách đây mấy hôm cô ta cũng vừa mua một bộ hệt như thế, còn nhớ nhó nói là người nhà ở nước ngoài gửi đồ về từ sớm rồi, ý ám chỉ Vu Hảo đang bắt chước theo cô ta.

“Con bé này cũng được đấy chứ,” Phùng Ngạn Chi chinh chiến sa trường nhiều năm, sao lại không nhận ra chút tính toán giữa con gái với nhau, bà cố ý hả hê nhìn nói, “Không phải con bé thích đập con xuống để so sánh sao? Người ta lúc này nở mày nở mặt rồi, có chồng điều kiện tốt, thế cũng coi như là cách mạng thành công rồi. Mẹ thấy giờ con bị con bé đó vượt mặt rồi đấy ——”

Vu Hảo không muốn nghe nữa, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Đồng chí Vu già giật mình run lên, cảm nôi hò hét chạy ra khỏi phòng bếp, mù mờ nhìn bà Phùng đang đứng ở cửa, “Sao thế sao thế!”

Phùng Ngạn Chi cúi đầu thay giày, tâm tình tốt nhìn Vu Quốc Dương nói: “Ông cũng đừng có rảnh rồi quá, không phải Tiểu Thầm về nước rồi à! Tôi bảo ông mời cậu ta lại nhà mình dùng bữa, rốt cuộc ông đã nói chưa thế hả?”

Ông Vu à một tiếng, sờ mũi, giả vờ bình tĩnh đáp: “Nói rồi.”

“Hề nói láo là lại sờ mũi, không sợ người ta không nhìn ra hả?” Phùng Ngạn Chi làm như muốn đánh ông, “Nhìn một cái là biết ngay ông chưa nói rồi, tôi thấy ông bây giờ cũng không để tôi vào trong mắt nữa, thế thì dứt khoát ly hôn đi.”

Vu Quốc Dương cuống cuống nói: “Nói gì thế hả! Cũng đã lớn tuổi rồi ly hôn cái gì! Không phải Tiểu Thầm vừa về nước hay sao, còn một đồng chuyện trong viện, cả ngày không phải nghiên cứu thảo luận này thì cũng là nghiên cứu thảo luận khác, còn chưa điều chỉnh được chênh lệch múi giờ, thế thì tôi còn không biết xấu hổ chạy tới đẩy con gái mình lên làm gì, hơn nữa, mấy năm nay Tiểu Thầm sống rất tốt, cũng có phải bà không biết chuyện của hai đứa nó đâu.”

“Biết thì sao! Bây giờ tụi nó đã lớn rồi, điều kiện Tiểu Thầm tốt như vậy, ông mà không nhanh chân thì sẽ có người muốn làm mối đấy!”

“Được được được, tôi biết rồi, chờ Tiểu Thầm có rảnh, tôi sẽ dẫn cậu ta lại nhà mình ăn cơm.” Vu Quốc Dương biết tính tình của Phùng Ngạn Chi, nói nhiều cũng vô ích, giọng mềm xuống, suy nghĩ một chút rồi lớn gan nói, “Bà gấp gáp cái gì chứ, Tiểu Thầm là người tuần tú lịch sự, nhưng Hảo Hảo nhà chúng ta cũng không kém, bà cho con bé thêm thời gian đi.”

“Sầm” một tiếng, lúc này đổi lại là Phùng Ngạn Chi sập cửa mà đi.

...

Dịp đầu xuân, tháng hai hoa nở yêu kiều đầy sức sống. Trước viện nghiên cứu, cây đào mọc cành lá tốt tươi, còn đâm chồi vài nụ như những hạt gạo, hương thơm ngào ngạt.

Buổi tối Vu Hảo có bữa tiệc, nhưng cô lại lười tham gia, bởi vì đó là tiệc độc thân của Tổng Tiểu Đào cùng

với người chồng hoàng kim sau này của cô ta. Tổng Tiểu Đào tính toán ván này rất chu đáo, nói rằng đám bạn của chồng cô ta vẫn còn độc thân, nên muốn làm mai cho mấy chị em trong viện.

Chồng của Tổng Tiểu Đào tên Lâm Sưởng, chữ kia đọc là “chang”, đồng âm với chữ Xưởng, cái tên này rất hiếm gặp, lần nào Tổng Tiểu Đào giới thiệu với người ta là đều phải uốn lưỡi một lần, rất sợ người khác nghe không rõ. Quả thật con người Lâm Sưởng có năng lực, bề ngoài dễ nhìn lại có công việc ổn định, kết đôi với Tổng Tiểu Đào quả là hợp. Ở đơn vị Tổng Tiểu Đào có nói trình độ của bạn chồng cô ta không hề thua kém gì chồng cô ta đâu, ai ai cũng đều là cực phẩm nhân gian thành tích rạng rỡ. Mấy cô gái nhỏ nghe vừa nghe thấy là bạn của chồng cô ta, trong nháy mắt tinh thần phấn chấn hẳn lên, kéo lấy tay Tổng Tiểu Đào làm như thân thiết còn hơn cả chị em ruột, “Này Tiểu Đào, bạn của chồng cô còn độc thân thật đấy hả?” Đã nhiều năm vậy rồi, học vấn của Từ Hàng không chút tiến bộ, nhưng ngược lại công phu giới thiệu nào xoay chiều này lại tiến bộ không ít.

Triệu Đại Lâm và Vu Hảo hừ mũi xem thường, rất không ưa vẻ mặt đắc ý của Tổng Tiểu Đào, thế là tìm đại một cái cớ từ chối, ra tiệm cơm cùng Vu Hảo ăn ngẫu nhiên.

Hôn lễ được tổ chức vào thứ bảy.

Triệu Đại Lâm đến cùng với Vu Hảo, trong đại sảnh chật ních khách quý, tiếng nói cười ồn ào, người người đều uống đến mặt đỏ ửng, náo nhiệt sôi nổi. Hai người đi hơn một vòng mới tìm được giáo sư Hàn, chỉ thấy mấy cô gái trẻ đang trò chuyện đến khí thế đất trời, tiếng cười tựa chuông bạc, một trận lại tiếp trận khác.

Triệu Đại Lâm và Vu Hảo kéo ghế ra ngồi xuống, “Nói chuyện gì vậy?”

Tiểu cô nương thấy hai người tới, cười híp mắt nói: “Chị Vu Hảo, chị Đại Lâm, hôm đó hai người không tới thật đáng tiếc.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Vu Hảo cúi đầu cười, Triệu Đại Lâm nhàn nhã dựa vào lưng ghế, cố ý kinh ngạc: “Làm sao, Lâm Sưởng phát tiền cho mấy người hả?”

Tiểu cô nương phát tay: “Đừng nói vậy chứ, bạn của Lâm Sưởng người nào người nấy đúng hết như Tiểu Đào nói, còn đẹp trai hơn cả Lâm Sưởng, khó trách Lâm Sưởng lại kết hôn sớm.”

Triệu Đại Lâm nửa tin nửa ngờ liếc nhìn người nói chuyện, đúng lúc này, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Không đợi Vu Hảo kịp phản ứng, hai chàng phù rể đã đi tới cạnh bàn, dường như là bị trưởng bối quen biết cản lại.

Cách có mấy bước, đưa lưng về với nhau.

Tiểu cô nương cũng không dám lớn tiếng, chỉ có thể nhỏ giọng nói với Triệu Đại Lâm.

Người đàn ông đeo kính tên là Khương Việt, làm ở viện kiểm soát, bố mẹ đều làm ở học viện phiên dịch

viên cấp cao, chỉ mới từng hẹn hò với một người bạn gái, nghe nói là do tính cách của cô ta rất không bình thường nên mới chia tay...

Triệu Đại Lâm liếc mắt nhìn.

Ngay cả tính cách của người bạn gái trước không bình thường mà mọi người cũng biết hả?

Đây là tự anh ta nói.

Người cầm chai rượu đó là Chu Định, là người trẻ tuổi nhất trong đám họ, mới hai mươi tuổi, tốt nghiệp đại học Hàng không Bắc Kinh, ở trong đội mô hình hàng không quốc gia. Sợ Triệu Đại Lâm không hiểu mô hình hàng không là cái gì, còn đặc biệt vô tội hỏi một câu, chị Đại Lâm, chị biết mô hình hàng không là gì không?

Liền bị Triệu Đại Lâm liếc xéo một cái.

Tiểu cô nương cười hì hì quay đầu nhìn, rồi đột nhiên ngẩn ngơ, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên mừng rỡ như điên, kích động đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng lên. Sắc mặt phụ nữ chính là tiết trời tháng sáu*. Triệu Đại Lâm nghi ngờ nhìn theo ánh mắt cô ta, hình như bên kia có một người đi tới, người đó, khoác tay lên vai Chu Định, cúi đầu nói chuyện với mấy người đàn ông trung niên ngồi trên ghế.

(*Ý chỉ phụ nữ hay trở mặt, giống như thời tiết tháng sáu.)

Bỗng nghe thấy cô nàng bên cạnh lăm le nói, trọng điểm đến trời, trọng điểm ——

Chính là người đó, người đứng giữa hai người kia.

Mặc dù ba người họ không chênh lệch chiều cao là bao, nhưng người ở giữa kia lại cao nhất. Ánh đèn trong tiệc cưới lập lòe, đứng trong đám người rộn rã huyền ảo, vậy mà anh ta lại có vẻ nổi bật lạ thường. Âu phục cắt may được anh ta cầm trong tay, bên trong chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng không thắt cà vạt, cổ áo mở hai nút, để hở đường cong xương quai xanh rõ ràng, tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay bầy chằng chịt gân xanh hằn trên mu bàn tay đã toát lên mùi vị đàn ông tuần tú.

Phù dâu đi tới bên cạnh anh ta then thùng thấp giọng nói đôi câu, buổi tiệc sắp bắt đầu, anh mau mặc âu phục vào đi.

Người đàn ông nhún mày, hơi gật đầu, vừa không yên lòng cài nút áo sơ mi, vừa nghe người đàn ông trung niên miệng lưỡi lưu loát kể chuyện mình còn đi lính hồi còn trẻ:

“Bản lĩnh giấu tiền riêng của tôi đây được luyện thành là nhờ trước kia đi lính biên giới, hồi đó mới vào đơn vị, tiểu đội trưởng không cho hút thuốc nên bọn tôi mới tìm chỗ giấu, gói thuốc của tôi nằm trên trục quạt

gió hai ngày, cuối cùng vẫn bị ông tiểu đội trưởng phát hiện. Lúc ấy chỉ có một chiến hữu Sơn Đông là giấu được, còn mấy người bọn tôi chỉ có thể lấy giấy bọc phân bỏ ngửi cho đỡ cơn thèm, nhưng tên đó lại có thuốc hút, bọn tôi mới hỏi cậu ta giấu ở đâu, mấy người đoán xem cậu ta lôi ra từ chỗ nào? —— Trong đũng quần! Mùi vị kia, ông đây nhớ cả đời.”

Người xung quanh cũng bật cười vui vẻ, người kia cài nút áo xong liền mặc âu phục vào, lại chỉnh lại cổ áo sơ mi, khoe miệng nhếch nụ cười, nửa đùa nói: “Hèn gì khi giải ngũ về, bao thuốc chú cho tôi với Khương Việt cũng có mùi gay...”

Mọi người bật cười ha hả.

“Nói vậy, đó là mùi gay của dê Tây Tạng!”

“Chú đùa ai đấy, dê Tây Tạng làm gì có mùi gay.” Anh ta cười nói, nói xong liền vòng tay ra sau gáy, “Đi đây.”

Mặt người đàn ông trung niên đỏ phừng, cất cao giọng cười mắng bảo cậu mau biến đi, đúng là thật không quen khi thấy cậu không mặc quân trang, chứ mặc âu phục này, cô nàng nào cũng cười hì hì. Người đàn ông cười một tiếng lười biếng. Lại nghe thấy ông chú kia chỉ vào anh giới thiệu: “Tiểu tử này đi theo bố cậu ta, hoang lăm, nhưng đúng là rất có tiền đồ, mới du học từ trường tác chiến ở Venezuela về, đây là nơi mà tôi với bố cậu ta có nằm mơ cũng muốn đi.”

...

Triệu Đại Lâm lấy khủy tay huých vào người bên cạnh, hỏi: “Người kia tên gì?”

Tiểu cô nương nói ra ba chữ, đương lúc Triệu Đại Lâm còn nghĩ sao cái tên này lại nghe quen tai thế nhỉ, thì người đàn ông xách cặp màu đen ngồi cạnh Vu Hảo bỗng nhiên hô to ——

“Lục Hoài Chính ——!”

Mẹ nó, đây không phải là mối tình đầu của Vu Hảo sao?!!!

2. Chương 2

Editor: LuChan

Triệu Đại Lâm nói ánh mắt của cô lúc đó có thể dùng từ thèm khát để hình dung, hết sức đói khát.

Triệu Đại Lâm lớn hơn Vu Hảo hai tuổi, năm nay đã ba mươi, là đàn chị học nghiên cứu của cô. Sở dĩ cô ấy nhớ tới Lục Hoài Chính là bởi vì đã từng nhìn thấy tấm hình trung học ở nhà Vu Hảo.

Đó là tấm ảnh tập thể, trong hình chụp các chàng trai mặc đồng phục chơi bóng màu xanh da trời, khoác vai nhau đứng thành hàng.

Vừa nhìn một cái là Triệu Đại Lâm đã chú ý ngay đến thiếu niên vóc người gầy gò nhưng ngũ quan tuấn tú đứng ở giữa. Lại cẩn thận nhìn tiếp, cô nàng bên cạnh cười khanh khách bị chàng trai ôm cổ chẳng phải là Vu Hảo đấy sao?!

Thiếu niên hơi nghiêng người, một tay bóp mặt Vu Hảo, nụ cười đơn thuần, dưới ánh mặt trời khuôn mặt tuấn tú trở nên cực kỳ bắt mắt, những đồng đội bên cạnh như chỉ làm nền cho họ.

Triệu Đại Lâm tò mò hỏi: “Đây là mối tình đầu của em à?”

Vu Hảo không đáp. Triệu Đại Lâm coi như cô ngầm thừa nhận, nhất định là mối tình đầu rồi, nếu không phải thì sao lại thân mật như vậy? Hơn nữa nhìn kỹ sẽ thấy, chàng trai này không hề nhìn vào ống kính, mà chỉ cười như gió sáng ngồi như trăng cụp mắt nhìn cô bé được mình ôm vào lòng.

Cô ấy cẩn thận quan sát kỹ ngũ quan của chàng trai, đẹp trai đúng tiêu chuẩn, có da có thịt, gương mặt góc cạnh rõ ràng, đường cong lưu loát, khi cười lên thì khiến cả bà dì như cô đây cũng phải thẹn thùng. Cộng thêm là thành viên đội bóng rổ, chắc hẳn hồi còn đi học đã thu hút được rất nhiều người.

Biết Vu Hảo luôn lạnh lùng trong tình cảm, Triệu Đại Lâm không nhịn được hỏi một câu: “Thế nào, yêu sớm như thế có phải rất ngẫu không?” Lúc ấy hai người đang đứng trước tủ sách, tay Vu Hảo đang lướt qua hàng sách chỉnh tề trên giá, nghe được lời này thì khựng lại, rút một quyển sách ra, cúi đầu lật vài trang rồi cất vào lại, mắt cũng không động, không đầu không đuôi nói: “Anh ấy là Lục Hoài Chính.”

Năm ấy Vu Hảo học ở lớp năm, Lục Hoài Chính học lớp tám, kết quả ngày nào anh cũng thích chạy đến lớp năm. Tụi con trai lớp năm gào thét ầm ĩ, đều nói là Lục Hoài Chính sống là người lớp năm, chết cũng là ma lớp năm. Cũng không thể trách người ta được, ngay đến cuộc thi bóng chuyền nữ, Lục Hoài Chính còn cổ vũ lớp năm cổ lên kia mà, khiến nữ sinh lớp tám giận đến nỗi hận không thể ăn tươi nuốt sống anh. Nhưng đến khi chơi bóng rổ thì lại chẳng hề nương tay, đánh cho nam sinh lớp năm phải gào khóc hô hoán, mặt đỏ tía tai ụy hiếp anh ở trên sân bóng ——

Lục Hoài Chính, cậu nhớ đấy, lần sau còn đến là lớp tôi không cho cậu vào gặp Vu Hảo đâu!

Thiếu niên hăng hái trên sân bóng, bật một cái nảy cao đến mức kinh ngạc, bay lên không với tay giành lấy trái bóng, sau đó rơi xuống đứng vững trên mặt đất, khom lưng nghiêng người bảo vệ bóng trên tay, lại còn cười đều với người đằng sau: “Dù sao mấy cậu cũng không vào được chung kết, thua trong tay tôi, hoặc thua trong tay bọn lớp mười, tự chọn đi.”

Cuồng, quá ngông cuồng.

Ý chí chiến đấu trong người các nam sinh lớp năm bị khơi dậy, tinh thần sục sôi, đoàn kết tấn công —— diệt chết cậu ta!!!!

Một đám con trai chơi với nhau, dù tình cảm có tốt thì đến thời khắc mấu chốt cũng chẳng ai dám qua loa cả, cố gắng nỗ lực hết sức để giành chiến thắng, nhưng vẫn không địch lại ba thành viên thuộc đội bóng trường ở lớp tám. Lục Hoài Chính vẫn là đội trưởng, ba người phối hợp ăn ý, chiến thuật phối hợp nhịp nhàng, đánh cho lớp năm không chừa manh giáp, quân lính tan rã.

Mỗi lần Lục Hoài Chính ném bóng vào rổ, nữ sinh lớp tám đứng bên ngoài lại như được tiêm tiết gà gào thét cổ vũ cho anh. Lúc tính cách tốt thì sẽ đáp lại, khi tâm tình tốt thì sẽ cười, còn lúc miễn cưỡng thì sẽ gợn ngón tay cái lên. Không giống Phó Đông Huy của lớp năm, tụi con gái trong lớp có kêu đến khan cổ họng thì anh ta cũng không thềm ngoài đầu lại.

Vẫn còn hơn nửa hiệp mới kết thúc, nhưng tỷ số đã chênh lệch khá cao.

Nam sinh lớp năm bắt đầu uy hiếp thậm chí là dụ dỗ Lục Hoài Chính, còn hô đầu hàng với Vu Hảo ngoài sân, giọng nói như trưởng bối: Sau này không cho phép cậu qua lại với tên tiểu tử này!

Kết quả bị Lục Hoài Chính đập vào gáy, “Cậu đang uy hiếp ai đấy hả.”

Làm ồn thì cứ làm, thua rồi cũng thoải mái vui vẻ đâm vào ngực đối phương bày tỏ chúc mừng, sau đó một đám nam sinh nháo nhào hò hét kẻ vai nhau đi ra quán ăn ngoài trường ăn uống thả ga.

Mọi người nói rằng gia cảnh Lục Hoài Chính rất tốt, cô của anh có tiền, đồ mặc trên người cũng không phải hàng chợ, người hiền lành không tự cao, thường xuyên cười đùa với đám bạn ở sạp thịt nướng đêm khuya gần trường. Thỉnh thoảng cũng có nữ sinh tham gia, nhưng từ đầu chí cuối Lục Hoài Chính vẫn chưa từng mời Vu Hảo lần nào.

Thật ra dáng vẻ của anh không được xem là quá xuất sắc, nhưng trông cũng được. Mày rậm, lông mày không quá dày, hốc mắt sâu, ánh mắt trong suốt, lại còn có gan hùm, ai đùa giỡn cũng dám đánh.

Mặc dù thành tích chỉ ở mức trung bình, nhưng anh học môn lịch sử lại khá tốt, lần nào cũng được điểm tuyệt đối. Anh lại còn biết vẽ bản đồ thế giới, kiếm được không ít tiền từ việc vẽ nó. Nhưng chơi bóng rổ vẫn là giỏi nhất, lúc cười lại xán lạn như ánh dương, có điều nếu chọc đến anh thì cũng sẽ nổi đóa mà lao vào đánh nhau. Anh không hứng thú gì với chuyện học tập, nhưng lại biết rất nhiều, chẳng qua đa số những thứ mình biết thì anh đều không thi.

Nói thật, anh không phải là học sinh tốt gì, nhưng tính cách đó lại khiến nhiều người thích.

...

Vu Hảo không ngờ sẽ gặp anh ở đây, càng không ngờ rằng anh chính là người bạn của Lâm Sưởng mà Tổng Tiểu Đào hay nói – Thượng úy không quân hai mươi tám tuổi. Trong số ba người bạn của Lâm Sưởng, thì người mà Tổng Tiểu Đào nói đến nhiều nhất chính là Lục Hoài Chính, nhưng cho tới bây giờ cô ta không hề nhắc đến cái tên này, có lẽ có nhắc rồi, nhưng cô lại khinh thường quên đi.

“Năm thứ hai đại học thì nhập ngũ, thi vào trường quân đội, sau khi tốt nghiệp lại vào đặc chủng bộ đội không quân, còn đi du học ở Venezuela, chỉ một mình anh ta cũng có thể đối kháng tỷ võ với bộ đội đặc chủng tinh anh nhất trên thế giới này rồi đấy.”

Cô nhớ ngày đó lúc nói chuyện có một cô gái quần lầy Tổng Tiểu Đào hỏi: “Có đẹp trai không? Có phải ai làm quân nhân cũng đều mặt lạnh không!”

Mặt Tổng Tiểu Đào đỏ ửng: “Đẹp trai lắm, mặt không lạnh đâu, rất thích nói đùa, lại còn rất dí dỏm, nói chuyện với anh ấy thì không sợ không có đề tài để nói đâu.”

Cuối cùng tổng kết lại, nhân cách mị lực của đàn ông vẫn phải trải qua năm tháng tôi luyện mà thành.

Cô gái thấy cô ta như vậy, cười trêu ghẹo: “Có phải chị hối hận vì chọn Lâm Sưởng quá sớm không?”

Tổng Tiểu Đào không chút giấu giếm, thoải mái thừa nhận: “Quả thật rất quyến rũ, nhưng công việc của anh ấy quá thần bí, vẫn là Lâm Sưởng nhà tôi tốt hơn, ngày nào cũng gặp được, tiền lương nộp lên ổn định, thỉnh thoảng có đi công tác, tôi cũng có thời gian dạo chơi ——” Nói đến đây, cô ta dừng lại, nhướn mày: “Ngày đó, không phải cô hỏi tại sao tôi ngồi xe người khác vào trong viện, chính là anh ấy đưa tới.”

Thật ra lúc bình thường Lục Hoài Chính hay đọc mồm đọc miệng với Vu Hảo, thế nhưng đối nhân xử thế lại tỉ mỉ chu đáo, cũng là một trong số ít học sinh có thành tích kém nhưng lại được thầy cô yêu quý. Mặc dù anh rất bĩ ối, nhưng khi gặp người lớn là lại lễ phép, chủ yếu là vì có anh mà đội bóng rổ của trường giành được không ít chiếc cúp, mỗi lần thấy cô nào thấy anh cũng hòa ái vỗ vai tỏ vẻ khích lệ.

Lúc đó, mấy cô gái đẹp nhất khóa bọn họ tổ hợp lại với nhau thành một đội, à không, phải nói là một đoàn, thường xuyên cover lại mấy bài của nhóm nhạc SNSD trong hội diễn văn nghệ cấp trường, người ngồi cùng bàn với anh là một người trong đội đấy, à không, phải nói là một người trong đoàn đấy, tên là Hồ Tư Kỳ.

Lúc Vu Hảo đi tới phòng giáo viên thì sẽ đi ngang qua lớp anh, thường xuyên thấy anh cầm điện thoại đi động ngả người dựa vào ghế, phía sau là một đám nam sinh vây quanh, chụm đầu lại xem trực tiếp NBA trên điện thoại, có lúc Hồ Tư Kỳ làm ồn với anh, gơ tay muốn cướp điện thoại của anh, nhưng lại bị Lục Hoài Chính không nhìn được hất tay ra, đừng làm ồn, còn đang xem thi đấu.

Hồ Tư Kỳ vẫn không chịu buông tha, vậy cậu xin tôi đi.

Lục Hoài Chính nhìn điện thoại không chớp mắt, về mặt thờ ơ, cậu đừng tìm cảm giác tồn tại gì ở chỗ tôi cả, nếu không mấy cậu bạn trai của cậu lại tìm tôi tính sổ thì mệt.

Hồ Tử Kỳ hậm hực lườm anh, rồi buồn bực lầm bầm gì đó, hình như là “cái cậu này”. Rồi sau đó cũng không để ý đến anh nữa, tự mình lại chỗ bọn con gái nói chuyện.

Quả thật Hồ Tử Kỳ đã đổi bạn trai đến mấy lần, tụi con trai trong lớp còn cá cược nói người tiếp theo nhất định là Lục Hoài Chính, kết quả một năm trôi qua rồi mà giữa hai người họ vẫn chưa có gì.

Chuyện về sau Vu Hảo cũng không biết, vì cô học xong lớp mười thì đã chuyển trường, không biết hai người họ có từng qua lại với nhau không, có điều với cái tính kia của anh, dù không có Hồ Tử Kỳ thì cũng có người con gái khác. Hải hươc dí dỏm lại như ánh mặt trời, thích anh là một chuyện rất dễ dàng.

Tiệc cưới được tổ chức ở tầng cao nhất, bốn phía là kiến trúc thủy tinh, ngẩng đầu lên có thể thấy những vì sao lấp lánh.

Giờ phút này, ánh mắt Vu Hảo nhìn anh đi về phía bên mình rất chi là nóng bỏng, Triệu Đại Lâm nói ánh mắt của cô lúc đó có thể dùng từ thèm khát để hình dung, hết sức đói khát.

Đáng tiếc, đối phương còn chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Anh cao hơn trước nhiều, gương mặt góc cạnh nhìn càng lưu loát hơn, cổ áo trong màu trắng làm nổi bật cần cổ anh, vô cùng sạch sẽ rõ ràng, mà bóng lưng cũng rất thẳng tắp.

Trước kia anh đi bộ không hề đứng đắn chút nào, bởi vì hồi đó người chỉ hơi cao, khoảng chừng 1m8, lại còn ở trong đội bóng rổ, lúc đi bộ cũng chỉ thích nhón chân, không muốn để cho người nhìn thấy vóc người thật của mình. Nhìn như vậy, dường như cao hơn rất nhiều, tóc cũng được cắt ngắn, ngắn tới nỗi chỉ có phần thân tóc dính nơi da đầu, sợi nào sợi nấy đều đen nhánh. Trước kia là màu hạt dẻ, hề cứ gục xuống bàn ngủ là tóc măng khép lại dính vào nhau, nhìn cực giống chú cún lông vàng.

Vu Hảo thấy anh thay đổi quá nhiều, rồi lại cảm thấy cũng không nhiều lắm. Vẫn nhìn thấy dáng vẻ năm xưa giữa hàng lông mày, nhưng nếu không phải bộ âu phục đen khiến toàn thân anh toát ra vẻ tu thân mạnh mẽ lại rất cấm dục, thì cô gần như đã sinh ra một loại ảo giác, tựa như lại nhìn thấy chàng thiếu niên tuấn tú thích dựa vào cửa sau ở lớp cô đùa giỡn với người khác của quá khứ năm nào.

Âm thanh trong hội trường huyền ảo, các khách mời trò chuyện chơi đùa, còn MC đang “alo” thử mic.

Lúc này Lục Hoài Chính đứng sau ghế của Vu Hảo, cô cảm thấy trong tai toàn là tiếng điện lưu, thế nhưng giọng nói thanh lạnh của anh vẫn có thể chính xác lọt vào tai cô.

Giọng đối phương đầy kích động: “Cậu đoán xem mới vừa rồi ở dưới lầu tôi gặp ai?”

“Ai vậy?”

“Cậu bạn Thanh Hoa của cậu đấy, Chu Tư Việt, có phải cái tên này không?”

“Ừ, cậu ta gọi cậu à?”

“Người bạn này của cậu cũng đúng là trâu bò, tôi với cậu ta cũng chỉ mới gặp một lần trong đêm trước khi cậu nhập ngũ đấy thôi, nhưng không ngờ cậu ta vẫn nhớ tên tôi.”

“Từ nhỏ trí nhớ của cậu ta đã rất tốt rồi.”

Người nọ thở dài, “Trí nhớ của cậu cũng tốt mà, haiz —— mỗi người có chí hướng khác, không nói được.”

Tựa hồ nghe thấy anh cười nhạt: “Cậu ta đang ở đâu?”

“Tầng 9, dẫn con trai vào trung tâm mua sắm chơi.”

“Một mình à?”

“Bên cạnh có cả người đẹp nữa, không biết có phải là vợ cậu ấy không?”

Bên kia hai người họ trò chuyện câu được câu chăng, còn mấy cô nàng bàn bên này thì lại dùng ánh mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, không che giấu được hưng phấn ở trên mặt, trong đêm nay anh là người tới trễ nhất, còn chưa ngồi được bao lâu thì đã bị người khác gọi đi, cũng không kịp nói mấy câu với anh, đang nghĩ xem đợi hôn lễ kết thúc thì có nên đi tìm anh xin số điện thoại không.

Triệu Đại Lâm nghe vậy thì tức giận, trọng điểm là người bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn cứ thất thần, thế là cô ấy ném di động lên bàn, đặng đặng sát khí đi đến trước mặt mấy cô gái đó lấy nước: “Đưa ly nước dũa cho tôi!”

Kết quả tay vô tình đụng phải nhân viên đang mang đồ ăn lên, mắt thấy đĩa đồ ăn sắp đập thẳng vào mặt Vu Hảo thì nhân viên nhanh chóng vênh móng, giữ vững đĩa đồ ăn trên tay, chỉ bị bắn mấy giọt nước canh, biểu tình còn rất đắc ý.

Triệu Đại Lâm trợn mắt há mồm, “Ông anh này từng được tập huấn hả? Quá chuyên nghiệp.”

Sau đó phát hiện tầm mắt bị một cánh tay thon dài sạch sẽ chặn lại, cánh tay kia vừa vịn chắn trước mặt Vu Hảo.

Những người khác cũng phát hiện, đồng loạt theo cánh tay đó nhìn lên.

Là Lục Hoài Chinh.

Không biết từ lúc nào mà anh đã chú ý tới bên này, bên kia còn đang tán gẫu với người ta - toàn là mấy đề tài mà các cô có nghe cũng mệt - thế nhưng bên này đã thành thạo chìa tay ra bảo vệ cô, hơn nữa động tác này lại tự nhiên quen thuộc, khiến người ngồi ở đây sinh ra ảo giác chỉ vợ chồng già mới có.

Nhân viên phục vụ đưa thức ăn xong, Lục Hoài Chinh lại coi như không có chuyện gì xảy ra thu tay về, đút vào túi, hoàn toàn không quá coi trọng chuyện đó.

Tiểu cô nương ở bàn bên này đưa mắt nhìn nhau, ngay cả nhân viên phục vụ kia lúc gần đi còn không nhận được đưa mắt nhìn Lục Hoài Chinh, kết luận: Tốc độ phản ứng của người anh em này giống mình như đúc.

Lục Hoài Chinh làm như không có việc gì, nói chuyện xong liền xoay người rời đi.

Chờ anh đi xa, Triệu Đại Lâm dùng khủy tay chọc chọc người Vu Hảo: “Chị nói này, hai người các em còn muốn giả vờ đến bao giờ nữa? Cứ đi qua chào hỏi thoải mái một tiếng đi, cũng đừng có giả vờ không thấy nhau thế nữa, làm vậy là có ý gì?”

Nhưng có thể nhìn ra, cũng không phải anh muốn thừa nhận quen biết cô.

Điểm này khiến cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Không đi, con người anh ấy thù dai lắm.”

Lúc nói lời này, miệng Vu Hảo còn đang nhồm nhoàm nhai lưỡi vịt đầy dầu mỡ, giọng nói hết người già.

Triệu Đại Lâm nghi ngờ nhìn cô, lại quay đầu nhìn người đàn ông anh tuấn đứng giữa hội trường đầy sắc màu nhưng trước sau như một vẫn giữ nụ cười trên môi.

Vô lý, rõ ràng rất có phong độ mà.

3. Chương 3

Edit: LuChan

Cả hai người đều là nhân vật rất bất mắt, thế là nhanh chóng có người chỉ trở bàn tán, từ sau đó, Thượng Tinh không tìm cô đưa đồ nữa.

Lần đầu tiên Vu Hảo gặp Lục Hoài Chinh là lúc học quân sự, cũng không phải là hồi ức đẹp đẽ gì.

Truyền thuyết đồn rằng trước kia Thập Bát Trung chính là bãi tha ma, khiến toàn học sinh ai ai cũng rất bàng hoàng, còn có người nói trong căn nhà lá ở ngọn núi sau trường có người điên ở, trước kia còn là thầy giáo ở Thập Bát Trung. Còn nghe nói có một nữ sinh mặc váy đỏ chết đuối trong hồ nước trong trường học, chính là do bị thầy giáo ở sau núi cưỡng hiếp. Thời gian sau thì tự tử. Nói chung là có đủ loại phiên bản bàn tán.

Vì để trấn an tâm trạng của học sinh, nên lãnh đạo nhà trường xin sửa đổi làm mới, chủ nhiệm hồi đó tên là Kim Cương, trước kia từng đi lính, làm việc quyết đoán mạnh mẽ, lập tức giải quyết chu đáo chuyện này.

Việc tân trang xây dựng lại trường vừa kịp cho khóa của bọn họ, trong nửa tháng quân sự kia phân nam sinh nữ sinh vào một tòa nhà ký túc xá, bởi vì liên quan đến địa thế nên lầu ba của tòa nhà mới là cửa ra, từ tầng một đến tầng ba là chỗ nữ sinh ở, còn nam sinh thì ở từ tầng bốn đến tầng sáu, tại trung tâm dùng hàng rào ngăn lại. Không qua mấy ngày, đội xây dựng bên cạnh cho mấy công nhân qua ở.

Hôm đó là ngày huấn luyện cuối cùng, Kim Cương tập trung hết tất cả học sinh ở hội trường để học hỏi qua phim tài liệu quân sự. Cô bạn cùng phòng với Vu Hảo tên Thượng Tinh, ban ngày tập quân sự thì bị cảm nắng nôn hết cả buổi chiều, được Kim Cương phê duyệt cho về phòng nghỉ ngơi, lại để Vu Hảo đến phòng y tế tìm chút thuốc trị cảm nắng, nhưng lúc trở về, lại gặp một màn đáng sợ.

Hai tên đồ con cao đen hôi vồn đã lén vào phòng ngủ của mấy người Vu Hảo trộm đồ, kết quả thấy Thượng Tinh ăn mặc mát mẻ, vóc dáng thiếu nữ quyến rũ. Sắc tâm trong người nổi lên, chúng lặng lẽ khóa cửa lại, lăm le đi tới gần Thượng Tinh, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ cô phối hợp với mình.

Đều là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, chưa từng gặp qua những chuyện như vậy, Vu Hảo núp ở góc tường sững sốt mấy giây rồi mới nhanh chân chạy ra ngoài, cô chạy đến phòng quản lý ở tầng ba thì không thấy ai ở đấy, tính chạy đến hội trường nhưng lại thấy quá xa. Cô gấp đến nỗi hệt như con kiền bò trên chảo nóng, khi còn đang không biết phải làm thế nào thì thấy Lục Hoài Chinh và hai nam sinh khác đang từ trên lầu đi xuống.

Bên ngoài là ánh hoàng hôn mênh mông, bên trong hành lang tối mờ, cô không thấy rõ mặt anh mà không có tâm tình mà nhìn.

Ba chàng trai cười cười nói nói đi xuống lầu, trên tóc còn dính nước, ướt nhẹp, dường như vừa mới tắm xong.

Vu Hảo như tìm được cọng rơm cứu mạng, lòng như lửa đốt chạy tới chụp lấy cánh tay người kia. Nhưng hoàn toàn quên mất, lúc ấy bọn họ cũng chỉ là những chàng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, sao địch

nổi với dân công đang lúc tráng niên ngày ngày tác nghiệp trên công trường.

Hai người bạn bên cạnh dùng khủy tay huých huých nháy mắt mập mờ nhìn Lục Hoài Chinh, cách ánh sáng mờ tối, một người nam sinh trong đó nhận ra cô, kinh ngạc kêu lên, đây không phải là Vu Hảo đã hát trên sân khấu trong ngày quân sự đầu tiên sao.

Từ nhỏ Vu Hảo đã là người có nhiều tài năng, ngày đầu tiên huấn luyện đã được lãnh đạo chỉ đích danh tập cho các bạn khác hát quân ca.

Cô gái mặt đỏ rần rì, đội nón lính đứng trên bục cao, vành nón che hết nửa khuôn mặt, lộ ra cái cằm mềm mại, môi đỏ răng trắng, tiếng hát thanh thúy cất lên, rất được nhiều người yêu thích.

Lục Hoài Chinh không nghĩ nhiều như vậy, trái lại cảm thấy chắc chắn Vu Hảo có chuyện gì đó nên mới đi tìm mình, hai tay anh đút vào túi, cúi đầu xuống. Nghiêng đầu muốn nhìn xem mặt Vu Hảo, thì lại nghe thấy tiếng nước nức —.

“Có hai người đàn ông xông vào phòng ngủ bọn tôi... Bạn cùng phòng với tôi vẫn còn ở bên trong đó.”

Thật ra Vu Hảo rất ít khóc, do ngày đó bị dọa sợ nên mới thế, nơm nớp lo sợ cả người lạnh run, giọng nói run rẩy.

Ba chàng trai đều ngẩn ra, trở mắt ghen hòng liếc nhìn nhau, trong bụng đã hiểu được đại khái là có chuyện gì.

Tuy ba người họ không phải là học sinh tốt gì, nhưng có con gái khóc thảm thiết trước mặt như thế, bỗng cảm thấy sứ mạng đàn ông dâng trào mạnh mẽ.

Lục Hoài Chinh phản ứng nhanh nhất, nói với chàng trai bên trái mình “Mày đi gọi thầy Kim đi”, rồi xoay người kéo Vu Hảo mấy bước đi xuống lầu.

Vẫn là người có đầu óc, không mù quáng cậy mạnh, biết tìm người hỗ trợ.

Phòng ngủ của Vu Hảo nằm ở cuối tầng một, hai người đứng trong hành lang mơ hồ nghe thấy tiếng khóc sột sùi dứt quãng, cô sợ hãi cả người nhũn cả ra, Lục Hoài Chinh kéo cô đến bên tường, trong bóng tối, cô nghe thấy chàng thiếu niên nhẹ nhàng nói chuyện với mình.

“Cậu chờ ở đây, bất kể bên trong có xảy ra chuyện gì, cũng không được đi vào.”

Nói xong liền vớ lấy cây lau nhà bên góc tường đẩy cửa ra, phát hiện cửa đã bị khóa, anh dùng sức lắc khóa cửa, dường như âm thanh bên trong lại lớn hơn nữa, Lục Hoài Chinh bỗng nhiên đạp một cước vào cửa, lớn tiếng quát: “Làm cái gì bên trong vậy! Mở cửa!”

Bỗng tiếng sột sạt bên trong ngừng lại, rồi sau đó Thượng Tinh lại hu hu mấy tiếng, như muốn cầu người bên ngoài vào cứu mình.

“Tao bảo mày mở cửa!”

Lục Hoài Chính đột ngột giảm âm lượng rồi bất ngờ tăng lên quát một tiếng, sau đó xắn tay áo bắt đầu đập cửa, lại rầm rầm đập mấy cái.

Đá mạnh một hồi, anh quay qua nói với nam sinh khác, mày ra chặn bên ngoài đi, đừng cho bọn nó nhảy cửa sổ trốn thoát.

Đợi đến khi anh đá văng cửa, hai người bên trong mới luống cuống mặc quần áo tử tế chuẩn bị nhảy cửa sổ, nhưng lại bị anh đá một cước té xuống từ bệ cửa sổ.

Hai người kia thấy không thoát được liền lao vào đánh nhau với anh, anh cũng dùng sức liều chết dây dưa, phản ứng nhạy bén, nhưng cũng không địch nổi bọn chúng, lúc đó tuổi còn nhỏ làm sao có thể địch lại hai thanh niên cường tráng chứ, thế là bị quật ngã xuống đất, ôm chân người ta, anh dùng kỹ thuật cận chiến mà bố đã từng dạy khóa chặt chân chân, giam chân một tên là đã miễn cưỡng lắm rồi, tên còn lại nhân cơ hội ấy nện túi bụi xuống mặt anh.

Lục Hoài Chính thầm mắng trong lòng, mẹ mày không dạy không nên đánh vào mặt sao!!

Nhưng anh cũng rất kiên cường, sống chết cũng không chịu bỏ chân ra, còn tỏ thái độ đờng hờng ai trốn được.

Cho đến khi Kim Cương dẫn người tiến vào, trước kia ông từng đi lính, thêm nữa từ nhỏ học được chút võ, lúc đánh người vô cùng rành mạch, đứng nhìn ông ấy hung dữ, chứ thật ra thân thể khỏe mạnh vô cùng, chỉ hai ba chiêu đã trói người lại. Lúc này Lục Hoài Chính mới buông ra, cả người thả lỏng nằm vật xuống đất, miệng há to thở hổn hển, nằm trên đất nhìn Kim Cương: “Cuối cùng thầy cũng đã đến.”

Từ đó trở đi Kim Cương luôn dành phần tình cảm đặc biệt cho Lục Hoài Chính, cảm thấy vẻ kiên quyết trên người tiểu tử ấy giống mình lúc trẻ. Ông ném cây gậy đi, ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của Lục Hoài Chính, chắc chắn không có gì đáng ngại mới vỗ vai anh nói, “Đứng lên đi, hôm nay biểu hiện không tệ, ngày mai thông báo toàn trường khen thưởng em.”

Chàng trai nằm lì trên đất, “Thông báo khen thưởng thì thôi, lần sau vi phạm thầy bỏ qua cho em là được.”

“Thầy không có thời gian đấu mềm với em đâu, không đứng dậy thì cứ nằm đó đi.”

Lúc này chàng trai mới mắng, “Mẹ kiếp, em còn có thể đứng lên nổi à, eo cũng bị đập gãy mất rồi.”

Kim Cương còn đang định mắng tiểu tử thói đã được tiện nghi lại còn khoe khoang, thì không biết Vu Hảo từ đâu chạy tới nhanh tay lẹ mắt đỡ anh dậy.

Trong nháy mắt xúc cảm lạnh băng chạm vào cánh tay anh, Lục Hoài Chính giật mình, không ngờ cô nương này còn có mắt nhìn, chống đất ngồi dậy, chân dài duỗi ra, mặt dính đầy vết máu, vừa cử động khớp bả vai cửa nhìn cô vui vẻ cười,

“Cảm ơn.”

Sau sự kiện kia, đám con trai Lục Hoài Chính đề nghị lãnh đạo cho nữ sinh chuyển lên tầng trên ở, còn nam sinh bọn họ sẽ ở tầng một, chỉ ít không thể để người lạ đi vào. Kim Cương không ngờ đám tiểu tử bình thường không tim không phổi này lại còn biết bảo vệ nữ sinh, ông vô cùng cảm động. Nên sau này ông vẫn hay nhắc với các học sinh khóa sau rằng, đàn anh của các em rất tốt, luôn biết bảo vệ đàn chị của các em, bọn họ ấy à, là lứa học sinh đoàn kết nhất mà tôi từng đứng lớp, chứ đâu có giống các em, cả ngày chỉ biết bắt nạt con gái, gây thơ!

Kỳ quân sự kết thúc, chưa đến một tháng nữa là trận thi đấu bóng rổ cấp trường, một mình Lục Hoài Chính giúp toàn lớp tám lấy được bốn mươi điểm, kết quả nữ sinh lớp tám đều sục sôi, tranh nhau đưa nước đưa khăn lông cho anh, anh kéo áo bóng rổ lên lau qua loa vài cái, ngoài nước ra thì không nhận thêm gì. Sau đó khom lưng, ánh mắt hướng về trận đấu trên sân, nghiêm túc quan sát, thỉnh thoảng ngửa đầu uống nước, mồ hôi theo cổ chảy xuống đồng phục màu xanh của anh.

Sau đó, không biết là ai bắt đầu trước, nói rằng Lục Hoài Chính chơi bóng rổ hay tính cách tốt lại còn đẹp trai nữa, ngay cả hot boy trong trường trên đầu anh. Thế nhưng anh không hề ngượng chút nào, còn đùa lại với người ta rằng, mày tinh mắt đấy chứ.

Kỳ quân sự kết thúc không bao lâu, Thượng Tinh viết một bức thư nhờ Vu Hảo gửi cho Lục Hoài Chính, từ sau hôm đó, Vu Hảo vẫn chưa gặp lại anh, cho dù trên đường có gặp cũng rất ít khi chủ động chào hỏi.

Vu Hảo cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao cậu không tự đưa cho cậu ấy đi?”

Thượng Tinh cúi đầu, nắm chặt bức thư nhưng không nói gì.

Cô ấy không dám, lại thêm chuyện mới xảy ra, không dám trực tiếp tới lớp tìm cậu, sợ bị người khác chỉ trích.

Kể từ hôm đó, cô ấy cũng từng gặp Lục Hoài Chính trên đường, gương mặt đã gột rửa vết máu trông đẹp trai vô cùng, vừa nói vừa cười khoác vai nam sinh khác đi lướt qua người cô, đặc biệt chói mắt.

Thượng Tinh xấu hổ lại hướng nội, cha mẹ làm nông, còn có một đứa em trai mười tuổi, mẹ nói nếu tốt nghiệp cấp ba không thi đậu đại học thì đừng lãng phí thời gian nữa, ra ngoài đi làm kiếm tiền, cho em trai vốn cưới vợ. Từ nhỏ cô nàng đã tự ti, đừng nói Lục Hoài Chính, mà ngay cả những cậu bạn bình thường khác cô cũng chưa hề bắt chuyện. Cô không giống Vu Hảo, xinh đẹp phóng khoáng, gia cảnh sung túc, có

chút cao ngạo lạnh lùng không ai dám đắc tội.

Cô lạnh lùng với người khác, người khác nói cô giả vờ giả vịt; Cô nhiệt tình với người khác, người ta nói cô muốn ôm chân nịnh nọt. Những thứ ấy hồi học cấp hai cô đã cảm nhận đủ rồi.

Thượng Tinh lấy bức thư lại, thấp giọng lẩm bẩm: “Không muốn thì thôi.”

Nói xong chuẩn bị đi về chỗ ngồi, lại bị Vu Hảo gọi lại, “Đưa cho tớ đi, lát nữa tớ có việc đến phòng giáo viên, thuận đường.”

Thượng Tinh do dự mãi, cuối cùng cũng vẫn đặt bức thư lên góc bàn cô ấy, nói tiếng cảm ơn rồi rời đi.

Tan tiết thứ hai Vu Hảo phải tới phòng giáo viên lấy bài tập, nhân tiện cầm theo bức thư, khi đi qua lớp tám, cô nhờ người gọi Lục Hoài Chính.

Sau đó toàn thể con trai lớp tám bùng nổ.

Vu Hảo cởi bỏ lớp quần trang mà khoác lên mình bộ đồng phục đã giúp cô giảm bớt đi vài phần khí khái, ngũ quan nhu hòa sáng sủa hơn nhiều, buộc tóc đuôi ngựa cao, mi thanh mục tú. Lúc nói chuyện với người ta thì hơi cúi xuống, thanh âm như nước chảy giọt, không có nhõng nhẽo, giống như dòng suối mát trong, rót vào tai thật êm ái. Người ta nói tính tình Vu Hảo lạnh lùng, hơn nữa từ cấp ai đã có thành tích ưu tú hiển hách, nhận được không ít giải thưởng biểu diễn văn nghệ. Bố mẹ đều là giáo sư của học viện mỹ thuật trung ương, là một gia đình tri thức, nhưng vì trong kỳ thi phát huy không tốt nên mới bị phân đến Thập Bát Trung. Hồi học cấp hai được rất nhiều nam sinh vây quanh theo đuổi, đếm không xuể.

Nghe danh không bằng gặp mặt, nay thấy cũng không lạnh lùng như người ta nói lắm, nhìn qua thì chỉ là một cô gái hòa nhã, mặt mày dịu dàng, khí chất sạch sẽ.

Lúc ấy Lục Hoài Chính đang dựa vào ghế cười đùa với người ta, nghe thấy tiếng gọi thì nghi ngờ nhìn qua, trông thấy Vu Hảo đang nghiêm túc đứng ở đằng kia.

Anh nhìn chằm chằm Vu Hảo hồi lâu, sau đó mới chậm rãi đứng dậy đi đến cửa lớp, lúc ấy trên đầu anh vẫn còn quần băng, bịt trên trán một miếng vải gạc hình vuông, tóc trước thưa thưa che trán. Anh dựa vào khung cửa, cúi đầu nhìn cô cười: “Tìm tôi à?”

Vu Hảo không ngắt đầu nhìn anh, chỉ nhét thư vào tay anh rồi quay người đi.

Chờ đến khi cô trở về lớp, Thượng Tinh nhanh chóng xán lại hỏi, “Cậu ấy có nhận không?”

Vu Hảo vừa phát bài tập vừa gật đầu: “Nhận rồi.”

Lúc này Thượng Tinh mới yên tâm rời đi.

Không quá mấy hôm, Thượng Tinh lại tới tìm cô, mặt đầy lo lắng, “Hôm nay tớ gặp cậu ấy ăn cơm với đám bạn ở canteen, trên trán cậu ấy quần băng, cậu nói xem liệu có bị sẹo không?”

Vu Hảo nào có biết, cô cũng không phải là bác sĩ, Thượng Tinh không đợi cô trả lời, lại nhét tờ giấy vào tay cô: “Đây là phương thuốc bí truyền của ông nội tớ, có thể xóa sẹo, cậu đưa cho cậu ấy giúp tớ, mặt cậu ấy đẹp như vậy, cũng không thể để có sẹo được.”

Vu Hảo đáp một tiếng, nhận lấy tờ giấy rồi nhìn Thượng Tinh, lại nói: “Một lần cuối cùng.”

Thượng Tinh gật đầu như già tởm.

Lần thứ hai Vu Hảo đi tìm Lục Hoài Chính, lúc đó anh đang đứng ở hành lang cãi nhau với mấy nam sinh khác, Vu Hảo không gọi anh, mà chỉ đứng thẳng ở bên cửa sổ đợi anh nói chuyện xong.

Kết quả chờ đến khi bọn họ nói xong thì chuông vào lớp cũng vang lên, bọn con trai như chim lánh nạn bay tán loạn, Lục Hoài Chính cũng rời khỏi lan can, lúc này mới lơ đãng nhìn thấy cô, xoa mũi đi qua, mắt chứa ý cười hỏi: “Đang đợi tôi?”

Vu Hảo ừm một tiếng, đưa tờ giấy trên tay cho anh.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn bàn tay trước mặt, chỉ tay rõ nét, ngón tay như cành hẹ ngày xuân, rất nhỏ lại rất dài, tờ giấy nằm trên lòng bàn tay khẽ lay động trong gió.

Chuông vào học đột nhiên dừng lại, phòng học huyền ảo bỗng yên tĩnh, thoáng thoáng trong không khí là mùi hoa quế, trong phòng học còn vang lên mấy tiếng ho vô cùng mập mờ.

Cả hai người đều là nhân vật rất bắt mắt, thế là nhanh chóng có người chỉ trỏ bàn tán, từ lần đó trở đi, Thượng Tinh không tìm cô đưa đồ nữa.

4. Chương 4

Edit: LuChan

“Tao động lòng cái gì chứ? Đâu phải mày không biết tao thích ai.”

Trước kỳ nghỉ Quốc Khánh là đại hội thể thao, lớp năm với lớp tám không ai chịu đăng ký, thế nên cán bộ thể dục quyết định dùng bốc thăm để chọn, kết quả Vu Hảo xui xẻo bốc trúng. Từ nhỏ cơ thể Vu Hảo đã yếu ớt, chạy năm mươi mét cũng bị thở không ra hơi, hạng mục hôm đó lại xếp vào buổi chiều, mới sáng ra đã bị say nắng cộng thêm trước khi thi đấu không chịu khởi động, kết quả là cô trực tiếp ngất xỉu ở ngay vạch đích.

Lúc ấy Lục Hoài Chinh ở sân bên cạnh chuẩn bị nhảy hố cát, anh phản ứng nhanh nhất, lập tức chạy tới ôm người đến phòng y tế. Kết quả hại anh không kịp tham gia thi đấu, lúc quay về thì trọng tài đã đi sang chỗ khác.

Hai hạng mục tranh giải, Lục Hoài Chinh bỏ lỡ một cái, chỉ còn lại trận trung kết chạy một trăm mét, nữ sinh lớp tám xô đẩy ôm cách tay anh oán trách một hồi. Vu Hảo cảm thấy áy náy, đồng ý khi đại hội thể thao kết thúc sẽ vẽ báo bảng giúp lớp tám, báo bảng cô vẽ lần nào cũng được khen thưởng, cán bộ tuyên truyền lớp tám cũng nhiều lần nhắc đến chuyện này với cô.

Có lần Lục Hoài Chinh chơi bóng xong về lớp thì thấy cô vẫn còn ngồi làm báo bảng, anh tiện tay ném bóng vào trong sọt, hai tay chống mặt bàn, dùng sức nhắc cả người lên, ngồi trên bàn đong đưa đôi chân thưởng thức báo bảng, nét vẽ của cô rất mềm mại, đường cong dịu dàng linh động, trái ngược hẳn với con người cô...

Ừm, cô nàng này rất ngốc.

Lục Hoài Chinh đã từng chọc tay vào đầu cô chê cô ngốc nghếch không biết bao nhiêu lần. Anh là người gian xảo, ngoài mặt Vu Hảo cứ hay giả vờ nghiêm túc, thế là anh lại càng thích đùa giỡn cô hơn, càng thích nhìn phản ứng ngốc nghếch của cô.

Trước kia anh luôn cười con xe đạp địa hình màu đen đến lớp, thêm cả đồng phục màu đen, trông cực kỳ ngầu.

Sau đó lại thích ngồi trên xe đạp địa hình chờ cô trước cổng trường, một chân chống đất, gặp bạn học nam thì chào hỏi vài câu, không thì một mình ôm tay ngồi đợi. Từ đằng xa, Vu Hảo đã thấy tia nắng ban mai hắt lên mặt anh, phản chiếu vẻ đơn thuần, lúc mỉm cười là gò má lại có phần êm dịu, trông cứ như anh chàng điển trai phần chấn háo hức ở ven đường.

Một hôm nào đó có nữ sinh lớp tám đi ngang qua, cất cao giọng với anh: “Lục Hoài Chinh! Sao cậu còn chưa về lớp hả!”

“Chờ lát đã.” Vừa dứt lời thì như sực nhớ ra gì đấy, anh dựng xe lên, quay đầu nói với nữ sinh kia: “Nè, chiều nay tôi phải đi sớm, cậu lau bảng hộ tôi đi.”

“Cậu lại trốn học hả?!” Nữ sinh kia ngạc nhiên kêu lên.

“Tập luyện.”

“Còn lâu mới lau hộ cậu nhé, đi mà nhờ Hồ Tư Kỳ giúp cậu nhé!” Nữ sinh kia mạnh miệng nói.

“Thế thì thôi, tôi tìm người khác vậy, xui thế không biết, tự dưng bị phân trực nhật với cậu.”

Nữ sinh quay đầu lại, ánh mắt chợt thay đổi, rồi cô nàng mỉm cười, cả gương mặt toát lên vẻ vui mừng: “Tôi giúp cậu! Giúp cậu!”

Chàng trai miễn cưỡng vung tay, “Cám ơn.”

Sau đó anh lại đợi một hồi, thấy Vu Hảo xuất hiện thì cười một tiếng, đập bàn đập trượt đến trước mặt cô như con lươn, dừng xe lại, một chân chống đất, cười với cô: “Sao lúc nào cậu cũng trễ thế.”

Nói rồi, anh lấy túi bánh mì treo trên tay cầm đưa cho cô: “Lỡ mua nhiều, nếu cậu ăn rồi thì đợi xong tiết hai rồi hẵng ăn.”

Vu Hảo nhận lấy, nói câu cảm ơn, “Sao cậu còn chưa vào?”

“Chờ cậu còn gì nữa.”

Lúc nói câu này anh cúi đầu nhìn cô cười, ánh mắt sáng quắc, Vu Hảo cảm thấy ánh mắt đó có phần sâu xa, không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ biết vô thức nhìn sang hướng khác. Lục Hoài Chính lại khẳng khẳng không muốn theo ý cô, ngồi trên xe đập cúi đầu xuống ngang tầm với mắt cô, Vu Hảo thấy không thể tránh được, cúi đầu vội vàng nói, tôi phải vào lớp rồi.

Nhưng lại bị cậu nứ tay kéo lại, ngả người ra đằng sau, nghiêng mặt nhìn cô: “Gấp gấp làm gì.”

Bàn tay khô gáo của anh nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, tim cô thất lại, nhưng anh chẳng chút để ý, nhích lại gần cô hơn: “Nghe nói chiều nay lớp các cậu thi chạy 800m? Tôi có mua kẹo đậu phộng để cậu tăng thể lực đấy, cũng đừng có ngất xỉu như đợt đại hội thể dục nữa.” Sau đó đưa mắt nhìn đi nơi khác, gãi nhẹ mũi mà nói: “Buổi chiều tôi không có ở đây, không có ai công cậu đến phòng y tế đâu.”

Lúc ấy hai người vẫn chưa xem là thân với nhau, nhưng qua thái độ của Lục Hoài Chính, mọi người cũng phần nào nhận ra anh đang muốn theo đuổi cô.

Lúc đầu còn có người thích trêu chọc gán ghép Lục Hoài Chính với Hồ Tư Kỳ, nhưng rồi sau này, Lục Hoài Chính không cho đám con trai kia nói bậy nữa. Là bởi vì có một lần, Vu Hảo ôm một chồng bài thi đi ngang qua lớp tám, Lục Hoài Chính đang tán gẫu với mấy đứa bạn, chợt có nam sinh lấy khủy tay đẩy vào vai cậu, nói: “Ai da, Hồ Tư Kỳ lại đổi bạn trai nữa kìa, nghe nói lần này là học bá đấy.”

Lúc đó Lục Hoài Chính mặc áo bóng rổ, hai tay đút vào túi quần, không biết đang nghĩ gì mà trông khá lơ đãng: “Thế thì sao?”

Đúng lúc Vu Hảo đi đến sau cột trụ, nghe hai người họ nói chuyện.

“Tao luôn cảm thấy Hồ Tư Kỳ thích mày nhất ấy, nè, mày với cậu ấy ngồi cùng bàn lâu như vậy, không động lòng chút nào à?”

Lục Hoài Chinh lườm cậu ta, hồi lâu sau mới cười mắng một tiếng: “Tao động lòng cái gì chứ? Đâu phải mày không biết tao thích ai.”

Nam sinh bùi ngùi thở dài: “Haiz, tao biết mày thích Vu Hảo, nhưng dáng người của Hồ Tư Kỳ đó, nếu mày không có cảm tình thì cũng có thể lên giường với cô ấy, không thì lãng phí quá...”

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy Vu Hảo ôm chồng giấy đi qua.

“ ... ”

“ ... ”

Chờ cô đi xa, Lục Hoài Chinh mới hung hăng đập tên kia một cước, cậu ta phản ứng rất nhanh, tự biết mình nói sai nên mở miệng xin lỗi cầu tha thứ.

Lục Hoài Chinh tức giận, vừa đập vừa mắng: “Nói nhăng nói cuội gì đấy hả, con mẹ nó đừng có hại tao!”

Từ trước đến giờ Vu Hảo không để tâm đến mấy lời nói đùa giữa con trai với nhau. Thế nhưng, Lục Hoài Chinh lại quá nhiệt liệt chân thành với cô, thậm chí còn vì cô mà đánh nhau, chỉ cần cô nói một câu muốn những vì sao trên bầu trời, thì chắc chắn anh sẽ nghĩ mọi cách để hái sao cho cô, nhưng cho tới bây giờ lại không nhắc đến việc muốn cô thành bạn gái mình, cho nên cũng không thể tính là mối tình đầu.

...

Đến tận khi lễ cưới hôm đó kết thúc, cả hai người cũng chẳng hề nhìn nhau lấy một cái, Lục Hoài Chinh chào hỏi kính rượu người thân bạn bè giúp Lâm Sướng, bận rộn như đây chính là lễ cưới của anh vậy, còn Vu Hảo thì chỉ ngồi tại chỗ không làm gì.

Lúc mọi người mời rượu, Lục Hoài Chinh mặc âu phục giày ca cầm chai vang đỏ đứng sau hai người, muốn bao nhiêu hờ hững thì có bấy nhiêu hờ hững, còn không bằng nhìn người xa lạ, nhưng chỉ ít khi nhìn mấy người giáo sư Hàn, anh vẫn nở nụ cười.

Vu Hảo vẫn không ngẩng đầu lên, một đám người xúm lại mời rượu rồi rời đi, lúc này cô mới ngẩn ngơ dựa vào ghế, bộ dạng kia không khác gì chú cún rơi xuống hồ nước vừa được vớt lên cả, không đúng, còn không bằng nữa là, cún rơi xuống nước còn biết ngẩng đầu lên ra oai, còn cô chỉ biết kinh hãi.

Triệu Đại Lâm thấy cô hồn bay phách lạc như vậy, thâm thàn đúng là không có tiền đồ, nhìn xem người ta bình tĩnh biết bao.

Nhưng cô ấy đã quen Vu Hảo nhiều năm thế rồi, mà chưa lần nào thấy Vu Hảo như vậy bao giờ.

Gia cảnh của Vu Hảo khá tốt, lại còn là người đẹp thanh cao thoát tục. Từ nhỏ đã có nhiều nam sinh có điều kiện tốt vây quanh cô, cũng biết được người bình thường khó mà khiến cô rung động nổi. Nhiều cô gái trong viện đều nói trái tim Vu Hảo được làm bằng đá, con trai theo đuổi cô đếm không xuể, dùng vô số cách, thế nhưng cô chưa từng cảm động dù chỉ là một xú.

Có điều không ngờ vẫn còn có người như Lục Hoài Chính.

Triệu Đại Lâm bỗng nhớ tới một người, là giáo sư lịch sử trẻ tuổi nhất ở viện bên cạnh – Thẩm Hi Nguyên, người đàn ông này nho nhã lễ độ, đã từng tới viện nghiên cứu của bọn cô mấy lần, các cô gái đều cảm thấy anh ta và Vu Hảo môn đăng hộ đối, đến với nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nếu so với Thẩm Hi Nguyên dịu dàng như ngọc, thì trên người Lục Hoài Chính mang lại cảm giác khiến người khác muốn chinh phục anh.

Lúc người đàn ông này nghiêm túc, từ chân mày đến mắt đều nhuốm vẻ lạnh lùng, ấy là cấm dục; còn lúc cười lên, gương mặt ấy toát lên vẻ ấm áp mà không câu nệ, ấy là nồng cuồng.

Bỗng có phần hiểu ra, vì sao mấy năm nay Vu Hảo lại không có bạn trai.

Triệu Đại Lâm nhìn chằm chằm vào thân ảnh cách đó không xa, chợt nhớ đến một câu châm ngôn ——

Mối tình đầu chất lượng cao, chỉ e khó tìm được chồng.

Nghi thức hôn lễ kết thúc, tân khách cơm nước no nê lục tục ra về, còn trường bối đã không chịu nổi nữa rồi, lén lút rút lui từ sớm.

Rõ ràng Lục Hoài Chính uống khá nhiều, thấy mọi người đều về hết, anh cởi âu phục ra, nói lỏng nút cổ áo, mở rộng chân dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Thật ra tửu lượng của anh không bằng Vu Hảo, trước kia có từng uống rồi, chính là cái lần lớp tám thắng được cuộc thi bóng rổ đó, chính là lần ăn chung duy nhất Vu Hảo ở lớp khác đi cùng, làm tụi con trai lớp năm mắng cô là đồ phản bội, đã thua rồi mà còn đi ăn cùng người ta, ôm trái tim đau khổ mà chất vấn cô: Rốt cuộc cậu là người lớp nào, lớp nào hả!

Chỉ cần anh dính chút rượu bia vào là lập tức có vẻ không đứng đắn, lúc định thần nhìn người khác, trong đôi mắt kia đen nhánh lại đầy ắp thâm tình. Anh chỉ hay giả say mượn rượu làm càn mà trêu cô, chứ đến

khi say thật, lại chẳng khác nào gấu lớn dùng công kích, chỉ biết nằm sấp trên giường ngủ khò khò.

Khi ấy vẫn còn là tuổi trẻ.

Bây giờ trưởng thành rồi, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều toát lên sức hấp dẫn tiềm ẩn của đàn ông, mà trạng thái say rượu này lại còn nguy hiểm nhất.

Vu Hảo đi vệ sinh về, thấy anh vẫn chưa đi, người thả lỏng dựa vào ghế nghiêng đầu nhìn ra ngoài ô cửa, một tay đặt lên bàn, đường nét ở cổ căng cứng rõ ràng. Ráng chiều ngoài cửa sổ lóe lên, thành phố sầm uất cùng với vẻ cô quạnh trên người anh như đang giằng co dưới ánh trăng, yên bình hết như bức họa.

Chợt lúc này, điện thoại di động đặt trên bàn reo lên.

Anh sực tỉnh, quay đầu nhìn sang, nhanh chóng cầm điện thoại đứng lên, vắt áo vest đen lên cánh tay, dùng chân đẩy ghế lại, lúc chuẩn bị nghe điện thoại thì nơi khoe mắt vô tình liếc thấy một bóng người ở cửa, theo bản năng nhìn qua, ngón tay bỗng dừng lại, dừng ngay trên nút nhận cuộc gọi màu xanh bất động.

Tầm mắt bắt ngờ giao nhau.

Điện thoại di động vẫn reo vang, nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô không nhúc nhích.

Vào lúc này, Vu Hảo đã hiểu được cái gọi là chỉ thoáng qua như cách một đời.

Nhiều năm trôi qua, bóng dáng của chàng trai đã từng hào hứng bắt chước dẫn chồng chéo lên hình ảnh người đàn ông anh tuấn phi phàm trước mắt này lần nữa, hình ảnh lúc trước như lũ tràn về đánh thẳng vào cô, cái cảm giác xa lạ lại quen thuộc đó, dùng thành ngữ “tâm tình phức tạp” cũng chẳng diễn tả được cảm xúc lúc này của cô.

Chỉ cảm thấy trong chút lát, tất cả mọi thứ trên đời đều trống rỗng.

Cả hai thoáng sững sốt, rồi một lúc sau, cũng rất ăn ăn ý nghiêng đầu đi.

Vu Hảo quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Hoài Chinh để điện thoại lên tai, bắt đầu bước ra ngoài, lúc đi qua người cô cũng chẳng hề dừng lại, thẳng thừng lướt qua người cô bước vào thang máy, lạnh lùng nói với người trong điện thoại:

“Vẫn còn ở trên lầu.”

“Ừ, đang xuống.”

5. Chương 5

Về mặt đây, một trăm phần trăm là kiểu đặc ý khi thành công trên đầu người khác giống trước kia.

Lúc Vu Hảo và Triệu Đại Lâm ra khỏi đại sảnh thì nhìn thấy Lục Hoài Chính với Lâm Sưởng, hai người đứng bên chiếc Audi trắng hút thuốc nói chuyện.

Đèn đường màu vàng nhạt kéo dài chiếc bóng, anh tựa cả người vào cửa xe màu trắng, trông gọn gàng cao ráo hơn nhiều, âu phục màu đen được anh vắt lên cánh tay. Thói quen này vẫn không thay đổi, hồi trước lúc anh mặc đồng phục cũng thế. Anh không hay mặc áo khoác, chỉ hay vắt lên cánh tay hoặc trên vai. Ngậm trong miệng ngậm điều thuốc chưa châm, đang cúi đầu mượn lửa của Lâm Sưởng đứng đối diện, Lâm Sưởng bật lửa châm cho anh, chẳng biết hai người nói gì với nhau mà cùng bật cười.

Người ngả về sau, lại đổi sang tư thế thoải mái khác để dựa vào, điều thuốc trên tay lúc sáng lúc tối. Đa phần lúc anh cười đều vô cùng ấm áp, nhưng nếu liên quan đến đề tài 18+ thì trong nụ cười lại có phần phong lưu, đặc biệt hấp dẫn, cũng giống như mới vừa rồi vậy.

Lúc Vu Hảo học năm hai trong chương trình có một môn học, là ứng dụng tâm lý học. Giáo sư nói, nếu như em và một người khác đã rất lâu rồi chưa gặp nhau, em lại rất nhớ người đó, thì có thể căn cứ vào thói quen trước kia của người đấy rồi suy ra được đáng về mười năm sau của họ.

Có câu nói ba tuổi trông già, bảy tuổi trông trẻ, mười bảy tuổi đã hình thành tư duy cơ bản rồi.

Vu Hảo dựa theo hình dáng mười bảy tuổi của anh để suy ra Lục Hoài Chính của năm hai mươi bảy tuổi

Cô viết lên giấy những thói quen từng là đặc trưng của anh.

Anh có xu hướng thích màu trắng đen.

Anh thích đi du lịch, đi qua rất nhiều nơi, từng kể cho cô nghe một trăm bí mật che giấu ở những góc ngách trên thế giới, cho dù Vu Hảo có học nhiều đến mấy thì cũng chưa từng nghe qua những chuyện kinh dân quái dị ấy lần nào, mỗi lần nghe anh phổ cập kiến thức xong là cô lại thấy hãi hùng ớn lạnh.

Anh quan hệ tốt với mọi người, cũng đối tốt với họ, nhưng với cô là tốt nhất.

Tư tưởng anh không trong sáng, hay nói linh tinh.

Anh rất thu hút phái nữ.

Anh thích đua xe, theo đuổi tốc độ cùng kích thích.

Cho nên có lẽ khi đang trên đường đi du lịch, anh vô tình gặp được một người con gái khiến anh động lòng, rồi sau đó sẽ phát sinh tình một đêm.

Vu Hảo viết xong liền xé nát tờ giấy ngay, giận dữ ném vào trong thùng rác.

Vu Hảo cảm thấy mình học hành không đến nơi đến chốn, xấu hổ với giáo sư Hàn, bôi nhục giáo sư, phí công học hành mấy năm, không có một chút tiền đồ nào cả.

Bóng đêm tầm tối, cây cối lay động trong gió, chân trời tựa như mực đen, đậm đặc lại thâm trầm.

Triệu Đại Lâm đứng sững vai với Vu Hảo, nhìn hai người đàn ông đứng dưới bóng đèn không xa, thở dài một tiếng, “Tuy nói tính tình con nhóc em kỳ quái, nhưng có lúc chị lại hâm mộ em, thật đấy, đáng người đẹp, lại thông minh, có điều EQ không được cao thôi.”

Vu Hảo nghi ngờ nhìn cô ấy, “Hâm mộ em ư?”

Vu Hảo cảm thấy bản thân không có gì đáng để được người khác hâm mộ cả, tính cô ngay thẳng, không giỏi đưa đẩy, cũng không giả bộ ngớ ngẩn lừa người khác, miệng cũng chẳng ngọt, lại càng không biết a dua nịnh nọt hay vuốt mông ngựa.

Lần trước ăn cơm trong viện, một câu của cô đã suýt nữa đắc tội với viện trưởng.

Thời gian trước một luận văn liên quan đến ứng dụng của tâm lý học của Vu Hảo vừa được đăng trên tập san học thuật quốc tế, khi ấy còn nhận được email từ thầy Marcy Eddie, đại khái là phát biểu quan điểm của ông về luận văn trên tập san, vừa tán thưởng lại kinh ngạc, còn xin Vu Hảo những luận văn từng được phát biểu công khai khác.

Lúc ăn cơm, viện trưởng nói chuyện này ra, “Bình thường Vu Hảo của chúng ta cứ im im không nói nhiều, nhưng không ngờ lại làm được chuyện lớn như thế cho viện của chúng ta!” Nói xong còn vỗ vai giáo sư Hàn, “Lão Hàn này, ông cũng đừng nhốt Vu Hảo trong phòng thí nghiệm mãi nữa, phải để cô ấy ra ngoài nhiều, tôi nghe nói cô ấy đã hai mươi tám tuổi rồi phải không? Vẫn chưa có bạn trai? Ông thế này là không xứng với cái danh người thầy rồi.”

Giáo sư Hàn cười ôn hòa, vừa định nói thì lại bị Vu Hảo cắt ngang, “Tôi thích ở trong phòng thí nghiệm hơn.”

Lập tức viện trưởng cảm thấy tiểu cô nương này quá không hiểu chuyện, nếu đổi thành cô gái khác trong viện thì đã mặt mày hơn hử đáp lại để viện trưởng giới thiệu bạn trai, thông qua đó kéo gần quan hệ lại với ông rồi.

Lúc ấy Triệu Đại Lâm không nhịn được đập cô một phát, Vu Hảo công khai không nể mặt viện trưởng trước mặt người khác, lời đã nói ra như ván đã đóng thuyền, có hối hận cũng vô ích, dứt khoát không suy nghĩ nhiều.

Giáo sư Hàn vội vàng giảng hòa, “Còn nhỏ mà, không nóng vội.”

Viện trưởng thâm nghĩ, còn nhỏ gì nữa, sắp lên đầu ba tới nơi rồi, ông ta lắc đầu, cảm thấy cô nương này không thú vị.

Nói dễ nghe thì chính là không có tầm nhìn, còn nói khó nghe thì chính là EQ thấp.

Người ta hay bảo học tâm lý học thì có EQ cao biết làm người, nhưng đến lượt Vu Hảo thì lại là một khác biệt.

Triệu Đại Lâm cúi đầu lấy điều thuốc, ngậm vào miệng, tìm khắp người cũng không thấy bật lửa đâu, lại lấy điều thuốc xuống, quay đầu nhìn cô nói: “Trong viện chúng ta có ai là không ranh ma đâu, nhưng vì sao lại xuất hiện một đứa không bình thường như em thế? Không phải nói học tâm lý đều có EQ cao à?”

“Người ta còn nói học tâm lý thì cũng phải vượt qua được bệnh tâm lý, chị thì có không?” Vu Hảo gian tà nói, nhưng lại rất đường đường chính chính, “Chị nói nhầm thật, nói thế thì có khác gì nói người học y là sẽ không bị bệnh đâu, đừng có ôm thành kiến mà nhìn người như vậy.”

Hơn nữa, nghề chính của Vu Hảo là kiểm tra nói dối, kiểm tra nói dối chú trọng sự thẳng thắn chứ không vòng vo nhiều.

Cuối cùng Triệu Đại Lâm cũng tìm thấy bật lửa, cúi đầu châm lửa rồi rít một hơi: “Chỉ cãi nhau với chị là giỏi, chị hỏi em, em thật sự không định đến chào hỏi à?” Nói rồi đưa mắt nhìn về nơi nào đó.

Hình như hai người đàn ông bên kia đã nói chuyện xong, chuẩn bị rời đi.

Triệu Đại Lâm đành phải đẩy tay cô: “Nắm chặt cơ hội đi, nếu bỏ qua sẽ không tìm được cơ hội khác đâu.”

Vu Hảo đột nhiên giơ tay ra với cô ấy.

Triệu Đại Lâm sửng sốt, “Làm gì?”

“Thuốc.”

Triệu Đại Lâm rút điều thuốc trong bao ra rồi đưa cho cô, lẩm bẩm: “Em biết hút à?”

Vu Hảo liếc cô ấy, thành thạo đặt lên miệng, sau đó cúi đầu châm thuốc, môi cô rất đẹp, đường viền rõ ràng, cô ngậm điều thuốc trong miệng, nhưng ánh mắt kia quá đỗi trong veo.

Triệu Đại Lâm nhớ tới một câu nói ——

Cái đẹp của phụ nữ ấy à, dung mạo chỉ phản ánh được vẻ đẹp ít, cái thần tôn lên vẻ đẹp vừa, còn đẹp nhiều là nằm ở thái độ. Cô cảm thấy bây giờ Vu Hảo đang nằm ở giai đoạn đẹp vừa.

Vu Hảo hút thuốc sớm hơn Triệu Đại Lâm.

Từ hồi cấp hai cô đã hút thuốc rồi, có điều mấy năm nay bắt đầu cai thuốc, không hút nhiều. Bình thường cô cũng không nghiện thuốc gì, thỉnh thoảng có lúc thèm hút thì lại ngậm kẹo đường cho qua thời gian trôi qua, ai cũng nói cai thuốc rất khó, nhưng cô lại thấy rất dễ.

Hút xong điều thuốc, Vu Hảo tỉnh táo lại, xoay người lái xe rời đi.

Triệu Đại Lâm a lên, nhanh chóng đuổi theo: “Em không đi thật đấy hả!!”

...

Lỡ mất lần gặp nhau trong đêm đó, Vu Hảo không ngờ sẽ gặp lại Lục Hoài Chinh ở quân khu.

Hai tuần sau, trong đơn vị không quân có buổi tọa đàm về tâm lý sơ cấp, Vu Hảo phụ trách diễn thuyết powerpoint với giáo sư Hàn nên cô ngồi cạnh ông, nhìn dưới bức tối om toàn đầu với đầu, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt là đã thấy được người kia.

Anh ngồi ở hàng ghế thứ nhất dãy giữa kế bên là một người đàn ông trung niên mặt chữ điền, mặc quân phục ngay ngắn, nút áo cài cẩn thận từ dưới lên trên, cổ áo nằm ngay vị trí dưới yết hầu, hiển khi thấy anh ngồi ngay thẳng như thế, khác hẳn với người ở buổi tiệc cưới hôm đó. Vu Hảo nhớ lại dáng vẻ anh chơi bóng rổ của nhiều năm trước đây, bình thường buông thả là thế, nhưng khi chơi bóng lại rất nghiêm túc.

Vu Hảo còn đùa với anh nói học hành mà nghiêm túc như thế thì không chừng đậu cả Thanh Hoa Bắc Đại rồi.

Lúc ấy hai người ngồi trên sân bóng, anh biểu diễn màn ba bước nhảy lên ném bóng vào rổ cho cô xem, sau đó cười cười lấy bóng về, nói: “Thanh Hoa Bắc Đại tính là gì, thi đậu thì có thể làm gì, có biết câu học tập là vô hạn không? Sao nào, cậu muốn thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại?”

“Cậu hỏi làm gì?”

Anh đứng bên ngoài đường ném, tay giơ cao, khe híp mắt, người nhẹ nhàng nhảy lên cách mặt đất một khoảng, vừa nhắm rổ vừa thờ ơ nói với cô: “Cậu muốn thi đại học ở thành phố nào thì phải nói sớm cho tôi biết đấy.”

“Nói cho cậu làm gì?”

Anh ổn định lại nhịp thở, ném quả bóng đi, nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn quả bóng đập vào rổ rồi lại xoay tròn mấy vòng, rơi xuống đất, sau đó anh lại dùng tay vừa ném bóng vỗ nhẹ vào sau cổ cô, trong mắt toàn là vẻ cậu ngốc thật: “Thì để nghiên cứu trước, xem xem quanh đó có trường đại học nào tôi có thể thi đậu không.”

Lúc đó Vu Hảo phớt lờ anh, nhưng mấy năm nay câu nói này vẫn liên tục xuất hiện trong đầu cô.

Bà Phùng nói, phụ nữ hai mươi tám tuổi là lâm vào con đường đầy ổ gà xóc nảy, ổ gà này của cô đúng là chẳng dễ đi chút nào.

Suốt cả buổi Lục Hoài Chinh chỉ chăm chú nhìn giáo sư Hàn thuyết giảng, người đàn ông trung niên bên cạnh thì thâm vào tai anh nói gì đó, anh cúi đầu đưa tai đến, về mặt cung kính lắng nghe. Thỉnh thoảng sẽ đưa mắt sang nhìn cô, Vu Hảo cũng chẳng hề tránh né, cứ thế đối mặt với anh, nhưng rồi anh lại nhanh chóng dời mắt đi, có điều không quá mấy phút lại bắt giác nhìn sang.

Sau nhiều lần như vậy, Vu Hảo thấy luống cuống.

Tâm lý học thường nói, có người thường xuyên nhìn bạn chăm chú thì cũng đừng nghĩ nhiều, có thể sáng nay thức dậy trước khi ra cửa bạn chưa rửa mặt sạch thôi.

Nhưng lúc đó trong lòng Vu Hảo lại phức tạp hơn nhiều ——

Chẳng lẽ mình vẽ mi bị lệch?

Hay trên răng có dính hành? Nhưng nãy giờ cô có lên tiếng đâu, răng cũng không hô.

Thật sự muốn lấy gương ra nhìn xem quá. Nhưng bên dưới có nhiều cặp mắt thế mà.

Bây giờ mà đứng lên đi vệ sinh thì chắc chắn không có ai bấm powerpoint cho giáo sư Hàn rồi.

Đương lúc Vu Hảo vẫn còn băn khoăn không biết có nên to dan xin giáo sư Hàn hay không, thì ánh mắt Lục Hoài Chinh lại quét tới.

Vu Hảo theo bản năng đưa tay lên sờ mặt mình.

Kết quả anh nghiêm mặt rồi nhìn đi chỗ khác, mấy giây sau lại cúi đầu xuống, rồi sau đó, Vu Hảo thấy cả vai anh run lên, cuối cùng phát hiện, thì ra anh đang nín cười, nín tới nỗi cả cả vai run rẩy.

Về mặt đây, một trăm phần trăm là kiểu đắc ý khi thành công trên đùa người khác giống trước kia.

Người đàn ông trung niên bên cạnh nhìn qua, “Nghiêm túc đi.” Giọng lại không nghiêm nghị mà khá ôn hòa.

Lúc này Lục Hoài Chinh mới thôi cười, giả bộ ho nhẹ, sau đó cũng không nhìn cô nữa, nghiêm túc bắt đầu nghe giáo sư Hàn thuyết giảng.

Vu Hảo lấy laptop ra để lên bàn, che khuất gương mặt của tên nào đó lại, che kín tới khi một sợi tóc cũng không nhìn thấy mới bỏ qua.

6. Chương 6

Editor: LuChan

“Vu Hảo nhìn vẻ mặt anh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác đang trộm gạo của nhà người ta.”

Buổi tọa đàm kết thúc lúc mười một giờ, Vu Hảo tắt laptop rồi cất bản thảo thuyết trình, chuẩn bị rời đi cùng giáo sư Hàn.

Bỗng nhiên bên dưới hô to: “Toàn thể chú ý ——”

Chất giọng hùng hồn của anh vang vọng khắp toàn hội trường, nhấn mạnh rõ ràng: “Chào!”

Dứt lời, mọi người bên dưới đồng loạt chỉnh trang quân phục, trong chớp mắt Vu Hảo bị khí thế của họ làm cho khiếp sợ, rõ ràng mấy người ngồi hàng đầu đều là những chàng trai trẻ tuổi, nhưng dù nhìn thế nào vẫn là thiếu niên từng trải, một giây kế tiếp, lại nghĩ tới người nào đó đang ở độ tuổi này còn hi hi ha ha chuyện trò cùng các cô gái.

Hồi trước các thành viên của “Girls’ Generation” có quan hệ không tệ với cậu. Hồ Tư Kỳ và một cô gái cùng lớp, còn ba người kia thì học ở lớp khác, năm người lập thành một nhóm như chị em sinh năm, vừa hết giờ học liền chạy đi tìm đối phương cùng vào nhà vệ sinh, không thì đến giờ nghỉ trưa là lại gần bó như keo sơn đứng ở hành lang nói chuyện phiếm, không bao giờ tách rời.

Hình như hồi đi học có một quy định bất thành văn thì phải.

Đám điển trai và xinh gái luôn có quen biết, hình như là để khẳng định vẻ đẹp của đối phương, mà cũng hình như trong thế giới ấy bọn họ vốn đã biết nhau rồi, chính là cái thế giới ‘phải chỉnh chu trước khi vào

cửa' đây, nói chung lúc ấy đám nam sinh đẹp trai chơi với Lục Hoài Chinh rất thân với đám con gái bọn Hồ Tư Kỳ.

Cộng thêm Lục Hoài Chinh hoạt động ngoài giờ nhiều, lại còn chơi bóng rổ rồi đá bóng rồi còn biết chơi bida nữa chứ, lúc nào bên người anh cũng luôn có bạn mới, mà toàn là gái xinh không, Vu Hảo cảm thấy anh chính là thần giao tiếp, ai cũng quen, oanh oanh yền yền nhiều vô cùng, bất luận là trai hay gái.

Mà lúc này “thần giao tiếp” trong mắt Vu Hảo đang đi sau lưng người đàn ông trung niên oai phong tiến về phía bọn họ. Người đàn ông trung niên khoảng chừng ngoài bốn mươi tuổi, da ngăm đen, vóc người hơi tròn nhưng mặt mũi lại đầy kiên nghị, nhìn qua vẫn rất oai phong, là phó tham mưu trưởng của lữ đoàn nhảy dù, tên là Lịch Hồng Văn.

Hai người họ đi tới trước bàn thì đứng lại, Lịch Hồng Văn chống hai tay lên bàn, khẽ cười nói: “Giáo sư Hàn, trưa nay dùng bữa ở nhà bếp số sáu của bọn tôi chứ?”

Ông và Lịch Hồng Văn có quen biết từ lâu, cũng hiểu được tính tình của Lịch Hồng Văn, vốn định trưa nay dẫn Vu Hảo đi ăn riêng, coi như đãi cô đã vất vả mấy hôm cả ngày lẫn đêm hoàn thành powerpoint giúp ông. Nhưng giờ Lịch Hồng Văn lên tiếng, ông không thể từ chối được, Hàn Chí Thần bèn quay qua nhìn Vu Hảo.

Lịch Hồng Văn và Lục Hoài Chinh thuận thế nhìn sang.

“Cô cũng đi cùng đi.” Kết quả đúng lúc này thần giao tiếp lại mở miệng.

Vu Hảo nhìn về mặt anh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác đang trộm gạo của nhà người ta.

Một nhóm người đi đến nhà bếp số sáu, giáo sư Hàn và Lịch Hồng Văn xếp hàng đi phía trước, còn Vu Hảo với Lục Hoài Chinh thêm một tiểu đội trưởng xếp hàng đi đằng sau. Tiểu đội trưởng không lớn tuổi lắm, lúc cười lại có nét chất phác. Sau đó Vu Hảo phát hiện ra hai người quân nhân này đi rất nhanh, Lục Hoài Chinh với lãnh đạo của mình vẫn giữ nhịp bước nhất quán, nhưng lại hại cô với giáo sư Hàn phải bước lớn bước nhỏ chạy theo.

Đợi đến khi tới nơi, Vu Hảo mới biết cái gọi là nhà bếp số sáu chính là nhà ăn không vụ*, cô còn tưởng là nhà bếp riêng** nào đó nữa chứ.

(*Nhà ăn không vụ là nhà ăn chuyên dụng của phi công, có tiêu chuẩn ăn tương đối cao, do nhà ăn toàn đoàn phụ trách.)

(**Nhà bếp riêng có tiêu chuẩn ăn cũng rất cao, tuy nhiên lại không thuộc sự phụ trách của nhà ăn toàn đoàn mà do đại đội phụ trách.)

Cô không nhận được hỏi tiểu đội trưởng đứng đằng trước: “Mấy anh gọi nhà ăn chỗ mình là nhà bếp số sáu hả?”

Tiểu đội trưởng đang tính trả lời, kết quả bị đội trưởng đứng cạnh khoan thai cướp lời: “Bằng không cô tưởng đang đến nhà bếp riêng à?”

Giọng đầy đả kích.

Tiểu đội trưởng có chút mù mờ.

Vu Hảo không để ý tới anh nữa, bỏ qua người đứng giữa mà trực tiếp nói chuyện với tiểu đội trưởng, truy hỏi tới cùng: “Tại sao lại gọi là nhà bếp số sáu*?” Cô là người có một tật xấu, không biết là phải hỏi cho hết, nếu không trong lòng rất khó chịu.

(*Nhà bếp của không quân chia thành sáu loại, trong đó nhà bếp số sáu là dành riêng cho phi công, chính là nhà ăn không vụ.)

Tiểu đội trưởng hít một hơi dài, liếc nhìn Lục Hoài Chinh, trong đầu nghĩ, chắc lúc này đến lượt mình trả lời rồi đây, kết quả vẫn bị người khác cướp lời, giọng lại đả kích hơn nữa: “Sao cô nói nhảm nhiều thế?”

Mặc dù trong những lúc huấn luyện bình thường, đội trưởng không quá câu nệ thanh sắc, nghiêm túc cẩn trọng, nhưng xét cho cùng thì lại là một đứa trẻ to xác, bình dị gần gũi, không hay để ý đến hình tượng mà

hay âm ỉ với bọn họ, cũng rất chăm sóc để ý đến mọi người, rất dễ sống chung, hiếm khi thấy anh đả kích người khác như vậy.

Tiểu đội trưởng nuốt câu trả lời lại vào bụng, không dám nói nữa.

Vu Hảo cũng không nói chuyện, ngậm chặt miệng lại, không thốt ra bất kì câu dư thừa nào.

...

Trong phòng ăn không một tiếng động, bởi vì còn có người chưa tới nên mọi người chưa thể động đũa, hơn nữa còn phải giữ đúng tư thế, cũng không thể rỉ tai thì thầm.

Lục Hoài Chinh đứng nghiêm, bóng lưng như cây tùng cao vút, thẳng tắp ngồi cạnh cô. Vu Hảo có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của anh, không còn vẻ lỏng bông ngạo mạn như thuở thiếu niên, giờ đây lại chín chắn trầm ổn.

Mấy phút sau, người chiến sĩ đã kiểm tra dụng cụ xong xuôi, thở hồng hộc chạy lên tam cấp, đứng trước cửa đông dặc báo cáo, Vu Hảo còn đang tính xem khi nào mới được ăn cơm thì nghe thấy bên cạnh có một tiếng quát to: “Về đội!”

Anh đã cao hơn rồi, trước kia Vu Hảo đứng tới cổ anh, bây giờ cô phát hiện mình chỉ đứng ngang vai anh, chỉ thiếu chút nữa thôi, tai ngay sát đó khiến cô có ảo giác giọng anh như phát ra từ lồng ngực, rất đối hùng hồn.

Lần ăn chung duy nhất của hai người trước kia chính là lúc anh thắng trận, ăn chung với lớp tám.

Không ngờ lần thứ hai ăn cùng lại là trong quân doanh của Lục Hoài Chinh.

Vu Hảo phát hiện đồ ăn trên đĩa của mấy người họ rất phong phú, mọi thứ đều không giống nhau, nào là trứng gà, tôm, khổ qua rồi cà rốt rất đầy đủ, lại quay sang nhìn Lục Hoài Chinh, phát hiện trên đĩa sạch bong của anh không có gì hết, hèn gì nói chuyện đả kích người ta thế, thì ra là do người khác có tiêu chuẩn ăn riêng, còn anh lại không.

Những bàn khác đều yên lặng ăn cơm, chỉ có bàn của bọn họ là Lịch Hồng Văn cùng Hàn Chí Thần trò chuyện rôm rả, Vu Hảo ngồi một bên im lặng ăn cơm trong bát của mình, chợt Lịch Hồng Văn nhắc tới cô, “Học trò của ông nhìn lịch sự hiểu chuyện nhỉ.”

Hàn Chí Thần liếc nhìn Vu Hảo, cười đáp: “Con bé này sợ người lạ.”

“Tuổi chắc không nhỏ rồi nhỉ, sao gọi là bé được?”

Hàn Chí Thần tinh quái: “Ông thử đoán xem mấy tuổi rồi?”

Lịch Hồng Văn suy nghĩ, cẩn thận quan sát Vu Hảo một lúc rồi nói, “Nhìn cũng không lớn mấy, nhưng có thể ở bên cạnh ông nhiều năm như thế, nếu không phải ba mươi thì cũng là hai mươi tám tuổi?”

“Lợi hại.” Hàn Chí bật ngón tay cái.

Lịch Hồng Văn vui vẻ, “Đoán đúng thật hả?” Quay đầu hỏi Vu Hảo: “Thế rốt cuộc là ba mươi hay hai mươi tám?”

Vu Hảo trả lời đúng sự thật: “Hai mươi tám ạ.”

Lịch Hồng Văn cười: “Không tệ, mới hai mươi tám đã làm trợ lý nghiên cứu viên rồi cơ đấy.”

Đâu có xuất sắc mấy đâu, người lợi hại thật sự thì ba mươi tuổi đã làm nghiên cứu viên, còn chờ cô được lên chức kia chắc cũng phải hơn bốn mươi tuổi.

Hàn Chí Thần nói: “Con bé thông minh lắm, người cũng không tệ, sao nào, ông có thể giới thiệu không?” Nói rồi quay đầu nhìn xung quanh, “Trong đội ông có người nào hợp tuổi thì giới thiệu một anh cho Vu Hảo bọn tôi nhé?”

Đây chỉ là nói đùa.

Nhưng Lịch Hồng Văn lại nghiêm túc, ánh mắt quét một vòng: “Vậy ông xem thử người đối diện thế nào?”

Lục Hoài Chinh bị gọi tên lại giả vờ như không nghe thấy gì, bình tĩnh và cơm, tay đều đặn gấp thức ăn, Vu Hảo thấy hình như anh dối thật.

Ánh mắt Hàn Chí Thần rơi trên người Lục Hoài Chinh, mắt quét một lượt từ đầu tới chân, gật đầu: “Không tệ, nhưng trông quen quen?”

Lúc này Lục Hoài Chinh mới lên tiếng nhắc nhở, “Năm tháng trước, ở hôn lễ của Tống Tiểu Đào, tôi với ông đã gặp nhau một lần rồi.”

Lúc này Hàn Chí Thần nhớ ra, mơ hồ có chút ấn tượng, có điều giờ trí nhớ của ông không tốt như thanh niên, cũng không chú ý tới chuyện đây nên không nhớ rõ cụ thể, chỉ biết là có người như vậy.

Lịch Hồng Văn nhìn Lục Hoài Chinh: “Xem ra là có duyên rồi đấy, thế nào, cậu có muốn cân nhắc xem không, giáo sư Hàn là bạn cũ nhiều năm của tôi, tôi tin học trò mà ông ấy giới thiệu, nhất định là một cô gái tốt.”

Hàn Chí Thần chỉ thuận miệng nhắc tới coi như đùa vui thôi, không ngờ Lịch Hồng Văn lại thật sự nôn nóng thay Lục Hoài Chinh.

Mới từ tiền tuyến về mà ông đã nói muốn giới thiệu giúp anh, nhưng đều bị Lục Hoài Chinh qua loa né tránh vấn đề.

Hàn Chí Thần sợ Vu Hảo lâm vào thế bí, còn đang định nói đỡ hai câu cho học trò mình thì thấy Lục Hoài Chinh đặt bát xuống, nhìn hai ông già cười tự giễu:

“Lãnh đạo ơi, chú cũng đừng đùa tôi như vậy chứ, một cô gái đẹp như vậy sao có thể gả cho quân nhân chúng ta được, đừng có làm khó người ta nữa. Tôi ăn no rồi, về trước đây, chú với giáo sư Hàn cứ từ từ mà ăn.”

Lịch Hồng Văn thấy anh từ chối thì cũng không cưỡng cầu, lại sợ Hàn Chí Thần hiểu lầm nên quay sang giải thích: “Đợt quan hệ hữu nghị lần trước cũng không thấy cậu ấy từ chối như vậy mà. Đừng tưởng làm lính nhiều năm mà cầu thả nhé, chứ thật ra cậu ấy sống với cô mình từ nhỏ, được nuôi dạy không tệ. Chẳng biết hôm nay bị gì đấy nữa, có lẽ do điều kiện tốt quá nên đâm hoảng ấy mà.”

Tuy ngoài mặt Lịch Hồng Văn nói như vậy, nhưng trong lòng lại lẩm bẩm, có đâu chứ, cũng không phải chưa giới thiệu mấy người có điều kiện khá hơn, thế nhưng chưa bao giờ thấy cậu ta phản ứng kịch liệt như vậy.

Hàn Chí Thần chỉ cười cười, trong lòng lại cực kỳ bao che: Chỉ có bề ngoài tốt thì có ích lợi gì, biết lấy mấy bay chiến đấu thì đặc biệt hơn người à, đừng có nói cậu coi thường bọn tôi, mà bọn tôi coi thường điều kiện của cậu đấy!

Suốt bữa cơm, Vu Hảo không nói lấy một câu, cả người giống như trái bóng bị người ta đá qua đá lại.

7. Chương 7

Editor: LuChan

“Tôi ở cái lúc bằng tuổi cậu bây giờ, thật sự là, da mặt còn dày hơn cả tường thành.”

Lục Hoài Chinh chưa về ký túc xá vội, mà ngồi trên bãi cỏ ngậm cỏ đuôi chó nhìn về sân thao luyện.

Anh nhớ lại năm mình nhập ngũ, đúng lúc đón năm mới nên trong đội làm sủi cỏ, sĩ quan huấn luyện trưởng đánh cược với anh, nói mình một lúc có thể ăn năm mươi cái sủi cỏ, còn Lục Hoài Chinh nói mình có thể ăn bảy mươi cái. Kết quả hai người liền cá cược, mọi người trong đội xúm lại xem náo nhiệt, ồn ào rầm rầm, còn kêu gào ủng hộ. Bình thường sĩ quan huấn luyện trưởng hay dùng nhiều cách khác nhau để

hành hạ bọn họ, nên các chiến sĩ đều nghiêng về một phía, cùng chung mối thù, hy vọng Lục Hoài Chính có thể dập tắt vẻ huênh hoang của sĩ quan huấn luyện trưởng.

Sĩ quan huấn luyện trưởng ăn đến cái sáu mươi tám thì nuốt không trôi nữa, miệng toàn sủi cỏ ngặc nhiên nhìn tên tiểu tử trước mặt ăn miếng sủi cỏ thứ bảy mươi tám mà không hề đổi sắc.

Nuốt xuống, trợn tròn con mắt lên nhìn: “Dạ dày chẳng oắt nhà cậu trâu bò thật đấy.”

Hồi nhỏ Lục Hoài Chính đã là cậu bé ngoan có thể ăn hai bát cơm, đặt biệt là thích món sủi cỏ mẹ làm nhất. Chỉ cần lần nào mẹ bắt đầu làm sủi cỏ là anh lại xách ghế đẩu ra ngồi bên cạnh, sau đó cùng nặn bánh với bà.

Làm xong thì đợi bố về mới cho vào trong nồi nấu, anh có thể ăn một lúc mấy chục cái sủi cỏ làm bằng tay này.

Trước đây mẹ anh làm trong quân đội, tay nghề của bà là được đầu bếp trong đội dạy cho, thế nên dù mới vào đội đã thấy rất thân thiết.

Cho đến năm thứ hai anh thi đậu học viện quân sự thì không còn được ăn loại sủi cỏ nào có mùi vị giống vậy nữa.

Từ khi trở thành lính nhảy dù, thực đơn ở nhà ăn không vụ phần lớn đều được chuẩn bị theo thể trạng của anh, không thể ăn tùy tiện được.

Đi lính nhiều năm thế rồi, nhưng ở trong quân doanh anh chỉ nhớ đến hai người phụ nữ.

Một người là mẹ anh.

Còn người kia chính là Vu Hảo.

Thật ra anh rất ít khi nhớ tới Vu Hảo, đa phần chỉ nhớ tới mẹ.

Lần đầu tiên nhớ Vu Hảo là khi năm đầu nhập ngũ sắp kết thúc.

Trong những nhiệm vụ anh thi hành ở liên đội thì cực khổ nhất chính là nhiệm vụ trực đêm, thay phiên nhau, đặc biệt là vào lúc nửa đêm mùa đông. Những khi ấy tuyết rơi rất dày, nhà cửa bên ngoài một mảnh trắng xóa, có một số tên lính già trực đêm quen thói ban đêm nhân khi mọi người ngủ say, chui vào phòng nhét quả cầu tuyết vào trong cổ áo sau đó bỏ chạy ra ngoài, loại chuyện này, làm trăm lần hiệu quả trăm lần, không sợ bất tỉnh.

Người bị đánh thức cũng rất tức giận, giật bắn mình dậy bò xuống giường đuổi theo người ta.

Lục Hoài Chính tỉnh dậy đúng lúc nên không bị người ta nhét tuyết, trở thành người xem trò vui.

Đấy chỉ là một buổi tối bình thường.

Lúc chuẩn bị thi hành nhiệm vụ đêm, anh thường ngâm điếu thuốc đứng trước cổng dãy nhà, đợi người chiến hữu cùng ca trực dạy dỗ bên trong một trận ra trò.

Liên đội cấm hút thuốc nên anh chỉ ngâm cho đỡ thèm, tiện tay cầm cành cây dưới đất lên, chẳng hiểu sao lại viết tên của Vu Hảo, anh gạch một nét dài, chậm rãi viết, lúc viết không để ý, đến khi viết xong thì vất cành cây đi cúi đầu nhìn.

Hai chữ “Vu Hảo” đập thẳng vào mắt anh.

Chữ viết rất đẹp, nét chữ cứng cáp. Hồi nhỏ anh từng học chữ với ông ngoại nhưng anh lại không có kiên nhẫn, học bữa đực bữa cái, tính tình lại bướng bỉnh, ngày nào cũng bị ông ngoại cầm chổi lông gà rượt đánh, vất vả lắm mới học được thì ông ngoại không chịu dạy tiếp nữa, ông bảo viết thư pháp thì cứ phỏng theo mẫu nhiều là được, còn lại thì phải xem cháu có căn cốt không.

Hiển nhiên Lục Hoài Chính không có căn cốt rồi, cùng lắm thì luyện chữ nhiều thôi, anh cảm thấy hồi bé bản thân mình thật quá cực khổ.

Cho nên khi biết Vu Hảo chơi được nhiều nhạc cụ đến thế, đương khi những người khác đều ngưỡng mộ cô, thì trong đầu anh bật ra một suy nghĩ ——

‘Không biết hồi nhỏ cô ấy bị đánh bao nhiêu nhĩ.’

Từ đó về sau, trong quãng thời gian ấy anh thường hay nhớ về tuổi dậy thì, nhớ đến Vu Hảo, mà mỗi lần nhớ tới lại không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Sau đó, coi như hình thành thói quen.

Hằng năm tuyết rơi, anh đều viết tên Vu Hảo trên tuyết, viết bằng nhiều kiểu chữ khác nhau mà hồi bé anh được học, viết nhiều đến nỗi, anh còn thuận tay viết cái tên Vu Hảo hơn là tên của mình.

Hình như lần cuối cùng viết tên có đã là hai năm trước rồi, anh cũng không nhớ rõ lắm.

Nghĩ đến đây, Lục Hoài Chinh ngả người ra sau nằm lên cỏ, tay lót dưới gáy, ánh mắt hơi híp lại, chân gác lên, miệng ngậm cỏ đuôi chó.

Bất chợt bên cạnh có cánh tay vươn tới, lấy cỏ đuôi chó trên miệng anh xuống, Lục Hoài Chinh hồ nghi nhìn sang, lúc nhìn lên thì trán nhú lại xuất hiện nếp nhăn, đến khi thấy người thì mới miễn cưỡng cụp mắt.

Người đến là một chàng trai trẻ, nhỏ hơn Lục Hoài Chinh năm tuổi, cũng là chiến sĩ trong đội, tên Trần Thụy. Cậu ta vượt chỗ cỏ bên cạnh anh rồi đặt mông ngồi xuống, một chân gập lại, tay khoác lên đầu gối, nghiêng đầu cúi người nhìn anh, “Đội trưởng đang nghĩ gì thế?!”

Lục Hoài Chinh không đáp, đầu nhích sang bên kia.

Trần Thụy nhìn anh cười hehe: “Không phải là đang nghĩ tới cô gái trong bếp số sáu đó chứ?”

“Trong bếp số sáu có phụ nữ à?”

Trần Thụy nghi ngờ nhìn anh, “Đừng có giả vờ, em đã nghe tiểu đội trưởng nói, lãnh đạo muốn giới thiệu anh với cô gái đó... Aizz, cô gái đó vừa đẹp lại nhã nhặn, lúc nói chuyện cũng dịu dàng nhỏ nhẹ, thế mà —— anh cũng lơ xem thường đấy hả?”

Lục Hoài Chinh không để ý tới cậu ta, đoạt cỏ đuôi chó về rồi lại ngậm trong miệng lần nữa, lần này dứt khoát chấp hai tay sau gáy, vắt chéo hai chân nằm trên cỏ.

Một hồi lâu, Trần Thụy thấy anh không có động tĩnh gì thì tưởng anh đã ngủ.

Nhưng bỗng nhiên nghe thấy.

“Cậu còn nhớ cái đợt khi chúng ta mới học nhảy dù không?” Anh cấn cọng cỏ mơ hồ nói.

Trần Thụy nghi ngờ, sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này.

“Nhớ chứ.”

Lục Hoài Chinh lại híp mắt, giọng nói lại rất bình tĩnh: “Lúc ấy huấn luyện viên có nói, là một lính nhảy dù giỏi, chỉ khi chắc chắn dù chính không bung ra thì mới có thể sử dụng dù dự phòng ——”

Huấn luyện viên nhắc đi nhắc lại câu này không dưới mười lần, Trần Thụy nhớ rất rõ, bởi vì lúc ấy có rất nhiều người chưa vượt qua được nỗi sợ nhảy dù hay con số trên đồng hồ đo khoảng cách, hoặc động tác tay chân không đúng tiêu chuẩn cho nên không dám nhảy, mỗi lần nhảy đều phải mở dù dự phòng ra, Trần Thụy cũng đã từng làm chuyện như vậy rồi.

“Nhớ chứ.” Trần Thụy thông thả trả lời, “Huấn luyện viên nói, nếu bọn em quả quyết được như anh, thì hằng năm sẽ không có người rớt rồi.” Nói xong nhớ lại mà vẫn không nén nổi bàng hoàng, khủy tay chống đất, mặt lại cúi xuống lần nữa: “Thật ra em cũng tò mò, sao lần đấy sắp tiếp đất thì anh mới mở dù vậy? Lúc ấy đại đội trưởng giận đến mức xanh cả mặt, ông ấy nói anh mà chậm một giây nữa là phá được kỷ lục nhiều năm liền của ông ấy ở trong đội rồi.”

Tuy là nói như vậy, nhưng đại đội trưởng vẫn thích anh nhất.

“Vì huấn luyện viên nói, tỷ lệ bung dù của dù chính là một ngàn trên một trăm, không có dù nào không mở được cả, chỉ có lính không nhảy mới như thế.”

“Sao em thấy anh nói lời này là có ý khác?” Trần Thụy cảnh giác nhìn anh.

“Không có, chẳng qua là tôi đang nghi ngờ, có thật dù chính có thể luôn mở được không? Có thật không mở được dù chính là do kỹ thuật sai, hay là do bản thân dù có vấn đề.”

Trần Thụy xấu xa nói: “Sao em lại có cảm giác anh đang mắng người nhỉ.”

Lục Hoài Chính lắc đầu cười không nói.

Trần Thụy phản ứng nhanh, “Còn đang làm mai cho anh với cô tiểu thư kia mà, anh ở đây nói vớ vẩn gì vậy.”

“Mai không thành đâu, người ta có điều kiện như thế, trừ khi nào úng nước mới gả cho quân nhân.” Lục Hoài Chính nhìn về phương xa.

Trần Thụy nói: “Hôm nay đội trưởng anh khác lắm.”

“Vậy chắc là ngày đầu tiên cậu biết tôi rồi.”

“Bình thường anh hay nói, dần ông không được coi nhẹ bản thân mình, quân nhân lại càng không được. Giờ anh lại đang oán trách ai thế?”

Lục Hoài Chính đột nhiên bật dậy, chống tay lên đầu gối, cười khê:

“Tôi ở cái lúc bằng tuổi cậu bây giờ, thật sự là. Da mặt còn dày hơn cả tường thành, miệng bô bô nói lung tung vớ vẩn, những lời đó cậu không cần để bụng.”

“...”

...

Ăn cơm trưa xong thì nghỉ chốc lát.

Buổi chiều phân khu quân đội còn có buổi họp, giáo sư Hàn và Lịch Hồng Văn thêm cả Lục Hoài Chính cũng phải tham gia, là liên quan tới tiêu chuẩn triển khai kiểm tra tâm lý sức khỏe của lực lượng không quân nên Vu Hảo cũng đi.

Cả phòng họp rất yên ắng.

Lịch Hồng Văn nghiêng đầu ghé vào tai Lục Hoài Chính bố trí công việc, anh khoanh hai tay trước ngực nghiêm túc lắng nghe, đến phần quan trọng thì gạch trên giấy mấy đường, vẫn là con chữ rỗng bay phượng múa không tập trung, Lịch Hồng Văn rất không ưa điệu bộ này của anh.

Ông cũng không kỳ có mặt người ngoài mà mắng mỏ: “Chữ cậu còn cầu thả hơn thằng con hai tuổi nhà tôi, không phải hỏi nhỏ cậu theo ông ngoại luyện chữ hả, giờ học thành cái kiểu này đấy à?”

Lục Hoài Chính xoa xoa mũi, mặt đầy vẻ chịu đựng.

Về mặt anh lúc bị thầy cô trách phạt hỏi trước cũng giống thế này, theo bản năng xoa xoa mũi, rất đúng mực, cũng không biết là có nghe lọt không. Dù có làm chuyện xấu thì vẫn may không chút đổ mặt, trái lại còn nhìn thẳng lại vào người đối diện.

Suốt cả buổi Lục Hoài Chính hoàn toàn không nhìn Vu Hảo lấy một lần, ngay cả khi cô lên bục phân tích số liệu thì anh cũng chỉ nhìn mấy chiếu sau lưng cô.

“Giáo sư Hàn đã xin phép bệnh viện rồi, nếu như mọi người cần, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể kiểm tra sức khỏe tâm lý cho mọi người.”

“Thời gian thì sao?” Lục Hoài Chính nghe thấy thế, rốt cuộc cũng chuyển tầm nhìn lên người cô, ánh mắt đầy giễu cợt, “Năm một lần? Hay một năm một lần? Hay mười năm một lần?”

Anh cố ý nhấn mạnh chữ ‘mười’ này.

Nghe giọng anh có phần sai sai, ngay cả Lịch Hồng Văn cũng trách cứ nhìn anh, “Làm gì đấy, đập phải thuốc nổ hả?”

“Có đâu.” Anh ho khan, bóp cổ rồi nhẹ nhàng dời mắt đi nơi khác, “Họng khó chịu thôi.”

“Kiểm tra định kỳ một năm một lần, ngoài ra còn có thể theo dõi sau kiểm tra. Bất cứ lúc nào chúng tôi đều có thể đến, và dĩ nhiên nếu người nhà các anh cần giúp đỡ hay ỏi xin ý kiến thì cũng có thể tìm đến chúng tôi bất cứ khi nào.” Vu Hảo giải thích.

Lịch Hồng Văn không có ý kiến gì, còn Lục Hoài Chinh dù có ý kiến thì cũng không được lên tiếng, chuyện này cứ thế tạm thời do Lịch Hồng Văn quyết định, rốt cuộc vẫn còn phải họp với mấy lãnh đạo nữa rồi mới đưa ra quyết định chính thức.

Buổi họp kết thúc, Vu Hảo đi vào nhà vệ sinh, đến khi quay về thì mọi người đều giải tán cả.

Không biết giáo sư Hàn cùng Lịch Hồng Văn đã đi đâu.

Còn Lục Hoài Chinh ngồi hờ nơi mép bàn, hai tay đút túi quần, ánh mắt nhàm chán rảnh rỗi nhìn khắp nơi, cho đến khi cô vào thì dừng lại.

Trong nháy mắt hai người nhìn nhau, Vu Hảo vội cúi đầu xuống, dùng khăn giấy lau tay, không cảm xúc hỏi: “Giáo sư Hàn đâu rồi?”

Lục Hoài Chinh cũng quay đầu đi, giọng đều đều: “Đi rồi.”

Vu Hảo không tin, có lẽ anh nổi hứng chọc cô chơi mà thôi. Cô không đáp lại anh, im lặng cắm cúi dọn laptop trên bàn.

Hoàng hôn buông xuống, không có mây mù dày nặng, khoảng trời xanh biếc như vừa mới được tẩy rửa, ánh nắng chiều trong lành chiếu rọi qua ô cửa sổ, trên không trung xuất hiện quãng sáng vàng nhạt, cộng thêm trên bàn đầy sách vở giấy tờ, thời gian tựa như quay về mười hai năm trước.

Trước khi chuyển trường hai người chiến tranh lạnh với nhau một trận, hễ Vu Hảo gặp phải anh ở trên đường thì sẽ quay đầu bước đi, Lục Hoài Chinh cũng vậy, vốn còn nói nói cười cười với người bên cạnh, nhưng vừa nhìn thấy cô là sắc mặt lập tức lạnh đi, nhiệt độ xung quanh giảm đi ba độ.

Cũng không khác gì tình trạng bây giờ.

Tuy nắng vàng chiếu rọi khắp phòng, thoát nhìn ấm áp trong lành, nhưng bầu không khí giữa hai người lại lạnh như băng, chầm nắng vàng kia vạch ngang giữa hai người, như vạch ra khoảng cách to lớn không thể nào vượt qua.

Vu Hảo ôm laptop vào trong ngực, nhấc túi xách lên rồi rời đi.

Người phía sau không động đậy, vẫn giữ tư thế nửa ngồi trên bàn, lưỡi biếng mở miệng: “Biết đường à?”

“Vậy anh có thể dẫn đường cho tôi không?”

Lục Hoài Chinh có chút bất ngờ, anh tưởng cô sẽ không mở miệng.

Anh trượt xuống bàn, tay vẫn đút trong túi, gạt đầu, hào phóng bày tỏ: “Đi thôi, đưa cô đến cửa quân khu.”

“Giáo sư Hàn đi thật rồi hả?”

Vu Hảo không chắc chắn, hỏi lại lần nữa.

“Không biết, lãnh đạo tôi cho cô về sớm.” Anh nói đúng sự thật, vừa nãy lúc Vu Hảo mới rời đi, Lịch Hồng Văn vội kéo giáo sư Hàn đi trước, nói Lục Hoài Chinh chuẩn bị xe đưa cô về.

Thật ra chỉ cần Vu Hảo mở miệng nói một câu, anh tiễn tôi đi, thì anh cũng sẽ đích thân lái xe đưa cô về.

Anh không phải loại người tuyệt tình, dù sao cũng là cô gái anh từng toàn tâm toàn ý thích.

Lục Hoài Chinh dẫn cô đi một đường, khi xuống cầu thang anh có thói quen nhón chân bỏ băng vài bậc cấp, anh quay đầu nhìn lại khi đến gần rẽ, thấy cô vẫn chậm chạp đi đằng sau thì dựa vào tường đợi cô, chờ cô cách khoảng hai ba bậc cấp rồi lại tiếp tục bước tiếp.

Lập đi lập lại mấy lần cũng không nhin được nữa, thế là dứt khoát dẫn cô đi phía trước, lúc ra tới nơi, lại thuận tiện dẫn cô xuống cửa, bởi vì đây là địa bàn của anh, ngày ngày dù nhắm mắt cũng đi được nhiều nơi, anh quen thuộc mọi góc ngách nơi đây, mỗi một chi tiết nhỏ anh cũng chú ý đến cảm nhận của cô.

Vu Hảo cảm thấy như quay về hồi học cấp ba, hình như anh cũng rất quen thuộc với mọi góc ngách trong trường, từng đi qua nhiều nơi nên biết ở đâu có chuông chó, nơi nào có thể treo tường, anh nói mình giỏi quan sát, thật ra là mượn cớ để cúp học.

Bất chợt giọng nam vang lên kéo cô quay lại thực tại.

“Đi qua trạm gác phía trước chính là cửa ra, xe ở ngoài đó đợi cô.”

“Cám ơn.”

“Khách khí rồi.” Anh cười, tay rút vào túi, hất cầm chỉ xuống dưới, “Đi đi.”

Kết quả lúc đi qua trạm gác thì phải kiểm tra an ninh.

Người ngoài ra vào quân khu đều phải kiểm tra, cũng chỉ xem trong túi xách có vật gì sắc bén không, trừ điện thoại hay bút ghi âm ra, chỉ sợ tài liệu bí tiết lộ. Buổi sáng Vu Hảo và giáo sư Hàn ngồi xe Lịch Hồng Văn vào thẳng, còn đồ thì giao trực tiếp cho thư kí của Lịch Hồng Văn, kết quả lúc này đi ra ngoài lại bị chặn, nói trong túi xách Vu Hảo có vật màu đen không có trong danh sách ghi lại hồi sáng, bảo cô lấy túi ra.

Lính gác phụ trách kiểm tra vô cùng nghiêm túc, ngay cả băng vệ sinh trong túi xách Vu Hảo cũng không bỏ qua, còn tháo ra tỉ mỉ kiểm tra, sợ bên trong có giấu chip.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, bốn năm cặp mắt cứ thế nhìn chăm chăm người đàn ông đang cầm băng vệ sinh của cô lật qua lật lại kiểm tra, khiến Vu Hảo đỏ mặt đến tận cổ...

Mấy giây sau.

Băng vệ sinh trong tay lính gác bị người khác lấy đi, mấy người đó ngẩng đầu nhìn lên.

Không biết Lục Hoài Chính tới đây lúc nào, anh nhét lại thứ đồ dùng phụ nữ vào trong túi xách Vu Hảo, một tay xách túi, một tay kéo Vu Hảo, giữ chặt vai cô đi tới trước mặt mọi người, hất cầm với đám người kia rồi chỉ ra cửa, âm thanh vang lên từ trên đỉnh đầu như những nốt nhạc êm tai, nhẹ nhàng rơi trên vai cô, ngỡ như có bàn tay gầy gò phủ lấy vai cô, ấm áp chạm thẳng vào lòng ——

“Được rồi, người là tôi dẫn đến đây, mở cửa mau.”

8. Chương 8: “tối Thứ Bảy Ngày Có Rảnh Không?”

Thứ màu đen mà Vu Hảo kẹp trong túi hồ sơ chính là USB mà giáo sư Hàn đã dùng trong buổi diễn thuyết hồi sáng. Trước khi Lục Hoài Chính kéo đi thì đột nhiên Vu Hảo sực nhớ ra, lấy lại túi xách từ tay Lục Hoài Chính, bước tới, cầm bằng hai ngón tay, nhìn về phía người canh gác nói: “Là cái này sao?”

Lính gác liếc nhìn Lục Hoài Chính trước.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hảo, ánh mắt chuyển sang nơi khác, khẽ gật đầu, lúc này lính gác mới dám nhận lấy, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì Lục Hoài Chính mới kéo Vu Hảo đi.

Hoàng hôn dần buông ở đằng tây, nắng chiều nơi chân trời tô điểm những đám mây rực rỡ, giữa cảnh xuân chim về hoa nở, ánh sáng nhạt nhòa dịu dàng bao trùm vạn dặm, đến cây cối cũng mang theo nét phong tình.

Một chiếc Mitsubishi màu đen bóng loáng đậu trước cửa quân khu, cửa sổ bên ghế lái hạ xuống, tài xế đeo mắt kính màu đen, ngồi tựa ra sau ghế, ngón tay gõ nhịp nhẹ nhàng. Thấy phía xa có người đi tới, người tài xế dùng ngón tay trỏ kéo mắt kính xuống sống mũi nhìn chăm chăm, đến khi nhận ra thì lập tức thôi

thả lỏng, lưng thẳng tắp dựa vào ghế. Khi bọn họ tới gần, người ngồi trong xe cười ngượng ngùng: “Đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chinh ừ một tiếng, vòng thẳng qua đầu xe rồi nhét người bên cạnh vào chỗ lái phụ, đúng là ‘nhét’ vào, không hề hỏi ý kiến của Vu Hảo mà đã đẩy người ta vào trong xe, lực tay còn không nhẹ.

Sau đó ‘rầm’ một phát đóng cửa lại. Còn bản thân thì bước nhanh tới chỗ lái xe, gõ vào cửa xe, giọng nói đều đều không cảm xúc, “Xuống xe.”

Tài xế ngoan ngoãn bước xuống, đóng cửa lại.

Lục Hoài Chinh cởi mũ rồi lại ném áo khoác quân trang ra phía sau, mở cửa xong thì như sức nhớ ra điều gì đấy, quay đầu lại nói với tài xế, “Lát nữa lãnh đạo muốn tiễn giáo sư Hàn về, cậu đưa bọn họ đi đi.”

Tài xế gật đầu.

“Đi đây.”

Lục Hoài Chinh nói xong liền xoay người nhảy lên xe, thắt dây an toàn rồi quét mắt nhìn sang Vu Hảo bên ghế phụ, thấy cô đã ngoan ngoãn thắt dây, khước miệng anh nhếch lên, thôi nhìn, đánh tay lái đạp chân ga. Qua kính chiếu hậu, có thể thấy tài xế đứng nguyên tại chỗ, làm động tác chào rồi đưa mắt nhìn anh đi xa.

Chiếc SUV màu đen phóng ra khỏi quân khu, ổn định chạy trên đường, hai bên là hàng cây bạch dương ngạo nghễ đứng thẳng, trên cành cây trơ trụi là những chồi non, tựa như lính gác trú đóng nhiều năm, trung thành cống hiến vì đất nước này.

Vu Hảo cảm thấy giống anh ghê, vừa cao lớn lại mang đến cảm giác an toàn vô cùng.

Khi người đàn ông trút bỏ đi lớp vỏ thiếu niên non nớt, trông anh ta trầm lắng đến tột cùng.

Lục Hoài Chinh mặc áo sơ mi cắt may, cà vạt màu xanh lam được thắt ngay ngắn trên cổ. Hình như anh cảm thấy bức bối nên vô thức giơ tay nới lỏng cổ áo, nhưng rồi qua kính chiếu hậu lại cảm thấy bản thân thế này trông chẳng ra gì, bèn nhiu mảy thắt chặt cà vạt lại, vẻ mặt có đôi phần mất kiên nhẫn.

Lục Hoài Chinh lái xe rất nhanh nhưng cũng rất vững. Xa chạy ra khỏi quân khu, hòa vào đường chính thành phố, vượt qua những chiếc xe chạy chậm như ốc sên ở phía trước.

Vu Hảo một mực nhìn ngoài cửa xe, độ mấy năm nay cô rất thích để ý tới những người xa lạ mà mình vô tình gặp phải như thế này.

Ví dụ như, cô gái trẻ ngồi trên chiếc Cayenne đang nũng nịu với người đàn ông đang cầm lái; đôi vợ chồng trong chiếc BMW đang cãi nhau không ngừng nghỉ vì giá xăng; người phụ nữ trong chiếc Toyota có triệu chứng điên đường*, điên cuồng nhấn còi inh ỏi với dòng xe chạy phía trước...

(*Điên đường/road rage: là thuật ngữ xuất phát từ phim ảnh Mỹ thập niên 50 của thế kỷ trước, dùng để mô tả tình trạng nóng giận không kiểm soát được trong khi lái xe.)

Trong thoáng chốc như nhìn thấu trăm sắc thái nhân gian, phù thế hỗn loạn người ma đồng hành.

Mà người đàn ông bên cạnh cô đây, vẫn bình tĩnh lao ngang qua đấy.

Lục Hoài Chinh lái xe rất yên lặng, không nói lời nào, không nhanh không chậm đạp chân ga chạy theo dòng xe, lúc đèn đỏ thì gác tay lên bệ cửa chống cầm các kiểu. Anh chăm chú lái xe, bình thần không tranh giành.

Vu Hảo hiếm khi thấy ai lái xe mà có thái độ ‘thế nào cũng được’ như anh. Cô cũng từng ngồi xe của đồng nghiệp rồi, rõ ràng ngày thường là một người ôn hòa, nhưng khi động đến vô lăng là cả người không khác gì pháo dây, nổ từng chút từng chút một, hùng hùng hổ hổ chạy trên đường, nếu có ai đụng vào xe cô ấy là sẽ nổi cáu phát điên đánh vô lăng đâm vào lại.

Vào thành phố tức là có người nhiều hơn, có vài người thấy bảng tên anh thuộc quân đội nên nhìn lâu thêm mấy giây, Lục Hoài Chinh trực tiếp nâng kính xe lên. Tiếng vù vù gió thổi cùng tiếng người huyên náo dần bị ngăn cách bên ngoài, trong xe chợt yên tĩnh đến dị thường.

Trong không gian tĩnh mịch ấy, Vu Hảo cảm thấy mỗi một tiếng thở của anh đều trở nên rất rõ ràng, nhịp tim đập cũng dần nhanh hơn, thành thịch, huyết thái dương hơi căng ra, cô lại nhớ đến cảnh tượng Lục Hoài Chinh đoạt lấy băng vệ sinh vừa rồi.

Tay của người đàn ông vừa thon dài lại cứng cáp, khi bóp bóp nhận ra ấy là thứ gì thì lại mất tự nhiên, bình thường rút súng bắn chiến đấu trên không là thế, nhưng lúc cầm đồ của phụ nữ lại có phần luống cuống.

Dễ thương đấy chứ.

Lúc nghỉ trưa, cô rảnh rỗi thuận miệng hỏi tiểu đội trưởng vài chuyện của Lục Hoài Chinh, tiểu đội trưởng lại rất kích động, nói đến nổi mắt nổi đom đóm:

“Tôi vào đội khá muộn nên có rất nhiều chuyện không được chứng kiến tận mắt mà chỉ nghe người khác kể, nhưng trong đại hội thi đấu năm ngoái tôi từng được trông thấy rồi, đội trưởng rút súng bắn không tới một giây, chắc là 0.7 hay 0.8 giây gì đó, tóm lại là nhanh cực, người khác còn chưa nạp đạn mà bên kia đã vang lên tiếng súng rồi. Còn có một lần, có một chiếc máy bay chiến đấu không rõ quốc tịch xuất hiện trong vùng trời của chúng ta, như thế là báo động cấp một rồi đấy, không chắc trên đó sẽ ném gì xuống, ngộ nhỡ là lựu đạn thì sao, khi ấy thì dân chúng dưới đây phải chịu khổ mất... Hôm đó đội trưởng dẫn lính mới đi tuần, đội trưởng đối liên tục mười mấy ngôn ngữ kêu đối phương đầu hàng, để bọn kia mau chóng rút lui, kết quả chiếc phi cơ kia bay luẩn quẩn trên đầu cách mười ngàn mét, đến hai giờ sau, đội trưởng phát vô tuyến báo cáo tình hình với lãnh đạo, nói bọn họ đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cố gắng giảm tổn thất xuống mức thấp nhất, các cô không biết để đào tạo được một không quân thì phải hao tốn biết bao nhiêu tinh lực và tài lực đâu, đặc biệt là như đội trưởng, xảy ra chuyện thật thì có người vui cũng có người buồn, vậy mà kết quả anh ấy còn vô tư nói đùa với họ qua vô tuyến, hỏi rốt cuộc người anh em này là người nước nào, mẹ nó chứ đến con chim đang hót cũng bị anh ấy bức chết mất. Lúc ấy sắc mặt lãnh đạo rất khó coi, nhưng hết cách rồi, vì bảo vệ không phận nên ai hy sinh cũng là điều tất nhiên, thế nên chỉ còn nước cắn răng ra lệnh, còn có một lãnh đạo khác đỏ cả mắt, len lén lau nước mắt. Kết quả, khi đội trưởng thoát ra câu cảnh cáo bằng tiếng Anh cuối cùng thì chiếc phi cơ kia liền rút lui, ngữ điệu của mọi người đều thả lỏng, lúc tên lính mới kia xuống, đi theo sau đội trưởng, còn tiểu ươn cả quần... Nhưng lúc đó không có một ai chê cười cậu ta cả, vì đứng trước cái chết thì bất cứ ai cũng có quyền sợ hãi.”

...

Vu Hảo cho rằng cả đường đi sẽ không ai nói lời nào.

Kết quả người đàn ông bên cạnh nhìn kính chiếu hậu đánh vô lăng, rồi hơi hợt ném ra một câu:

“Mấy năm nay, sống thế nào?”

Giống như người bạn cũ nhiều năm chưa gặp lại, thế nhưng tư vị trong đó lại để người nghe có trăm mối cảm xúc.

“Tốt lắm.” Ánh mắt Vu Hảo rơi vào cảnh vật bên ngoài cửa xe, “Còn anh?”

Lục Hoài Chinh không lên tiếng, lúc đi ngang qua giao lộ, tay anh lại đặt lên cửa kính chờ đèn đỏ, ánh mắt nhìn ra ngoài xe, trong nháy mắt xe tiếp tục lăn bánh thì mới tùy ý mở miệng: “Cũng được, không chết không đau cũng coi như không tệ.”

“Tại sao lại muốn làm quân nhân?” Vu Hảo rất tò mò.

“Do hồi ấy sống không có gì.” Mắt anh nhìn thẳng phía trước, xe vẫn chạy đều đều, trái lại trả lời rất thẳng thắn.

Quả thật ban đầu đâu có suy nghĩ nhiều, đầu nóng lên thì đi lính thôi, nhập ngũ không bao lâu thì gặp được Lịch Hồng Văn, rất rất thích anh, thế là đào tạo anh đến tận bây giờ.

Bảo vệ quốc gia, máu vấy khung trời mệnh mông, nói nhiều nhất chính là những lời nói suông, anh vẫn cảm thấy nghề này không khác nghề thông thường là bao, vẫn cầm tiền lương tiền thưởng, phạm sai lầm thì chịu trách nhiệm rồi bị trừ lương, đi ra khỏi nhà lại càng phải chú ý hình tượng.

Lúc làm nhiệm vụ ở các nơi trên thế giới, người khác viết di thư thì lau lấu viết cả một tràng dài, còn anh chỉ viết có hai câu.

Sống làm người kiệt xuất, chết hy sinh oanh liệt.

Không hối tiếc.

Lúc anh còn nhỏ mẹ đã qua rồi, mấy năm sau bố cũng đi theo, từ nhỏ anh đã được cô nuôi lớn, đến tận bây giờ ông ngoại vẫn không định gặp lại anh, chỉ duy nhất có một người làm anh bận lòng giữa đêm khuya.

Nên lại càng không muốn giao thứ kia vào tay cô.

Cho nên về sau ngay cả hai câu kia cũng lười viết.

“Cám ơn anh đưa tôi về.” Vu Hảo chủ động mở miệng.

“Không có gì.”

Anh hừ nhẹ: “Dù sao cũng là lần cuối.”

Vừa dứt lời, xe đúng lúc dừng trước cửa viện nghiên cứu, Lục Hoài Chinh tắt máy, biểu cảm lạnh lùng, không hề nhìn cô mà nhắc nhở: “Đến rồi.”

Nghiêm chỉnh y hệt một tài xế thực thụ.

Vu Hảo mở cửa xe, thấp giọng nói câu cảm ơn.

“Đợi đã.”

Cô sửng sốt, quay đầu lại.

Lục Hoài Chinh cũng không nhìn cô, dựa người vào ghế, tầm mắt nhìn đăm đăm ngoài cửa, chậm rãi hạ cửa xe xuống, cây cảnh mông lung dần trở nên rõ ràng hơn, cửa xe từ từ hạ xuống ngang tầm anh, chỉ nghe thấy anh thở ơ hoi một câu:

“Thứ bảy này có rảnh không?”

Vu Hảo nghiêm túc nghĩ xem thứ bảy này có hẹn gì không.

Đúng là có bận, nhưng có thể điều chỉnh lại, còn cụ thể thì cô phải về xem lại thời khóa biểu trong ngày đã.

Một tay Lục Hoài Chinh cầm tay lái, ngón trở gõ nhịp nhịp, trông rất kiên nhẫn.

“Tôi phải về xác nhận lại với giáo sư Hàn đã.” Cô có gì nói nấy.

Khóe miệng anh nhếch lên, nhắc tay xuống khỏi cửa sổ, ngồi thẳng người dậy, cúi đầu bật đài phát thanh, thông dong nói: “Được rồi, coi như tôi chưa hỏi gì.”

Trong chớp mắt trở nên yên tĩnh.

“Trùng hợp vậy?!”

Bất chợt ngoài cửa xe xuất hiện một khuôn mặt, nói đúng hơn là hai khuôn mặt, Tống Tiểu Đào mới kết hôn cùng người học nghiên cứu sinh với cô ta Nguyên Tịnh, trong cả viện này, hai người họ có quan hệ tốt nhất, từ khi Tống Tiểu Đào kết hôn, cô ta đã nghĩ đủ cách muốn giới thiệu Nguyên Tịnh cho bạn của chồng mình, nhất là Lục Hoài Chinh.

Kết quả vừa nhìn thấy người ngồi ở ghế lái phụ là Vu Hảo thì cả hai đều sửng sốt, nụ cười trên môi Tống Tiểu Đào cứng lại.

Lục Hoài Chinh dựa vào xe, ánh mắt nhàn nhã đảo qua hai người họ, giọng vừa lạnh nhạt lại khách khí, “Trùng hợp thật.”

Tống Tiểu Đào cảnh giác nhìn Vu Hảo, hoài nghi hỏi: “Anh ở đây làm gì?”

Lục Hoài Chinh cười kéo cổ áo lại, mặt đầy vẻ thản nhiên, bỗ bã nói ——

“Tán gái.”

9. Chương 9: “hôm Nay Tôi Mới Biết, Thì Ra Cô Thích Người Lớn Tuổi.”

Hoàng hôn như nước, ráng chiều ửng đỏ hắt lên kính chắn gió, Vu Hảo cảm thấy hơi nóng, bất giác cô nhớ lại trong tiệc cưới mấy ngày trước vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa Tống Tiểu Đào với Nguyên Tịnh ở nhà vệ sinh.

Lúc ấy giọng của Nguyên Tịnh có phần khiếp đảm, bởi vì kinh ngạc nên không nhận được lớn tiếng nhưng lại không thể không nén lại, mỗi câu mỗi chữ đều rất căng thẳng: “Vậy là cô không mang thai?”

Tống Tiểu Đào thở dài, ý bảo cô ta mau thấp giọng lại, rồi thờ ơ nói: “Lâm Sướng đã nói có rất nhiều bạn gái, căn bản không có ý định kết hôn rồi, cũng như mấy người bạn của anh ta vậy, rất một lũ như nhau, một kẻ thì lùn, một tên thì lạnh nhạt, còn một người nữa, là người quân nhân kia đấy, trông khá được đấy, nhưng đối xử với ai cũng tốt như nhau, không một lòng. Tôi cũng là bị bắt buộc thôi.”

Nguyên Tịnh không dám tin, “Cô nhất định phải giả cho anh ta sao?”

Tống Tiểu Đào: “Đúng vậy, tôi nói lời này cô chớ không tin, khoan nói đến mấy người bạn kia của anh ta đã, mà chỉ riêng điều kiện này của Lâm Sướng thôi, giờ có đốt đèn lên cũng khó mà tìm, tôi không thể bỏ qua được, cô có biết không hả. Hơn nữa, tôi nghe nói cô gái trước kia anh ta vẫn luôn thích giờ sắp về nước rồi, tôi sợ bị thay đổi nên mới nghĩ ra hạ sách này.”

Nguyên Tịnh sửng sốt: “Vậy bây giờ anh ta còn thích cô gái kia không?”

Tống Tiểu Đào cười nhạt: “Còn.”

Nguyên Tịnh không hiểu nổi, “Vậy vì sao cô còn kết hôn với anh ta?”

Tống Tiểu Đào cười nhạt: “Đại tiểu thư ơi, cô thật sự cho là có loại đàn ông giống trong tiểu thuyết à? Thích thì thích thôi, tôi cũng thích đàn anh của mình mà, nhưng tôi lại chọn kết hôn với Lâm Sướng, bởi vì trừ thích ra thì nhiều hơn là anh ta có thể cho tôi cuộc sống mà tôi muốn, còn đàn anh kia thì không thể, cô hiểu không?”

Nguyên Tịnh hạ thấp giọng: “Vậy ngộ nhỡ người con gái anh ta thích quay về rồi, thì hai người họ?”

Tống Tiểu Đào: “Có câu nói ‘trước khi kết hôn mở to mắt, sau khi kết hôn mở nửa mắt’ còn gì. Hơn nữa, gạo sống cũng nấu thành cơm chín rồi, có thể xảy ra gì được nữa, nếu anh ta muốn ly hôn, tôi cũng có biện pháp với anh ta.”

Nguyên Tịnh hỏi có biện pháp gì.

Tống Tiểu Đào nhăn mặt không chịu nói, ậm ừ bỏ qua, “Cô không cần để ý đến, tôi chỉ muốn nói với cô là, mấy ngày nữa chờ người quân nhân kia quay lại thì tôi sẽ giới thiệu cho cô, đừng xem thường anh ta, điều kiện anh ta rất tốt, bố anh ta là liệt sỹ đấy, những người qua lại đều không phải dạng thường đâu, cô biết tập đoàn Bách Á không, đó là công ty của dương anh ta. Đó còn không phải là cực phẩm trên thị trường xem mắt à? Bố mẹ đều đã mất, có nhà có xe, công việc lại có thể diện, còn có họ hàng giàu có.”

Nguyên Tịnh nghe mà thấy chói cả tai, cũng biết tính tình của Tống Tiểu Đào nên không nhiều lời nữa, đến khi gần kết thúc câu chuyện, Tống Tiểu Đào sửa sang lại trang phục, lại nói một câu: “Nhất định cô sẽ thích, đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ giúp cô, phương pháp kia dùng trăm lần hiệu quả cả trăm.”

...

Tống Tiểu Đào cảm thấy đầu đau hết sức, biết Lục Hoài Chinh thích nói đùa, nhưng rất ít khi đùa giỡn chuyện nam nữ như thế này, nghĩ có lẽ anh ta sẽ không nói mấy lời không ý tứ như thế, nhưng nói ra câu này thì chứng tỏ chí ít có hảo cảm với Vu Hảo.

Cô ta nhìn Nguyên Tịnh, cười một tiếng rồi quay sang nói với người đàn ông trong xe, “Anh cứ thích nói đùa, bạn trai chị Vu Hảo mà nghe được thì mệt lắm đấy. Hôm qua em có gặp giáo sư Thẩm đó.” Câu cuối này là nói với Vu Hảo.

Lục Hoài Chính lắc đầu cười cười, hèn gì lạnh nhạt với mình như thế, thì ra là có bạn trai rồi, có điều biểu cảm trên mặt cũng không có gì thay đổi, dựa vào ghế, không mặn không nhạt đáp một câu: “Thế à?” Rồi sau đó lại bật cười, mắt nhìn ra ngoài cửa kính, nheo lại: “Có bạn gái đẹp như vậy, đúng là nên có cảm giác nguy cơ.” Nói đến đây lại xoay qua chỗ khác nhìn Tống Tiểu Đào, hắt cằm về phía Vu Hảo, “Anh ta có tốt với cô ấy không?”

“Tốt chứ, tốt vô cùng, chị Vu Hảo mà gặp chuyện là anh ấy còn cuống hơn cả bản thân gặp chuyện. Hơn nữa mới ba mươi hai tuổi mà đã trở thành giáo sư được trường bọn em đặc biệt mời đến, số sinh viên chọn tiết của anh ấy cũng nhiều lắm, rất được hoan nghênh. Nghe nói từ nhỏ hai người đã biết nhau, là thanh mai trúc mã, ——”

Ban đầu khoe miệng Lục Hoài Chính còn nhếch lên, nhưng Tống Tiểu Đào càng nói thì mặt anh dần cứng lại, nụ cười cũng tắt ngóm, bàn tay đặt trên bệ cửa cũng dần nắm chặt, chặt đến mức xương khớp trắng bệch mà vẫn không để ý.

“Tống Tiểu Đào, cô đang có thai sao không chịu về nhà sớm đi? Chẳng lẽ mang thai giả?”

Câu nói của Vu Hảo mang theo hàm ý, lạnh lùng ngồi trên xe nhìn với ánh mắt đầy giá rét, lúc nhìn sang Tống Tiểu Đào, cực kỳ sắc bén.

Vốn Tống Tiểu Đào chỉ thuận miệng nói đôi ba câu thể thôi, còn chưa nói xong đã tự thấy chột dạ rồi, nhưng vừa nghe cô nói cái thai là giả thì tim bỗng thất lại, ánh mắt Vu Hảo chứa đầy hàm ý cảnh cáo, rõ ràng là đang nói với mình dường như cô ta biết được vài chuyện, lúc này mới hoảng hồn.

Lục Hoài Chính lại cười toe toét: “Cũng đã nói tới đây rồi, sợ gì lãng phí vài phút, nói tiếp đi.”

Tống Tiểu Đào lại nhìn Vu Hảo, cô nàng khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt lạnh hơn, thể là mở miệng nói: “Không nói nữa, em phải về nhà rồi, bụng khó chịu quá.”

Dẫu gì để Lục Hoài Chính biết bên cạnh Vu Hảo có người đàn ông khác là được rồi.

“Chờ đã.”

Lần này Vu Hảo gọi cô ta lại.

Tống Tiểu Đào quay đầu, trong lòng không nhịn được, lúc thì bảo người ta đi lúc thì kéo người ta lại là muốn làm gì đây, có điều cũng không lộ ra mặt: “Chuyện gì?”

Trời bắt đầu tối dần, giọng của Vu Hảo như nước xiết phá vỡ đá, vừa mạnh mẽ vừa lạnh lùng.

“Trước khi kết hôn mở to mắt, sau khi kết hôn mở nửa mắt, những lời này nghe quen không?”

Mới đầu Tống Tiểu Đào còn ngờ vực, lại cẩn thận suy nghĩ, cô ta cảm thấy hình như từng nói câu này ở đâu đấy rồi, sau đó mới chợt nhớ ra những lời liên quan, ngay lập tức về mặt đồng cứng, thấp thỏm bất an nhìn Vu Hảo mấy lần, có điều cô không để ý đến cô ta nữa, chỉ nói một câu: “Nói xong rồi, đi đi.”

Tống Tiểu Đào sững sờ mấy giây, nhìn Vu Hảo muốn nói rồi lại thôi, thể nhưng người ta không hề nhìn cô ta, trong lòng biết không tiện hỏi nhiều trước mặt Lục Hoài Chính. Lúc này mới hoảng hốt kéo Nguyên Tịnh rời đi.

Hôm ấy cô ta chỉ thuận miệng nói ra câu đó thôi, vậy mà Vu Hảo lại lấy nó ra nhắc nhở cô ta đừng có ý định gì với Lục Hoài Chính cả, nếu không thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Bình thường nhìn bà chị này vô vị vô hại là thế, không ngờ bên trong lại là đồ gian xảo.

Bên kia Tống Tiểu Đào kéo Nguyên Tịnh rời đi.

Bên này Lục Hoài Chính kéo cửa xe lên, cúi đầu lục tìm thứ gì ở đáy trong hộp tỳ tay, nhưng lại không tìm thấy, bực bội cầm chìa khóa trong tay đập vào hộp tỳ tay, một lúc sau mới tức giận giải thích: “Tống Tiểu Đào muốn giới thiệu cô gái kia cho tôi, tôi ghét nên ban nãy mới đẩy cô ra cản lại, thuận miệng nói thôi, đừng để ý.”

Nói mà không thành ý chút nào.

Nhưng Vu Hảo hiểu được, “Anh đã nhận ra rồi à?”

Sau khi bố hy sinh, anh ăn nhờ ở đậu ở chỗ người cô một thời gian, người dượng trước là một kẻ cận bã nát bét, uống rượu cờ bạc đều có cả, những ngày tháng đó trôi qua chẳng hề dễ chịu chút nào, vì để mình ít bị đánh nên từ nhỏ anh đã biết nhìn sắc mặt nghe lời nói hơn những đứa trẻ khác nhiều. Sau khi sinh con thì cô anh ly hôn ngay, một mình nuôi con hai năm rồi mới gặp được người dượng bây giờ.

Tính cách của anh đa phần là giống với người giượng bây giờ, chỉ cần liếc mắt nhìn vài người thôi đã biết trong đầu họ nghĩ gì.

Nói chi tới Tống Tiểu Đào mới hai mươi lăm tuổi, trong lòng nghĩ gì đều đã viết đầy hết lên mặt.

Lục Hoài Chinh phì cười, “Không phải trên trán cô ta viết hai chữ bà mối đấy à?” Nói xong lại cảm thấy bầu không khí quá thoải mái, bèn thôi cười, không hề nhìn Vu Hảo lấy một lần, tự giấu cười: “Hôm nay tôi mới biết, thì ra cô thích người lớn tuổi.”

“Có phải anh quên cuộc nói chuyện với giáo sư Hàn lúc trưa rồi không?” Vu Hảo nói.

Lúc này Lục Hoài Chinh mới nghi ngờ quay đầu qua, cánh tay vẫn vất lên vô lăng.

“Buổi trưa giáo sư Hàn còn giới thiệu tôi cho anh, anh cho rằng với thân phận địa vị kia, ông ấy lại lừa lãnh đạo của các anh à? Ông ấy mà biết tôi có bạn trai thì sẽ nói những câu đó hả?”

Trong nháy mắt Lục Hoài Chinh cảm thấy đầu mình bị gõ mạnh, lại hỏi câu hỏi ngớ ngẩn nhất từ xưa đến nay.

“Vậy là giáo sư Hàn không biết cô có bạn trai?”

“...”

“Hay căn bản cô không có bạn trai?”

Vu Hảo hỏi ngược lại: “Câu vừa nói đó còn giữ lời không?”

“Cái gì?”

“Thứ bảy.”

“Còn.”

“Giữ lời đi.”

Tại sao phải thêm chữ “đi”, Lục Hoài Chinh cảm thấy như thế mình có vẻ tự nhiên, không căng thẳng.

“Đợi về tôi xem lại thời khóa biểu trong ngày rồi trả lời anh, vì có một hạng mục cần giáo sư Hàn xác nhận đã, lúc ấy mới có thể đổi lịch.”

Trước kia Lục Hoài Chinh cảm thấy cô giống cổ máy, mỗi sự kiện đều phải được lên kế hoạch đầu ra đầy, không thể tìm được một chỗ sai sót, tự mình nhốt mình trong lồng kín, người như thế áp lực cũng rất lớn, khó trách lại thích hút thuốc.

Anh ừ, giọng dịu hơn.

“Bây giờ còn hút thuốc không?”

“Hút không nhiều.”

Sau đó không nói gì, trong xe yên lặng một lúc lâu.

“Vậy tôi đi trước đây.” Vu Hảo nói.

Lục Hoài Chinh không nặng không nhẹ nói một câu: “Lưu số điện thoại đã.”

Trong xe yên tĩnh, dường như Vu Hảo đang đợi anh lấy điện thoại ra, lúc này anh mới sực nhớ, “Điện thoại để ở đơn vị, đọc số đi.”

Vu Hảo ngắt nghĩ rồi bảo, “Hay là anh đọc số đi, tôi chắc chắn thời gian rồi thì sẽ gọi cho anh.”

“138xxxxxxxxx.”

Lục Hoài Chinh nhanh chóng đọc ra dãy số, đọc xong lại nói thêm một câu, “Bình thường không hay nghe máy, cô gửi tin nhắn đi, tôi sẽ tranh thủ thời gian trả lời.”

Vu Hảo trở lại viện nghiên cứu, lập tức lấy thời khóa biểu ra.

Tối thứ bảy có một buổi kiểm tra tâm lý cho hàng xa của giáo sư Hàn, vốn là hẹn buổi chiều, nhưng chiều thứ bảy có một buổi tọa đàm tâm lý ở nhĩ viện đến tận sáu giờ.

Vu Hảo gọi cho giáo sư Hàn.

Hàn Chí Thâm nhận điện thoại của Vu Hảo khi đang ăn cơm tối với Lịch Hồng Văn, Lục Hoài Chinh ngồi bên cạnh.

“Chuyện gì?”

“Tối thứ bảy, em có việc à?”

“Bên kia sao cũng được, không vội, có điều sao đột nhiên em lại có chuyện thế?”

“Được, thầy không hỏi nữa, em cũng nên dành thì giờ cho mình đi, lần trước viện trưởng nói đúng đấy, thầy không thể suốt ngày giữ em bên mình được, nên cho em nhiều thời gian đi tìm bạn trai.”

Nói đến đây, Hàn Chí Thâm cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chinh đối diện, nói tiếp: “Chỗ lão Lịch không đáng tin đâu, thầy cảm thấy Tiểu Thâm đáng tin hơn.”

Lịch Hồng Văn không phục phản bác: “Ông nói vậy là thế nào, không quân Trung Quốc không đáng tin thì ai mới đáng tin hả?” Nói xong còn vỗ vai Lục Hoài Chinh, “Biết cậu ta cứu được bao nhiêu người không hả!? Bọn ông gặp nguy hiểm đều là những người như cậu ta xung phong xông trận tôi không thích nghe ông nói lời này đâu. Lúc xảy ra động đất ở Vãn Xuyên...”

Hàn Chí Thâm ngắt lời: “Vậy ba trăm sáu mươi lăm ngày cậu ở đâu, có mấy ngày được ở nhà hả?” Rồi quay sang nhìn Lịch Hồng Văn, “Tôi coi Vu Hảo như con gái ruột, tôi lại không muốn con bé chịu khổ cùng mấy người bọn ông, ông Lịch này, ông yêu lính của ông, muốn tìm được nàng dâu tốt, tôi cũng thương cho học trò mình, ông đừng làm mai nữa, lúc trưa chỉ nói đùa thôi, ông cũng đừng xem là thật.”

“Tôi xem là thật đấy!”

“Cái ông này!”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“Ngây thơ!”

Hàn Chí Thâm cúp điện thoại, trịnh trọng tranh luận với Lịch Hồng Văn.

Lục Hoài Chinh cúi đầu im lặng xới cơm, làm như không nghe thấy gì, nhanh tay ăn hết cơm còn trong bát, tâm trạng rất tốt, dựa ra sau ghế cong khóe môi cười, nhìn hai ông già gây gổ.

Thứ bảy đi xem phim vậy, mặc chiếc sơ mi trắng cô thích nhất kia.

Cô sẽ thích cho xem.

Anh nghĩ.

Lần trước lúc anh mặc chiếc áo đỏ, trông cô rất nhiệt tình.

10. Chương 10: “thôi Đi, Rõ Như Ban Ngày Mà Còn Vờ Vặt Cái Gì.”

Editor: LuChan

Lục Hoài Chinh chính thức theo đuổi Vu Hảo là vào nửa sau học kỳ một năm lớp mười, khi đó là tháng mười một, tuần lễ nghệ thuật của Thập Bát Trung, thời tiết lại còn rất lạnh.

Nhóm chị em gái của Hồ Tư Kỳ ngày ngày tập mấy bài hát sôi động của Hàn Quốc trong phòng tập để biểu diễn trong tuần lễ nghệ thuật, mặc áo dây với váy ngắn, để lộ đôi chân dài đều đặn trắng trẻo, cô nào cô này đều duyên dáng thướt tha, mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng đã nhảy múa rất thu hút.

Giai đoạn ấy cứ đến buổi trưa là lại có một đám nam sinh ngồi ở cầu thang bên ngoài phòng tập, vừa tán gẫu vừa nhìn các cô gái tập nhảy qua cửa sổ.

Lục Hoài Chinh cũng có mặt trong số đó.

Có điều anh không nhìn mấy cô gái kia, mà đa phần anh đều nhìn về hướng khác, cánh cửa sổ kia đóng chặt, rèm cửa sổ cũng kéo lại, nhưng bên trong có tiếng đàn dương cầm du dương vang lên, trái biệt hoàn toàn với bài nhảy sôi nổi bên đây.

Tiếng đàn bên kia êm dịu mượt mà, khi thì như núi cao nước chảy, lúc lại như con sông chảy xiết, từ từ róc rách chảy vào lòng, nhưng phần lớn vẫn là trầm lắng sau lắng, quanh quẩn bên tai vừa du dương lại thuần khiết, chạm đến cả tâm can, nhiệt huyết sục sôi.

Về sau lúc hai người đứng trên sân thượng hút thuốc, Lục Hoài Chinh nhìn cô, thuận miệng nói một câu, “Khi còn bé chắc bị đánh không ít nhỉ?”

Vu Hảo phản ứng không kịp, ngậy ra như phỗng, “Có ý gì?”

“Dương cầm.”

Hiếm khi thấy Vu Hảo cười, tay vịn lan can: “Cũng bình thường, tôi rất thích, khi còn bé không có hứng thú làm gì cả, thế nên mới tập đánh đàn.”

Anh xoay người, khói từ trong miệng phả ra, “Ngoài tập đàn ra thì không có hứng thú gì khác à? Ví dụ như Famicom*, không chơi hả?”

(*Famicom là viết tắt của Family Computer, đây là máy điện tử 4 nút.)

“Famicom là gì?”

“...” Một thoáng yên lặng, anh đổi tư thế, nhìn từ trên cao xuống, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cô, lại hỏi: “Thế còn phim hoạt hình thì sao? Cũng không xem?”

Mặt đầy vẻ mờ mịt, “Phim hoạt hình nào?”

“Áo Giáp Vàng, Xe Bay Bọc Thép, Slam Dunk, còn không thì cũng phải xem Tom and Jerry rồi chứ?”

Vu Hảo lắc đầu từng cái một.

“Mẹ kiếp, cậu đúng là không có tuổi thơ.” Anh dập tắt điếu thuốc.

Vu Hảo mở to đôi mắt trong veo nhìn anh, “Lúc bé cậu đều thích những thứ đó à?”

Anh đinh đặc dựa vào lan can, “Thích chứ, con trai đều thích cả, thích nhất là chơi game, FamiCom, chơi Super Mario, rồi cả xếp gạch nữa...” Nói tới đây, anh bỗng cúi người xuống, nhích gần lại, nhìn thẳng vào mắt cô, trong đôi mắt kia tràn ngập sự tò mò, “Bố mẹ cậu nghiêm khắc với cậu quá đấy, không có tuổi thơ như thế, hèn gì không dễ thương chút nào.”

Vu Hảo trừng anh, “Chứ không lẽ Hồ Tư Kỳ lớp các cậu mới dễ thương hả?”

Chàng trai nhìn cô cười to, để lộ hàm răng trắng sáng: “Có phải cậu đang ghen không?”

Lập tức bị Vu Hảo đập một cước ngã lăn quay.

Chàng trai bật cười, còn rực rỡ hơn cả ánh nắng sau lưng, mặt dày nói: “Vu Hảo, có phải cậu thích tôi không?”

“Không thích.”

“Nếu không thích, vậy sao ngày đó cậu thấy tôi nói chuyện với Hồ Tư Kỳ thì xoay người bỏ đi, tôi gọi thế nào cậu cũng không nghe.”

“Tôi nhớ ra mình quên đem bài tập theo nên mới về lấy. Hơn nữa, cậu gọi tôi thì tôi phải nghe à?” Thiếu nữ đảo mắt lườm nguýt.

Chàng trai cất giọng, “Thôi đi, rõ như ban ngày mà còn vờ vịt cái gì.”

“...”

Vu Hảo không nói gì, Lục Hoài Chinh tự thấy bẽ mặt, “Không thích thì thôi.”

Từ sau ngày đó, hai người không còn gặp lại suốt một thời gian dài, Lục Hoài Chinh bận bịu chuyện thành lập đội bóng rổ, còn Vu Hảo thì bận chuẩn bị tiết mục biểu diễn.

Vào tuần lễ nghệ thuật, Lục Hoài Chinh có cuộc thi đấu ngoài trường nên không đến.

Đợi đến khi anh chạy về thì buổi biểu diễn đã kết thúc, Gia Miện nói với anh: “Cuối cùng mày cũng về rồi.”

Anh đưa bóng cho một đội viên khác, còn bản thân thì dựa cửa hút thuốc, Gia Miện liền báo cáo tình hình tối nay bên tai anh.

“Bạn trai cũ của Hồ Tư Kỳ, mày có nhớ không? Học chung cấp một với chúng ta, thằng ranh con Triều Huy đấy. Là thằng đã cưỡng ép Hồ Tư Kỳ...”

Lục Hoài Chinh nheo mắt suy nghĩ, hình như có chuyện như vậy, Hồ Tư Kỳ lập tức post tin này lên tieba, làm ầm ĩ khiến cả trường đều biết, nhà trường không gánh nổi áp lực nên mới mời cha mẹ của tiểu bá vương đến, cho Hồ Tư Kỳ một khoản tiền tổn thất tinh thần, Hồ Tư Kỳ không chịu, muốn tiểu bá vương phải ngồi tù.

Tuy Hồ Tư Kỳ thích chơi bời nhưng tính tình lại rất cương trực, ai muốn ép cô ta làm chuyện mà mình không muốn thì có thể ầm ĩ đến long trời lở đất, xưa giờ cô ta không hề quan tâm đến mấy thứ như mặt mũi thanh danh.

“Sao, thằng đó lại để ý đến ai à?” Lục Hoài Chinh nhàn nhã dựa vào tường hút thuốc.

Gia Miện thấp giọng nói, “Vu Hảo.”

Lục Hoài Chinh ngẩn ra, điều thuốc ngậm trên miệng, liếc mắt nhìn sang: “Mày nói ai?”

“Vu Hảo.” Gia Miện lặp lại lần nữa.

Lục Hoài Chinh cúi đầu cười: “Mày dám để cho nó chạm vào một cọng tóc của Vu Hảo thử xem.”

Nói xong liền dập điều thuốc, đứng dậy, “Thằng đó chỉ thích gái tươi mới, cũng không phải nó không biết quan hệ giữa tao và Vu Hảo.”

Cô nàng Vu Hảo này bớt quan tâm được chuyện nào là lược bỏ hẳn, cô không để ý tới tụi con trai nhiều lắm, người cần phải có đủ kiên nhẫn mới có thể tới gần cô, tiểu bá vương kia lại không kiên nhẫn được thế, theo đuổi hai ngày mà thấy Vu Hảo không có phản ứng gì, đoán chừng sẽ từ bỏ ý định.

Nào ngờ tiểu bá vương này lại có nghị lực đến thế, theo đuổi Vu Hảo hơn nửa năm, giờ đủ thủ đoạn bịp bợm, có lúc Lục Hoài Chinh ở trên sân bóng còn thấy tiểu bá vương lượn lờ vòng Vu Hảo như ruồi muỗi.

Anh mất kiên nhẫn, ném bóng qua, “Không chơi nữa.”

Các thành viên cũng biết tổng trong lòng, nhún vai mặc kệ anh, tiếp tục chơi bóng.

Lục Hoài Chinh dựa vào khung bóng rổ, nhìn chằm chằm đôi nam nữ đối diện không chớp mắt.

Tiểu bá vương đưa tay tính vuốt tóc giúp Vu Hảo, Vu Hảo chán ghét nhú mày, toan rời đi thì bên kia có người lên tiếng.

“Aiz, mày đó.” Giọng nói siêu cấp lười biếng, “Bỏ tay ra.”

Hai người đồng thời nhìn sang, chàng trai mặc áo sơ mi dựa vào khung bóng rổ, khi Lục Hoài Chinh thấy Vu Hảo xoay đầu qua thì khóe miệng khẽ nhếch, cũng biết nha đầu này cố ý dẫn người tới đây.

Muốn chọc tức anh đây mà.

Anh khoan thai bước đến, ngồi xuống bên cạnh tiểu bá vương, quàng lấy cổ cậu ta siết mạnh vào ngực mình, đi tay chơi bóng được tập luyện hằng năm khác hẳn với tay của tiểu bá vương, thiếu chút nữa siết chết cậu ta, tiểu bá vương bị siết trợn trắng hai mắt, ho khan sặc sụa.

Không biết Lục Hoài Chinh nói gì bên tai mà lại khiến tiểu bá vương hò hét chạy đi.

Vu Hảo hỏi anh, “Cậu mới nói gì đấy?”

Người nào đó thoải mái ngã người ra sau, khuỷu tay chống xuống đất, mắt khẽ ngược lên, cười nhìn cô, “Chuyện của đàn ông con trai.”

Vu Hảo quay đi, không trả lời.

Lục Hoài Chinh cười ngoái đầu lại, nhìn các thành viên ở trong sân, khẽ nheo mắt, “Tôi mới phát hiện cậu xấu thật đấy, biết tôi ở đây lại còn dẫn người qua, có ý gì đây?”

Vu Hảo để bài tập trên đầu gối hí hoáy viết, “Trong lớp khó chịu nên muốn ra phơi nắng, sao nào? Sân bóng rổ này là của cậu chắc? Không cho phép người khác tới à?”

“Cũng không phải.” Lục Hoài Chinh đột nhiên xấp lại gần cô, cười thấp giọng nói bên tai: “Không sao, dù sao tôi cũng cam tâm tình nguyện bị cậu lợi dụng.”

Ngày đó mặt trời nắng gắt.

Lục Hoài Chinh cứ ngỡ mình nói câu này ra thì cô sẽ không để ý đến anh nữa.

Chẳng ngờ rằng, Vu Hảo đang cúi đầu làm bài tập, ngời bút di động loáng cái đã làm xong mấy bài, một lúc lâu sau khi nghe thấy câu đó kia, cô bỗng đưa tay xoa đầu anh.

“Ngoan lắm.”

“Cậu mặc chiếc sơ mi này rất đẹp.”

...

Vào chiều thứ năm Lục Hoài Chinh nhận được tin nhắn của Vu Hảo.

Nội dung cũng rất máy móc.

“Tối thứ bảy có thời gian, nhưng buổi chiều tôi có buổi tọa đàm kéo dài đến sáu giờ tối, có thể anh phải chờ tôi một lúc. Vu Hảo.”

Lúc ấy mới kết thúc khóa huấn luyện chiến đấu, Lục Hoài Chinh còn chưa thay đồng phục tác chiến thì đã bị Lịch Hồng Văn kêu đi họp, họp xong anh vẫn khư khư cầm điện thoại đi theo Lịch Hồng Văn.

Lịch Hồng Văn nghi ngờ nhìn anh, “Còn có ai tìm người độc thân như cậu à?”

“Có tin tức cần xác nhận lại.” Lục Hoài Chinh nói.

“Tin tức gì?”

Lục Hoài Chinh tỉnh bơ đáp: “Mua cổ phần, hôm nay vào xem xem có tiền không.”

Lịch Hồng Văn cầm điện thoại đánh anh, “Nói nhảm! Với khoản tiền lương còm cõi kia của cậu thì mua cổ phần gì, đừng có mà đem vốn của vợ tôi vào.”

Lục Hoài Chinh không tiếp lời, cười cười cúi người nhìn điện thoại, một tin nhắn im lặng nằm ở đấy, anh tiện tay mở ra.

Lịch Hồng Văn lại nói: “Cô học trò kia của giáo sư Hàn, cậu có ý kiến gì không?”

Lục Hoài Chinh cúi đầu nhìn tin nhắn, quả đúng là giọng điệu của cô, anh vừa nhắn lại vừa lơ đãng trả lời Lịch Hồng Văn.

“Ừm, rất xinh đẹp.”

Nghe vậy Lịch Hồng Văn liền cầm gạt tàn trên bàn lên toan đập anh.

“Đừng có vớ vẩn, hỏi thì cậu trả lời đi, rốt cuộc có ý gì không!”

Lúc này Lục Hoài Chinh mới cất điện thoại vào túi, đứng nghiêm chấp hai tay lại, nghiêm túc thẳng thắn: “Có!”

“Tôi cũng biết tên tiểu tử cậu có ý mà.” Lúc này Lịch Hồng Văn mới bật cười, “Ngày đó nếu giáo sư Hàn không nhắc tới, tôi cũng vốn định hỏi giúp cậu rồi, cậu đoán xem làm sao tôi biết?”

Lục Hoài Chinh: “Không đoán.”

Chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Lịch Hồng Văn quơ tay rút tờ giấy vo tròn rồi ném mạnh về phía anh, “Cậu quen tôi bao năm rồi hả, cậu có đánh rắm tôi cũng biết trong bữa ăn cậu ăn gì, nhiều năm thế rồi, có bao giờ tôi thấy cậu dùng ánh mắt đó nhìn phụ nữ đâu! Đừng tưởng rằng cậu giỏi giả vờ, đến tôi cũng nhìn ra cậu không một lòng với ai, nhưng lúc cậu nhìn cô gái kia, có lẽ đồ ngu cũng nhìn ra cậu có ý với cô nàng đó!”

Lục Hoài Chinh gãi chóp mũi, “Rõ ràng thế luôn à?”

Lịch Hồng Văn đặt tay lên bàn, gian tà nhìn anh, hừ một tiếng, “Trước kia hai đứa có biết nhau không?”

“Biết.”

Lịch Hồng Văn hứng thú, đẩy bình trà, tay chỉ vào ghế đối diện, “Tới đây, ngồi xuống nói chuyện chút đi.”

“Không có gì để nói cả, đều đã qua rồi.” Lục Hoài Chinh đáp.

Anh không muốn nói, Lịch Hồng Văn cũng không ép, phát tay bảo: “Có biết Lý Thái Bình ở bên chính trị không quân không, bộ trưởng Lý đấy, có khuê nữ bảo bối trước kia du học ở Anh, hai năm trước vừa mới về, bây giờ đang làm trong một công ty luật lớn, là luật sư, đáng dấp khá đẹp. Khi còn bé hai đứa từng gặp nhau rồi đấy, tôi dẫn cậu đi ăn cơm trước, con bé cũng ở đây, là cô gái cao gầy kia đó, con bé rất thích cậu, nên nhờ ông Lý để dây dợm quan hệ từ trong, có điều sau đó cậu đi Venezuela đào tạo nên không có thời gian. Mới vừa rồi chính ủy vừa báo tin cho tôi, nói bộ trưởng Lý hẹn thứ bảy ăn cơm, tôi nghĩ chắc tiểu tử cậu cũng không có ý kia với người nhà, cậu đừng trợn mắt với tôi, chuyện này tôi cũng vừa mới biết. Nếu cậu thích học trò của giáo sư Hàn, vậy thì nhân cơ hội này mà nói rõ ràng với con gái của ông Lý đi, đừng để người ta ôm nhiều hy vọng... Tôi đã đồng ý tối thứ bảy này ăn cơm rồi, bản thân cậu suy nghĩ cho kỹ rồi hăng chọn lời, đừng để ông Lý mất mặt là được.”

Lục Hoài Chinh cảm thấy chẳng ra sao cả, ngay cả người kia là ai anh cũng không biết thì còn ôm hy vọng cái gì, anh có trêu ai ghẹo ai đâu, “Không được, tối thứ bảy tôi bận rồi.”

Lịch Hồng Văn mất hứng, “Tôi nào dám xem nhẹ mặt mũi chính ủy chứ, cả mặt mũi ông Lý tôi cũng không dám, cậu đừng không hiểu chuyện như vậy, chuyện lớn gì cũng đẩy sang tôi.”

Lục Hoài Chinh thẳng thừng nói: “Phải đấy, vì tôi có hẹn với Vu Hảo.”

“Cái gì?” Lịch Hồng Văn ngăn người.

“Lần này tôi mà từ chối cô ấy thì không chừng sau này xong đời thật mất, bữa cơm thứ bảy tôi không đi đâu, giúp tôi chuyển lời, nói tôi có việc bận.”

Lịch Hồng Văn đen mặt, “Không được! Không thể đùn đẩy bữa cơm do đích thân bộ trưởng Lý mời được, cậu không đi thì tôi sẽ hủy bỏ nghỉ phép, đừng có mong gặp Vu Hảo.”

“Vậy sao trước khi chú nhận lời không hỏi xem tôi có thời gian rảnh không?!” Anh nhướn mi.

“Bộ trưởng Lý hẹn cậu ăn cơm mà mẹ nó còn cần hỏi cậu có rảnh hay không à, cậu nói cho tôi biết, cậu cấp bậc gì, người ta cấp bậc gì, hả?! Vừa dính vào yêu đường là đầu óc hỏng cả rồi đó hả!?”

“Vẫn chưa yêu!” Anh tức giận.

Lịch Hồng Văn kịch liệt khuyên nhủ: “Cậu nói với Vu Hảo đi, tạm thời tôi sẽ cho cậu thời gian nghỉ, giờ xin lỗi Vu Hảo trước đã rồi đền bù cho cô ấy sau, ngoài ra, tôi nói cho cậu biết, thứ bảy này cậu mà bỏ buổi hẹn của ông Lý, nếu bị người ta truyền đi, rồi con gái ông Lý mà biết, thì không phải cậu đã khiến Vu Hảo gặp rắc rối rồi à!”

Lục Hoài Chinh chống nạnh, cúi đầu thở hắt liên hồi, một lúc sau mới ngẩng lên, nhấp môi dưới, ngoảnh mặt đi, liếm môi gật đầu nói: “Được, chỉ lần này thôi.”

...

Tan làm, Vu Hảo nhận được hai tin nhắn.

Tin thứ nhất, “Ừ.”

Tin thứ hai mới gửi mười phút trước.

“Xin lỗi, tạm thời thứ bảy này bị hủy bỏ nghỉ phép.”

Vu Hảo ngồi trong xe, ráng chiều đỏ tụ nơi chân trời, nhuộm đỏ mặt cô.

“Không sao.” Cô nắm chặt điện thoại nhấn lại.

Trần đời trôi nổi, người quý đồng hành, cần gì phải cố chấp.

Cô nghĩ.

– Hết quyển 1 –

11. Chương 11: Ly Biệt Ái Tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vu Hảo nhìn chăm chú một hồi, rồi bấm like.”

Vu Hảo đang lái xe giữa chừng thì điện thoại đặt trong hộp tỳ tay rung lên, nhân lúc chờ đèn đỏ, cô cúi đầu quét mắt nhìn.

“Tuần sau có thời gian rảnh không?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng, ánh mắt đầy vẻ thờ ơ.

Không lâu sau, điện thoại lại rung lên, có tin nhắn mới.

“Giận rồi?”

Vu Hảo dừng xe dưới tiểu khu xong mới lấy điện thoại ở trong hộp tỳ tay ra, “Vừa nãy đang lái xe, không xem điện thoại.”

Còn chưa kịp đợi bên kia nhấn lại, cô đã gửi tiếp, “Sang tuần phải đến vùng khác tham dự hội thảo luận nghiên cứu với giáo sư, tuần sau nữa mới về.”

“Được, chú ý an toàn.”

Lục Hoài Chinh xoa cổ gửi mấy chữ kia đi rồi ném trả điện thoại cho Lịch Hồng Văn, vừa xoay người rời đi thì bị Lịch Hồng Văn gọi giật lại, “Đợi đã.”

“Chú có việc gì nữa?”

Lịch Hồng Văn cho người cầm điện thoại ra ngoài, nhìn Lục Hoài Chinh nghiêm mặt nói: “Thứ bảy này cậu phải suy nghĩ chọn lời thật kỹ cho tôi đấy, không thể để ông Lý cảm thấy mất mặt được, nghiêm chỉnh vào cho tôi, nghe chưa ——”

Lục Hoài Chinh phát tay, tỏ ý biết rồi.

Lịch Hồng Văn vẫn nói tiếp: “Xử lý tốt chuyện lần này, sau này tôi sẽ cho cậu nghỉ phép thêm một ngày.”

Lục Hoài Chinh dừng tay, “Thôi bỏ đi, lúc nào cần nghỉ thì nghỉ. Tôi mà nghỉ thêm ngày nào thì đội phó lại gây sự với tôi ngày ấy, người ta có vợ con rồi, khỏi cần cho tôi được hưởng đặc biệt làm gì, tôi nói rồi, chỉ cần sau này chú để tôi phải tiếp con gái ông Lý ông Trương ông Vương nào là được rồi.”

Lịch Hồng Văn: “Người nhỏ tuổi hơn cậu ở trong đội cũng đã kết hôn rồi đấy, cậu tưởng bọn tôi không sốt ruột à? Thôi được rồi, nếu cậu thích cô học trò của lão Hàn thì mau nhanh nhanh theo đuổi người ta đi, làm thành chuyện rồi, cậu cũng chuyên tâm vào công việc hơn.”

“Thế bình thường tôi không chuyên tâm làm việc à?” Lục Hoài Chinh nhướn mày.

“Biến biến, không nói chuyện với cậu nữa.”

...

Vu Hảo về đến nhà mới phát hiện thì ra Thẩm Hi Nguyên cũng ở đây, lúc cô cởi giày đi vào, Thẩm Hi Nguyên đang hạ cờ với ông Vu, nghe thấy cửa kêu cái cách, cả hai cùng đồng loạt nhìn sang.

Ông Vu cầm quân cờ gọi cô, “Về rồi đấy à?”

Vu Hảo đáp vâng rồi gật đầu với Thẩm Hi Nguyên, anh mỉm cười đáp lại, như tắm trong gió xuân.

Phùng Ngạn Chi bước ra từ phòng ngủ, liếc lấy ông Vu, nóng nảy thúc giục: “Sao ông còn chưa đi nấu cơm đi?”

Khó lắm ông Vu mới tìm được người chơi cờ cùng mình, sao có thể bỏ qua dễ dàng thế được, dẫn cho Tiểu Thẩm chơi không giỏi nhưng chí ít có thể để ông thỏa mãn được cơn nghiện cờ. Ông đầu chịu dễ dàng thu binh vậy được, lưu luyến nhìn bàn cờ, phát tay nói: “Một ván nữa đã.”

Phùng Ngạn Chi ném gói sang, đập trúng quả đầu trọc lóc của ông Vu.

Ông Vu hoàn hồn, nặng nề dọn đồ, thở dài: “Đi ngay đây bà cô của tôi ơi.”

Thẩm Hi Nguyên cũng đứng lên, ôn tồn hỏi: “Giáo sư Vu có cần giúp không ạ?”

Phùng Ngạn Chi dựa vào salon, tắt tivi đi, rồi lại bảo Vu Hảo dọn cờ, còn mình thì thông dong nhìn Thẩm Hi Nguyên từ trên xuống dưới một lượt, quan sát từ sợi tóc cho tới móng chân, nở nụ cười điềm đạm, ông Vu cảm thấy hình như chừng mấy chục năm rồi mình chưa thấy lại nụ cười này.

Phùng Ngạn Chi rất đẹp, về già lại biết bảo dưỡng chăm sóc nên khá phong độ dễ nhìn, lúc cười lại rất nho nhã dịu dàng: “Học ở nước ngoài thế nào rồi?”

Thẩm Hi Nguyên ngồi trên ghế, hơi gập lưng, khiêm tốn trả lời: “Bình thường ạ.”

“Từ nhỏ cháu đã khiêm tốn rồi.” Phùng Ngạn Chi thẳng thừng nói, “Vẫn chưa có bạn gái à?”

Thẩm Hi Nguyên đáp, “Tạm thời thì không ạ.”

Phùng Ngạn Chi: “Cháu và Vu Hảo lớn lên bên nhau, tình cảm cũng không tệ...”

Bị Vu Hảo trực tiếp ngắt lời, “Mẹ, bố gọi mẹ kia.”

Phùng Ngạn Chi trợn mắt với cô, “Con đừng có xen vào.” Tiếp đó cười nhìn Thẩm Hi Nguyên, “Tiểu Thẩm này, dì cảm thấy tuổi tác cũng không nhỏ nữa rồi, đừng kéo dài thêm làm gì, bố mẹ cháu cũng sốt ruột rồi phải không?”

Thẩm Hi Nguyên gật đầu cười, “Đúng là sốt ruột thật, nhưng chuyện này thực sự không thể gấp được, đến giờ vẫn chưa gặp được người thích hợp, dì nói xem, cháu muốn gấp cũng không gấp nổi.”

Phùng Ngạn Chi liếc nhìn Vu Hảo, “Thế cháu không có ý gì với Vu Hảo hết à?”

Thẩm Hi Nguyên cúi đầu nhìn Vu Hảo đang dọn dẹp, dịu dàng cười: “Dì à, có phải dì hiểu lầm gì rồi không?”

Phùng Ngạn Chi *ấy* một tiếng, “Ông Vu nói hồi trước hai đứa từng hẹn hò mà, lúc Vu Hảo học đại học đấy.”

Thẩm Hi Nguyên gật đầu, “Đúng là có ạ, có điều về sau đã chia tay rồi, còn nguyên nhân cụ thể thì xin phép không lắm lời với dì, có điều cháu nhớ cháu và Vu Hảo giữ kín chuyện này lắm mà, sao bác trai biết được?”

Phùng Ngạn Chi ho thành tiếng, “Hồi năm nhất, ông Vu nói từng thấy cháu đi đón Vu Hảo về, khu...” Nói đến đây bà liền dừng lại, lúng túng nhìn đi nơi khác.

Thẩm Hi Nguyên nhớ ra, chắc là lần đó rồi, anh cười khê: “Là do cháu cả ạ, sau đó chuẩn bị đi du học nên đã chia tay với Vu Hảo.”

Phùng Ngạn Chi nói: “Thế sao, nếu hai đứa chia tay là vì cháu đi du học, vậy bây giờ về rồi, có thể cân nhắc lại không?”

...

Cơm nước xong xuôi, Vu Hảo đứng trong phòng bếp rửa chén bát, Thẩm Hi Nguyên đứng cạnh hỗ trợ, nhận bát đĩa cất vào chạn giúp cô, rất ăn ý.

Đêm nặng như nước, chìm như nước, ánh trăng dịu nhẹ ngoài ô cửa rơi xuống bồn rửa bát, phản chiếu lấp lánh ánh nước.

“Lời mẹ em nói hôm nay, anh đừng để bụng.” Vu Hảo cúi đầu, đột ngột lên tiếng, “Bà ấy muốn em kết hôn đến điên rồi.”

Thẩm Hi Nguyên xoay lưng với Vu Hảo, phẩy bớt nước trong bát hộ cô rồi lại lấy khăn lau khô, cúi đầu nói: “Em cũng nên kết hôn rồi.”

“Anh còn lớn hơn em bốn tuổi đấy, người cần kết hôn là anh mới phải.”

Thẩm Hi Nguyên cười, trêu nói: “Haiz, vậy sao mấy năm này em không tìm bạn trai đi, không phải là vẫn chưa quên được anh đấy chứ.”

Vu Hảo nhếch môi: “Em vẫn chưa quên được anh, vậy còn anh?”

“Em thích anh thật à? Không phải chứ, đừng có lừa gạt.” Bỗng Thẩm Hi Nguyên sầm mặt.

“Vậy thì đừng hỏi, sợ anh đau lòng thôi.”

Thẩm Hi Nguyên mắng: “Đồ vô lương tâm.”

Im lặng một lúc lâu, Vu Hảo đặt chiếc bát cuối cùng ở bên cạnh cho ráo nước, thốt ra một câu: “Anh này, hỏi anh một câu cuối cùng.”

Thẩm Hi Nguyên tức giận, “Nói đi.”

“Gặp lại một người đã mười hai năm không gặp thì nên nói gì?”

Thấy cô nghiêm túc xin chỉ bảo, Thẩm Hi Nguyên nhạy bén nhìn cô: “Em gặp phải ai rồi? Lại còn nghiêm túc học hỏi kinh nghiệm của anh như thế hả?”

Vu Hảo quay đầu về, lau chén bát rồi đặt lên chạn, thấp giọng nói: “Không ai cả.”

Thẩm Hi Nguyên: “Thân là bạn trai cũ, anh chưa từng thấy em như thế bao giờ, haiz, làm anh ghen đấy.”

Vu Hảo phớt lờ câu nói ấy, “Anh ấy hẹn em vào thứ bảy, sau đó lại nói tạm thời có chuyện, anh nói xem có phải anh ấy hối hận không?” Cũng không đúng, về sau Lục Hoài Chính có hẹn cô vào tuần tới, nhưng tuần tới cô phải đi đến vùng khác điều tra nghiên cứu với giáo sư mất rồi. Tiếp nữa lại không thấy anh hẹn lại cô.

Thẩm Hi Nguyên nói: “Một người đàn ông, nếu đã mở lời hẹn thì chứng tỏ còn có tình cảm với em, không phải vẫn là thằng nhóc lúc trước đây chứ?”

“... Anh ấy tên là Lục Hoài Chính.”

Hiếm khi thấy Thẩm Hi Nguyên chửi tục, “Mẹ kiếp, đúng là hần ta thật.” Anh xếp chén bát lên chạn, hỏi: “Bây giờ thằng đó đang làm gì?”

“Không quan.”

Thẩm Hi Nguyên nhíu mày: “Nhờ quan hệ à? Với thành tích kia của hần ta mà có thể thi đậu học viện quân sự hả?”

“Đi nghĩa vụ, đến năm hai thi học viện quân sự, không phải nhờ quan hệ.” Vu Hảo trợn mắt nhìn anh, “Anh ấy không hề thua anh về lịch sử đâu đấy, anh ấy biết rất nhiều chuyện, có lẽ cũng có chuyện anh chưa từng nghe qua.”

Thẩm Hi Nguyên cốc một phát lên đầu cô, “Đây là thái độ em nói chuyện với đàn anh đấy à? Trái lại anh đây muốn xem hần ta phỉnh em cái gì, mà đến cả người nghiên cứu lịch sử mười mấy năm như anh cũng chưa từng nghe qua hả.”

Vu Hảo không đáp.

Thẩm Hi Nguyên dựa người vào thành bồn rửa bát, dịu giọng nói, “Em nghĩ gì?”

Ánh trắng bàng bạc hắt lên bồn rửa bát.

“Không nghĩ gì cả, chỉ là cảm thấy, nếu mẹ em không ép em kết hôn thì anh ấy là người duy nhất em có thể tiếp nhận.”

Chợt Thẩm Hi Nguyên ngẩng đầu nhìn cô, trong con mắt đen láy không phân rõ cảm xúc: “Anh cũng không được à?”

“Không được.”

...

Ngày thứ bảy.

Lục Hoài Chính kết thúc đợt huấn luyện, vừa đi xuống máy bay vừa tháo găng tay ra, mới vào đến nơi thì bị Lịch Hồng Văn ở đối diện chặn lại, “Đội lát nữa cậu đi đón con gái ông Lý.”

Lục Hoài Chính dừng lại, nhìn Lịch Hồng Văn với vẻ khó tin, “Chú chắc chắn là để tôi đi?”

“Con gái ông Lý nói mình mới về nước không lâu, chưa quen đường xá.” Lịch Hồng Văn bảo.

“Bảo ông Lý tự đi mà đón.” Lục Hoài Chính liếc xéo.

“Ông Lý bảo cậu đón thì cậu phải đón, nhiều lời làm gì, có giỏi thì cứ làm lãnh đạo đi.”

“Thôi khỏi.”

“Vậy cậu có đi đón không?”

“Có!” Lục Hoài Chính cười nhạt, ném mạnh găng tay vào ngực tiểu đội trưởng ở phía sau rồi rảo bước rời đi.

Lịch Hồng Văn nổi giận trong lòng, ông đây hết lòng hết dạ với cậu như thế, kết quả cậu lại còn không hài lòng này không hài lòng nọ, buổi tối tôi không xía vào, tự cậu đi mà chu toàn với ông Lý đi!

Tiểu đội trưởng đi cuối cười cười, “Làm sao vậy, lãnh đạo giới thiệu đối tượng cho đội trưởng à? Là bác sĩ tâm lý lần trước phải không?”

“Các cậu thích cái cô bác sĩ tâm lý lần trước thật à?” Lịch Hồng Văn nhìn cậu ta hỏi.

Tiểu đội trưởng gật đầu cái rụp, “Thích lắm, dáng dấp đẹp mà người còn tốt, có điều lại không hay cười, nhưng không sao, đội trưởng hay cười là được rồi, nụ cười của đội trưởng có sức cảm hóa mạnh lắm.”

Lịch Hồng Văn cốc đầu cậu ta, “Được rồi, đừng có chọc đội trưởng cậu nữa, đi làm việc đi.”

Lục Hoài Chinh về nhị viện đón người, đậu xe trước cổng nhị viện, mặc áo khoác màu đen ngoài áo tay ngắn màu trắng. Mặc quần thường đi giày lính, cửa xe để mở, người dựa vào ghế lái, hai tay đút trong túi quần, một chân giẫm trên đất, một chân chống trong xe, so với những lúc mặc âu phục hay quân phục, dáng vẻ ấy rất không câu nệ.

Có mấy nhóm người lục tục kéo nhau đi ra cổng nhị viện, nhốn nháo huyên náo, hình như vừa kết thúc cuộc họp gì đấy.

Rồi sau đó, một bóng người quen thuộc xuất hiện ở cổng, Lục Hoài Chinh đột ngột rút chân về.

Vu Hảo kết thúc buổi thuyết giảng tâm lý sáu giờ, lúc ra đến cổng thì bị người ta gọi lại.

“Vu Hảo.”

Cô ngoái đầu lại cười, “Chào đàn anh.”

Là một đàn anh từng dạy tiết sinh lý trong tiền viện lúc trước, tên là Diệp Đình Phi, sau lưng còn có một cô gái trẻ đẹp đi cùng, cười giới thiệu, “Em gái này, đây là Lý Dao Tân, có mấy vấn đề muốn hỏi ý kiến em.”

Hai người chào hỏi khách sáo, Lý Dao Tân cũng không nấn ná gì thêm, trực tiếp hỏi luôn, “Là thế này, gần đây tình trạng tinh thần của người ủy thác của tôi gặp một vài vấn đề, khi tôi hỏi, anh ta không né tránh thì cũng là nói dối. Tôi nghe giáo sư Hàn nói chị là chuyên gia trong phương diện thăm dò nói dối, nên muốn mời chị giúp một chuyện, không biết chị Vu đây có thời gian không?”

“Cô gửi tình hình của người ủy thác qua thư điện tử cho tôi, tuần tới tôi phải đi công tác cùng giáo sư Hàn rồi, cần phải xác nhận thời gian rồi mới có thể trả lời cô được.”

Lý Dao Tân nghĩ một lúc rồi nói, “Vậy chúng ta add Wechat được không?”

“Được.”

...

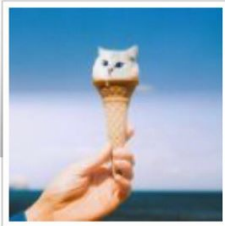
Buổi tối ăn cơm xong, Vu Hảo lướt điện thoại một lúc, lướt thế nào lại lướt đến khoảnh khắc* của Lý Dao Tân.

(*Tức “ ” trên Wechat phiên bản tiếng Anh, bản tiếng Việt là “khoảnh khắc”. Tính năng này giống “tường nhà” zalo hay facebook, cho phép bạn bè xem bài post/ảnh và like/comment của nhau. Ảnh minh họa.)

Người đàn ông nói tạm thời hủy bỏ nghỉ phép kia, vào lúc này đang cười tủm tỉm xuất hiện trên “khoảnh khắc” của người phụ nữ khác, mặc áo khoác màu đen, dựa người vào ghế với tư thế tự nhiên bình thường của anh.

Vu Hảo nhìn chăm chú một hồi, rồi bấm like.

Khám phá	发现
Khoảnh khắc	 朋友圈
Quét mã QR	 扫一扫
Lắc	 摇一摇
Hãy ím	 Hãy ím

“Con đường tương lai dài như thế,
 xin phù hộ cậu nhất định phải
 tiền đồ xán lạn, bình an vui vẻ.” - Đinh Tiến

1 phút trước Xóa

12. Chương 12: Lục Hoài Chinh Chỉ Mới Tạm Thời Quyết Định Coi Vu Hảo Như “bạn Gái Trước” Mấy Giây Trước.”

Lý Dao Tân gặp Lục Hoài Chinh lần đầu là khi vẫn còn rất nhỏ, có lẽ anh đã không còn nhớ, lúc ấy anh xách súng bắn nước cùng mấy cậu bé rượt đuổi nhau trong ngõ, bất ngờ bắn ướt người cô, mấy cậu bé kia nhất quyết không chịu nói xin lỗi, chỉ có mỗi anh bước đến cười cười nói xin lỗi cô. Lần thứ hai gặp là lúc ở trong quân đội, anh đang nghiêm mặt giáo huấn người khác, mặt mũi gay gắt nhưng lại thêm phần tuần tú.

Kỳ thực anh mặc quân trang là điển trai nhất.

Chứ như tối nay rất bình thường, ăn mặc bình thường, không chút nghiêm chỉnh. Lý Dao Tân lập tức có dự cảm xấu. Mới ngồi còn chưa nóng ghế, Lý Thái Bình và Lịch Hồng Văn chỉ hàn huyên đôi câu rồi vòng đề tài đến hai người họ.

“Tiểu Lục này.”

Nghe thấy có người gọi anh, Lục Hoài Chinh ngẩng đầu nhìn sang, mắt nhìn thẳng đúng mực, “Vâng.” Có lẽ vì đã ở trong quân đội thời gian dài, nên đôi mắt kia dù có nhìn ai cũng không hề sợ sệt hay có ý nịnh nọt, trái lại còn rất ung dung.

“Lão Lịch nhắc về cậu với tôi không dưới một lần đâu, nói cậu vừa gan dạ lại sáng suốt, lần trước xử lý tình huống khẩn cấp trên máy bay cũng rất bình tĩnh.”

“Đó cũng là nhờ lãnh đạo dạy tốt.”

Anh vừa nói vừa rót trà cho Lý Thái Bình, ngón tay ấn nắp xoay đi, vừa khéo dừng lại trước mặt người ta, thế là anh lại bình tĩnh rót một ly rồi chuyển sang cho cô, nhưng không hề nhìn cô. Từ lúc bước vào cửa anh không hề nhìn thẳng cô lần nào, khi ấy Lý Dao Tân rất mâu thuẫn, vừa tức giận lại đồng thời cảm thấy ánh mắt mình rất chuẩn, cô chỉ thích những người kiêu ngạo như thế mà thôi, người mà không hay để ý tới người khác thì luôn đem lại nhiều cảm giác hơn.

“Đừng khiêm tốn quá, nhập ngũ mấy năm rồi?”

“Tính cả thời gian ở học viện quân sự thì được tám năm rồi.” Anh đáp.

Lý Thái Bình vui vẻ gật đầu, nói: “Nhiều năm thế rồi, đã có bạn gái chưa.”

Lục Hoài Chinh ngẫm nghĩ rồi thẳng thừng trả lời: “Từng có một người lúc học cấp ba.”

Lý Dao Tân giật mình, không ngờ mới cấp ba anh đã có bạn gái rồi, có điều với ngoại hình đầy của anh thì đúng là thu hút được rất nhiều nữ sinh. Đâu ai dè, Lục Hoài Chinh chỉ mới tạm thời quyết định coi Vu Hảo như “bạn gái trước” mấy giây trước.

Vừa mới dứt câu, nét mặt Lịch Hồng Văn cứng đờ ra, tay đặt dưới bàn nhéo mạnh đùi Lục Hoài Chinh, ý nói anh đừng quá đáng quá, bớt bớt lại, nếu ánh mắt mà là súng liên thanh thì đầu Lục Hoài Chinh đã thủng lỗ chỗ rồi.

Lý Thái Bình nhíu mày nhìn Lý Dao Tân, thấy con gái không có vẻ mặt gì khác thì mới cười ha hả nói: “Hồi cấp ba thì biết gì đâu, bỏ đi bỏ đi.”

Chỉ một câu đã xóa bỏ.

Lý Thái Bình còn cười nói: “Tiểu Lục cậu còn trẻ như thế, đáng dập lại dễ nhìn, hơn nữa còn không lông bông như ba đứa thanh niên bây giờ. Cậu xem, Dao Tân mới ở nước ngoài về, hai đứa có thể thêm cách thức liên lạc mà nói chuyện nhiều hơn, không phải thanh niên bây giờ rất chuộng Wechat sao? Dao Tân không có bạn bè gì ở trong nước, hai đứa cũng coi như là biết nhau từ nhỏ, cứ coi như anh lớn mà chăm sóc cho Dao Tân nhà ta đi.”

Lục Hoài Chinh không có cách gì từ chối lời này của Lý Thái Bình, nếu anh không add thì chứng tỏ anh không có phong độ.

Nhưng thật ra anh không dùng Wechat nhiều lắm, có thể nói là người đoạn tuyệt với tất cả các ứng dụng mạng xã hội, có add cũng không dùng được, cuối cùng sau một thoáng im lặng anh mới add Wechat, đến

lúc này Lục Hoài Chính coi như xài hết kiên nhẫn, anh nhìn Lý Thái Bình nói, “Bộ trưởng Lý à, tôi không vòng vo với ông nữa, bố mẹ tôi qua đời từ sớm, từ nhỏ tôi đã sống với cô ruột, kỳ thực trong tính cách có rất nhiều thiếu sót, tôi cũng không có cái nhìn tốt đẹp với chuyện hôn nhân, Dao Tân có điều kiện tốt, hoàn toàn có thể tìm một người phù hợp hơn tôi, nếu đi theo tôi, chỉ sợ tôi khiến cô ấy phải tủi thân.”

Lịch Hồng Văn ngồi bên phụ họa: “Bộ trưởng Lý, chuyện này phải trách tôi, lúc chính ủy nói với tôi tôi còn cảm thấy đây là chuyện tốt nên mới nhận lời ngay, kết quả không ngờ thằng bé này đã có chủ ý riêng, nói là trước kia chỉ mới gặp qua Dao Tân, trong lòng vẫn luôn xem con bé như em gái chứ không có ý gì khác. Ông nghe mấy câu ngày thường tôi hay khen bậy bạ cho vui là được rồi, chứ quả thật không phải là đứa biết điều gì cho cam, hơn nữa tình cảm đâu thể miễn cưỡng được, bữa cơm tối nay tôi mời, coi như là xin lỗi ông và con gái.”

Lý Thái Bình đập tay xuống bàn cái rầm, chỉ vào Lục Hoài Chính với vẻ không tin nổi: “Không phải, lão Lịch ông nói thế là có ý gì, thằng nhóc này không xem trọng con gái ruột của tôi phải không?”

Rốt cuộc cũng đã đắc tội với Lý Thái Bình, có điều cũng may Lý Thái Bình không phải là người không hiểu lẽ phải, cộng thêm hai thầy trò Lục Hoài Chính Lịch Hồng Văn này một người ca một người xướng dỗ người ta dịu khí đi, sau đó anh biết điều đưa họ về nhà.

Lúc xuống xe, Lịch hồng Văn và Lý Thái Bình một trước một sau đi xuống, còn Lý Dao Tân cứ nấn ná không chịu mở cửa. Lục Hoài Chính gác tay lên vô lăng, ngược mắt nhìn lướt qua gương chiếu hậu, cô nàng này vẫn cứ nhìn thẳng vào anh, anh khẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất ga lăng đợi cô xuống xe.

Lý Dao Tân cứ ngồi lì lại trong xe thêm mười phút nữa, cuối cùng trước khi bầu không khí đóng băng, cô mới chịu đẩy cửa xe đi xuống. Người đàn ông ngồi ở ghế lái từ đầu đến cuối chỉ chống cằm, nhàn nhả ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

...

Chủ nhật, Vu Hảo đến viện mồ côi Tinh Tinh một chuyến, hơn nữa lại còn gặp Lý Dao Tân ở đó.

Viện mồ côi Tinh Tinh nằm ở ngoại ô, phải chạy qua quốc lộ đường núi quanh co, băng băng trên con đường rải đầy hắc ín bằng phẳng, lại xuyên qua phiến rừng thông, đường mòn rợp bóng mát như tua xoắn cây dừa gặp ghềnh ngoằn ngoèo, quanh quẩn vòng vo kéo thẳng đến trước cổng viện mồ côi.

Bảng hiệu của viện mồ côi đã bong tróc nước sơn, trùng xuống rất sâu. Cây ngô đồng trồng trước cổng trông không khác gì cây dù khổng lồ che gió che mưa đến mấy năm, đồ sộ bất động.

Đằng sau hàng rào sắt nặng nề là đường mòn quanh co, có cây nhỏ xanh biếc, cành khô già cỗi trơ trụi, bên trên có treo vài ba mảnh giấy vụn, Lý Dao Tân mặc đồng phục sạch sẽ đang đứng trước cây hơi gập lưng xuống, nhặt từng mảnh giấy kia lên xem.

Vu Hảo bước đến bên cạnh, “Trùng hợp thế?”

Lý Dao Tân ngoái đầu lại, ngạc nhiên hơn hở, “Cô Vu, là cô đấy à.” Rồi cô ấy lại nhìn quanh một vòng, phát hiện chỉ có mình cô, hình như không phải vì công việc: “Cô cũng thường xuyên đến đây à?”

“Thỉnh thoảng tôi đến dạy cho các em, phụ đạo tâm lý.” Vu Hảo nhìn cô ấy, nắm tay đút vào túi áo, “Còn cô?”

Lý Dao Tân nói: “Có còn nhớ người ủy thác tôi nhắc đến với cô không, con của cô ấy ở đây.”

Vu Hảo gạt đầu ra chiều suy nghĩ, lại nở nụ cười phải phép, “Xin mạo muội hỏi cô chuyện này nhé.”

Lý Dao Tân cười mỉm, “Không sao, cô cứ hỏi đi.”

“Hôm qua có lướt đến moment của cô, người đàn ông kia là bạn trai của cô à?”

Lý Dao Tân dừng tay, “Không phải, chỉ là các trưởng bối sắp xếp đi xem mặt thôi, sao thế, cô Vu biết à?”

“Ừ, nhưng không dám chắc lắm, có điều rất giống một người bạn học đã mười mấy năm không gặp, nên tôi mới tò mò.” Vu Hảo cười cười xoay người đi, “Vậy tôi đi trước nhé, cô cứ từ từ mà đọc.”

Hôm nay Vu Hảo rất thất thần, ngay cả mấy bạn nhỏ cũng nhìn ra.

“Cô Vu ơi, bông hoa này cô chỉ vẽ có mỗi ba cánh...”

Vu Hảo nhìn chỗ khuyết, bình tĩnh đáp: “Đó là hoa ba màu.”

Người bạn nhỏ gãi cằm cở múp máp, “Nhưng cô có tô màu đâu ạ...”

Vu Hảo cầm bút lên soạt soạt mấy nét, “Tô rồi nè.”

Người bạn nhỏ cầm tờ giấy lên, rồi lại ghé đầu nhìn trái nhìn phải, bàn tay bé nhỏ chỉ vào: “Nhưng cô ơi cô chỉ tô có một màu mà...”

Vu Hảo hùng hồn: “Ai nói hoa ba màu thì nhất định phải có ba màu?”

Vừa dứt lời đã bị viện trưởng phát một cái xuống gáy, “Nói lung tung gì đấy.”

Người bạn nhỏ duỗi cơ thể ngán ngẩn ôm lấy bắp đùi viện trưởng, “Không được đánh cô Vu.”

Viện trưởng để nhân viên điều dưỡng ôm đứa bé đi, còn mình ngồi xuống cạnh Vu Hảo, “Sao thế? Tâm trạng không tốt à? Chạy tới chỗ cô đây rồi dạy học chênh mảng thế đấy à?”

Vu Hảo khoanh tay dựa vào cửa nhìn rặng núi xanh thẳm xa xa, cô cúi đầu điều chỉnh tư thế: “Không có gì.”

Viện trưởng đã lớn tuổi, dáng người mượt mà nhưng đi đứng lại tập tễnh, thoạt nhìn phải trên năm mươi, chất giọng già cỗi: “Giáo sư Hàn có khỏe không?”

Vu Hảo gật đầu: “Rất khỏe ạ.”

Viện trưởng gật đầu: “Trước kia cháu có nói, học tâm lý học thì không thích nói chuyện với người lớn, mà thích nói chuyện với trẻ con hơn, nên hễ tâm trạng xấu là lại đến chỗ cô chơi cùng đám trẻ...”

Vu Hảo chỉ cười.

Viện trưởng nhìn cô, lắc đầu nói, “Con bé cháu đấy... Đừng có nhốt mình trong thế giới của mình mãi thế.”

...

Đến thứ tư, trước một ngày lên đường đi điều tra nghiên cứu, Hàn Chí Thâm nhận được điện thoại của Lịch Hồng Văn, bảo ông dẫn Vu Hảo đến phân khu quân đội họp.

Đúng lúc Vu Hảo đang ở văn phòng của Hàn Chí Thâm thảo luận chuyện đi công tác ngày mai.

Hàn Chí Thâm vội vã cúp máy, lấy tài liệu trên tay Vu Hảo chất thành chồng đặt bên cạnh, rồi phát tay nói với Vu Hảo: “Em đi thu dọn đi, chuẩn bị đến phân khu với thầy để họp.”

Nghe xong.

Vu Hảo cúi đầu đóng nắp bút, đưa mắt nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ rồi lại quay đầu về, cụp mắt, hàng mi in bóng mờ tựa lông chim, không mặn mà nói: “Em không đi.”

13. Chương 13

Ngoài khung cửa là ngào ngạt hương hoa, trong một thoáng yên tĩnh, Vu Hảo đang đợi giáo sư Hàn hỏi cô vì sao không đi, nhưng Hàn Chí Thâm đã kẹp ngay tập văn kiện vào dưới nách rồi sải bước chân vội vã đi ra cửa, không quay đầu mà chỉ khoát tay nói, “Không đi thì thôi, em ở nhà chuẩn bị tài liệu công tác cho ngày mai đi.”

“...”

Tại phân khu quân đội.

Hàn Chí Thâm được người dẫn đến phòng họp, Lịch Hồng Văn cùng mấy lãnh đạo khác đang đợi, ông chân thành cười xin lỗi: “Rất xin lỗi, ngày mai phải đi công tác nên xế chiều hôm nay vẫn còn bận, vừa nhận được thông báo nên đến ngay đây.”

Lịch Hồng Văn đứng lên, cách một bàn bắt tay với ông, cười hỏi: “Tiểu Vu không tới à?”

Hàn Chí Thâm gật đầu, “Vì còn chuẩn bị tài liệu phải dùng để mai đi công tác nên không để con bé tới.”

Lịch Hồng Văn đắm chiều gật đầu rồi giới thiệu từng vị lãnh đạo với Hàn Chí Thâm. Lúc ông vừa mới chống tay định ngồi xuống ghế thì Lục Hoài Chinh mặc thường phục xuất hiện từ phía sau, gọi một tiếng giáo sư Hàn làm ông ngoái đầu lại.

Hàn Chí Thâm gật đầu.

Lục Hoài Chinh lại nghiêm túc chào kiểu quân đội với mấy vị lãnh đạo ở bên Lịch Hồng Văn, khi được gật đầu cho phép thì anh mới ngồi xuống.

Lịch Hồng Văn lịch sự hỏi anh, “Diễn tập chống khủng bố xong rồi à?”

Lục Hoài Chinh kéo ghế ra, đáp vâng.

“Bắt được không?”

“Không để sót một cọng lông nào.” Anh ngồi xuống.

Lịch Hồng Văn vui vẻ, “Cậu cũng nỗ lực hướng dẫn Lý đấy chứ.”

Lục Hoài Chinh liếc ông, “Súng thật đạn thật thì không ai nỗ lực đâu.”

Lịch Hồng Văn thay đổi suy nghĩ, nói cũng đúng, “Đợi lát nữa họp xong, cậu bảo ông Lý đến văn phòng của tôi một chuyến.”

“Vâng.”

Lục Hoài Chinh dựa vào ghế, ánh mắt đảo đảo, lời đáp cũng không yên.

Lịch Hồng Văn dùng khuỷu tay chọc vào anh, bất ngờ nhắc: “Đừng tìm nữa, người không đến.”

Lục Hoài Chinh gãi mũi giả ho, cúi đầu không lên tiếng.

Lịch Hồng Văn trêu anh, đồ vô tích sự.

Lục Hoài Chinh cũng không nghĩ nhiều, Vu Hảo không đến có lẽ do có chuyện khác, trước giờ tính cách cô luôn lạnh lùng, ngoài học tập ra thì không để ý đến những việc khác, cho anh leo cây cũng không phải mới một hai lần.

Với lại hai người cũng đã nhiều năm không gặp rồi, trừ một năm hồi cấp ba ra thì cả hai gần như không hiểu gì về quá khứ của đối phương, nếu hình dung bằng một câu nói thì chính là “người lạ thân thuộc nhất”.

Anh cúi đầu bật cười, cũng chẳng hiểu sao lại cười.

“Hoài Chinh.”

Lãnh đạo gọi anh, Lục Hoài Chinh ngẩng đầu nhìn sang, “Có.”

“Trong ba tháng Tiểu Lưu xin nghỉ sinh này, trong tổ chức sẽ thương lượng cùng giáo sư Hàn, phía bọn họ đồng ý cho một nhân viên nghiên cứu tới, ngoài ra sẽ triển khai tọa đàm tâm lý vỡ lòng đúng giờ, làm đánh giá tâm lý định kỳ hằng năm và theo dõi tâm lý hậu chiến.” Nói đến đây lãnh đạo dừng lại, gõ bút vào bàn rồi nói tiếp, “Vừa đúng lúc thời gian đánh giá tâm lý một năm một lần của các cậu đã đến, cứ ấn định vào cuối tháng này đi, còn về thời gian cụ thể thì đành làm phiền giáo sư Hàn cố gắng phối hợp với thời gian của các cậu thôi.”

Hàn Chí Thâm bày tỏ không thành vấn đề, “Chuyện này thì tôi có thể để học trò của tôi theo.”

Lãnh đạo gật đầu, nhìn Hàn Chí Thâm cười nói: “Bình thường bọn họ nghiêm túc thể thôi, chứ thật ra toàn là đám choai choai cả, tuổi tác cũng không còn lớn mà lúc nào cũng nghịch ngợm gây sự, có điều toàn là lính tinh nhuệ trong đội hết cả đây, đành làm phiền ông vậy.”

Hàn Chí Thâm gật đầu hiểu ý, “Đó là điều cần thiết mà, đợi tôi đi công tác về sẽ lập tức thu xếp chu đáo chuyện này.”

Lịch Hồng Văn nhìn Hàn Chí Thâm, châm lửa nói: “Vậy để Vu Hảo tới đi, trước kia cô ấy có từng tới rồi, cũng có quen biết các chiến sĩ.”

Hàn Chí Thâm híp mắt cười nói: “Tôi không thể làm chủ việc này được.”

Lịch Hồng Văn cười khà, “Học trò của ông mà ông còn không làm chủ được à?”

Hàn Chí Thâm: “Vu Hảo có nhiều chuyện, trong tay em ấy còn có mấy hạng mục quan trọng, rồi phải dẫn dắt học trò nữa, tôi không thể phái em ấy đến làm chuyên viên hướng dẫn ba tháng cho các ông được. Em ấy có thể phụ trách mảng này, các ông có vấn đề gì khó khăn quá thì có thể tìm em ấy, còn hỏi ý kiến thông thường thì những học trò khác của tôi cũng được.”

Lịch Hồng Văn toan lên tiếng thì lãnh đạo ngồi bên đã gơ tay ngắt lời, “Chính là người học trò kiểm tra nói dối rất lợi hại kia đây à?”

Hàn Chí Thâm gật đầu, “Đúng thế. Em ấy là một đứa trẻ khá đặc biệt, cũng không giỏi giao tiếp, chuyên viên hướng dẫn của các ông ở trong quân đội cũng lâu rồi, tôi sợ em ấy không thích ứng được, hơn nữa còn đặc tội với đội trưởng Lục của các ông, như thế cũng không tốt lắm.” Nửa câu sau rất có ý tố cáo.

Hàn Chí Thâm là người cực lực bao che, mấy phen Lục Hoài Chính đối xử với Vu Hảo lúc trước thế nào ông vẫn còn nhớ cả.

Mà Lịch Hồng Văn cũng là người rất biết che chở, “Ông Hàn này, ông koong biết đấy thôi, con người Hoài Chính có danh tốt lắm, không tin ông hỏi mấy lãnh đạo đi, xưa nay với ai cậu ấy đều rất tốt bụng, chưa bao giờ nóng tính với ai cả, tính khí cũng rất tốt, dù đặc tội với ai chứ không đặc tội được cậu ấy. Có phải ông có hiểu lầm gì rồi không?”

Lãnh đạo nhìn thấy cả, dĩ nhiên nghe ra ý tứ của Hàn Chí Thâm, ông cười mỉm xuống đưa tay vuốt mấy sợi tóc lơa thưa trên đỉnh đầu, hỏi Lục Hoài Chính: “Sao thế, cậu bắt nạt con gái người ta à?”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, “Nào dám.”

Lãnh đạo hiểu tính anh, hừ một tiếng rồi quay sang nói với Hàn Chí Thâm: “Làm lính nên thẳng tính lắm, cũng không biết cách ăn nói, đừng làm lạ gì, nếu không sao có thể còn độc thân đến tận bây giờ. Chuyện này cứ nghe theo ông sắp xếp, cứ ai đi cũng được cả, chúng tôi tin tưởng ông một trăm phần trăm.”

Hàn Chí Thâm cười gật đầu.

Tuy là nói thế, nhưng đến khi về ông vẫn giao chuyện này cho Vu Hảo.

“Giao chuyện này cho em và Triệu Đại Lâm đấy, thầy đã nói với lãnh đạo rồi, nếu tên tiểu tử Lục Hoài Chính kia dám ức hiếp em thì em cứ viết thư khiếu nại, thầy sẽ chuyển đến lãnh đạo tối cao ở phân khu quân đội của bọn họ.”

Vu Hảo cắn nắp bút ngáy ra nhìn ông.

Hàn Chí Thâm đã không cho cô cơ hội phản bác, kéo ngay Triệu Đại Lâm ở bên cạnh đi họp khẩn cấp.

“Chuyện tình trọng đại, không dám làm qua loa, hai em là học trò thầy tin tưởng nhất, giao cho các em thầy cũng yên tâm. Trong quân đội có nhiều cấm kỵ, Đại Lâm em giúp đỡ Vu Hảo chút. Lão Lịch vốn còn định để các em ở lại trong quân nhưng thầy kiên quyết không đồng ý, hai em còn chưa kết hôn, chung chạ với đám đàn ông thì hay ho gì.”

Trái lại Triệu Đại Lâm lại cảm thấy tiếc nuối, “Ồ chung cũng tốt mà.”

Hàn Chí Thâm trợn mắt với cô, “Vậy giờ để thầy gọi điện cho tham mưu Lịch, bảo ông ấy xếp cho em một phòng nhé?”

Triệu Đại Lâm vội khua tay, “Đừng đừng đừng.”

Hàn Chí Thâm quay sang nhìn Vu Hảo, cô đang xuất thần nhìn cây đào ngoài cửa sổ, mới đầu tháng ba nhưng đã nở rộ mấy đóa hoa đỏ tươi, ông nhìn theo tầm mắt của Vu Hảo song cũng chẳng nhìn ra được gì, liền gõ đầu bút xuống bàn.

“Nha đầu đừng ngăn người nữa.”

Vu Hảo bình tĩnh quay vào, “Ồ.”

“...” Hàn Chí Thâm nói tiếp: “Em và Triệu Đại Lâm sắp xếp thời gian đi, hai tư sáu em đi, không thì ba năm bảy, như thế đi, thời gian còn lại thì về viện, thầy còn có những nhiệm vụ khác giao cho em, ngoài ra đừng quên tham gia tọa đàm hằng tuần, cũng đừng quên viết luận văn, phải phấn đấu cho chức danh* năm nay.”

(*Chức danh là để chỉ công việc, học vị của một người nào đó, ví dụ như cử nhân, thạc sĩ, tiến sĩ, bác sĩ,...)

“Vâng.”

Đây mới là cuộc đời của cô, chưa viết xong luận văn, chưa duyệt xong chức danh.

...

Vu Hảo đi công tác ngoại tỉnh một tuần, vào ngày cuối cùng có nhận được một tin nhắn, là do Lục Hoài Chinh gửi.

Lúc ấy cô đang họp, cúi đầu nhìn qua rồi tắt luôn điện thoại.

Đến tối vắt hết óc viết cho xong luận văn, khi đứng dậy rót nước thì liếc thấy điện thoại nằm yên trên bàn, cô lại xem tin nhắn kia lần nữa, nội dung rất đơn giản.

Bao giờ về.

Vu Hảo nằm trên giường nhìn trần nhà trần trụi mà nghĩ, còn thích anh không?

Còn.

Nhưng không còn nồng nhiệt như trước mà cảm giác bây giờ rất nhạt. Ba con chữ Lục Hoài Chinh này như được người ta dùng bút khắc sâu vào trong nội tâm cô, cô sợ bị người khác nhắc đến, sợ bị thương, bị lộ tâm tư đã được che phủ bởi lớp cát mỏng, những ngày không gió mới yên bình làm sao.

Thế rồi chợt có gió thổi cỏ lay động như có sóng vỗ, những hạt cát kia cũng bị thổi bay đi, tâm sự lộ ra không còn che giấu được nữa, cô hoảng hốt muốn lấp đi, nhưng rồi lại phát hiện chỉ phí công mà thôi.

Giận anh, nhưng vẫn muốn gặp anh.

Nhìn thấy tin nhắn vẫn không kiềm chế được muốn hồi âm.

Mười hai năm rồi, cô phát hiện người đàn ông này vẫn có sức hấp dẫn chí mạng với mình.

Vu Hảo chán nản lướt điện thoại, tổng cộng cô có chừng năm mươi bạn bè, trong moment gần như toàn là mấy bài post của Lý Dao Tân, Lý Dao Tân rất thích post moment, ăn lap xưởng mà cũng phải post một tấm.

Có điều Vu Hảo lại rất thích, như thế chứng tỏ moment của cô có sức sống chứ không lạnh băng như thí nghiệm báo cáo, cô còn rất thích bấm like cho Lý Dao Tân, gần như like hết mỗi một bài post trong moment của Lý Dao Tân.

Kết thúc lần điều tra nghiên cứu, chuyện đầu tiên Vu Hảo làm khi về thành phố chính là đến phân khu quân đội báo cáo.

Văn phòng tâm lý của phân khu quân đội nằm trên tầng ba, rất yên tĩnh, bình thường không có ai. Sau này Vu Hảo mới biết ngay sát bên cạnh chính là văn phòng của Lục Hoài Chinh, có điều bình thường anh cũng không ở đây mà toàn là đi thực chiến. Có lúc anh không thay đồng phục tác chiến, cứ để mồ hôi nhễ nhại ôm mũ từ dưới lầu chạy lên, vừa vịn bắt gặp Vu Hảo đi xuống.

Song Vu Hảo không để ý đến anh, mặc áo blouse trắng bình tĩnh đi lướt qua.

Trưa hôm nay.

Lục Hoài Chinh kết thúc buổi đào tạo chiến đấu, nội dung huấn luyện hôm nay là băng bó khẩn cấp, vì để cho giống thật nên anh cố ý lấy máu heo từ chỗ phòng ăn bôi lên mặt với lên người. Kết quả có tân binh vì quá căng thẳng mà tạt cả xô máu vào người anh, thoát nhìn rất “máu tươi đầm đìa”, rất “giống y như thật”.

Lúc anh về thay quần áo đã dọa sợ mấy người, còn tưởng anh bị trúng mai phục.

“Cậu bị ‘thương’ không nhẹ nhĩ.”

Lục Hoài Chinh cúi đầu cười, đang tính nói giỡn mấy câu thì khòe mắt chợt liếc thấy có người đi tới, thế là đổi lời, cố ra vẻ đau đớn: “Không nhẹ tí nào, suýt nữa là hỏng cả tay rồi.”

Vu Hảo nghe thấy thế liền dừng chân.

Lần này không còn phớt lờ anh nữa mà chạy ngay đến trước mặt anh, nhắc tay anh lên nhìn xung quanh, “Làm sao lại thế này?”

Lục Hoài Chinh rũ mắt liếc cô, giả vờ đau đớn, chân mày nhíu chặt như đang kiềm chế cơn đau, nói: “Bị trúng mai phục trong lúc diễn tập.”

Vu Hảo không tin, “Nói lung tung đấy hả?” Rồi hạ cánh tay anh xuống.

Bốp, tay Lục Hoài Chinh gập ra sau.

Người đàn ông hít *xì* một tiếng, đau khổ gập người lại chữ thề, anh cúi đầu khó chịu hừ lên: “Cô chạm đến vết thương của tôi rồi.”

Vu Hảo cúi đầu nhìn anh, “Chỗ đó?”

Lục Hoài Chinh khom người chống một tay lên đầu gối, giờ tay khác lên vẫy, “Bị thương trước lúc tập huấn, vẫn chưa khỏe hẳn. Cô đi ăn cơm đi, đừng để ý đến tôi.”

Vu Hảo nghe lời bỏ đi thật.

Lục Hoài Chinh từ từ ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng cô với vẻ không thể tin nổi, hai tay đặt ngang hông, mắt trợn trừng.

Kết quả Vu Hảo đi được hai bước liền quay lại.

Anh lại lập tức cúi người xuống, giả vờ rên rỉ đau đớn.

“Quay lại làm gì?”

Vu Hảo xoay mặt đi nói: “Tôi đưa anh đến chỗ quân y.”

Chỗ quân y không có ai, rèm cửa kéo kín.

Vu Hảo đứng sau tấm rèm, còn Lục Hoài Chinh đặt mông đứng tựa vào bàn quân y, ôm cánh tay thông dong nhìn Vu Hảo ở sau rèm.

Vu Hảo bị anh nhìn chăm chú mà thấy khó chịu.

“Anh cởi quần áo ra, tôi xem giúp anh.”

Lục Hoài Chinh nhìn quanh bốn phía, ho một tiếng, nghiêm túc với lấy cuốn sách cúi đầu giả vờ lật, “Chuyện này không được đâu.”

“Cởi!”

Trong đời này đây là lần đầu tiên Lục Hoài Chinh bị phụ nữ yêu cầu như thế, anh quăng sách lên bàn, gập người lại, tay đút vào trong túi, cố dè dặt nói:

“Đừng ồn, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Không cởi thì thôi, không tốn thời gian với anh nữa, anh cứ ở đây mà đợi đi.” Vu Hảo nói rồi toan rời đi.

Lúc đi qua người anh, Lục Hoài Chinh giơ tay bắt lấy cổ tay cô, kéo người lại.

Tay cô vừa gầy vừa nhỏ, cũng rất lạnh, nằm trọn trong bàn tay của Lục Hoài Chinh.

Tay anh vừa to dày, vô cùng mạnh mẽ.

Anh nghiêng đầu, dịch lại sát bên tai cô, hơi ẩm phả vào tai, âm thanh đầy từ tính.

“Được rồi, tôi gạt em thôi.”

Quả nhiên.

Vu Hảo bỗng quay đầu tròn mắt lên, vì đứng gần nhau nên khi quay lại, chóp mũi cả hai suýt nữa chạm vào nhau, hơi thở quần quýt, toàn bộ đều là mùi vị của anh, vừa xa lạ lại quen thuộc. Anh hơi cúi đầu, mắt nhìn thẳng cô không rời cũng không chớp mắt, giống như đáy giếng sâu không thấy nước muốn kéo người vào.

Vu Hảo có cảm giác cát trong lòng mình đang được anh dần dần phủi đi.

Tim đập thành thịch liên hồi, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giọng nói bên tai lại vang lên lần nữa.

“Vì muốn ở riêng cùng em một lúc, nên mới lừa em.”

Lục Hoài Chinh buông cô ra, vẫn là tư thế vừa rồi, nửa dựa vào mép bàn, hai tay vòng trước ngực, nhìn thẳng nói.

14. Chương 14: “bác Sĩ Vu, Cô Cũng Có Thể Nghe Cái Đây À?”

“Ngốc gì đấy?” Nói rồi anh lại bật cười, thấy Vu Hảo không nhúc nhích thì đưa tay hươ hươ trước mặt cô, cúi đầu tìm tầm mắt cô như muốn đọc cảm xúc trong đó.

Chỉ là không có gì.

Ánh mắt Vu Hảo vẫn cứ lạnh lùng như thế.

Lục Hoài Chinh khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu cười tự giễu, “Tôi đùa thôi, là bị thương thật đấy, sợ em nhìn sợ nên mới buột miệng nói vậy, em ——”

Vu Hảo vén rèm sau lưng lên, trực tiếp ngắt lời, “Rốt cuộc anh có nói thật câu nào không?”

Lục Hoài Chinh đứng thẳng người, nụ cười đông cứng ngay tại khóe môi.

Vu Hảo rất không thích dáng vẻ không đứng đắn này của anh. Hồi cấp ba cũng đã từng lừa cô một lần rồi, chơi bóng đá chân lại cố ý xỉ vả giả vờ rên đau với cô, giả vờ mắt sưng đỏ, kết quả hại cô lo lắng vội vã chạy băng qua đường mà không thèm nhìn đèn đỏ, lao đến tiệm thuốc ở đối diện mua Vân Nam Bạch Dược cho anh, thế nhưng vừa quay đầu lại thì thấy anh nhảy lên nhảy xuống đứng nói chuyện với người ta, lần đó cô tức lắm, ném mạnh đồ vào người anh rồi xoay người bỏ chạy.

Lục Hoài Chinh hoàn hồn khập khểnh đuổi theo, vừa xin lỗi vừa dỗ cô.

Song cô vẫn chưa hết giận, đập mạnh vào ngực anh hai cái, Lục Hoài Chinh bèn kéo cô vào lòng đỡ, “Xin lỗi xin lỗi, tôi không biết cậu lo lắng cho tôi đến vậy.”

Khi ấy còn nhỏ tuổi, anh kéo như thế làm hai cơ thể trẻ trung dính sát nhau, lập tức hai trái tim đập thành thịch ——

Lục Hoài Chinh cũng căng thẳng, lần đầu tiên ôm một cô gái nên trong đầu chỉ toàn mỗi một suy nghĩ, cô mềm thật đấy. Anh kiểm lòng chẳng dặng ôm sát vào, mặt sượt qua tai cô, khẽ gọi tên cô, hết tiếng này đến tiếng khác, lòng thương khôn nguôi.

Lục Hoài Chinh có thể cho rằng hồi đó Vu Hảo thích anh thật.

Nên anh mới không kiêng nể trên đùa cô, và cũng coi cô là cô gái mình yêu.

Nhưng lúc này, cô gái đang đứng trước mặt anh đây, ngoài gương mặt giống thiếu nữ năm xưa ra thì những điểm khác đều rất xa lạ.

Ý tứ trong đôi mắt kia viết rõ ràng cô đang mất kiên nhẫn và không thích anh.

“Xin lỗi.”

Anh quay đầu, dứt hai tay trong túi, chất giọng lại lạnh nhạt như trước, nói xin lỗi mà không có thành ý chút nào.

Vu Hảo cũng chẳng để tâm, xoay người đi ra ngoài.

Nam quân y nấp sau rèm cuối cùng cũng dáo dác đi ra, đặt móng lên ghế thở phào, rồi đưa mắt nhìn người đàn ông đang cúi đầu dựa vào cạnh bàn: “Cậu làm trò quỷ gì đấy, lúc nãy vào ra hiệu gì với tôi hả, cũng may ông đây phản ứng nhanh, vừa nãy là ai đấy.”

“Bác sĩ tâm lý.” Anh đáp mà không ngẩng đầu, giọng rất nặng nề.

Quân y la lên, “Mất trí rồi đấy hả, ngay cả Tiểu Lưu mà cậu cũng không tha, này, có phải cậu ở trong quân lâu quá rồi nên nhìn ai cũng thấy đẹp không hả?” Dứt lời liền cảm thấy có gì đó sai sai, “Không đúng, không phải Tiểu Lưu xin nghỉ để rồi à?”

“Người mới đến.”

Quân y sực tỉnh, vừa nói thế thì lập tức nhớ ra, trong bữa cơm lúc trước cũng có nghe đám lính rôm rả thảo luận, nói bà chị nhỏ mới tới phòng nghiên cứu tâm lý kia vừa đẹp lại lạnh lùng, cũng đánh cược đội trưởng không theo đuổi được.

Quân y đồng tình vỗ vai Lục Hoài Chinh, “Cậu đừng có tự chuốc phiền nữa, con gái của bộ trưởng Lý cũng có kém cạnh gì đâu, hơn nữa, cưới cô ấy rồi sau này cậu có thể bớt đi đường vòng nhiều đấy...”

Lục Hoài Chinh cười hừ, “Có lẽ đầu tôi úng nước rồi.”

“Bây giờ đổ ra bớt cũng kịp.”

“Thế à?”

Cơm nước xong xuôi, Vu Hảo quay lại phòng nghiên cứu thì thấy có tiểu binh đứng trước cửa, mặc đồng phục rằn ri dã chiến.

“Tìm tôi à?”

Tiểu binh gật đầu, “Có thể vào rồi nói chuyện không?”

Vu Hảo: “Được.”

Cô đi vào bật đèn, giảm nhiệt độ máy điều hòa xuống mười tám độ, lại chỉnh độ sáng của đèn ở mức vừa phải, rồi lúc này mới kéo cửa để anh ta đi vào.

Tiểu binh ngồi thẳng, tay đặt trên đùi, rụt rè nhìn quanh một vòng rồi tự giới thiệu: “Tôi tên là Ngô Hòa Bình.”

“Chào chiến sĩ Ngô.”

Tiểu binh làm quen, “Nhìn cô chuyên nghiệp hơn bác sĩ Lưu nhiều.”

“Dĩ nhiên rồi, tôi là dân chuyên nghiệp.”

Vu Hảo nói câu này rất nghiêm túc, Ngô Hòa Bình thấy thế thì không khỏi bật cười, “Tôi nghe nói cô là nghiên cứu viên của viện nghiên cứu khoa học S, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi ý kiến cô.”

Vu Hảo đáp được, nghĩ một chốc rồi vẫn quyết định giải thích thêm với anh ta, “Nghiêm túc mà nói thì bây giờ tôi chưa phải là nghiên cứu viên, chỉ mới là trợ lý nghiên cứu viên thôi, nhưng tôi sẽ cố gắng trả lời mọi vấn đề của anh.”

Ngô Hòa Bình không biết nghiên cứu viên và trợ lý nghiên cứu viên thì có gì khác nhau, chỉ biết chắc đều là bác sĩ tâm lý cả.

“Tôi cảm thấy có thể mình không thích hợp với ở đây.” Anh ta buồn bã nói.

Vu Hảo nghiêm túc lắng nghe, “Tại sao? Đánh giá không đủ điều kiện à?”

“Đủ chứ.”

“Vậy là vì nguyên nhân khác?”

“Trong quân đội này có quá nhiều tinh anh, mặc dù đánh giá là đủ điều kiện nhưng tôi luôn là người cuối cùng khổ sở vượt qua kiểm tra, sáng sớm hôm nay tập huấn bằng bó khăn cấp, tôi còn tạt máu heo lên đội trưởng.”

Thì ra là máu heo.

“Đội trưởng mắng anh à?”

Ngô Hòa Bình gật đầu, “Bình thường đội trưởng dễ nói chuyện thế thôi, chứ lúc vào sân huấn luyện là lại mất hết nhân tính, mắng người dữ lắm.”

“Tôi có nghe nói các anh vào được đây chẳng dễ dàng gì, phải trải qua tầng tầng tuyển chọn, tỷ lệ sàng lọc là 80%, chỉ có 20% còn lại mới có thể ở lại quân đội. Chỉ vì ghét anh ta mà anh từ bỏ mọi nỗ lực của mình, anh không thấy tiếc à?”

Ngô Hòa Bình lại lắc đầu, “Cô hiểu nhầm rồi, không phải tôi ghét anh ấy, trái lại tôi còn rất thích đội trưởng của mình, rất kính trọng anh ấy, anh ấy là người lính đạt tiêu chuẩn nhất, cũng là đàn ông trong số đàn ông, chính vì thế nên tôi rất muốn được anh ấy công nhận, anh ấy khen tôi một câu thì tôi sẽ tràn trề năng lượng cả ngày, còn nếu bị mắng thì hôm đó tôi nuốt không trôi cơm.”

“...”

“Chính vì thế nên tôi phát hiện mình càng làm càng sai, rõ ràng là việc bình thường phát huy rất tốt, song chỉ cần đội trưởng nhìn một cái là tôi lại căng thẳng, rồi đến lúc nổ súng thì quên kéo chốt an toàn, nhiều lúc diễn tập không phát huy đến nơi đến chốn, đội trưởng nói tôi như thế thì có thể cáo từ súng thật đạn thật. Nhưng rõ ràng lúc trước khi ở trong đại đội khác, tôi làm mọi thứ rất tốt...”

“Chuyển đội đi.” Vu Hảo không đổi sắc nói.

Ngô Hòa Bình thót tim, trên mặt là biểu cảm ‘tôi có còn cứu được không’.

Qua một hồi sau, vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi thêm, “Tôi thật sự hết cứu rồi sao?”

“Cũng không hẳn vậy...”

Ngô Hòa Bình vừa nghe nói còn cơ hội, lập tức đôi mắt tí hí tỏa sáng ngay, rồi sau đó lại nghĩ đến gì đó, trong chớp mắt lại uest oải, thấp giọng nói: “Trước kia tôi cũng đi tìm bác sĩ Lưu rồi, có uống thuốc nhưng vẫn không vượt qua được.”

Vu Hảo cúi đầu ghi chép vào hồ sơ bệnh án, “Có phải anh rất muốn được đội trưởng Lục công nhận không?”

“Đúng.”

“Nhưng luôn cảm thấy mình làm gì cũng vẫn kém?”

“Đúng đúng.”

“Lúc vắng mặt đội trưởng Lục, có phải tình hình sẽ chuyển biến tốt không?”

“Đúng thế, không có mặt anh ấy thì tôi không còn căng thẳng thế nữa.”

Vu Hảo gấp sổ lại, “Anh phải vượt qua nỗi sợ với đội trưởng Lục, là anh sợ anh ta.”

“Làm thế nào để vượt qua...”

Vu Hảo ngẫm nghĩ rồi đưa ra đề nghị, “Để đội trưởng Lục cởi lớp áo anh hùng ra, loại bỏ cảm giác sùng bái của anh về anh ta. Tôi cảm thấy anh cần trò chuyện kỹ càng cùng anh ta, có thể giữa hai người có hiểu lầm gì đó, anh giấu lại xem, gạt bỏ thân phận đội trưởng ra thì anh ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, cũng giống các anh có hai tay hai chân, đừng nhìn anh ta bình thường điều vô dương oai, thật ra chơi game còn không bằng các anh đâu.”

Trước kia lần nào cũng là cô người thắng anh đấu không biết chơi.

Ngô Hòa Bình ơ lên, cảm thấy có chỗ là lạ, Vu Hảo cũng ý thức được lời của mình.

Lúc này có tiếng bước chân ở đầu cầu thang, trước khi Ngô Hòa Bình kịp phản ứng thì Vu Hảo đã hất cảm chỉ ra ngoài, sau đó lại chỉ vào gian phòng nhỏ bên trong — phòng phát tiết tâm lý: “Người đến rồi, tôi có thể cho hai anh nơi để thả lỏng mình, nhưng anh phải tự đi nói với người ta.”

Ngô Hòa Bình ngần ra, “Cô không thể nói giúp tôi sao...”

Vu Hảo xoay ghế sang chỗ khác, quay lưng về phía anh ta, đáp một câu không mặn mà: “Không khéo, tôi cũng rất ghét đội trưởng Lục các anh.”

Ngô Hòa Bình bĩu môi, đã nói là tôi không ghét kia mà...

Vu Hảo không để ý, cúi đầu ghi chép gì đấy rồi nói với anh ta, “Không đi nữa là người đi ngay đấy.”

Ngô Hòa Bình nhắm mắt đi ra ngoài.

“Đội... đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chinh mới thay quần áo xong, bây giờ mặc trang phục rằn ri dã chiến, một tay dứt trong túi còn một tay cầm chìa khóa, đang tính mở cửa văn phòng thì nghe thấy tiếng gọi, bèn ngoái đầu lại.

“Cậu ở đây làm gì?”

Quả thực Ngô Hòa Bình không nói nổi, nín nhịn đến nỗi mặt đỏ au, ấp úng nói: “Bác sĩ Vu bảo...”

Lục Hoài Chinh cau mày mất kiên nhẫn.

“Đàn ông đàn ông nói chuyện ngập ngừng là sao hả?”

“Em...” Ngô Hòa Bình sắp khóc đến nơi rồi, “Em cần anh giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Có thể nói chuyện với em một lúc được không?”

Lục Hoài Chinh kinh hãi trước yêu cầu này, anh giơ tay sờ đầu Ngô Hòa Bình, “Cậu không bị bệnh đấy chứ.”

“Bác sĩ Vu nói là em cảm giác sợ anh, lúc huấn luyện không phát huy tốt cũng là vì sợ, muốn loại bỏ cảm giác này thì em phải... phải hàn huyên trò chuyện với anh, nói gì cũng được, chỉ cần không nói chuyện trong quân đội là được.”

“Được, nói chuyện ở đâu đây?”

Anh xoay chìa khóa trong tay, rất phối hợp.

Nếu bỏ đi chuyện trong buổi tập dợt thì Lục Hoài Chinh được xem là một người anh cả bình dị.

“Bác sĩ Vu sẽ sắp xếp.”

Khi Lục Hoài Chính và Ngô Hòa Bình đi vào, Vu Hảo đã điều chỉnh lại nhiệt độ và ánh đèn trong phòng phát tiết tâm lý, mười tám độ là nhiệt độ cơ thể người thích nghi nhất, dưới nhiệt độ này thì các tế bào trong cơ thể sẽ ở trong trạng thái thả lỏng, nên lời nói cũng tùy ý hơn.

Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, đèn chân không treo trên đỉnh đầu họ phát ra ánh sáng êm dịu.

Lục Hoài Chính trông khá thoải mái, người ngả ra ghế cụp mắt về lười biếng, Ngô Hòa Bình hỏi câu nào thì anh đáp câu nấy.

Trong máy thu âm truyền đến giọng của hai người.

Giọng Ngô Hòa Bình nghe sao chất phác dè dặt, còn giọng Lục Hoài Chính vừa êm tai lại tùy ý.

“Bình thường anh có sở thích gì khác không?”

“Chơi bóng rổ?”

“Anh chơi bóng rổ giỏi lắm hả?”

“Ừ.”

“Còn chơi game thì sao?”

“Biết.”

“Chơi game gì thế ạ?”

“Hồi nhỏ chơi Famicom, bây giờ thì không có thời gian.”

“Bác sĩ Vu nói anh không giỏi chơi game, trước kia hai người có biết nhau à?”

Anh dừng lại, một lúc sau mới thốt ra một tiếng âm mũi nhẹ bằng, “Ừ, không thân lắm.”

Ngô Hòa Bình cũng không biết hỏi thêm gì nữa, yên lặng một hồi.

“Một ngày anh đi vệ sinh mấy lần?”

Lục Hoài Chính: “...”

Song vẫn trả lời, “Xem tình hình đã.”

“Lúc đi học thành tích có cao không?”

“Không cao.”

“Vậy môn anh giỏi nhất là gì?”

“Thể dục?”

“Anh cũng từng thích bạn nữ nào đó chứ?”

“Nói nhảm.”

“Có theo đuổi không?”

“Có.”

“Có thành không?”

“Không thành.”

Ngô Hòa Bình không dám tin, “Cũng có cô gái anh không theo đuổi được ư?”

Anh chỉ cười không đáp.

Ngô Hòa Bình không biết hỏi gì nữa, sâu trong thâm tâm anh ta cảm thấy quả thật đội trưởng cũng chỉ là một người đàn ông bình thường – ngoại trừ dáng dấp đẹp trai – nhưng hề vào sân huấn luyện là chất đàn ông trên người anh lại nổ tung.

“Đội trưởng, bình thường anh có xem phim không?”

Lục Hoài Chinh giương mắt, không theo kịp, “Phim gì?”

“... Thì... là phim... bình thường cần xem.”

“Phim sex à?”

Ngô Hòa Bình chẳng ngờ anh lại nói toạc ra thế, anh ta hỏi rất kín đáo, chẳng qua là cảm thấy có lẽ vấn đề này có thể kéo gần khoảng cách của hai người lại, rồi cuộc đời trưởng Lục lại thẳng thắn quá rồi.

Ngô Hòa Bình gật đầu.

Lục Hoài Chinh cười mở, “Có chứ.”

“Bao lâu thì xem?”

“... Còn phải xem tình hình đã.”

“Đội trưởng, anh có đo chiều cao của mình không?”

“Có.”

Là đàn ông thì cũng vẫn đo.

Ngô Hòa Bình quyết định không hỏi, sợ tổn thương lòng tự ái.

Vu Hảo ở ngoài không nghe tiếp nổi, sau khi tắt máy một phút thì lại mở lên lần nữa.

Trò chuyện gần một tiếng thì hai người họ mới lè mề đi ra, Vu Hảo mở thu âm lên lần nữa, dòng điện rè rè đưa tới sự chú ý của hai người, Ngô Hòa Bình đỏ mặt, xấu hổ gãi gáy, “Bác sĩ Vu, cô cũng có thể nghe cái này à?”

Vu Hảo cúi đầu thoăn thoắt ghi chép lại đối thoại vừa rồi của hai người họ, tiện tay giơ cuốn vở trong tay lên nói: “Ừ, ghi hết cả.”

Ngô Hòa Bình quên mất, quân nhân không có bí mật, bất kỳ cuộc trò chuyện nào cũng phải tiến hành trong sự theo dõi, chắc chắn Vu Hảo phải ghi lại rồi.

Lục Hoài Chinh vẫn như thường, không nhìn Vu Hảo mà khoác vai kéo Ngô Hòa Bình đi ra, “Giờ sợ cũng không được gì, đi thôi.”

15. Chương 15: Cô Vu Hảo, Cô Thích Like Moment Của Tôi Quá Đó Nha

Ngô Hòa Bình xấu hổ vô cùng, một tháng sau đó, hễ cứ thấy Vu Hảo là lại chạy đường vòng.

Tuy nói thế, nhưng dường như biện pháp của Vu Hảo đã có tác dụng, Ngô Hòa Bình không còn thấy sợ khi gặp Lục Hoài Chinh nữa, có lần được nghỉ còn ngứa ngáy muốn xin chơi game với Lục Hoài Chinh, kết quả bị Lục Hoài Chinh dè dặt xoa mạnh.

Vu Hảo trực hai tư sáu, thời gian còn lại quay về viện, thứ bảy mỗi tuần đều phải tham gia hội đàm, bình thường rảnh rỗi thì ngồi trong văn phòng tra cứu tài liệu lịch sử hoặc nằm nhoài lên khung cửa nhìn bọn họ thao luyện.

Khi ở trên sân huấn luyện, Lục Hoài Chinh có một mặt mà Vu Hảo chưa thấy bao giờ, như thể người đàn ông bình thường thích buông tuồng gần bướng kia chỉ là ảo giác, khuôn mặt lạnh lùng như đeo một lớp mặt nạ, ngay đến nụ cười cũng quá đối miến cường, mắt sâu hoắm, ánh nhìn sắc bén như dao.

Văn phòng của cô ở sau sân bắn, những tinh binh vừa được tuyển chọn năm nay đang nằm rạp trên đất xếp thành hàng, súng trường QBZ-95 nằm trước người.

Lục Hoài Chinh đứng sau hàng người, anh cúi đầu đưa chân đá Ngô Hòa Bình, “Lắp hộp đạn vào, ngó ra làm gì.”

Ngô Hòa Bình làm theo.

Anh đá tiếp, “Kéo cò súng đi.”

Đúng là kỹ thuật bắn súng của Ngô Hòa Bình quá chậm, thời gian ngắm bia cũng lâu hơn so với các binh sĩ khác. Không biết trước kia được ai huấn luyện mà toàn chú trọng đến các động tác tiêu chuẩn.

Lục Hoài Chinh nhìn không nổi nữa, lại gơ chân lên, “Bắn đi chứ!”

Vu Hảo nằm trên khung cửa thăm than, thích một người, có phải sẽ trở nên rất sợ người đó chăng? Ngô Hòa Bình ơi là Ngô Hòa Bình.

Cuối tháng ba, bắt đầu kiểm tra tâm lý của toàn lữ binh nhảy dù, toàn lữ binh có ba đội xung kích, bao gồm cả đội do Lục Hoài Chinh chỉ huy, tất cả mọi thành viên đều được đánh giá tâm lý.

Lục Hoài Chinh là người cuối cùng, anh mới từ bên ngoài về, không thay thường phục, vừa vào cửa đã cởi mũ đặt xuống bàn, kéo ghế ra ngồi trước mặt cô, nhướn mày nói, “Bắt đầu đi.”

Vu Hảo vờ như không thấy, cúi đầu phác thảo trên giấy đánh giá như thường.

“Tên.”

“Lục Hoài Chinh.”

“Chức vị.”

“Đội trưởng đội một xung kích trên không.”

“Gần đây có ngủ ngon không?”

Lục Hoài Chinh dựa vào ghế cười, “Đang quan tâm tôi đấy à?”

Vu Hảo ngược mắt, lạnh nhạt liếc xéo anh, “Đây là nội dung khảo sát.”

Lục Hoài Chinh chịu thua, nhếch môi lên rồi dần tắt nụ cười, anh đưa mắt nhìn đi chỗ khác, “Không tốt lắm.”

“Gần đây có hoạt động tình dục không?”

Lục Hoài Chinh bỗng quay đầu lại: “Đây cũng là nội dung khảo sát?”

Vu Hảo gật đầu, “Đúng thế, ngủ không ngon cũng liên quan đến mất cân bằng tiết hormon, ví dụ như độc thân quá lâu, cuộc sống tình dục không được giải quyết, dễ bị rối loạn lưỡng cực*, dẫn tới ngủ không ngon.”

(*Rối loạn lưỡng cực, hay còn gọi là bệnh hưng – trầm cảm, là một loại bệnh lý tâm thần, biểu hiện đặc trưng thường thấy của bệnh là sự thay đổi rõ rệt tâm trạng, cảm xúc, hành vi cũng như năng lực cá nhân.)

“... Không có.” Nói rồi lại hậm hực quay đầu đi.

“Gần đây có lừa ai không?”

Lục Hoài Chinh lại nhìn sang.

Lần này Vu Hảo giải thích trước, “Thường thì sau khi lừa ai đó trong lòng sẽ bất an, cũng là một trong những nguyên nhân ngủ không ngon, anh còn trẻ tuổi, dục vọng không được giải quyết, lại còn thích lừa người, miệng nói vớ vẩn, ngủ không ngon cũng bình thường.”

Lục Hoài Chinh nhìn cô một lúc lâu, sau đó cúi đầu xuống, giọng đầy bất lực, “Vu Hảo, hôm đó tôi chỉ... trên em chơi thôi.”

Vu Hảo cụp mắt, gạch xóa lên giấy, “Gọi là bác sĩ Vu, tôi không quen anh.”

“Rốt cuộc em sao thế?”

Vu Hảo phớt lờ anh, hỏi tiếp câu hỏi tiếp theo.

“Lúc đưa ra quyết định gần đây nhất thì có do dự không?”

“Có.”

“Trong công việc?”

“Không phải.” Lục Hoài Chinh dựa vào ghế, hai tay đan chéo đặt trước người, mắt nhìn thẳng cô rồi một giây sau nhìn ra đại thụ ngoài cửa sổ, mắt tập trung vào điểm sáng rực rỡ xuyên qua kẽ lá thưa thớt rơi xuống đất, “Tôi đang do dự có nên đoạt lại em không.”

Vu Hảo cúi đầu gạch tiếp, lại hỏi nữa.

“Có bị giảm trí nhớ không?”

“Không có, vẫn nhớ rất rõ sự việc trước kia.”

“Chức năng sinh lý thì sao?”

“...”

“Mất ngủ dễ khiến giảm trí nhớ, nếu cứ vậy mãi thì chức năng sinh lý sẽ dần suy giảm, anh còn chưa kết hôn, buổi tối nhớ chú ý không nên thức khuya.”

“Có xảy ra chuyện gì khiến mình hồi hận không?”

“Có, rất hồi hận, có liên quan đến em, có muốn tôi thuật lại không?”

Vu Hảo giờ tay lên cằm.

“Không muốn nghe.”

Anh cúi đầu cười, “Em biết tôi muốn nói gì.”

Chính là lần hai người trốn trên sân thượng chơi game, Vu Hảo cày level giúp anh, còn phá kỷ lục cho anh nữa, Lục Hoài Chinh đứng dựa tường hút thuốc mà khó chịu vô cùng, anh chơi lâu như thế mà lại dễ dàng bị một cô nàng phá kỷ lục, trọng điểm là cô đều nhớ rất rõ mỗi tấm bản đồ đã chơi qua.

Vu Hảo ném máy chơi game cho anh, giọng giễu cợt: “Cậu yếu quá đấy.”

Con trai hồi đấy thường hay tự ái, lòng háo thắng lại mạnh, bị cô gái mình thích châm chọc như vậy, trong lòng rất không phục, muốn làm giảm oai phong của cô.

Lục Hoài Chinh tiện tay dập tắt điếu thuốc, túm lấy cổ tay Vu Hảo đè lên tường, thấp giọng uy hiếp: “Nói ai yếu hả?”

Ban đầu chỉ đơn thuần muốn dạy dỗ cô, nhưng chẳng biết sao bầu không khí sau đó lại thay đổi.

Bình thường không có ai hay đi lên chỗ hẻo lánh đó, mặt trời dịu nhẹ, vì đang chạng vạng nên cả vùng trời ửng đỏ, ráng chiều tan thành lụa hoa, ôm lấy chàng niên thiếu đang dây dưa ở góc nhỏ.

Sống lưng Vu Hảo dán lên tường, đầu đặt ở hõm vai anh, lúc anh áp người đến thì chớp mũi chạm vào cổ anh, bên tai là hơi thở càng lúc càng nặng nề của anh.

Giọng anh đầy kìm nén, cúi đầu tìm ánh mắt cô, “Đắc ý vênh vác rồi hả? Hả?”

Tim Vu Hảo đập dồn dập, trong chớp mắt không khí xung quanh trở nên vô cùng mập mờ, dòng nước ngầm cuộn cuộn trào dâng, trong đôi mắt sáng rực ảm áp của anh hiện lên sắc đỏ.

Lục Hoài Chinh nhìn hai tai cô dần ửng đỏ, môi dán bên tai cô thở ra hơi nóng, chợt lòng rung động, anh thử đưa môi thăm dò ma sát vành tai mềm mại thanh tú của cô.

Vu Hảo rụt người lại theo bản năng, hai tay chống trước ngực anh muốn đẩy ra.

Nhưng rồi lại bị Lục Hoài Chinh trở tay đè trên tường, cúi đầu nhìn cô với vẻ sâu xa, hồi lâu sau, nắng chiều chiếu đến làm thân nhũn cả ra, Vu Hảo cảm giác mình sắp không trụ vững nữa rồi.

Không khí rực cháy, Lục Hoài Chinh cúi đầu nhìn lần nữa thì phát hiện cô đã nhắm nghiền hai mắt, kết quả lúc ấy anh bỗng muốn đùa dai, nghiêng đầu cười khê bên tai cô: “Không phải nói là không thích tôi à? Bị tôi đè còn nhắm mắt? Ai đang phối hợp vậy?”

Vu Hảo như sức tỉnh khỏi giấc mộng, mở to mắt đập mạnh anh. Dưới trời chiều, chàng trai dựa vào tường cười nghiêng ngả, đến nỗi cả người run bần bật.

...

Lục Hoài Chinh đi ra khỏi văn phòng của Vu Hảo, đứng rửa mặt ở ngoài cửa, anh vốc nước xoa mạnh mặt, sau đó cúi đầu chống hai tay lên lavabol, để mặc những giọt nước nhỏ xuống *tong tong*.

Sau khi kết thúc kỳ thi quốc gia, anh đậu một trường đại học bình thường, vốn học ở ngoại ô nhưng lại cứ chạy đến Thanh Hoa xa xôi thuê chung phòng với Chu Tư Việt, vì anh tưởng cô không thi Thanh Hoa thì cũng là ở Bắc Đại.

Hể hôm nào không có tiết là anh lại ngâm thuốc đứng ở Ngũ Đạo Khẩu*, có lúc còn đứng chờ cả ngày.

(*Ngũ Đạo Khẩu là tên một chỗ ở Bắc Kinh, cách Thanh Hoa và Bắc Đại tương đối gần.)

Anh cảm thấy mình như tên gốc, nhưng lại không dám nhờ Chu Tư Việt hỏi thăm, anh sợ nghe phải tin cô không có ở đây. Có thể do cảm thấy đây là ước mơ của cô, nên hề nhìn cánh cổng trường rộng lớn kia là anh lại thấy thân thiết.

Lên năm hai kêu gọi nhập ngũ, nhất thời nóng đầu nên anh đi luôn, thời gian ở trong quân đội trôi qua quá nhanh, cơ bản không có thời gian nghĩ đến phụ nữ, anh cho rằng mình đã quên hẳn rồi.

Kết quả gặp lại cô mới hay rằng mình chưa từng quên, chỉ là giấu quá sâu, nhất thời không đào lên được, phải mất thì giờ để tìm.

Con người anh vốn rất lười biếng, chuyện nghĩ không thông thì sẽ không nghĩ nữa.

Lục Hoài Chinh vốc nước tát vào mặt, có người ở sau lưng đi tới ôm vai anh, mặt ửng đỏ, quay đầu lại nhìn, là đội trưởng đội hai – Tôn Khải.

Anh ta thấp hơn Lục Hoài Chinh, da lại sạm hơn anh hai tông, cũng may ngũ quan đoan chính, lúc cười lại rạng rỡ như ánh dương. Tôn Khải cười khà khà với Lục Hoài Chinh, “Lão Lục, anh sắp kết hôn rồi.”

Lục Hoài Chinh sững sốt, sau đó duỗi tay lau mặt, “Chuyện tốt.”

Tôn Khải nói, “Nhắc sớm với cậu đấy, nhớ chuẩn bị phong bì.”

Lục Hoài Chinh cười, xoay người đứng tựa vào cạnh thành bồn, ừ nói, “Đi xem mắt nên quen à?”

“Chính ủy giới thiệu, là nữ bác sĩ ở bệnh viện không quân trước kia của chúng ta đấy.”

“Được đấy.”

Tôn Khải ôm cổ anh: “Chỉ còn mỗi cậu thôi.”

Anh trở tay chống lên thành bồn, vẻ mặt lơ đãng, “Tôi không gấp, ba mươi rồi hẵng tính.”

Vừa dứt lời thì đột nhiên tiếng kèn lệnh dồn dập vang lên, hai người biến sắc, đồng thời nhìn nhau rồi nhanh chóng đội mũ vào, chạy đến điểm tập hợp như mũi tên rời cung.

Tôn Khải hỏi, “Hôm nay có diễn tập à?”

Lục Hoài Chinh lắc đầu, “Chắc là làm nhiệm vụ rồi.”

Lúc Vu Hảo đi xuống cầu thang thì thấy hai người phóng vụt qua trước mặt mình, Lục Hoài Chinh chỉ nhìn cô một cái, dưới chân như nổi gió, lập tức biến mất ở ngã rẽ.

Đến lúc về thì đã là một tuần sau.

Vu Hảo tưởng bọn họ chưa về, đang đi bộ trong sân huấn luyện thì gặp phải Lục Hoài Chinh. Lúc đấy cô còn đang bắt chước dáng vẻ anh chỉ điểm đội viên, chấp tay sau lưng đi lui đi tới, thỉnh thoảng dừng lại đá chỗ này rồi đập chỗ kia ——

“Bệnh cảm dưới thế làm gì, không sợ nát hả?!”

“Chân mở lớn như thế làm gì hả, chèo thuyền đấy à!”

“Cậu nhắm bia ở đâu đấy!”

“Bỏ qua tư thế cho tôi, nhắm thẳng mục tiêu đi đã, sao không vào đội nghệ thuật cho rồi!”

Giọng lại còn rất giống.

Rồi chợt khước mắt vô tình nhìn thấy bóng người bên cạnh, cô hồ nghi nhìn sang, phát hiện Lục Hoài Chính đang dựa vào thân cây nhìn cô chằm chằm với vẻ mặt đầy thú vị.

Vu Hảo biến sắc, xoay người đi ra ngoài.

Anh đuổi theo, “Có biết không được vào sân huấn luyện lung tung không?”

“Bây giờ biết rồi.” Không nóng không lạnh đáp lại, bước chân chẳng dừng.

“Đứng lại.”

Vu Hảo không nghe.

“Đi nữa tôi bắn.”

Đúng là lần đầu tiên Vu Hảo nghe thấy câu uy hiếp trần trụi đến thế, “Tốt nhất anh bắn một phát nổ đầu tôi luôn đi, nếu không tôi có thành quỷ cũng sẽ không tha cho anh.”

Lì thật, y như trâu.

Kết quả ngày hôm đó, Lịch Hồng Văn gọi Lục Hoài Chính đến văn phòng, trên bàn đang pha ấm trà Đại Hồng Bào, làn khói mờ ấm áp bốc lên, ông rót cho Lục Hoài Chính một ly, đẩy qua, “Ném thử đi, giáo sư Hàn sao riêng cho tôi đấy.”

Lục Hoài Chính đưa lên miệng nhấp, người ngả ra ghế gật đầu đáp, “Trà ngon.”

“Dĩ nhiên rồi, của giáo sư Hàn toàn là đồ tốt.” Lịch Hồng Văn ám chỉ, “Sao nào, có tiến triển không?”

Lục Hoài Chính: “Tiến triển cái gì?”

Lịch Hồng Văn tắc lưỡi, “Vu Hảo đấy, đừng nói với tôi đã lâu thế rồi mà cậu vẫn chưa thêm Wechat của người ta đấy.”

Lục Hoài Chính cười không đáp.

Lịch Hồng Văn thấy có vẻ không đúng, “Không phải chứ, tiểu tử cậu đấy, trước kia tôi theo đuổi vợ mình cũng chỉ mất hai ngày, mà đây mẹ nó sắp một tháng rồi, cậu làm trò gì vậy!”

“Người ta không thích tôi thôi.”

“Có đến nỗi đâu, cậu cố gắng đi rồi người ta sẽ thích cậu, vừa hay ngày mai cậu và đội hai có buổi diễn tập ở sân, bảo Vu Hảo tham gia đi, làm con tin bên phía Tôn Khải, không phải các cậu đang thiếu con tin à?”

“Dùng bù nhìn là được rồi.”

“Bù nhìn không giống thật, phải để đồng chí Vu Hảo hy sinh, thuận tiện bơm kích thích cho họ luôn.”

Ngày hôm sau Vu Hảo nhận được thông báo của lãnh đạo bảo cô tham gia lần tập huấn này, hơn nữa còn làm con tin của đội hai, đội người của đội một đến cứu.

Tôn Khải nhốt Vu Hảo vào phòng giam con tin, phái hai người canh chừng, rồi lại dặn dò, “Bên đội của đội trưởng Lục có tay súng bắn tỉa, các cậu không được xem thường, con người đội trưởng Lục rất thích giở trò vặt, dù cậu ta có xông vào, chúng ta cũng không được sợ hãi! Mặc kệ cậu ta! Nghe chưa! Ngoài ra phải bảo vệ tốt bác sĩ Vu, con tin mà mà bị headshot thì ai thắng cũng vô dụng.”

Vu Hảo đội nón sắt bảo hiểm, bị trói trên băng ghế, trước khi rời đi, Tôn Khải còn vỗ vai cô như trấn an, “Vất vả cho cô rồi.”

Phòng giam con tin là một gian phòng nhỏ do xếp chồng bánh xe lên tạo thành, bốn phía trống trơn, có thể nhìn thấy được bên ngoài, coi như cô hoàn toàn nằm trong tầm nhìn của cả hai đội, nếu ai thấy cô khó chịu thì một phát nhắm ngay đầu là giải quyết xong.

Trong tay Vu Hảo có điện thoại vô tuyến, có thể nghe được tin tức ở đội Lục Hoài Chinh.

Sau tiếng điện lưu rề rề ồn ào, giọng của Trần Thụy vang lên, “Đội trưởng, có nhìn thấy vị trí của phòng giam con tin không?”

Một lúc sau, âm thanh của Lục Hoài Chinh vang lên, “Có.”

Tiếp đến là tiểu đội trưởng: “Lúc này đội trưởng Tôn đang vất vả lắm đấy, tôi cũng nhìn thấy bọn họ vừa chôn mình ở bên cạnh, nếu chúng ta xông vào thì không chỉ bị headshot mà còn có thể bị nổ chết, hay là ta cứ một phát bắn bể đầu bác sĩ Vu đi, đỡ phải cứu nữa.”

Nói rồi một đám người cười khà khà.

Vu Hảo xanh mặt, không ngờ tiểu đội trưởng lại như thế.

Ngay sau đấy nghe thấy Lục Hoài Chinh nén giọng cười, “Ý kiến hay.”

Yên lặng một giây.

Ba, hai, một.

“Bùm ——” một tiếng, Vu Hảo nhìn thấy khoảnh đất trước mặt nổ tung, đất đai bắn tung tóe, bụi bặm đầy trời. Lúc này cô mới giật mình nhận ra, dùng dao thật sướng thật cả sao?!

Lúc này trong điện thoại vô tuyến truyền tới tiếng của Lục Hoài Chinh, “Được rồi, chớ nói chuyện nữa. Trần Thụy, che chỗ cho tôi. Tìm một nơi cao, đừng để bọn họ phát hiện ra vị trí của cậu.”

Tiếng nổ rầm trời cùng tiếng súng thùng thùng vang dội bên tai không ngừng, Vu Hảo diếc tai như ốc, hình như trong sân cỏ phía trước có người đang di chuyển, mấy cọng cỏ cũng theo tiếng nổ ầm ầm mà lay động.

Bỗng có bóng người lao ra từ làn khói đen đang bốc lên, Vu Hảo nhìn anh đi về phía phòng giam, khi nửa thân người vào thò vào phòng giam thì bên cạnh lại có tiếng mình nổ, anh phản ứng rất nhanh, khuỷu tay chống đất lập tức nằm sấp xuống, ngẩng đầu lên, gương mặt tuần tú lộ rõ mòn một trước mắt cô, còn làm động tác suýt với Vu Hảo.

Lục Hoài Chinh lợi dụng mình che đây, cộng thêm có Trần Thụy đánh lén che chỗ nên nhanh chóng xông vào được phòng giam con tin, đây là biện pháp mạo hiểm nhất mà cũng đơn giản nhất, nếu là trong tác chiến thật thì sẽ không dám làm như vậy, vì rất dễ làm lộ vị trí của mình. Nhưng đây là đang diễn tập nên đây là cách nhanh nhất.

Kết quả Vu Hảo cố ý la lớn: “Anh đến rồi!”

Hai người ở đội hai đang tuần tra bên kia đột nhiên chạy lại, Lục Hoài Chinh đã bị lộ, anh nhanh chóng phản ứng, chống tay lên cửa sổ phòng giam leo vào, lật người nhảy vào, túm lấy cánh tay của một người gấp ra sau lưng, rồi lại xoay mình nắm lấy vai người kia, trở tay ấn lên tường. Một người khác nhào đến sau lưng anh, song lưng Lục Hoài Chinh như có gắn mắt, anh lập tức trở người lại đá một phát, hai người đồng loạt ngã xuống đất, nút ấn trên vai cả hai đều bị nhấn phải, đỉnh đầu bốc khói, bị loại.

Động tác trong toàn quá trình hết sức dứt khoát, rất lưu loát đẹp mắt.

Vu Hảo nhìn đến ngây người.

Lục Hoài Chinh đi tới, kéo ống quần ngồi xổm trước mặt cô, một tay chống trên đùi, mắt đối mắt: “Cố ý hả? Để tôi gặp rắc rối à? Đây, tôi có đặc tội gì em sao?”

“Không có, mở trời cho tôi đi.”

“Xin tôi đi, rồi tôi sẽ cân nhắc.” Lục Hoài Chinh nói.

“Vậy anh tính bê cả tôi lẫn ghế ra ngoài à?”

Lời nói này rất hợp với vẻ mặt không dễ dãi của Vu Hảo. Lục Hoài Chinh không nhịn được phì cười, cời trời cho cô.

Hai người dán lên tường chuẩn bị ra ngoài, anh bảo vệ người ở sau tay mình, “Đợi lát nữa đừng chạy lung tung, đi theo tôi, biết chưa?”

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng giam.

Vu Hảo theo sau Lục Hoài Chinh một mét, Lục Hoài Chinh gắn người lên tường lớp xe, hỏi cô: “Cách xa như thế thì làm sao tôi bảo vệ được em?”

Vu Hảo: “Không cần anh bảo vệ.”

Anh hừ nói, “Thế em bám theo đi.”

Vừa dứt lời anh lập tức bước đi phăm phăm, hai ba bước đã tới dưới tán cây, trong khi Vu Hảo vẫn còn đứng ở bên phòng giam.

Tôn Khải phát hiện không thấy con tin đâu, bắt đầu cho nổ mìn trên diện rộng.

Không quá mấy phút, trước mặt Vu Hảo liền vang lên mấy tiếng ầm ầm, Lục Hoài Chinh lập tức nhào qua bảo vệ cô dưới thân mình, cơ thể đàn ông đè nặng lên cô, tiếng thở hổn hển nằm ngay trên đỉnh đầu cô.

Bụi bặm tản đi, cả hai dần nhìn rõ mặt nhau.

Vu Hảo cảm giác được lồng ngực anh chấn động, giọng đầy tức giận: “Đã bảo em đi theo tôi cơ mà, bị nổ chết cũng đáng đời!”

“Có thể thôi giữ cái tình đại tiểu thư đó đi được không hả?!”

“Đúng là trước kia tôi chiều em đến hư rồi!!”

Bị ăn mắng xong, cô ngoan ngoãn đi theo sau anh ra ngoài, không nói một câu nào.

Đến lúc ăn trưa, cả hai đều mặt nặng mày nhẹ với nhau như gặp cường địch.

Mãi cho đến ngày thứ sáu, Lục Hoài Chinh nghỉ phép, anh đến chỗ Lịch Hồng Văn đòi điện thoại, vừa mở máy đã thấy rất nhiều thông báo Wechat nhảy ra, sau đó phát hiện trên moment của Lý Dao Tân có một cuộc đối thoại kỳ quái.

Không biết Lý Dao Tân trả lời ai.

“Cô Vu Hảo, cô thích like moment của tôi quá đó nha.”

16. Chương 16: Lồng Ngực Lục Hoài Chinh Tắc Nghẽn, Anh Lấy Dũng Khí Kéo Xuống Xem Tiếp

Trước kia quân đội không cho sử dụng điện thoại thông minh, đến năm ngoái mới có thông báo —— “cập nhật mạng internet”, nói cho phép sử dụng internet và điện thoại thông minh song sẽ bị quản lý thời gian.

Lục Hoài Chinh vẫn lười không đổi, mỗi lần được nghỉ phép đi ra ngoài với các thành viên khác trong đội, khắp con phố đâu đâu cũng là điện thoại cầm ứng, chỉ có mỗi anh vẫn dùng cục gạch, đám Trần Thụy cười anh nhưng anh cũng không để ý, lại còn rất hưởng thụ.

Thế nên lần nào có cô gái đến bắt chuyện, nói anh đẹp trai ơi add wechat đi, thì anh bình tĩnh lôi con cục gạch ra nói, thật sự không có, mấy cô gái ấy trở mặt ghen hòng rồi đi, còn cho rằng anh là con để trui chui lên từ xó xỉnh nào đó.

Bản thân anh là người giữ tình lâu dài, chỉ cách đây không lâu mới đổi sang chiếc điện thoại này, chứ còn cục gạch trước đó là dùng từ hồi cấp ba đến giờ, bị hỏng hoàn toàn rồi. Wechat cũng chỉ là mới tạo gần đây, không có nhiều bạn bè nên khi mở moment lên, gần như toàn bộ đều là trạng thái của Lý Dao Tân.

Trong status mới nhất cô nàng vừa up có một bình luận, là tự cô trả lời mình.

“Cô Vu Hảo, cô thích like moment của tôi quá đó nha.”

Lồng ngực Lục Hoài Chinh tắc nghẽn, anh lấy dũng khí kéo xuống xem tiếp.

Moment của Lý Dao Tân cũng như cuộn vải bó chân của các bà già, vừa thối lại vừa dài, Lục Hoài Chinh kéo được nửa đã hết kiên nhẫn, anh cất điện thoại vào túi, dựa lưng vào cửa văn phòng của Lịch Hồng Văn mà trầm tư, nghĩ không biết hai người này quen nhau từ khi nào —

Đương lúc sấm chớp rền vang thì anh giật nảy mình, trong đầu lướt qua một suy nghĩ cực kỳ đáng sợ.

Anh lại lấy điện thoại ra, mở Wechat lên, ngón tay thon dài nhanh chóng lướt moment đến thời điểm một tháng trước.

Sau đó dòng thời gian dừng lại vào ngày thứ bảy hôm đó.

Quả nhiên cô nàng có post lên moment, còn chụp sáu tấm ảnh, cái kẻ đang cười ngu ngốc trong tấm cuối còn không phải anh thì là ai?

Lý Dao Tân rất thích tự bình luận, gần như dưới mỗi dòng trạng thái đều phải tự bình luận một cái.

Cả mẫu trạng thái kia cũng không ngoại lệ.

“Nhiều người hỏi quá rồi, bây giờ thống nhất trả lời, xem mặt, hi hi.”

Lục Hoài Chinh cảm thấy trong đầu nổ bùng đoàng, đầu óc trống rỗng, phảng phất trong thâm tâm như có mấy chục chiếc bánh xe đang lăn lóc cọc, vừa loạn nhịp lại thấp thỏm, lần đầu tiên nhảy dù anh cũng không căng thẳng bằng bây giờ.

Kết hợp với phản ứng mấy ngày qua, anh cảm thấy có khi Vu Hảo đã thấy rồi, nói không chừng còn bấm thích nữa.

Cơn khó chịu ở ngực không chỗ phát tiết, kìm nén đến hỏng.

Tim đập thành thịch, Lục Hoài Chinh cảm thấy mình đúng là thằng chẳng ra gì. Anh không phải là quân tử khiêm tốn, nhưng cũng không xấu xa, cùng lắm chỉ là miệng mồm bồ bã chút thôi, xưa nay làm chuyện xấu chưa từng sợ, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu. Thậm chí lúc còn trẻ, trên người còn có tinh thần hiệp nghĩa đập phá tận trời, dám nói dám làm..

Anh không lừa ai, nói một là một hai là hai, thẳng thừng bộc trực.

Chỉ duy nhất lừa một cô gái, song vẫn chưa lừa vào tay được.

Một mặt là xấu hổ vì lời nói dối bị nhìn thấu, mặt khác lại cảm thấy Vu Hảo tức giận có nghĩa là còn cảm giác với anh.

Chuyện tốt đây.

Cuối cùng Lục Hoài Chinh lại thấy người bấm nút thích đấy ở trong Wechat của Tôn Khải, Tôn Khải kết hôn kéo mọi người vào một nhóm, sau đó anh ngạc nhiên phát hiện ra, trong nhóm có Lý Dao Tân, còn có cả Vu Hảo. Tôn Khải và Lý Dao Tân quen nhau từ nhỏ, coi như là thanh mai trúc mã. Còn Vu Hảo thì

Trước đây anh không biết đó là Vu Hảo, vào ngày nghỉ phép thứ hai, anh cùng Tôn Khải đi chọn nhẫn cưới ở một cửa hàng tổng hợp. Vừa nghe nói là kết hôn, nhân viên phục vụ rất nhiệt tình bày mấy mẫu nhẫn bán chạy nhất năm lên tủ kính cho chọn.

Hai người đàn ông bình thường sát phạt quả cảm trên chiến trường là thế, đến lúc này lại không biết chọn mẫu mã kiểu dáng nào, Lục Hoài Chinh càng không có kinh nghiệm, ngồi trên ghế cao một chân chạm đất, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, mấy thứ đồ lấp lánh này đeo trên tay quá cản trở, khó nổ súng được.

Tôn Khải dè dặt giơ một chiếc lên, ngoái đầu hỏi anh, “Cái này thì sao?”

Anh quét mắt nhìn, “Có khác gì cái ban nãy đâu?”

Tôn Khải cầm nhẫn, quay sang nhìn nhân viên phục vụ.

Nhân viên cười khanh khách nóng lòng giải thích, “Là thế này thưa anh, chiếc nhẫn này 30 points, còn chiếc vừa rồi chỉ có 10 points, nhẫn kết hôn thì nhẫn từ 30 đến 50 points được bán chạy nhất.”

Cả hai đều sửng sốt, không hiểu points là đơn vị gì.

Tôn Khải hỏi, “50 points to chừng nào.”

Nhân viên: “Nói cho dễ hiểu thì 50 points bằng 0,5 carat*, đường kính mặt cắt là 5,1 li.”

(*Points hay cents là đơn vị đo khối lượng nhỏ của viên kim cương, 100 points = 1 carat.)

Tôn Khải gật đầu ra chiều suy nghĩ, Lục Hoài Chinh cũng hiểu rồi, anh đặt tay lên vai anh ta nhắc nhở, “So với hòng súng bình thường anh hay dùng thì không to hơn mấy đâu, chỉ nhỏ hơn 0,7 li, không đáng kể.”

“...”

Suy nghĩ giữa cánh đàn ông đúng thật là... Nhân viên chờ ra, bàn tay cầm nhẫn bắt đầu run lên, “Hai anh... còn muốn xem... xem cái khác không?”

Tôn Khải không nhận ra, phất tay nói để tôi chọn tiếp.

Rồi đúng lúc này, điện thoại của cả hai rung lên, Trần Thụy đang nhắn tin hỏi trong nhóm, người không đặt avatar là ai?

Tôn Khải đáp, là bác sĩ Tiểu Vu ở khoa tâm lý.

Lục Hoài Chinh chợt ngừng đầu hỏi Tôn Khải: “Là Vu Hảo?”

Tôn Khải gật đầu, đúng thế.

“Anh có Wechat của cô ấy lúc nào?” Lục Hoài Chinh ngồi trên ghế, nghiêng mặt nhìn anh ta chăm chú.

Tôn Khải chỉ mãi tập trung vào nhẫn kim cương, chọn lui chọn tới, chỉ đáp ngắn gọn: “Hôm đó diễn tập xong mới add, mấy tên nhãi trong đội anh niềm nở nhiệt tình lắm chứ đâu giống người của đội một các cậu, tên nào tên nấy đều thờ ơ không đếm xỉa gì.” Nói rồi, Tôn Khải bảo nhân viên lấy một cặp nhẫn ra cho anh xem.

Lục Hoài Chinh cúi đầu bấm mở Wechat của Vu Hảo, sạch sẽ không có gì, rất giống con người cô, ngay đến avatar cũng trông trơn.

“Đưa điện thoại của anh đây em xem.” Bỗng anh ngừng đầu nói.

Tôn Khải tiện tay đưa điện thoại sang, anh mở moment của Lý Dao Tân lên, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi nhìn thấy cái like to tướng của Vu Hảo anh vẫn cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh, trời long đất lở — anh, tiêu, đời, rồi.

Trong nhóm có người hỏi: “Bác sĩ Tiểu Vu, cô thích kiểu đàn ông thế nào?”

không ai trả lời.

Những người khác trêu ghẹo nói: “Thích kiểu gì thì cũng không phải thích người như cậu đâu.”

“Thế như đội trưởng Lục thì có thích không?” Câu này là Trần Thụy nói.

“Độc trưởng Lục chưa từng hẹn hò, đúng là xử nam thuần chủng của thế kỷ hai mươi mốt!”

Đây là câu mà mọi người thường hay thích đùa bốn nhau.

“Đừng có khinh đội trưởng Lục không đọc Wechat nhé.”

“Có điều nói thật, bác sĩ Tiểu Vu này, cô thử cân nhắc đội trưởng Lục của bọn tôi đi.”

Vu Hảo vẫn không hề nhắn tin trả lời.

Cho đến khi mọi người sắp nộp lại điện thoại, Wechat lại ting ting nhảy ra một thông báo.

Lý Dao Tân nhắn: “Không phải đội trưởng Lục của các anh từng có bạn gái à? Anh ấy nói hồi cấp 3 từng hẹn hò rồi.”

Trong nhóm nổ tung, xôn xao cả lên.

“Cấp 3 á, đm, yêu sớm hả?”

“Không nhìn ra đấy nha.”

“Tôi biết ngay đội trưởng Lục không ‘đơn giản’ mà.”

“Đội trưởng Lục theo đuổi con gái ắt hẳn có bài bản lắm.”

“...”

Lục Hoài Chính: “Mọi người hôm nay rảnh quá nhỉ, đến giờ rồi đúng không? không cần tập luyện?”

“...”

“...”

“...”

Im lặng lần một.

Ngay sau đó lại nhảy ra một thông báo.

Vu Hảo: “Ừm, nghiêm túc nói lại lần cuối một lần, tôi không hề có ý gì với đội trưởng Lục của các anh cả.”

“...”

“...”

“...”

Im lặng lần hai, sau đó mọi người đều gửi sticker mặt cười lúng túng vào nhóm.

“Tắt máy tắt máy, chớ lộn xộn nữa.”

“Đùa vui chút thôi, bác sĩ Tiểu Vu bỏ qua cho.”

“Nếu bác sĩ Tiểu Vu đã nói thế rồi thì mọi người đừng đùa nữa.”

“...”

Lục Hoài Chính sầm mặt, tắt hẳn Wechat.

Tôn Khải đã chọn nhấn xong, nhân lúc tính tiền lướt lại lịch sử tin nhắn Wechat, lại nhìn ai đó đen mặt mà khó hiểu: “Sao đấy? Cậu có ý với bác sĩ Tiểu Vu à?”

Lục Hoài Chính khoanh tay đứng tựa vào tủ kính, sầm mặt không nói một lời.

tại tầng trệt ở cửa hàng tổng hợp Boucheron, bên ngoài chính là ngã tư đường người qua người lại đông đúc, trên đường cái chật hẹp xe cộ chen chúc như nêm, một hàng dài luẩn quẩn trông như chú ốc sên chậm rãi di chuyển.

Tôn Khải lấy lại thẻ từ tay nhân viên, thở dài nói: “Anh cảm thấy bác sĩ Tiểu Vu, cũng không phải là không thể hẹn hò, chẳng qua là cảm giác không có gì gọi cảm cả, nếu cậu thích thật —— đám anh em chỗ anh có mấy cô nhiệt tình bốc lửa cực... Lại còn rất chủ động ——”

Còn chưa nói xong thì người ta đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôn Khải ở đằng sau đưa tay vẫy vẫy hét, “Cậu đi đâu đấy?”

Anh bỏ lại một câu, “Ra ngoài chờ anh.”

Hôm đó Lục Hoài Chính mặc áo quần bình thường, chiếc jacket đen làm nổi bật cảm nhon của anh, lúc không mặc quân phục trông anh có phần dịu dàng hơn, không còn nghiêm khắc mạnh mẽ nữa. Sống mũi vừa thẳng vừa cao, mày kiếm hơi nhướn, viền môi mỏng rõ ràng, khoe miệng khe khẽ để lộ hàm răng trắng tít tắp. Cho dù phong cảnh xe chạy trên đường rất đường nhân, nhưng cô gái nào đi qua cũng không nhìn được ngoái đầu quan sát.

Nhưng anh vẫn chỉ mãi mê nhìn dòng xe chậm rãi lưu động.

Vu Hảo ngồi trên xe của Thẩm Hi Nguyên, hai người đáp chuyện câu được câu chăng.

“Lát nữa tọa đàm xong có muốn anh đi đón em không?” Thẩm Hi Nguyên hỏi.

“Không cần, em tự bắt xe được.”

“Con gái bắt xe nguy hiểm lắm, hay là để anh đi đón em đi.”

“Thật sự không cần mà.”

Thẩm Hi Nguyên xoa đầu Vu Hảo, “Được rồi, vậy em nhớ chú ý an toàn.”

...

Tôn Khải xách đồ đi ra, nhận được tin nhắn của Lục Hoài Chinh.

“Có chuyện đi trước, anh về đội trước đi.”

Tôn Khải cắn răng mắng một câu thằng cha cậu.

“Xe đâu?”

Bên kia trả lời: “Lái đi rồi.”

“Mẹ kiếp, thế anh lấy gì về?”

“Bắt xe đi, ông đây sẽ trả cho anh.”

...

Thẩm Hi Nguyên dừng xe ở cổng viện điều dưỡng không quân, lính gác cẩn thận kiểm tra giấy chứng nhận của Vu Hảo xong mới cho phép đi qua cửa.

Một lúc sau, ở ngoài viện điều dưỡng lại có một chiếc xe khác chạy đến, bị cản lại.

Lục Hoài Chinh hạ cửa kính xuống, vừa lộ mặt là lính gác biết ngay là người bên mình, “Hôm nay nghỉ phép à?”

Anh không vội vào mà tựa ra sau ghế cười đùa với người ta: “Đúng thế, trong đó làm gì mà náo nhiệt thế?”

Lính gác nói, “Tọa đàm tâm lý của một cựu chiến binh.”

“Tầng mấy?”

Lính gác suy nghĩ rồi nói, “Tầng hai tòa nhà số 5 thì phải, trung tâm hoạt động cựu chiến binh, anh có thể đi nghe nếu rảnh, chuẩn bị trước là được.”

“Được rồi.”

Hai người trò chuyện đôi câu, Lục Hoài Chinh ngồi trên ghế châm điếu thuốc, lại đưa thuốc cho người đối diện, song anh ta không dám hút mà chỉ cười nhận, dè dặt cho vào túi quần.

Lục Hoài Chinh đưa thuốc rồi thuận tay gác lên cửa sổ, nghiêng đầu cười.

Vào lúc này, xe của Thẩm Hi Nguyên chạy ra từ một con đường khác, cửa kính xe cũng để mở.

Lính gác mở thanh chắn.

Lục Hoài Chinh không nhúc nhích, xe vẫn đậu ngay trước cổng, nắng xuân ấm áp chiếu dọc mui xe anh, có chùm nắng nghiêng nghiêng hắt lên phần cánh tay anh gác ra ngoài xe..

Trình Nặc lái rất chậm, trong một thoáng lính gác cảm thấy khung cảnh này như dừng lại, lúc đầu xe của Thẩm Hi Nguyên vượt qua nửa thân xe bên kia, cả hai cùng không hẹn mà quay đầu nhìn sang.

Thẩm Hi Nguyên nhìn anh một hồi lâu.

Còn Lục Hoài Chinh chỉ nhìn lướt qua không chút hứng thú, nhanh chóng thôi nhìn, đặt cánh tay đang gác trên cửa sổ xuống, khẽ hất cằm bình tĩnh đưa khói tới bên mép, thông thả hút thuốc.

Quá đổi thờ ơ và cũng không thích thú gì, nơi chân mày còn có vẻ không kiên nhẫn.

17. Chương 17: Bảo Vệ Nước Nhà, Dũng Cảm Tiên Phong, Thế Hệ Chúng Ta Phải Kiên Cường

Ngày gió ẩm áp, mặt trời vàng rực chói mắt, cỏ non xanh biếc nảy nở trên mặt đất, một màu xanh ngát mượt mà, đọng đưa trong gió thể mà vẫn yên.

Cách một tầng sáng mỏng, Thẩm Hi Nguyên nhận ra Lục Hoài Chinh trước.

Hồi cấp ba anh đã từng gặp Lục Hoài Chinh rồi.

Lúc ấy anh đã bước vào giai đoạn cuối của năm nhất đại học, lo cô bé Vu Hảo không thích ứng được hoàn cảnh mới, tranh thủ buổi chiều không có tiết nên anh đến Thập Bát Trung đón Vu Hảo tan học.

Lúc đứng chờ ở cổng trường thì trông thấy mấy nam sinh vừa nói vừa cười đi về trường, lại nghe thấy bọn họ nhắc đến tên Vu Hảo, anh bất giác nhìn sang.

Một chàng trai đi sau đưa tay kéo chàng trai cao gầy xách bóng trong tay đi trước, nói, “Ê Hoài Chinh, nghe nói mày đánh thằng ôn con kia bầm dập vì Vu Hảo thật à?”

Thẩm Hi Nguyên bất giác nhìn chàng trai được gọi là Hoài Chinh kia thêm mấy lần.

Chàng trai mặc áo bóng rổ, quần rộng thùng thình ngang đầu gối, để lộ bắp chân rắn chắc, mặc bên ngoài áo khoác Adidas. Có thể nhận ra gia cảnh không đến nỗi nào.

Ngoại trừ vết bầm nhọt nhọt ở khoeo miệng, nom anh cũng khá dễ nhìn.

Anh cúi đầu đập bóng, ừ một tiếng coi như là đáp lời người kia.

Về mặt mấy người trở nên mập mờ, trở mắt nhìn nhau, lại thấy chàng trai xốc bóng lên ôm vào lòng, bóng lưng chập chờn, nghiêng người ngoái đầu bồi thêm một câu: “Bọn mày đừng để Vu Hảo biết, nếu không lại bị giáo huấn mất.”

Nói rồi còn thở dài thườn thượt, trong giọng nói chứa đầy ưu sầu.

Mấy người đi sau nghe không nổi, vung tay vung chân với anh: “Mẹ kiếp, khoe tình đấy à? Tao thấy mày có vẻ hưởng thụ lắm đấy.”

Anh ôm bóng cười không nói gì.

Lại có nam sinh quàng cổ anh, thấp giọng hỏi: “Thế rốt cuộc hai đứa mày có hẹn hò không?”

Anh lắc đầu, “Không.”

Nam sinh nghi ngờ, “Vì sao?”

Anh ngẩng đầu ném bóng về phía trước, thuận miệng nói: “Cô ấy bảo cấp ba không muốn yêu đương, để sau hẵng tính.” Rồi lại nhón chân chạy lên trước cản bóng lại, quay người nắm lấy cằm của chàng trai vừa nãy, “Này, mày đừng có nhiều chuyện thế chứ, đúng là không có tiền đồ, sắp thi đấu cấp thành phố rồi, mày có thể đặt tâm tư vào việc chơi bóng được không?!”

“Mày có ngon thì đừng đi tìm Vu Hảo!” Nam sinh không phục.

Lục Hoài Chinh trở tay ném bóng về phía cậu ta, cười mắng: “Tao không tìm cô ấy chẳng lẽ tìm mày hả?!”

Nam sinh cười hì hì nhận lấy bóng, mọi người lôi kéo nhau đi vào cổng, không hề để ý đến Thẩm Hi Nguyên đang lẳng lặng đứng thẳng bên cạnh.

Khi ấy Thẩm Hi Nguyên cảm thấy thoát nhìn anh có vẻ trưởng thành hơn những cậu trai đồng vai lứa, mà giờ đây nhìn lại đúng là cũng không thay đổi gì, ngũ quan vẫn như trước, chỉ là bớt đi vẻ non nớt của thiếu niên, thay vào đó là chín chắn hơn, cộng thêm sự trầm ổn tự tin và kiêu ngạo ẩn hiện giữa hàng lông mày, quả thật còn hấp dẫn hơn chàng trai của trước kia, hèn gì em ấy lại cuống cuống tới vậy.

Đương lúc lính gác cho rằng Thẩm Hi Nguyên muốn dừng xe thì bên Lục Hoài Chinh lại nhấn còi, ý bảo anh ta mau mở thanh chắn đi, lính gác lật đặt vội mở thanh chắn lên.

Lục Hoài Chinh giơ tay qua cửa xe tỏ ý cảm ơn, sau đó kéo cửa kính lên lái xe chạy vào trong, lính gác đứng nghiêm giơ tay chào anh.

Thẩm Hi Nguyên cũng không dừng lại nữa, lắc đầu cười rồi chạy ra khỏi cổng.

Hắn sẽ còn gặp lại nhau. Anh nghĩ.

Lục Hoài Chinh dừng xe tắt máy, cầm chìa khóa chạy mấy bước lên tầng hai, còn đang ở hành lang chưa tới cửa trung tâm hoạt động thì đã nghe thấy giọng Vu Hảo truyền đến, không nhẹ không nặng, thanh thúy vang dội như hoàng anh xuất cốc.

“Khi chúng ta thấy áp lực thì sẽ bắt giặc mà xoa cổ, giống thế này...” Cô vừa làm mẫu vừa nói, “Nó giúp làm tan máu ở cổ và làm giảm sự căng thẳng trong não, thực ra đây là tín hiệu từ não bộ, yêu cầu thả lỏng tay chân ——”

Nói tới đây thì Vu Hảo dừng lại, vì cô thấp thoáng trong thấy bóng người quen thuộc ở sau cửa, cô cảm thấy gần đây mình gặp ma chướng hay sao mà cứ liên tục xuất hiện ảo giác. Rồi cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói tiếp: “So sánh với việc làm kiểm tra trắc nghiệm nói dối, ta có thể thấy kỳ thực hành vi an ủi càng phản ánh bộ não con người trực quan hơn. Ví dụ khi một người đàn ông đang nói dối, não cảm thấy áp lực, anh ta sẽ vô thức xoa bóp cổ để giảm căng thẳng, điều chỉnh nhịp tim để bình tĩnh lại, hoặc chỉnh sửa cà vạt hay cổ áo, đây đều là biểu hiện cho thấy bộ não đang không được tự nhiên.”

Lục Hoài Chinh vẫn chưa vào mà nhàn nhã đứng dựa ở ngoài hành lang, nghe cô gái bên trong giảng bài trôi chảy, sau đó lại rút tay vào túi quần đứng trước tủ kính thông báo đọc tin vắn.

Đọc đến mức nhập thần thì bỗng bị người ta gọi lại.

“Sao cậu lại tới đây?”

Lục Hoài Chinh mù mờ quay đầu lại, nhận ra cựu đội trưởng ở trong đội trước kia, năm xưa trong lúc duy trì hòa bình ở Nam Sudan* mà bị nổ mìn mất một chân, sau khi giải ngũ liền chuyển đến viện điều dưỡng không quân.

(*Nam Sudan: tên đầy đủ là Cộng hòa Nam Sudan, là một quốc gia ở Đông Phi.)

Lục Hoài Chinh mỉm cười, giơ tay chỉ vào chiến sự của cựu chiến binh trong tủ thông báo: “Đang xem của bác với hướng dẫn Lưu ạ.”

Cựu đội trưởng cúi đầu chống gậy đứng trước tủ kính, có lẽ vì thấy Lục Hoài Chinh mà cảm khái, nấp nhìn nơi mí mắt nhú lại rồi giãn ra, “Có gì mà xem, viết tới viết lui cũng chỉ toàn những chuyện kia mà thôi. Cậu nghe không ngàn lần thì cũng tám trăm lần rồi đấy.”

Lục Hoài Chinh ngượng ngập, “Có nghe mười ngàn lần cũng không chán, bác là anh hùng mà.”

Cựu đội trưởng khoát tay, “Bố cậu mới là anh hùng, năm ngoái tảo mộ bác với hướng dẫn Lưu còn đi thăm bố cậu, toàn là các anh hùng liệt sĩ, như bọn bác đây thì tính là gì, bố cậu vẫn hay nói, thế hệ đi trước đã phải rơi đầu chảy máu để bảo vệ giang sơn tổ quốc, thì đến chúng ta cũng không thể lười biếng, một người trung liệt, người người trung liệt.”

Lục Hoài Chinh thôi cười, gật đầu nói: “Quả đúng là vậy, không quên chuyện cũ, làm gương đời sau, bảo vệ nước nhà, dũng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường.”

Cựu đội trưởng vui vẻ yên tâm, đặt tay lên vai cậu, “Đạo này sao rồi? Nghe hướng dẫn Lưu nói năm nay trong tổ chức muốn nâng quân hàm cho cậu, cậu đừng để hỏng chuyện đấy, đừng làm mất thể diện đại đội ta.”

“Vâng.”

Hiếm khi thấy Lục Hoài Chính nghe lời như vậy.

Cựu đội trưởng lại nhéo vai cậu, “Được lắm, so với lúc mới đến đã rắn chắc hơn nhiều rồi.”

Lục Hoài Chính chỉ cười không nói.

“Lúc mới tới nhìn cứ như thư sinh, bác còn nói với hướng dẫn Lưu là tiểu tử cậu sẽ không chịu nổi khổ cực trong quân đội, lại chẳng ngờ xương cốt cứng cáp vậy, đúng là không làm lão Lục mất thể diện.”

“Không ngờ bác lại là người trông mặt mà bắt hình dong.”

Cựu đội trưởng nói thẳng, “Cậu không biết đấy thôi, trước đây trong đội cũng có một tân binh dáng dấp giống hệt cậu, tới trước khi ngủ còn dùng đồ cấm nấu mì ăn, một ngày dù là gì cũng phải tắm hai lần, sống mà quá để ý này nọ, hai đứa cậu giống nhau lắm, bác mới nói với hướng dẫn Lưu là kỳ này xong rồi, lại có một đứa kiểu cách tới nữa rồi, hướng dẫn Lưu lại còn thần bí nói với bác cậu là con của lão Lục, bác mới nghĩ bụng bảo, lão Lục kiên cường thế sao lại sinh ra đứa con thư sinh vậy được, thời gian ấy cả bác với hướng dẫn Lưu đều đau cả đầu vì thằng nhóc kia, rất sợ lại một người như thế tới nữa. Nhưng không ngờ cuối cùng cậu còn vào được bộ đội đặc chủng... Thôi không nói nữa, chân tê cả rồi, bác phải xuống dưới đi tới đi lui mới được.”

“Để cháu tiễn bác xuống nhé?”

“Khỏi cần, cậu cứ bận việc của mình đi.”

Cựu đội trưởng rất hiếu thắng, từ sau khi mất một chân lại trở nên vô cùng nhạy cảm, càng ghét người khác thương hại hay bố thí mình, Lục Hoài Chính sợ nói nhiều làm ông không thích nên cũng không kiên trì nữa, chỉ đưa mắt nhìn ông đi xuống.

Mười phút cuối cùng, Lục Hoài Chính đi vào từ cửa sau, xen lẫn trong hàng cuối, giả vờ nghe Vu Hảo giảng bài.

“Khi người ta hạnh phúc thì họ sẽ giơ cao tay, đây là phản ứng trong tiềm thức. Khi tù nhân bị chĩa súng, cảnh sát sẽ yêu cầu họ giơ tay lên hoặc ôm đầu ngồi xuống đất, trên thực tế đây cũng là an ủi tâm lý trong tiềm thức... Khi các bác cảm thấy căng thẳng thì có thể thử giơ tay lên quá đầu, thúc đẩy máu lưu động toàn thân, đó cũng là một cách để giảm căng thẳng...”

“Cũng gần hết thời gian rồi, trên bảng là số điện thoại của tôi, nếu các bác có bất kỳ câu hỏi nào khác thì hoan nghênh mọi người hỏi ý kiến.”

Kỳ thực giảng bài như vậy thì đại đa số mọi người chẳng ai nghe, người ngồi dưới tự mình trao đổi, đợi đến khi Vu Hảo giảng xong, các cựu chiến binh rào rào đi ra cửa như ong vỡ tổ.

Trong nháy mắt phòng hoạt động trở nên trống trơn, chỉ còn lại mỗi nắng chiều hoàng hôn.

Vu Hảo cúi đầu thu dọn đồ đạc.

“Khụ.”

Bất chợt có tiếng ho khê vang lên.

Vu Hảo ngẩng đầu.

Lục Hoài Chính dạng chân ngồi ở hàng cuối, mặc áo quần đơn giản gọn gàng, người dựa nghiêng ra sau ghế, khuỷu tay chống lên thành ghế bên cạnh, chống cằm che nửa miệng cười khi nhìn cô, nụ cười trở nên sáng sửa lạ thường.

“Em nói xem có phải em lười biếng không hả, nội dung bài giảng này có khác gì lần giảng trong đơn vị bọn tôi đâu.”

Vu Hảo cụp mắt thu dọn, tức giận nói: “Muốn nghe nội dung khác cũng được thôi, đưa tiền đây, phí tư vấn một tiếng hai nghìn.”

Lục Hoài Chinh bước đến, vòng qua bục giảng đứng yên cạnh cô, tiện tay cầm cuốn sổ của cô đặt trên bàn lên lật giở xem, Vu Hảo tính đoạt lại nhưng anh đã nhanh hơn một bước cắt vào ngực, người dựa ra sau bàn, khe cúi đầu đối mắt với cô, “Sao em không cướp lại dứt khoát hơn hả?”

“Không trả tiền nổi thì trả đồ lại cho tôi, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Lục Hoài Chinh bất động, cúi đầu cười nhìn cô, ánh mắt thâm thúy kia như đang suy tư chuyện trọng đại.

Lúc lâu sau, chàng đặt sổ lại lên bàn, nói: “Buổi tối đi ăn với tôi đi, hai nghìn, đợi lát nữa đưa em.”

“Quá một tiếng thì sao?”

“Bốn nghìn.” Anh hít một hơi, quay đầu nhìn sang nơi khác.

Vu Hảo sáng khoái đồng ý, “được.”

Lục Hoài Chinh khó tin nhìn cô, “Bộ đạo này em thiếu tiền lắm hả.”

Vu Hảo dọn đồ xong rồi, cũng chẳng để ý đến anh mà ôm sổ ngẩng cao đầu đi thẳng ra ngoài, bỏ lại một câu, “Anh còn lại năm mươi lăm phút.”

Bóng lưng gầy gò nhưng lại thẳng tắp, mái tóc đuôi ngựa cứ hất bên này rồi hất bên kia. Lục Hoài Chinh nhớ lại hồi học cấp ba cô cũng như thế, cứ mặc kệ mọi người mà đi phía trước, trông như chú khổng tước đầy cao ngạo, tóc đuôi ngựa phe phẩy kiêu ngạo như bay lên.

Thực tế thì cô rất có lẽ có thói, mãi mãi một kiểu tóc đuôi ngựa.

Không giống đám Hồ Tư Kỳ, lúc thì xõa tung, lúc thì uốn xoắn, nhiều trò đủ kiểu, còn cô mãi vẫn chỉ là kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản.

Anh rất tò mò, muốn nhìn dáng vẻ lúc cô xõa tóc, có lúc thừa dịp cô không để ý mà cởi dây buộc tóc của cô ra, song lại không có kinh nghiệm, vừa kéo dây xuống thì đồng thời kéo đau tóc người ta, ngay lập tức mắt cô phủ đầy hơi nước, đỏ ửng lên, làm vẻ tội nghiệp nhìn anh, vuốt tóc hỏi: “Cậu làm gì đấy!”

Anh nhìn mà tim đập thành thịch, ôn tồn xin lỗi cô, “Ầy tôi sai rồi, đừng khóc nữa.”

Vu Hảo không khóc, mắt đỏ là do bị đau, chàng trai ra tay vừa phải nhưng cũng đâu biết cột tóc sát da đầu thì khi kéo như thế sẽ đau đến mức nào.

Vu Hảo đập mạnh vào vai anh mấy cái, ra tay cũng rất nặng, Lục Hoài Chinh toét miệng kêu đau, trở tay túm lấy cô kéo vào lòng mình, được tiện nghi còn khoe mẽ: “Ầy da, đau quá đấy, lần sau không trêu cậu nữa, sai quá rồi.”

Những ký ức này như từng mảnh vụn, mấy ngày qua không ngừng nhớ đến, từng mảnh từng mảnh ghép lại với nhau, cũng sắp hoàn chỉnh rồi.

Lục Hoài Chinh đuổi theo, lấy cặp laptop trong tay Vu Hảo kẹp dưới nách, rồi lại giơ tay đoạt túi xách và sách trong tay kia của cô cầm lấy, một tay khác đặt sau lưng cô, đẩy về phía trước.

Vu Hảo ngẩng đầu nhìn anh.

Hơi thở đàn ông gần kề, lưng cô kề sát ngực anh, anh cụp mắt nhìn xuống cô, dưới nắng hoàng hôn, bình thản mà mở miệng: “Để tôi cầm.”

Vu Hảo không khách khí, ngoan ngoãn đi theo sau.

Lên xe, Vu Hảo thắt dây an toàn, Lục Hoài Chinh hạ cửa kính xuống cho thông gió, lúc ra khỏi viện điều dưỡng thì mới đóng lại, tay chống lên cửa sổ, một tay giữ vô lăng, mắt nhìn vào gương chiếu hậu rồi lại nhìn Vu Hảo, hờ hững hỏi: “Muốn ăn gì?”

Đừng nói là bây giờ, ngay cả trước kia anh cũng không biết Vu Hảo thích ăn gì. Buổi trưa Vu Hảo rất ít khi tới canteen, bình thường lại càng thấy cô ít ăn vặt.

Lại cộng thêm mười hai năm xa cách, cả hai đều đã rất xa lạ với thói quen của nhau, cảm giác này giống như trước kia anh từng thích một cuốn sách đã từ rất lâu rồi, nhìn mặt bìa tới lui hàng trăm lần, nhưng còn chưa mở ra đọc lần nào thì đã thất lạc.

Rồi sau mười hai năm mới tìm về được, vẫn là cái tên đó nhưng bìa sách đã được thay mới hoàn toàn, cũng chẳng rõ nội dung bên trong liệu có thay đổi không.

Nào ngờ, tâm trạng của Vu Hảo bây giờ cũng thế.

Nghe nói tế bào cơ thể người bảy năm sẽ thay đổi một lần, tính ra cũng sắp đến lượt thứ hai rồi, đến khi đổi mặt với một đối phương hoàn toàn mới toanh, có bàng hoàng, có dò xét, nhưng không thể phủ nhận là cô vẫn hứng thú với anh như vậy.

“Hôm nay không cần đi xem mắt à?”

Suýt nữa Lục Hoài Chinh đã giảm mạnh chân phanh. Anh đã nghĩ rất nhiều kiểu chào đầu, thậm chí vừa nãy ở trung tâm hoạt động của cựu chiến binh anh còn tự soạn sẵn lời mở đầu cho mình, làm sao mới có thể bình tĩnh không xấu hổ giải thích chuyện này đây.

Ví dụ như, anh hắng giọng ——

“Đồng chí Vu Hảo, thật ra hôm nay tôi vội tới là để giải thích lý do vì sao hôm đó lại xuất hiện trong moment của Lý Dao Tân ——”

Lời mở đầu quá nghiêm túc, không phải phong cách của anh.

Lại đổi lời, hắng giọng tiếp.

“Bác sĩ Tiểu Vu, hôm thứ bảy đó là tôi sai rồi, không nên để em leo cây ——”

Quá bổ bã, không thành ý chút nào.

“Vu Hảo, có chuyện này tôi muốn nói với em ——”

Quá tùy tiện rồi.

không ngờ Vu Hảo lại chủ động mở miệng trước, lúc này Lục Hoài Chinh còn đang một tay chống cằm, miễn cưỡng tựa vào ghế lái xe, thì khi nghe thấy lời này, anh lập tức dựng thẳng người, hai tay nắm lấy vô lăng, liếc nhìn Vu Hảo, hắng giọng nói, “Vu Hảo à, thật ra thì ——”

Vu Hảo nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa xe, ngắt lời anh: “Không cần giải thích, tôi vốn không có tức giận, chỉ cảm thấy hôm đó trên bàn ăn anh ghét tôi và giáo sư Hàn tới mức nhanh chóng phủi sạch sẽ như thể kia mà, nhưng đến khi đối đối tượng khác, trông anh lại vui vẻ quá nhỉ.”

“Tôi cười đâu phải vì Lý Dao Tân đâu, nụ cười nghề nghiệp thôi.”

“Các anh là bộ đội không quân chứ không phải tiếp viên hàng không, nụ cười nghề nghiệp cái gì?”

Khóe miệng Lục Hoài Chinh xụ xuống, “Tôi ghét em với giáo sư Hàn lúc nào?”

Vu Hảo lạnh lùng bắt chước ngữ điệu của anh: “Lãnh đạo ơi, chú cũng đừng đùa tôi như vậy chứ, một cô gái đẹp như vậy sao có thể gả cho quân nhân chúng ta được, đừng có làm khó người ta nữa. Tôi ăn no rồi, về trước đây, chú với giáo sư Hàn cứ từ từ mà ăn.”

Lục Hoài Chinh gần như đã quên khuấy nó rồi, kết quả Vu Hảo lại thuật lại lời anh như máy ghi âm không sót một chữ, việc này làm anh nhớ lại chuyện lần trước cô bắt chước anh dạy bảo người ta ở trên thao trường.

Bỗng anh nhìn sang với vẻ sâu xa: “Tôi phát hiện ra, có phải em rất thích bắt chước tôi không?”

Vu Hảo *xi* một tiếng, mắt vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa, nhẹ nhàng đáp: “Từ nhỏ tôi đã thích bắt chước vài loài động vật nói chuyện rồi, ví dụ như mèo chó rồi heo, xin hỏi anh là loài nào?”

Miệng lưỡi sắc bén vẫn cứ như thế không thay đổi.

Lục Hoài Chinh á khẩu, sờ chóp mũi rồi lạnh giọng nói: “Tôi chỉ muốn nói chẳng lẽ em định gả cho tôi à? Ngoài ra, hôm thứ bảy đó, Lý Dao Tân là con gái của bộ trưởng Lý ở công đoàn chính trị không quân chỗ bọn tôi, tôi có thể từ chối lãnh đạo nhưng không thể từ chối được bộ trưởng Lý, vốn hôm đó muốn giải thích với em nhưng lại sợ em nghĩ nhiều, mà tôi cũng không phải đi xem mắt, chỉ muốn nói rõ với bộ trưởng Lý là tôi không có ý gì với con gái ông ấy.”

Câu nói dứt lời, phía sau đó là một khoảng im lặng.

Không một ai phá vỡ bầu không khí im lặng này, ngay đến lúc gọi món, Lục Hoài Chinh cũng chỉ ném thực đơn đó cho cô rồi ra ngoài hút thuốc.

Tới khi về kéo ghế ra ngồi xuống thì Vu Hảo đã gọi món xong, “Không biết anh thích ăn gì nên tôi gọi đại hết.”

Lục Hoài Chinh gật đầu, “Sao cũng được.”

Từ lúc gặp lại đến nay, cả hai chưa từng ngồi chung với nhau mà yên bình như bây giờ, không phải cô ghét anh nói nhiều thì cũng là anh chê cô im lặng, nói chung là lần nào cũng phải giương cung bạt kiếm khỏi súng mịt mù.

Qua ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy đường viền góc cạnh của người đàn ông. Lục Hoài Chinh trong trí nhớ của Vu Hảo tuy không phải là học sinh giỏi, nhưng cũng coi là thiếu niên hăm hở. Hôm nay gặp lại, đã không còn thấy kích động xông pha đấu đá của năm xưa nữa rồi, mà thay vào đó là sự trầm ổn chín chắn.

Quán ăn do cô chọn, Lục Hoài Chinh không thường ăn ở bên ngoài nên để cô quyết định, Vu Hảo thì chọn đại một quán ăn được mọi người chấm nhiều điểm ở trên mạng.

Vừa vào quán thì là lập tức phát hiện có gì đó không đúng.

Hai người nhìn nhau trong chớp mắt, đèn nền thơm vỏ quýt chập chờn ánh lửa, luồng sáng hắt lên tường dao động mông lung đầy mập mờ, Vu Hảo xoa tay nhìn quanh một vòng, nghi ngờ:

“Sao quán ăn này không bật đèn?”

Lục Hoài Chinh nghiêng người về trước dừng bên tai cô, nụ cười nín nhịn này giờ cuối cùng cũng bật ra: “Sao thế, chưa từng đến quán ăn tình nhân bao giờ à?”

18. Chương 18: Đảm Nhận Trọng Trách Lớn Lao, Đưa Tiếng Thơm Bay Xa Muôn Đời. Một Lòng Tận Trung Với Cương Vị, Sinh Ở Nơi Nào Ra Đi

Nghe thấy thế, Vu Hảo liếc mắt qua như có điều ngẫm nghĩ, đánh giá gương mặt gần trong gang tấc này.

Lục Hoài Chinh phản ứng nhanh hơn, đứng thẳng người, bối rối xoa chóp mũi, “Chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy chứ.” Rồi sau đó đặt mông ngồi xuống băng ghế sau lưng, cúi đầu gãi mày, dựng thẳng người dậy, hắng giọng nhìn sang nói: “Xem ra nhiều năm thế rồi mà vẫn chưa có bạn trai à?”

Trong căn phòng mờ tối, ánh đèn vàng vốn tù mù dường như được điểm sáng lên vì lời này, cảnh đêm ngoài cửa đã dần buông, cây cối cao vút đứng tĩnh lặng khiến bóng đêm nơi đây thêm phần yên bình.

Vu Hảo khẽ mỉm cười, nhướn mày hỏi ngược lại: “Trông anh có kinh nghiệm nhì?”

Lục Hoài Chinh lại ho khụ, lập tức giải thích: “Không có.” Rồi cảm thấy mình giải thích quá nhanh thì sẽ giảm oai phong, thế là dựa ra sau ghế không mặn không nhạt bồi thêm một câu, “Chủ yếu vẫn là không có thời gian.”

Vu Hảo nhếch môi, bày tỏ hiểu rồi.

Về mặt giấu kín như bưng không trả lời là có hẹn hò hay chưa làm Lục Hoài Chính sốt ruột bất an, sao mờ mưa tạnh xa nhau đã mười hai năm, tình cảm xưa kia đã biến chuyển rất nhiều.

Thời niên thiếu, lần đầu tiên anh phát hiện mình để ý đến cô gái trước mắt đây là sau đại hội thể dục thể thao. Hồi đó ngày nào cô cũng viết báo bằng giúp lớp anh, có lần đánh bóng xong quay về, phát hiện cô vẫn còn đang ở lại lớp mình, trong phòng học không một bóng người, ngay đến ủy ban tuyên truyền ở lớp anh cũng đã chạy biến đi đâu mất rồi, thế là anh im lặng ngồi bên nhìn cô vẽ.

Có lúc nhìn tranh, có khi lại nhìn người, nhìn lâu tới nỗi đến anh cũng không biết là đang nhìn tranh hay nhìn người...

Cứ thế cứ thế, dần dà mà phát triển thành, rõ ràng ngay cạnh lớp mình có nhà vệ sinh nhưng lại cứ cố tình chạy đến lớp 5 xa xôi, lại còn ngại biện là hoạt động gân cốt... Lúc học thể dục, mắt cứ bất giác nhìn về phía lớp 5... Khi chơi bóng rổ, hẳn trông thấy cô đi ngang qua sân bóng là động tác kết nối với giỏ lại nhanh và mạnh hơn bình thường, kết quả người ta còn chẳng thèm nhìn qua bên này một cái.

Gõ trên điện thoại ba chữ “tôi thích cậu” biết bao nhiêu lần, gõ nhiều tới nỗi chỉ cần anh nhập chữ “tôi”, thì điện thoại sẽ tự động gợi ý cụm từ “tôi thích cậu”.

Yêu thầm là cảm giác gì đây?

Ừm, dù sao dữ liệu vào cũng giỏi đoán ý người hơn cô.

Lúc nhỏ, bố anh là bộ đội bảo vệ nên quanh năm không ở nhà, một năm cũng chẳng được gặp bao nhiêu lần. Vì thế mà anh đã phát cáu, đòi muốn gặp bố cho bằng được, khóc lóc om sòm, vì sao những bạn nhỏ khác đều có bố bế bồng giờ cao rồi làm ngựa cưỡi, nhưng chỉ có anh là không có.

Số lần náo loạn quá nhiều, mẹ anh cũng chỉ biết thở dài hết cách. Thế nhưng ông nội Lục lại không cho phép anh làm vậy, vì vốn ông là người rất chú trọng nề nếp trong nhà.

Lúc ấy Lục Vĩnh Khang đang vào độ bảy mươi, năm xưa từng là bộ đội ở đội văn nghệ, sống lưng dựng thẳng, từng này tuổi mà vẫn cương nghị rắn rỏi. Trước khi lên năm, Lục Hoài Chính đã học về lịch sử Trung Quốc địa lý thế giới cùng kiến thức bách khoa với ông Lục, cho đến khi con trai con dâu qua đời, ông mới đau lòng khóc chảy cả máu, suy sụp không gượng dậy nổi, lúc này mới giao Lục Hoài Chính cho cô anh nuôi.

Ông nội là người tinh thông lịch sử Trung Quốc, cũng có thành tựu về nghiên cứu học vấn quốc gia.

Câu ông thường hay nói nhất là ——

Đừng chùn chân trước biến đổi của đất trời, đừng buộc mình bởi quy tắc của tổ tông, đừng để tâm tới dư luận đám đông.

Dẫu trời có sập cũng không việc gì phải sợ hãi, dẫu phải đối mặt với thiên tai cũng không cần phải sợ, không thể cứ mù quáng làm theo quy chế cũ của tổ tông mà cần phải đổi mới bài trừ hủ tục, lại càng không cần để ý đến những lời đồn đại bên ngoài.

Ông nội luôn lấy những lời này ra để giáo dục anh, bất kể sau này anh có làm nghề gì, dù có đi lính hay không, dù có làm nghề bình thường đi chăng nữa thì đây vẫn là lời dạy bảo đàn ông. Rồi về sau đó sẽ là, định nên luân lý vì thiên hạ, cải thiện đời sống vì an sinh, tiếp nối học vấn của thánh hiền, khởi xây thái bình vì hậu thế.

Bao gồm, dù có lớn thế nào thì khi thích một cô gái phải kín đáo, không được cướp giật hay nói năng tùy tiện.

Sau đó anh nhập ngũ, trong thời gian ông nội nằm trên giường bệnh, cô cả vẫn luôn giấu anh, cho đến khi ông cụ qua đời thì anh mới nhận được tin. Khi ấy anh vẫn đang làm nhiệm vụ ở Nam Phi, đợi tới khi hoàn thành nhiệm vụ trở về thì ông nội đã hạ huyết, chỉ để lại một bức thư cho anh.

Chỉ lác đác vài con chữ.

Ở phía bắc Tân Cương có một nơi rất đẹp, tên là hồ Kanas, biển mây phật quang, hồi trẻ ông từng biểu diễn ở đó một lần, đáng tiếc khi về rồi lại chẳng còn có cơ hội tới lại lần nào, nếu có thời gian thì cháu hãy

đi thay ông một chuyện, hồi nhỏ thường mắng cháu nói cháu không bằng những đứa bé khác ở nhà họ Lục, nhưng thật ra cháu lại là đứa giống ông lúc trẻ nhất.

Ông không thích mình lúc trẻ, quá kiêu ngạo, không biết cúi đầu, bỏ lỡ rất nhiều.

Giờ chẳng còn lại gì, hy vọng cháu có thể bình an sống tốt.

Bảo vệ nước nhà, dũng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường. Đảm nhận trọng trách lớn lao, đưa tiếng thơm bay xa muôn đời. Một lòng tận trung với cương vị, sinh ở nơi nào ra đi nơi ấy, không hề hối hận.

Lục Hoài Chinh đã không còn nhớ được mấy chuyện hồi bé, anh thấy nhất định lúc nhỏ mình đã làm chuyện xấu gì rồi. Sau khi bố hy sinh, người thân liên tục rời bỏ anh, ông bà ngoại không muốn gặp anh, ngoại trừ nửa năm đi theo ông ngoại luyện chữ ra thì số lần anh gặp lại ông còn không nhiều như trước, họ hàng bên ngoại nói anh là đồ sao chổi, anh cũng cảm thấy mình đúng là sao chổi. Thật ra lúc nhỏ anh đâu có rực rỡ, nhắc tới còn cảm thấy tự ti.

Sau khi cô tái giá, người dưỡng hiện tại đã thay đổi anh rất nhiều. Dưỡng là một người lười đời, trong tay quản lý mấy trăm người, chỉ nhìn một cái đã biết hồi học cấp ba rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh. Ban đêm dưỡng hay lên vào phòng anh, ý thì bảo tiến hành giáo dục tuổi dậy thì cho anh, nói là chỉ dạy nhưng thật ra là chuyện trò.

“Thích cô gái nào rồi à?”

Mới đầu Lục Hoài Chinh còn mạnh miệng cãi chày cãi cối, nhưng bị dưỡng nhìn xoáy sâu xa mấy lần thì đành khai báo tất tần tật.

Dưỡng không nói nhiều, nghe xong rồi chỉ dặn anh đừng làm ảnh hưởng đến học tập, nhưng rồi nghĩ lại thì thấy thôi, với thành tích học tập kia của anh thì có ảnh hưởng được gì, lại khuyên anh tuổi còn nhỏ, đừng quá khác người.

Vốn cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nhưng hai chữ khác người lại khiến anh nằm mơ mò hôi đầm đìa.

...

Nửa đầu bữa ăn khá lúng túng, không giờ gươm giờ súng, trái lại rất dè dặt vụng về.

Bỏ ngõ, muốn đến gần rồi lại sợ quá mức vội vàng, thế nên mới có tình cảnh như bên dưới.

Phục vụ ở phòng ăn tình nhân khá chu đáo, bát đĩa đều là một cặp, hai chiếc ly để sát nhau thì sẽ tạo thành hình trái tim. Vu Hảo hiếu kỳ cầm lên nhìn, Lục Hoài Chinh thì nhìn chúng như nhìn mấy bát đồ chơi của cháu anh lúc ăn cơm, lật mí mắt lên, không có vẻ gì mới lạ.

Tuy Lục Hoài Chinh không kén ăn, nhưng ở trong quân lại kiêng cử rất nhiều, ví dụ như các món cay, các món đậu hay cần tây, những món này không được ăn trước khi phi hành. Ngày mai Lục Hoài Chinh có nhiệm vụ trên không, đáng lý tối nay anh phải quay về nhà ăn không vụ, nhưng nếu anh không hẹn cô thì không biết lần sau sẽ là bao giờ nữa.

Mấy món tối nay Vu Hảo gọi đều là đồ cay, Lục Hoài Chinh chỉ gấp có mấy đĩa rồi thôi, sau đó chăm chú vào mỗi đĩa rau luộc.

Vu Hảo ăn được nửa thì cũng để ý thấy, ngẩng đầu nhìn anh, “Sao vậy, gọi món không hợp miệng anh à?”

Lục Hoài Chinh ngẫm nghĩ, vẫn nên giải thích thì hơn, “Ngày mai có nhiệm vụ, có vài món không thể ăn.”

Vu Hảo cắn rau xanh trong miệng, ngơ ngác nhìn anh: “Thế sao anh không nói sớm?”

Lục Hoài Chinh bĩu môi, ngả người ra sau, “Không sao, vốn cũng không đói bụng.”

Vu Hảo đặt đĩa xuống rồi cầm thực đơn lên, “Để tôi gọi thêm mấy món.”

Lục Hoài Chinh dựa người vào ghế, phì cười nhìn cô, “Không cần thật mà. Tôi phát hiện thấy sao em vẫn giống trước nhỉ, rõ là có hứng thú nhưng không thể hiện.”

Vu Hảo nghe thế, bỗng quay đầu nhìn sang, lúc này hai người đang ngồi bên cửa sổ, thế giới bên ngoài khung cửa đã chìm vào bóng tối, đèn đường chỉ mới lên, ánh điện nê ông lập lòe hắt lên mặt anh lúc sáng lúc tối, tôn lên ngũ quan lạnh lùng. Phòng ăn tao nhã yên tĩnh, các cặp tình nhân cứ thắm thì nói chuyện, lại còn có cả tiếng đàn du dương réo rắt.

Có lẽ vì hiệu ứng của bầu không khí, Vu Hảo cảm thấy ánh mắt của người đàn ông đối diện trở nên mờ ám không rõ, đựng đầy thâm tình.

Trong chớp mắt ấy, cô có phần hoảng hốt, gần như cho là, người ngồi đối diện lúc này đây chính là chàng trai đã từng tung bay của năm xưa, tóc màu hạt dẻ giống chó xù, trông như con shiba đến lấy lòng làm ổ cạnh cô để được cô xoa đầu.

Thực tế Vu Hảo đâu có lạnh lùng, chỉ là cô không quen xử lý quan hệ cá nhân, lại càng không biết phải đáp lại nhiệt tình của người khác dành cho cô như thế nào. Không thể hiện được phản ứng, lại không muốn để mình lâm vào cảnh khổ sở cuống cuồng, nên mới hay làm ra vẻ không quan tâm gì như thế.

Ví dụ như, từ lúc bắt đầu vào cửa, Lục Hoài Chinh đã cười với nhân viên ba lần; Người đẹp bàn bên đã nhìn trộm Lục Hoài Chinh mười lần, có lẽ vì tầm mắt quá nóng bỏng mà Lục Hoài Chinh cũng nhìn lại một lần, song trong mắt lại là vẻ không chịu đựng nổi.

Vu Hảo nhìn thẳng vào mắt anh ba giây, rồi bỗng mở miệng gọi anh, “Lục Hoài Chinh.”

“Ừ.”

Anh đáp rất nhanh, trầm thấp nhưng ngập tràn mê hoặc, tựa hồ có phần mong đợi.

“Làm phiền hai anh chị ạ.”

Bỗng nhân viên phục vụ xuất hiện, bưng trong tay một đĩa lưỡi bò, dưới ánh nến mờ ảo cười híp mắt dịu dàng nhìn Vu Hảo và Lục Hoài Chinh, nói: “Tối nay nhà hàng có cung cấp miễn phí món lưỡi bò, hai anh chị có cần không ạ?”

Vu Hảo quét mắt nhìn rồi thẳng thừng: “Miễn phí thì cứ để xuống đi.”

Lục Hoài Chinh nghiêng đầu, khóe miệng không kiềm chế được mà nhếch lên, cô đúng là vẫn không ngại cảm với chuyện bên cạnh như trước.

Đương lúc phục vụ toan mở miệng giải thích thì Lục Hoài Chinh quay sang nói: “Đem đi đi, chúng tôi không cần.”

Vu Hảo: “Miễn phí mà, việc gì không cần.”

Lục Hoài Chinh: “Em sẽ không thích đâu.”

“Tôi thích ăn lưỡi bò thật.”

Đúng là Vu Hảo muốn ăn, vừa nãy đứng ở cửa ngửi thấy mùi cô đã không nhịn được rồi.

Lục Hoài Chinh nhìn cô hai giây, rồi nghiêng người quay sang hỏi nhân viên, “Tôi mua, cô cứ theo giá rồi tính vào hóa đơn đi.”

Nhân viên cười khở một tiếng, gãi đầu, “VẬY để tôi hỏi bà chủ giá cả đã.”

Lục Hoài Chinh gật đầu, “Đi hỏi đi.”

“Đợi đã.” Vu Hảo gọi người lại, “Miễn phí mà sao anh còn phải bỏ tiền mua?”

“Không phải em muốn ăn à?”

“Tôi muốn ăn miễn phí.”

Lục Hoài Chinh liếc nhìn nhân viên, ho một tiếng, bình tĩnh dời mắt đi chỗ khác, “Miễn phí em ăn không nổi đâu.”

...

Khi Vu Hảo đứng ở cửa chờ Lục Hoài Chinh tính tiền đi ra, cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao không ăn nổi rồi, bởi vì nhân viên đã đưa đĩa lưỡi bò đến bàn của người đẹp nhìn chăm chăm Lục Hoài Chinh mười lần kia, cúi đầu nói bên tai hai người họ câu gì đấy, rồi bỗng người đẹp thoải mái đứng lên ôm lấy người đàn ông mặc âu phục ở đối diện mà hôn.

Sau đó đĩa lưỡi bò kia thuộc về họ...

...

...

...

Lục Hoài Chinh trả tiền rồi đi ra, rút ví tiền vào trong túi, vừa ngẩng đầu thì thấy Vu Hảo đang nhìn về một hướng khác không chớp mắt, anh thuận thể nhìn theo, hai người kia hôn nghe rất rõ tiếng, Lục Hoài Chinh liền quay đầu đi, sải bước đi tới cạnh Vu Hảo, trực tiếp chặn lại tầm nhìn của cô rồi kéo tay đi thẳng.

“Em rảnh quá à? Cái này mà cũng nhìn hả?”

Trước mắt Vu Hảo tối sầm đi, hai chân lão đạo bị anh kéo đi, cả người nhào vào ngực anh, lồng ngực rắn chắc của anh như bức tường, suýt nữa đã làm cô chóng mặt vì đụng phải. Vu Hảo lơ mơ bị anh kéo thẳng đi tới bên cạnh xe, sau đó Lục Hoài Chinh hạ cửa xe bên ghế phụ xuống, một tay đặt trên nóc xe, tay khác đẩy cô vào trong, nửa người đưa tới kéo dây an toàn thắt cho cô, tay gác lên bệ cửa, dưới ánh trăng bàng bạc, nửa híp mắt nhìn cô quan sát, nửa không lên tiếng.

Rồi anh chợt trêu: “Đóng mạng nhện bao lâu rồi?”

19. Chương 19: “tôi Nhớ Biển Số Xe Rồi, Mai Tôi Sẽ Tìm Người Điều Tra Xem Rốt Cuộc Cậu Đây Có Lai Lịch Thế Nào.”

Lục Hoài Chinh đậu xe ở ven hồ, mặt hồ được vàng trăng trên cao phủ một lớp sáng lấp lánh thật mỏng. Hai người chuyện trò một lúc, Vu Hảo ngẩng đầu, ánh trăng hắt lên trước kính chắn gió, đối mặt với đôi mắt sâu như đầm nước, trong tích tắc cô không thốt lên được lời nào.

“Bíp bíp ——”

Bên cạnh có chiếc xe muốn đi qua, bấm còi inh ỏi với xe họ.

Lục Hoài Chinh cười rồi đóng cửa xe lại, xoay người vòng qua trước xe đến ghế lái, đến khi xe tấp vào bên lề đường, cả hai đều không nói gì nữa.

Cho đến ngã tư thứ nhất ở đằng trước, lúc đang đợi đèn đỏ, Lục Hoài Chinh dựa vào cửa kính hỏi như mới chợt nhớ ra: “Em nghỉ ở đâu?”

Vu Hảo đọc địa chỉ.

Lục Hoài Chinh chưa tới khu vực đó bao giờ, toan tìm dẫn đường thì Vu Hảo nói tôi biết đường, anh cứ lái xe đi.

Anh thu tay về, lại lần nữa dựa ra ghế, nhàn hạ nhìn ngắm cảnh ngoài cửa xe, đợi đèn đỏ.

Đèn xanh bật sáng, nới lỏng phanh, chiếc xe chậm rãi hòa theo dòng chảy phía trước.

“Đợi qua một cột đèn giao thông nữa thì rẽ trái.”

Lục Hoài Chinh thấp giọng ừ một tiếng.

“Làm sao anh biết lưỡi bò kia...” Cô không nói gì thêm.

Lục Hoài Chinh hiểu ý, tựa người ra sau ghế, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước không đáp.

Vu Hảo cứ tưởng anh sẽ không trả lời nữa, nhưng đến lúc xe rẽ trái đèn xi nhan nháy sáng, chợt nghe thấy anh lạnh lùng lên tiếng: “Lúc hút thuốc lá ở ngoài cửa có thấy, trên bảng quảng cáo viết rõ giấy trắng mực đen nói là món đặc biệt của ngày thứ bảy.”

Nói rồi liếc sang nhìn cô, cười hỏi: “Sao nào? Tưởng tôi làm với người khác à?”

Vu Hảo im lặng.

Anh lại nhếch môi, “Tôi không rảnh đến thế.”

“Tôi đã đến cửa Đàm Thanh rồi.”

Bỗng Vu Hảo nói một câu không đầu không đuôi.

Lục Hoài Chinh ngoảnh đầu nhìn sang.

Vu Hảo đối mắt với anh, “Tìm được hồ tình nhân mà anh nói.”

Hồi trước học cấp ba, anh rất thường xuyên gạt cô. Thực ra chính anh cũng không nhớ rõ cuộc lúc ấy đã thêu dệt chuyện gì nữa, phần lớn đều là lấy từ trong mấy cuốn sách hồi nhỏ đọc được, hoặc nghe ông nội kể qua, thêm mắm thêm muối dựng nên một câu chuyện không tưởng tượng nổi để kể cho Vu Hảo nghe. Lúc đầu chỉ muốn trêu cô, sau đó phát hiện lần nào cô cũng nghe rất nghiêm túc, nghe đến cuối vẫn còn chưa đã, cứ đuổi theo anh hỏi, “Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

Sau đó anh chỉ vòng vo, cười cười không chịu kể thêm gì.

Vì thật ra nào có ‘sau đó thì sao’ đâu, căn bản không thể thêu dệt thêm được nữa, chỉ không ngờ cô dễ bị lừa đến vậy.

Lại nói đến hồ tình nhân, đó là khi anh còn bé đi theo ông nội xuống một chỗ ở quê, cửa Đàm Thanh có ngọn núi rất nổi tiếng, nó không xanh biếc hay nhấp nhô cao thấp như những ngọn núi khác mà đỉnh núi trơ trọi, khắp núi toàn là đá chất đồng lộn xộn. Ở đó có một hồ nước luôn dập dềnh gợn sóng, lâu ngày dầm mưa dãi nắng bào những phiến đá trở nên sắc bén, thu hút một lượng lớn du khách kéo đến.

Mà nổi tiếng nhất chính là hồ tình nhân, ở dưới núi có một khe cốc trống không sâu thẳm, lúc chim bay qua, tiếng kêu vọng lại như tiếng nỉ non giữa các cặp nhân tình.

Vì để cầu may mắn mà du khách đến trước đã khắc lại tên mình trên hòn đá.

Lúc ấy nói tới đây, Lục Hoài Chinh bèn vỗ đầu Vu Hảo, “Lần sau tôi đến, sẽ khắc tên hai đứa mình lại.”

Đó cũng chỉ là câu bông đùa thời niên thiếu mà thôi, con người anh rất có gia giáo, không ưa nhất là vẽ lung tung, lúc tuyết rơi thỉnh thoảng viết tên cô cũng chỉ để xả nhớ, xóa đi sẽ biến mất ngay, không gò bó.

Nếu muốn anh thật sự khắc tên hai người lên hồ tình nhân, thì chắc chắn anh sẽ cảm thấy luống cuống xấu hổ, không phải là chuyện đàn ông nên làm.

Lục Hoài Chinh lấy lại tinh thần, đúng lúc xe dừng lại ở nơi cô cần xuống, anh hạ cửa xe xuống rồi tắt máy, cười: “Thế à? Có tìm tên em không?”

Vu Hảo đỏ mặt, mắt tự nhiên quay qua, “Không có.”

Anh lấy bao thuốc lá ở trong hộp tỳ tay ra, cầm trong tay, cúi đầu rút một điếu, “Không tìm được nên thất vọng à?”

Không nghe được câu trả lời, Lục Hoài Chinh ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện Vu Hảo đang ngạc nhiên nhìn mình chăm chú.

Vốn không gian trong xe đã chật hẹp rồi, giờ đây lại vì ánh mắt quá đỗi nóng bỏng của cô mà càng chật hẹp hơn. Mắt cô đen láy hơn những người khác nhiều, vì không hiểu được quanh co mà có vẻ thẳng thắn bộc trực.

Cô gần như viết hết mọi cảm xúc lên mặt, chẳng chút che giấu.

Từ hoảng hốt luống cuống ở tiệc cưới đêm đó, đến tránh né ở phân khu quân đội, lại đến to gan nhao nhao muốn thử của bây giờ, anh đều thấy rõ.

Anh gần như có thể đoán được câu tiếp theo cô nói sẽ là gì.

Bầu không khí trong xe trở nên kiêu diễm, ám hương dâng trào, Lục Hoài Chinh nghĩ, hẳn cô có xịt nước hoa, mùi rất nhạt lại rất dễ ngủ, khiến người ta bất giác muốn lại gần.

“Lục Hoài Chinh.”

Giọng cô mềm mại, có đôi phần giống lúc trước khi mình trêu cô, cô thẹn quá hóa giận đuổi theo đánh nhưng lại bị anh trở tay áp chế, sau đó lại mềm giọng xin anh tha cho.

Không hiểu sao Lục Hoài Chinh lại thấy nóng, sau gáy đổ đầy mồ hôi.

Cái tên này đã được gọi hàng trăm lần, hồi cấp ba cô cũng gọi Lục Hoài Chinh Lục Hoài Chinh như thế, bất kể bạn bè có gọi anh thế nào đi chăng nữa, cô vẫn chỉ gọi Lục Hoài Chinh.

Riết rồi thành quen, lần nào anh đáp lời cũng rất nhanh. Một giây trước còn đang trò chuyện với Gia Miện, một giây sau nghe thấy anh gọi cô, còn chưa xoay đầu qua đã “ừ” đáp, lại tiếp tục tìm cô ở giữa đám đông, đến lúc phát hiện bóng người của cô gái ấy thì mỉm cười, nhanh chóng kết thúc đề tài với Gia Miện rồi chạy đến chỗ cô.

Gia Miện nói anh quá chủ động, sẽ không được người ta quý trọng đâu.

Như tiếng gọi vừa nãy, anh vốn đang cúi đầu rút thuốc lá ra, chuẩn bị cho lên miệng ngậm, song vừa nghe tiếng thì gần như “ừ” một tiếng theo bản năng, thuốc cầm trong tay đưa đến bên mép, dừng một lúc, lại nghiêng đầu nhìn cô.

Anh nhướn mày, tỏ ý cô nói tiếp đi.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua ngọn cây, dịu dịu hắt lên trần xe, chút tia sáng còn lại rơi xuống mặt cô, càng khiến đôi mắt ấy trở nên động lòng người hơn.

Lục Hoài Chinh thấy mình đã không còn phải cậu nhóc lông bông của năm nào nữa rồi, nên lúc này mới im lặng như thế.

Một giây tiếp theo.

“Thật ra hôm nay tôi rất vui.”

Vu Hảo cười nói, nụ cười thoáng qua mắt, nơi khóe miệng ẩn hiện lúm đồng tiền.

Lục Hoài Chinh để thuốc vào lại bao, không còn hứng thú hút nữa, ném vào trong hộp tỳ tay, quay đầu đi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe, miệng khẽ nhếch lên: “Nhìn thấy rồi, chỉ thiếu nước viết lên trán thôi.”

Cô nhìn anh trân trối, chân thành hỏi anh: “Thế sao, tôi rõ ràng đến vậy à?”

Lục Hoài Chinh quay đầu lại, nhìn cô: “Muốn nói thật không?”

Cô gật đầu.

Lục Hoài Chinh vươn người đến, bóng hô hấp của anh tiến lại gần cô, Vu Hảo như lão tăng ngồi thiền, không nhúc nhích mở to đôi mắt nhìn anh, lại nghe thấy anh mỉm cười, chậm rãi gần từng chữ: “Vì tôi hiểu em rất rõ.”

Nói rồi đưa tay mở dây an toàn cho cô, “Em có thể về nhà rồi.”

...

Vu Hảo lên lầu rồi mà vẫn còn đang đắm chìm trong ánh mắt như cười như không của anh, cảm giác mình sắp hóa thành người trong suốt trước mặt anh, nhưng cũng không biết, anh thật sự hiểu cô sao?

Mười hai năm không gặp, so với trước kia anh càng có vẻ... cảm dỗ hơn.

Đầu óc lại không nhận được nghĩ đến cuộc đối thoại giữa anh và Ngô Hòa Bình ở phòng phát tiết tâm lý – cuộc đối thoại làm người khác đỏ mặt tim đập miên man bất định kia.

Vậy đó chính là thói hư tật xấu của đám đàn ông sao?

Sau khi vào cửa, cô nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, chắc là anh đã lái xe đi rồi, nói không chừng lại đang ngồi trong xe làm một điều thuốc rồi mới chịu rời đi có khi.

Phùng Ngạn Chi dựa vào cửa sổ, ôm cánh tay hứng chí nhìn cô, “Con không ngồi xe Tiểu Thẩm về à? Dưới lầu là xe ai đấy?”

Vu Hảo cúi đầu thay giày, không ngẩng đầu: “Bạn ạ.”

Phùng Ngạn Chi lại hứng thú hơn, “Nam hay nữ?”

Vu Hảo đáp đúng thật, “Nam.”

Phùng Ngạn Chi gật đầu, “Làm gì?”

Vu Hảo ném chìa khóa vào trong rổ, đứng ngoài thềm trợn mắt nhìn bà.

Phùng Ngạn Chi chặc lưỡi, “Làm gì thế hả, mẹ quan tâm chút cũng không được à?”

Vu Hảo lười phản ứng, xoay người đi vào nhà vệ sinh, Phùng Ngạn Chi lại cứ bám theo, “Con với Tiểu Thẩm không có cơ hội thật hả?”

Vu Hảo cúi đầu vốc nước rửa mặt, che mặt buồn bực nói: “Mẹ, nếu con đã đồng ý với mẹ năm nay sẽ kết hôn, thì có phải mẹ sẽ không đi làm phiền anh Thẩm nữa không?”

Mắt Phùng Ngạn Chi sáng lên, “Được đấy, có điều đừng dẫn đưa nào không ra gì về, mẹ và bố con sẽ khảo hạch, nếu điều kiện không bằng được như Tiểu Thẩm thì chí ít cũng phải có công ăn việc làm đảng hoàng.”

Vu Hảo cúi đầu suy nghĩ, làm lính cũng coi như là công việc đảng hoàng nhỉ.

“Được ạ.”

Cô gật đầu đáp.

Lúc này Phùng Ngạn Chi mới vui vẻ đi tìm ông Vu, đồng chí Vu đang ngồi dựa đầu giường vui trong chăn đọc sách, ở đầu giường chỉ mở một ngọn đèn tù mù.

Phùng Ngạn Chi đẩy cửa đi vào, trở tay khép hờ.

“Con gái mình sắp kết hôn rồi!”

Bịch!

Ông Vu giật mình hoảng hốt thiếu chút nữa đã lăn thẳng xuống giường, ông ngồi thẳng người dậy, đặt sách xuống, tháo kính lão ra, nhú mày nhìn Phùng Ngạn Chi trân trân, rồi vô cục kinh ngạc lên tiếng:

“Gì?!!!!”

Phùng Ngạn Chi “ây” một tiếng che hai tai đi tới, đứng bên mép giường thấp giọng thở dài.

“Ông nhỏ tiếng thôi, vừa rồi tôi nghe con bé nói, nó đồng ý năm nay sẽ kết hôn.”

Đồng chí Vu không tin, “Con bé đồng ý với bà năm nay sẽ kết hôn?!” Lại cảm thấy không tưởng tượng nổi, cau mày hần hần cầm kính trong tay chỉ vào Phùng Ngạn Chi: “Có phải bà ép con bé không? Nên nó mới nói tìm đại một người để kết hôn? Tôi chính thức thông báo với bà, đồng chí Phùng Ngạn Chi, bà mà ép con bé, còn ép con bé nữa, thì tôi sẽ ly hôn với bà!”

Phùng Ngạn Chi sửng sốt, rồi lập tức biến sắc, lạnh giọng nói: “Ông lặp lại lần nữa đi?!”

“Lặp thì lặp!” Đồng chí Vu hừ một tiếng, “Tôi nói nếu bà ép con gái kết hôn thì tôi sẽ để bà không có chồng!”

“Ai không ly hôn làm con chó, ngày mai đến cục dân chính đi!”

Phùng Ngạn Chi đâu có sợ uy hiếp, với tính khí của bà thì cần rằng giậm chân một cái, ly hôn thì ly hôn ai sợ, cũng may con người ông Vu rất biết nhận thua.

Bà xì mặt không nói không rằng.

Thấy sắc mặt bà đã dịu đi, ông vội đổi đề tài, “Thế rốt cuộc là nói thế nào?”

Phùng Ngạn Chi vẫn còn đang tức giận, “Tự ông đi mà hỏi!”

“Lời vừa nãy là do giận quá thôi, bà đừng tức nữa, tôi chỉ lo bà ép con gái rồi nó lại gả cho thằng ất ơ không rõ lai lịch, thế thì không phải là phá hỏng cả đời con sao?” Đồng chí Vu ướm lời trước.

Phùng Ngạn Chi chống nạnh tức giận, “Vừa rồi ở cửa sổ tôi thấy con nó đi xe của trai lạ về, hai đứa ngồi trong xe rất lâu, cũng không biết đã làm gì nữa, lúc vào cửa mặt còn đỏ đỏ, đoán chừng là vì thằng kia rồi.”

Lão Vu chê trách, “Chán quá không có chuyện gì sao, chuyện của tụi trẻ, bà nhìn lên làm gì?”

Phùng Ngạn Chi hừ một tiếng.

“Tôi nhớ biển số xe rồi, mai tôi sẽ tìm người điều tra xem rốt cuộc cậu này có lai lịch thế nào.”

20. Chương 20: Thế Giới Này Nguy Hiểm Hơn Cậu Tưởng Tượng Nhiều, Nhưng Nó Cũng Tốt Lành Hơn Cậu Nghĩ Nhiều

Phùng Ngạn Chi xưa nay hành sự đều vô cùng mạnh mẽ quyết đoán.

Ngày hôm sau lập tức cầm số xe kia đến tìm lão Vương nhà bên giúp, con trai lão Vương là cảnh sát địa phương, có thể giúp một chút, có điều dù gì chuyện này cũng khá “gấp gáp”, mà con trai lão Vương hiền lành nhút nhát từ nhỏ lại càng không dám chậm trễ, chưa tới mấy hôm đã cho lão Vương câu trả lời.

“Người này chắc chắn không phải người bình thường, làm được chuyện mà người bình thường không làm được, còn những thứ khác, thằng bé không dám tiết lộ nhiều.” Lão Vương nói, lại lẩm mồm hỏi, “Chị hỏi thăm người này làm gì?”

Phùng Ngạn Chi cầm tờ giấy viết biển số xe, đáy lòng khó chịu, rốt cuộc là không bình thường như thế nào, bà bán tín bán nghi liếc lão Vương, hỏi ngược lại: “Cụ thể là công việc gì cũng không tra ra được à?”

Lão Vương lắc đầu nhún vai, “Con trai tôi nói, dù là tin tức của người bình thường cũng phải được bảo vệ cẩn mật, không thể tùy tiện tiết lộ, huống gì là người này, thân phận còn không bình thường, hơn nữa gần như không tra được tư liệu gì.”

Trong nháy mắt trái tim Phùng Ngạn Chi nhảy lên cuống họng, đầu nghĩ, nhất định con bé này đã dụ dỗ người nào không đảng hoàng ở bên ngoài rồi.

Bà ngại ngừng cười với lão Vương, “Anh Vương này, hai ta có giao tình nhiều năm, tôi cũng chẳng dám giấu gì anh, là con bé Vu Hảo ấy, tối qua về nói muốn kết hôn với người này, nhưng cũng chỉ nói thế chứ không nói thêm gì, anh cũng biết làm mẹ như tôi lo lắng thế nào đấy, từ nhỏ con bé đã rất tự chủ tự cường rồi, tôi sợ con bé bị người ta lừa, nên mới muốn điều tra lai lịch người này.”

Lão Vương nghe thế, chân mày giãn ra, đáp một tiếng gật đầu đồng ý.

“Đã là chuyện của bé Tiểu Vu thì phải điều tra cho kỹ lưỡng, thế này đi chị Phùng, chị đừng sốt ruột, để tôi về hỏi lại con trai tôi, hề có tin gì sẽ thông báo ngay với chị.”

Lúc này Phùng Ngạn Chi mới cười cười, gật đầu liên tục, “Thế nhờ cả anh chuyện này.”

Vừa dứt lời thì cửa thang máy kêu cái ting mở ra, đồng chí Vu xách cặp tấp bước ra, vừa ngẩng đầu đã thấy hai người thân thân bí bí, bèn nhú mồm, “Đang bàn chuyện con gái rệu của anh đấy.”

Vu Quốc Dương đưa cặp táp cho Phùng Ngạn Chi, xắn tay áo nhìn lão Vương, “Chuyện của con gái tôi thì cần gì đến anh, đi đi đi đi, ngày nào cũng chạy lại nhà tôi, sắp thành con gái của anh Vương anh rồi đấy.”

Sau khi đuổi lão Vương về, Vu Quốc Dương vừa quay đầu liền phát hiện Phùng Ngạn Chi đã xách cặp của ông đi thẳng vào nhà, ông đuổi theo, một tay thay giày một tay chống tường, cúi đầu nói: “Bà làm thật đấy hả, thật sự là tìm con trai lão Vương điều tra?”

Phùng Ngạn Chi đưa cặp táp cho ông rồi xoay người xách bình nước ra ban công tưới hoa, không ngoái đầu, cười lại nói: “Ông cho là tôi chịu à? Nếu không phải con gái ông không thích tâm sự với tôi thì tôi có thể giống trống khua chiêng đi tìm lão Vương hay sao... Ngay từ nhỏ mồm miệng đã kín như bưng, đúng là lúc sinh con bé tôi đã quên cạy miệng cho nó rồi.”

Vu Quốc Dương lắc đầu cười.

“Bà không cảm thấy giáo dục từ nhỏ của bà có vấn đề hả? Vì sao con bé không thích tâm sự với bà, tính từ lúc con bé đi học, bà chỉ quan tâm đến mỗi thành tích học tập với piano của con, con nó muốn tâm sự với bà, nhưng bà nghe được mấy chữ lại vòng đến thành tích rồi còn gì.”

Nói tới đây, Vu Quốc Dương đi tới ngồi xuống ghế, đeo kính cảm báo, lại nhìn Phùng Ngạn Chi ngoài ban công: “Bà quên rồi à? Lần đầu tiên con bé hành kinh, vẫn là tôi đi mua băng vệ sinh cho con, con bé dĩ nhiên không thân với bà rồi. Có điều có một vài việc người làm cha như tôi không tiện hỏi, còn bà làm mẹ, ngoại trừ học tập lại không quan tâm đến gì khác, bây giờ còn ép con bé kết hôn, bà đúng là giỏi quá.”

“Bịch!”

Phùng Ngạn Chi đặt bình tưới nước xuống ban công, “Hồi đó tôi còn đang lo đầu tư đầu tư với mẹ ông, tôi làm gì có thì giờ rảnh mà lo cho nó, còn trách tôi sao?”

Nếu nhắc đến hôn sự giữa Phùng Ngạn Chi và Vu Quốc Dương thì có thể viết thành bộ phim truyền hình dài tám chục tập.

Lúc hai người kết hôn, phụ huynh hai bên đều không đồng ý, nguyên nhân thì có rất nhiều lại còn cong queo đủ đường, bà Vu xem thường gia cảnh của Phùng Ngạn Chi, còn bà Phùng lại là người thanh cao tự phụ, sợ con gái gả qua sẽ chịu oan ức, cuối cùng không tổ chức cả hôn lễ, chỉ trộm sổ hộ khẩu, vội vã nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Sau khi cưới rồi sinh Vu Hảo, bà nội càng không muốn gặp.

Vu Quốc Dương lại là người đầu gối, không biết hòa giải, EQ lại chẳng bằng Phùng Ngạn Chi, nhưng Phùng Ngạn Chi lại không chịu cúi đầu, quan hệ mẹ chồng con dâu cứ căng thẳng như thế tới mấy năm.

Nói đến chuyện này Vu Quốc Dương cũng đuối lý, ông lắc đầu, sợ nói thêm lại dấy nên một trận gió tanh mưa máu khác.

Vu Hảo có cảm giác mình đã quay về thời gian đi học.

Hôm thi cấp ba cô tới kỳ, đau bụng đến mức chết đi sống lại, bỏ lỡ nửa cuối kỳ thi, kết quả bị xếp vào Thập Bát Trung. Phùng Ngạn Chi cuống quýt nhờ đồng chí Vu thử chạy quan hệ xem có thể bỏ tiền vào Tam Trung được không, nhưng Vu Quốc Dương da mặt mỏng, đâu dám mở lời đi cầu cạnh, song hề gặp khó là Phùng Ngạn Chi lại lấy lý hôn ra uy hiếp ông, ông Vu hết cách, phải ưỡn mặt đi cầu.

Vu Hảo nhìn chẳng đáng, quyết định học tại Thập Bát Trung.

Từ ngày đầu tiên đến trường cô đã biết mình không thích ngôi trường này rồi, tốt xấu lẫn lộn, loại người gì cũng có, không khí học tập cũng rất sa sút, cách giảng bài của thầy cô cũng chẳng bằng các giáo viên hồi cấp hai của cô, thậm chí còn có người rất dần, ngay cả mỗi câu nói của thầy giáo đều phải cầm bút ghi lại.

Duy có một điều là đám học sinh này rất đoàn kết, không giống trường cũ của cô ngày nào cũng so nhau thi được bao nhiêu điểm, bài nào làm sai, nửa đêm lén học tới mấy giờ.

Nhưng tóm lại, đi học ở đây khiến cô vô cùng tuyệt vọng, qua nửa học kỳ, cô lấy bảng điểm về, Phùng Ngạn Chi lại so với con trai lão Vương đang đi học ở Tam Trung, tức tới nỗi lửa giận bốc ba trượng, ngay trong đêm làm biểu đồ phân tích số liệu.

“Trước kia điểm văn toán của hai đứa cũng không chênh nhau mấy, điểm toán đầu vào cấp ba của nó còn không bằng con, giờ con nhìn đi, hết nửa học kỳ rồi, rốt cuộc con đã làm gì ở Thập Bát Trung hả?”

Cô cũng không biết mình đã làm gì nữa.

Phùng Ngạn Chi cảm thấy như thế không được, vốn tưởng Vu Hảo rất tự gò bó, kết quả không ngờ điểm thi giữa kỳ lại thành ra thế. Đêm hôm đó bà bảo ông Vu gọi điện cho viện trưởng, nhờ ông ấy tìm người quen ở Tam Trung xem có thể cho Vu Hảo chuyển qua không.

Ba ngày sau, viện trưởng trả lời.

Lúc ấy, khi ông Vu gọi điện thoại với viện trưởng, Vu Hảo nấp sau cửa đứng nghe, giọng điệu trông rất khổ sở, ông Vu cúp điện thoại rồi thở dài thở ngắn giải thích với Phùng Ngạn Chi, nói hiện tại chuyện này rất khó làm, bộ giáo dục tra xét rất nghiêm.

Trong chớp mắt, trái tim treo lơ lửng của Vu Hảo lại về chỗ cũ, cô rón rén về phòng, khép hờ cửa nằm lên giường, ngẩng mặt nhìn chăm chú bóng đèn nhúc nhúc trên đỉnh đầu tới nỗi xuất thần, rồi sau đó lại bật dậy ngay tức khắc, bừng tỉnh kinh hãi ——

Ấy, vì sao bỗng nhiên mình lại không nỡ bỏ ngôi trường kia?

Hình như... là bỗng nhiên không bỏ được chàng trai ấy.

Muốn nhìn dáng vẻ cậu gục xuống bàn ngủ trưa hoặc ngã ngửa ra ghế nói chuyện với người khác, hoặc lúc hăm hở chơi bóng trên sân, muốn nhìn cậu lúc nào cũng vui vẻ mặt mày – dù là bị thầy mắng hay bị bạn học nhạo báng, hoặc khi nhìn thấy cô, cậu sẽ toét miệng cười thật tươi, để lộ hàm răng trắng tinh, tóc tung bay, lông tơ dựng thẳng, ánh mắt cong như vầng trăng non, lại rất sáng mà cũng rất bình yên.

Sau đó, đến trường dường như đã biến thành một loại mong đợi, cô cố gắng ăn mặc thật đẹp, thấy quần áo đẹp lại không nhìn được bảo Phùng Ngạn Chi mua cho, nếu ngày thứ hai phải đến văn phòng giáo viên đi ngang qua lớp tám, thì cô sẽ mặc bộ quần áo mới kia, có điều con trai xưa nay tính hơi hột, đâu phát hiện ra cô mặc quần áo mới.

Hoặc lại cố ý giả vờ vô tình gặp cậu, cố ý phớt lờ cậu, đợi cậu đuổi theo gọi mình lại.

Vu Hảo thấy, bây giờ mình đã không còn có kiểu tâm tư thiếu nữ thời kỳ thanh xuân kỳ quặc này nữa rồi, kết quả lúc tám xong lại bắt đầu chọn lựa đồ trong tủ, cảm giác quen thuộc ấy dần quay về.

Cô tự nhủ, đã nhiều năm thế rồi, nếu đã trở lại thì cứ thử chút xem sao.

Dù có phải đập vỡ tường Nam, dù có thất bại, dù là kết cục thảm hại.

Đến tận trưa vẫn không thấy Lục Hoài Chính đâu, lúc Vu Hảo đang làm đánh giá cho Ngô Hòa Bình thì thuận miệng hỏi, Ngô Hòa Bình nghi ngờ nhìn cô, “Ấy, bác sĩ Tiểu Vu, không phải cô ghét đội trưởng Lục của bọn tôi à?”

Vu Hảo cúi đầu ghi sổ bất chợt sững sốt, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

“Tện hồi thế thôi.”

Ngô Hòa Bình a lên, thành thật nói: “Đội trưởng dẫn lính mới đi tuần tra trên không rồi.” Nói xong lại vươn người đến gần, thấp giọng bảo: “Là một tân binh rất ngang ngược, khó quản lắm.”

Lúc này Vu Hảo mới ngẩng đầu, “Ngang ngược thế nào? Còn ngang ngược hơn đội trưởng các anh à?”

Ngô Hòa Bình: “Có nói cô cũng nghe không hiểu đâu, thật ra đánh giá tư chất rất khả quan, chỉ là gần đây hay buồn bực, lúc tập huấn cũng không tốt lắm, vừa mới đến đã đòi giải ngũ, không biết bị ai kích thích nữa.”

Vu Hảo cười, “Không phải mấy ngày trước anh cũng muốn giải ngũ đây à?”

“Đâu có giống, tôi là do không đủ tư chất, còn cậu ta đứng núi này lại trông núi nọ, muốn về nhà làm ăn.” Ngô Hòa Bình nói, “Bác sĩ Tiểu Vu phải cười nhiều lên, lúc cô cười trông xinh lắm.”

Vừa nhắc đến, Vu Hảo lập tức ngừng cười, ho một tiếng rồi lại cúi đầu: “Lắm chuyện làm gì, vấn đề cá nhân của mình còn chưa giải quyết xong đâu, anh nhìn mẫu đánh giá của mình đi ——”

Ngô Hòa Bình khó hiểu, vô cùng oan ức, ha, còn không phải do cô hỏi trước à?!

Đến trưa Lục Hoài Chinh vẫn không về, tốn suốt hai tiếng đồng hồ với tân binh ngang bướng ở sân tập huấn.

Mặt trời rất độc, gió trên sân lại lớn, trên đỉnh đầu lại luôn có máy bay bay qua. Từ đằng xa Vu Hảo đã nhìn thấy anh mặc trang phục rắn ri huấn luyện đứng bên ngoài sân bắn, gió lớn thổi qua làm bộ đồng phục dính chặt vào người anh, nhìn qua, thân hình đúng là gầy. Vu Hảo có cảm giác mình sắp bị gió lớn thổi ngã, thế nhưng đôi chân anh vẫn đứng vững như đóng đinh xuống đất.

“Đã nghĩ rõ chưa?” Anh chấp hai tay sau lưng, hất cằm hỏi tân binh trước mặt.

Người đối diện không đáp.

Anh đột ngột cao giọng, quát lớn: “Nói!”

Tân binh bị quát làm cho bối rối, vừa rồi nhìn Lục Hoài Chinh còn rất ngang tàng, giờ đã cúi đầu, bực bội thốt ra ba chữ: “Nghĩ xong rồi.”

“Muốn sợ chết thì lúc đầu đừng có nhập ngũ! Cậu cho rằng đây là nơi cậu muốn đến thì đến muốn đi thì đi hả?!”

Gió lớn tạt vào tai, âm thanh như sấm rền, Vu Hảo khép áo blouse, ôm cánh tay co mình lại, cô chưa từng thấy Lục Hoài Chinh tức giận như thế bao giờ. Lúc nào trên mặt anh cũng là nụ cười đầy lơ đãng, dù ở trên sân huấn luyện có nghiêm khắc thì cũng chỉ là lạnh lùng, chứ chưa bao giờ nổi giận như thế. Nhưng dù là vậy, gương mặt ấy vẫn rất anh tuấn.

Tân binh kia cắn răng: “Đội trưởng Lục, anh có bạn gái không?”

Anh vẫn còn đang rất giận, nghe thấy thế thì sững sờ, nhưng rồi cũng kịp phản ứng lại, lạnh giọng đáp, “Không có.”

“Vậy anh sẽ không hiểu được cảm nhận của tôi đâu.”

Lục Hoài Chinh tức đến mức bật cười, hai tay chống hông, “Sao cần phải có bạn gái mới có thể hiểu được cảm nhận của cậu hả?”

“Anh không có ai ràng buộc, sẽ không hiểu tâm trạng kinh hồn bạt vía mỗi khi làm nhiệm vụ đâu.”

“Ai nói tôi không có.” Lục Hoài Chinh không cười, giọng lạnh đi rất nhiều, “Chính vì có nên lần nào làm nhiệm vụ tôi cũng cố để mình sống quay về, thế giới này nguy hiểm hơn cậu tưởng tượng nhiều, nhưng nó cũng tốt lành hơn cậu nghĩ nhiều.”

Tân binh kia còn nói: “Lúc tôi nói cho bạn gái biết, cô ấy rất lo lắng, tôi không muốn để cô ấy lo lắng.”

Lục Hoài Chinh mỉm cười: “Có phải đến chuyện một ngày đi vệ sinh mấy lần cậu cũng muốn nói với bạn gái cậu? Tại sao cậu không thể nói với bạn gái là mình làm một công việc bình thường, sao cứ phải thêm cái mác đặc biệt cho mình, là quân nhân thì đặc biệt sao? Có phải bình thường cậu mua vé cũng dùng đặc quyền không?”

Tân binh tỉnh rụi gật đầu, “Đúng thế, không phải đặc quyền là cho chúng ta dùng sao?”

Lục Hoài Chinh vỗ vào trán cậu ta, giọng lại cao vút: “Cậu nhập ngũ là vì những ưu đãi này đúng không?! Vậy cậu dứt khoát đến thẳng Liên đoàn Người khuyết tật mà báo danh đi! Bất kể ở trên chiến trường cậu trải qua những gì, bất kể mạng sống có cận kề nguy hiểm, thì khi bình an trở lại, chỉ cần cậu không chết thì những chuyện đó không đáng nhắc đến nữa. Nếu cậu sợ chết thì dứt khoát đóng dặc nói cho tôi nghe,

‘tôi sợ chết’, như vậy tôi sẽ phá lệ trong tổ chức xin chuyển cậu qua lính văn nghệ, không xử lý lính đào ngũ nữa.”

Nói đến đây, ánh mắt bất giác nhìn sang bên kia, khẽ híp mắt, sững sốt một lúc rồi bất giác giọng thấp đi: “Sau này cứ nhảy múa ca hát cho bọn tôi đi.”

“Nhưng tôi không hợp làm lính văn nghệ.”

Anh thôi nhìn, lạnh lùng nói: “Xử lý lính đào ngũ tức khai trừ khỏi quân tịch, không bao giờ tuyển dụng nữa, có khi còn phải ngồi tù. Quay về nghĩ cho kỹ đi.”

Tân binh kia rời đi.

Vu Hảo co ro lại thành nắm trong gió lớn, Lục Hoài Chinh xoay mình rảo bước đi về phía cô, đi được nửa thì cởi áo khoác huấn luyện trên người xuống, sải bước rộng đi tới trước mặt cô, trực tiếp bao bọc cô trong tấm áo.

Ấm áp xen lẫn hơi thở quen thuộc lập tức xông thẳng tới cô.

Trong gió to, hai người đứng yên dưới tàng cây, tóc rối tung bù xù.

Vu Hảo ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Hoài Chinh khép chặt cổ áo cho cô, gần như vùi mặt cô vào trong áo của anh, chỉ để lộ đôi con mắt đen láy nhìn anh chăm chăm.

Anh cười hỏi như không có chuyện gì xảy ra: “Ăn cơm chưa?”

Người này vẫn luôn có thể điềm nhiên hóa giải một ít tình cảnh không muốn để cô trông thấy như thế.

21. Chương 21: Mang Trọng Trách Lớn Lao, Đưa Tiếng Thơm Bay Xa

Nếu bây giờ em nói với anh ấy muốn kết hôn, thì liệu anh ấy có xem em bị bệnh tâm thần không?”

Editor: LuChan

Gió trong sân rất lớn.

Vu Hảo gật đầu, tóc bị gió thổi che cả khuôn mặt, cô thấy mình bây giờ nhất định là giống Sadako bò ra khỏi TV lắm. Cô hất hết tóc ra sau, lại thấy anh khép chặt cổ áo lại che kín cho cô, cười hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm anh à?” Vu Hảo hỏi ngược lại.

Lục Hoài Chinh nhướn mày, bĩu môi rồi gật đầu cảm khái: “Được chứ, hiếm khi thấy em chủ động tìm tôi, có phần được sung mà dâm sợ nữa là.”

Vu Hảo nghiêm túc ngẫm nghĩ, thẳng thắn hỏi: “Trước kia tôi đối xử với anh không tốt lắm hả?”

Lục Hoài Chinh từ trên cao cúi đầu nhìn cô: “Muốn nói thật?”

Vu Hảo lại trịnh trọng gật đầu.

Lục Hoài Chinh cười tươi, khẽ nghiêng đầu nhìn cô rồi nói thật: “Còn nhớ trước kia có lần chúng ta ra ngoài chơi bài không? Gia Miện nói em giống cỗ máy, thắng thua cũng chỉ có một vẻ mặt.”

Vu Hảo cũng nhớ ra, “Nhưng lúc ấy anh đã nói đấy là vẻ mặt khi làm chuyện lớn còn gì, vui hay giận cũng không thể hiện.”

“Đúng, đúng là như thế.” Lục Hoài Chinh gật đầu nói, “Không phải bây giờ anh đang làm chuyện lớn à?”

Dứt lời, Lục Hoài Chinh bèn dẫn cô về.

Đến khi Vu Hảo trở về phòng tư vấn tâm lý thì hậu tri hậu giác nhận ra, đề tài ban nãy bị anh tỉnh rụi xoay một vòng chữ vốn không trả lời, nghĩ có lẽ đúng là trước kia mình không tốt với anh cho lắm.

Làm thế nào mới có thể đối xử tốt với một người đây?

Sau buổi nghỉ trưa, Vu Hảo vào group gửi một tin nhắn.

“Xin mọi người chỉ giáo cách làm sao để đối xử tốt với một người, nhớ lấy ví dụ thực tế.”

Trong group là bao gồm những người bạn khô khan của cô, Thẩm Hi Nguyên, Triệu Đại Lâm, Diệp Đình Phi, còn có hai nhà nghiên cứu sinh có quan hệ khá tốt với cô, ngay cả giáo sư Hàn cũng được cô thêm vào, tính cả cô nữa là tổng cộng bảy người.

Không có Tổng Tiểu Đào với Nguyên Tịnh.

Vu Hảo là người yêu ghét rõ ràng, thích thì thích, người không thích thì chẳng cần tiếp làm gì, dù sao sau lưng cô bọn họ cũng có không ít group nhỏ.

Triệu Đại Lâm trả lời nhanh nhất, gửi nhiều nhãn dán, viết ra một hàng chữ.

“Điền cái gì đây?”

Diệp Đình Phi: “Em gái tìm lại được lương tâm rồi, trong lòng anh rất vui, không cần khách khí đâu, mời anh với chị Triệu ăn một bữa cơm là được rồi.”

Triệu Đại Lâm: “Tại sao tôi phải ăn cùng cậu?”

Nghiên cứu sinh Sài Bát: “Đây là group gì vậy? Ấy, có cả giáo sư Thẩm ở viện bên cạnh trong group này sao?! Ôi ôi... *mắt long lanh* giáo sư Tiểu Thẩm!”

Nghiên cứu sinh Vương Giai: “Sao cậu biết đó là giáo sư Tiểu Thẩm?!”

Nghiên cứu sinh Sài Bát: “Khoa chúng ta có add Wechat của giáo sư Tiểu Thẩm, có ảnh chân dung, hơn nữa Wechat của giáo sư Thẩm là tên tiếng Anh.”

Triệu Đại Lâm: “Sherlock Moran đó.”

Chỉ có Thẩm Hi Nguyên là trả lời nghiêm túc: “Đưa tiền.”

Mọi người: “...”

Giáo sư Hàn: “Vu Hảo, em đang nghiên cứu đề tài mới hả?”

Diệp Đình Phi: “Đây không phải là nghiên cứu đề tài đâu thầy, mà là nghiên cứu người đấy, có phải em gái đang yêu đương không?!”

Một lời nói đánh thức cả đám người, tin nhắn kia làm tất cả xôn xao điên cuồng.

Triệu Đại Lâm dứt khoát nhắn tin riêng với cô, gửi liên tục hàng chục cái Wechat, toàn bộ đều là, “Mẹ kiếp, có phải là Lục Hoài Chinh không?! Quan hệ giữa hai người tốt lên rồi ư?!”

Gửi liên tục mấy câu nữa.

“Có giả chết cũng vô dụng, nếu không nói thì thứ ba đi làm chị sẽ trực tiếp đi hỏi cậu ta.”

Lúc này Vu Hảo mới trả lời: “Chị đừng có làm loạn.”

Triệu Đại Lâm: “Hừ.”

Gửi xong câu này, Triệu Đại Lâm giơ tay lấy ly nước uống một hớp.

Điện thoại di động vang cái *ting*, cô thông dong cầm lên nhìn, kết quả, định thần nhìn kỹ lại lần nữa, một giây sau đó, phun toàn bộ nước ra ngoài ——

Vu Hảo nhắn: “Nếu bây giờ em nói với anh ấy muốn kết hôn, thì liệu anh ấy có xem em bị bệnh tâm thần không?”

Triệu Đại Lâm liên tục rút mấy tờ khăn giấy lau sạch, nhắn lại cho cô: “Chờ một chút —— chị dọn dẹp cái đã.”

Triệu Đại Lâm lau dọn sạch rồi trực tiếp ra khỏi phòng thí nghiệm gọi cho cô, tới khi bên kia bắt máy, cô ấy trình trọng đặt câu hỏi: “Trước hết em trả lời mấy vấn đề cho chị.”

“Chị cứ hỏi đi.”

“Cậu ta thổ lộ tình cảm với em?”

“Không có.”

Triệu Đại Lâm lại đặt câu hỏi cho người bên đầu dây, “Như thế, không lẽ bọn em ngủ với nhau rồi? Kỹ năng tuyệt tới mức làm em muốn ngủ cả đời với cậu ta?”

“...” Tai Vu Hảo đỏ lựng, “Không có ạ.”

“Vậy em nổi điên cái gì vậy?! Mười hai năm, hai người đã mười hai năm không gặp rồi, em có biết cậu ta nghĩ gì không? Lại để con gái người ta mở miệng về việc kết hôn, cậu ta quá không biết xấu hổ rồi!”

Kết quả lúc nói đến đây, có người khê gõ cửa.

Vu Hảo nắm chặt điện thoại ngoái đầu nhìn, Lục Hoài Chinh đã thay bộ thường phục khoanh tay dựa vào khung cửa, tay đặt trên nắm cửa.

Vu Hảo nuốt lời định nói vào bụng, vội vã nói: “Không nói chuyện với chị nữa, em có việc rồi.”

Vừa cúp điện thoại là liền vứt nó sang một bên như đang cầm phải củ khoai nóng, giả bộ bình tĩnh dựa vào ghế chờ anh vào.

Lục Hoài Chinh đứng thẳng người dậy rồi đi vào, dựa vào cạnh bàn, khoanh tay trước ngực khom người cúi đầu nhìn cô, phát hiện hai tai cô đỏ bừng, ánh mắt bất giác quét nhìn chiếc điện thoại mới bị cô ném đi, màn hình đã tối đen, quay đầu nhìn cô: “Mới gọi với ai vậy? Sao mặt đỏ thế?”

Vu Hảo mở mắt, tự giác lẩn tránh ánh mắt anh, “Nói chuyện với đàn chị, anh cũng biết đấy, là Triệu Đại Lâm.”

“Chị ấy nói gì,” Anh buông thông tay, chống lên mép bàn, vẫn cúi đầu nhìn cô, “Mà lại xấu hổ?”

“Không có gì hết, nói lung tung thôi.”

Lục Hoài Chinh mỉm cười, rồi ho một tiếng cố tỏ ra nghiêm túc, gõ vào mặt bàn: “Gọi điện cho đàn chị của em đi.”

Vu Hảo ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh: “Gọi làm gì?”

Hai tay Lục Hoài Chinh vẫn chống lên bàn, thuận tay nhặt lấy chiếc điện thoại được cô vứt một bên quơ quơ, đứng thẳng dậy: “Lúc còn ở Venezuela tôi từng học được kỹ năng trinh sát, có thể thông qua cuộc gọi lần này mà phân tích – tìm ra nội dung hội thoại trước đó của bọn em. Chuyện này rất phổ biến ở nước ngoài, chưa thấy bao giờ à?”

Vu Hảo ngơ ngác lắc đầu.

Lục Hoài Chinh đưa điện thoại tới, nhắn xuống: “Nào, gọi lại thử xem, để cho em mở mang chút ít.”

Vu Hảo nghĩ đến cuộc nói chuyện vừa rồi, não căng ra, “Không gọi.”

Thấy cô có vẻ căng thẳng, Lục Hoài Chinh quyết định không đùa cô nữa, cúi đầu đặt điện thoại xuống, lúc này mới bật cười, trong đôi mắt đen lóe xuất hiện thâm ý, “Có phải tôi nói gì em cũng sẽ tin không? Aiz? Không phải em học phát hiện nói dối à?”

“Tại sao anh lại nói dối...”

“Mà nói như thật?” Anh cười lơ đãng.

Lúc con người ta nói dối sẽ có vài chuyển động trong tiềm thức – đấy chính là phát hiện nói dối sơ cấp, lúc thẩm vấn nghi can đối mặt với người nói dối sơ cấp thì Vu Hảo thừa sức phát hiện, nhưng đối với người có tư chất tâm lý cao, cô cần phải kết hợp cùng máy đo nhịp tim đặc thù thì mới có thể phán đoán được, chỉ dựa vào một lần nói chuyện thì rất khó nhận ra được đối phương có đang nói dối hay không.

“Có điều tôi từng học với nhân viên tình báo của FBI cách làm thế nào để tránh phát hiện nói dối rồi, thế nên em không cần đưa đám như vậy đâu.”

“Vì sao lại học cái này?”

Anh nhún vai, không đáp.

Nhưng Vu Hảo phản ứng kịp, chắc là sợ sau này rơi vào tay của bọn khủng bố hoặc tổ chức khác, làm tiết lộ bí mật quân đội.

Cô lại nhớ đến cảnh lúc này Lục Hoài Chính nói chuyện với tân binh kia.

Đây chính là một công việc bình thường, không có gì đặc biệt gì cả.

Sau khi chuyển trường, cô không chỉ một lần tưởng tượng, Lục Hoài Chính trưởng thành sẽ có bộ dạng như thế nào? Có trở nên xấu xí hay không, liệu có thành một quý ông không, hay là nhà kinh doanh ưu tú có sự nghiệp thành công? Thậm chí còn nghĩ tới, anh không thích học như vậy, liệu sau này có khả năng không kiếm được nhiều tiền, không nuôi sống nổi mình, phải đi ăn xin ở dưới chân cầu, nếu như cô gặp phải thì có nên đưa tiền cho anh không?

Chỉ là chưa từng nghĩ rằng anh sẽ làm lính.

Sau đó lại cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, thật ra con người anh đâu có tệ đến thế, trước kia anh cũng không phải người tàn bạo gì, trái lại còn luôn nể nang nỗ lực huyết, không hay cãi nhau với người khác, đối với bạn bè thân thiết cho dù họ có khuyết điểm cũng không bao giờ trách cứ.

Cô sớm nên nghĩ tới mới đúng.

Mặc dù anh không đứng đắn, nhưng không bao giờ thoải hiệp trước mặt ai, cũng như lần huấn luyện quân sự đó, đàn ông nhiệt huyết như thế thì sao trở thành kẻ xấu được.

“Bình thường anh đều không sử dụng đặc quyền của quân nhân à?” Vu Hảo hỏi.

Lục Hoài Chính sững sốt, phản ứng lại, không cảm xúc đáp: “Không, lần nào đi công tác cũng dùng xe của lãnh đạo, tôi không thích bị người khác đối xử đặc biệt, chẳng khác gì chăm sóc bệnh nhân tâm thần cả.”

Nghe được lời này, Vu Hảo không khỏi buồn cười, bật cười thành tiếng, lúm đồng điệu thấp thoáng bên môi.

Lục Hoài Chính tựa vào bàn, hai tay đút trong túi, nghiêng đầu nhìn cô cười, ánh mắt sáng rực tựa sao băng như nhìn món đồ hiếm hoi, sau đó anh cúi đầu cười nhìn sang chỗ khác.

Hai người cùng nhếch môi, không chút che giấu.

Hàng dây leo ngoài cửa sổ quán lấy hàng rào tre, tựa như đóa hoa không tên nở rộ nơi chân tường, tươi đẹp lan tỏa trong bầu không khí hài hòa.

Yên lặng một thoáng, Lục Hoài Chính lại lần nữa gõ bàn.

“Gọi điện thoại cho đàn chị của em đi.”

Vu Hảo thôi cười, “Hả? Vẫn phải gọi?”

“Ba giờ có buổi họp, lãnh đạo bảo cô ấy tới, hai người đi với nhau.”

“Vậy là vừa rồi anh tìm chị ấy là có việc?”

“Nếu không thì?”

...

Vẫn là phòng họp lần trước, có điều lần này không có giáo sư Hàn mà đã đổi thành Triệu Đại Lâm, Vu Hảo ngồi tại chỗ, suýt nữa bị Triệu Đại Lâm vặn gãy tay.

Lục Hoài Chính mặc quân trang ngồi đối diện, nghiêm túc nghe lãnh đạo bố trí nhiệm vụ.

Triệu Đại Lâm xuống tay khá nặng, nhéo tay Vu Hảo đến mức đỏ ửng, Vu Hảo đau tới nỗi không ngừng hít hà, động tác có phần thái quá làm người đàn ông ngồi đối diện đưa mắt nhìn sang, nét mặt lạnh lùng, thần sắc nghiêm túc, tỏ ý Vu Hảo nên nghiêm túc đi.

Vu Hảo cắn răng quay đầu trừng mắt nhìn Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm hậm hực thu tay về, dùng khẩu ngữ bảo, đợi lát nữa nữa sẽ biết tay.

Lịch Hồng Văn lại không chú ý, quay đầu nói với Lục Hoài Chính, “Cậu với Tôn Khải dẫn đội, tập huấn ở biên giới trong một tháng, để Vu Hảo với bác sĩ Triệu đi cùng.”

Vu Hảo toan mở lời thì Lịch Hồng Văn đã nói tiếp: “Tôi đã nói với giáo sư Hàn rồi, bây giờ các cô lấy công việc ở đây làm chính, đợi tiểu Lưu trở lại, tôi sẽ cho các cô về.”

Thật ra Vu Hảo muốn hỏi là, đi tập huấn ở đâu.

Lục Hoài Chính nhìn cô, nói với Lịch Hồng Văn: “Một tháng thôi mà, hai cô ấy không cần đi.”

“Cậu im miệng cho tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu chuyện của cậu tân binh kia đâu đấy, trước kia có lần nào các cậu đi làm nhiệm vụ mà Tiểu Lưu không đi theo không?”

“Tôi có thể đi cùng.” Vu Hảo lập tức nói.

Triệu Đại Lâm miễn cưỡng giơ tay, “Tôi cũng có thể.”

“Ở đó điều kiện không dễ chịu, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh tình huống, hai cô tưởng là đi du lịch hả?” Lục Hoài Chính bình tĩnh nhìn Vu Hảo nói.

Triệu Đại Lâm cười, “Đội trưởng Lục này, vậy là cậu không có hiểu chúng tôi rồi, chúng tôi không phải cả ngày chỉ biết an nhàn ngồi trong phòng đọc tài liệu viết luận văn mãi, năm ngoái vì nghiên cứu một chuyên đề mà tôi với Vu Hảo đã tới vùng núi hẻo lánh suốt hai tháng, không có nước, ngay cả tắm cũng phải đi xa mấy dặm, thiếu chút nữa...”

Bị Vu Hảo nhéo tay, cô ấy mới phản ứng lại, chuyện này nói ra có phần không thích hợp, theo bản năng im miệng, chuyển lời nói, “... Bị té... xuống dưới... Dù gì thì không có khó khăn nào mà chúng tôi không chịu được cả.”

Lịch Hồng Văn nghe xong, yên tâm vui vẻ gật đầu, vỗ bàn: “Ngày mai lên đường!”

...

Lúc đến biên giới, khi chiếc máy bay sau cùng chở Vu Hảo, Triệu Đại Lâm cùng quân y Thiệu Phong đáp xuống, mấy người Lục Hoài Chính đã xếp hàng ngay ngắn đợi họ trên sân cỏ.

Xuống máy bay, Thiệu Phong xách vali đi bên cạnh Vu Hảo nói: “Vừa rồi nghe người hướng dẫn nói, lần này đội trưởng Lục lại có điểm chạm 0 mét tiêu chuẩn đấy.”

Triệu Đại Lâm hỏi: “Điểm chạm 0 mét là gì?”

Thiệu Phong giải thích cho họ: “Điểm chạm 0 mét tiêu chuẩn chính là chỉ lúc lính nhảy dù nhảy từ trên không xuống, lấy toàn bộ mặt đất làm mục tiêu, trước khi một họ nhảy dù thì sẽ có một điểm dừng chân cố định, điểm ấy được gọi là tâm bia, khi người lính nhảy xuống, nếu có thể chạm trúng tâm bia đó thì gọi là điểm chạm 0 mét.”

“Lợi hại lắm hả?” Triệu Đại Lâm nhướn mày.

“Lợi hại chứ, như thế sẽ có sai số mà, có khi chênh mười mấy mét hay mấy trăm mét, loại tốt là chênh chừng vài mét, người có điểm chạm tiêu chuẩn như thế tôi gặp không nhiều, đội trưởng Lục là một trong số đó.” Nói xong, Thiệu Phong nhìn sang Vu Hảo, cười híp mắt hỏi cô, “Bác sĩ Tiểu Vu này, nghe nói cô có quen biết với đội trưởng Lục hả?”

Vu Hảo mới đáp phải thì thấy trong hàng ngũ đằng trước có một người đàn ông tay kẹp mũ lính, dưới ánh nắng nhứt nhối híp mắt liếc nhìn về phía các cô bên này.

Thiệu Phong sợ hãi vội ngậm miệng lại, kéo Vu Hảo đi vào trong hàng ngũ.

Kéo được một nửa, lại phát hiện vẻ mặt của người đàn ông trông không đúng lắm, bỗng kịp thời phản ứng lại, lập tức buông tay ra, yên lặng đứng cuối hàng ngũ, hơn nữa còn rất lễ phép đứng cách xa Vu Hảo với “khoảng cách an toàn” 10 cm.

22. Chương 22: Nếu Còn Cảm Giác, Vậy Cậu Do Dự Cái Gì? Theo Đuổi Mau!

Editor: LuChan

Nếu còn cảm giác, vậy cậu do dự cái gì? Theo đuổi mau!

Vu Hảo xuống máy bay là lập tức không phân biệt được phương hướng, không hề biết mình đang ở đâu. Vừa rồi trên máy bay có nghe Thiệu Phong giới thiệu qua, nói đây là biên giới Tây Nam, mỗi năm bọn họ đều sẽ tạm thời được điều tới đây một tháng, bảo là tập huấn, mà cũng là đóng quân. Thật ra là lực lượng ưu tú, một năm bốn mùa họ không ở quân khu nhiều lắm, phần lớn thời gian đều được phái đi nhiều nơi trên thế giới, chỉ để lại ba đội xung kích luân phiên phòng thủ.

Lục Hoài Chinh đội mũ vào, dặn dò đơn giản mấy câu rồi để các binh lính xếp hàng lên xe tới trạm biên phòng, Vu Hảo và Triệu Đại Lâm đi xe cuối cùng.

Hàng ghế trước có bốn chỗ ngồi, Lục Hoài Chinh cùng Tôn Khải ngồi hai bên, hai chỗ bên cạnh trống không, những vị trí còn lại thì đã đầy, đều là các chiến sĩ ngồi chen chúc nhau.

Lục Hoài Chinh dựa vào ghế, nhìn Vu Hảo, hất cằm với chỗ bên cạnh, “Ngồi đi, phải đi đường núi, hai chị em em ngồi sau không chịu nổi đâu.”

Vu Hảo cảm ơn.

Lục Hoài Chinh ra vẻ trang nghiêm buông một câu không cần khách khí, rồi nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Tôn Khải thấy rõ mồn một, ngày đó bị Lục Hoài Chinh lấy xe đi, lêu lổng đến hơn nửa đêm mới thấy xe mình chậm rãi chạy vào quân khu, anh ta lập tức từ trên giường nhảy xuống đất, mặc đại bộ đồ ngủ rồi phi xuống ký túc xá chờ, lúc Lục Hoài Chinh rút chìa khóa xe đi vào, nghiêm hình ép cung hỏi một hồi thì mới biết là bỏ lại anh ta để đi tán gái.

Năm đó Tôn Khải cùng Lục Hoài Chinh tốt nghiệp trường quân đội, lại cùng nhau vào lữ đoàn nhảy dù, khi Lục Hoài Chinh được bổ nhiệm làm đội trưởng thì anh ta vẫn mới là tiểu đội trưởng, nhưng cả hai đã sớm chiều chung sống mấy năm trời, nếu nói là hiểu nhau, thì đúng là không ai hiểu rõ Lục Hoài Chinh hơn Tôn Khải.

Đừng nói là tán gái, Lục Hoài Chinh quanh năm chỉ giao du với cánh đàn ông đàn anh, Tôn Khải chưa từng thấy anh hẹn hò với cô gái nào cả. Có mấy lúc ăn uống tập thể, sẽ luôn có tân binh không sợ chết muốn thăm dò tình trường của Lục Hoài Chinh, nhưng dù có hết sức tra hỏi đến đâu thì anh cũng không tiết lộ nửa chữ, không phải là không có, mà chính là không chịu nói.

Nói ra quá mất mặt, nên dứt khoát không nói.

Kết quả đêm đó dưới ký túc xá, Lục Hoài Chinh không biết bị ai kích thích, lần đầu tiên nhắc tới Vu Hảo với anh ta.

Tôn Khải rất ngạc nhiên, “Là bác sĩ Tiểu Vu của chúng ta đấy ư?”

Lục Hoài Chinh khoanh tay tựa vào tường, dù xấu hổ cũng không châm điều thuốc hóa giải, cậu được cậu chẳng tâm sự với anh. Tôn Khải nghe xong thì sững sốt, không ngờ anh cũng có một khía cạnh vui tươi như thế, nếu nghĩ kỹ thì đúng là Lục Hoài Chinh rất giống ánh mặt trời, nhưng cậu thiếu niên từng không buồn không lo năm đó đã bị thời gian mài dũa nên một người đàn ông vững chắc bền bỉ.

“Vậy bây giờ cậu tính sao hả người anh em?” Tôn Khải tò mò hỏi.

Thật ra hồi đầu Lục Hoài Chinh đầu nghĩ nhiều như thế, hôm đó gặp lại ở tiệc cưới, trong lòng anh đã có chuẩn bị rồi, bởi vì lúc Lâm Sướng tìm bạn gái, hơn nữa còn giới thiệu Tống Tiểu Đào với đám anh em kia, trong lúc vô tình anh có nghe Tống Tiểu Đào nhắc tới tên Vu Hảo.

Ban đầu anh chỉ cho là trùng tên nên cũng không để ý nhiều, tuy nhiên khi nghe cái tên đó được nhắc đến nhiều lần, anh lại không nhịn được mà tò mò, cuối cùng quyết định xác nhận lại một chút. Nhân buổi tối trước ngày Tống Tiểu Đào đi làm anh đã cố ý lại nhà Lâm Sướng chơi game cả đêm, ngày hôm sau còn thuận miệng nói muốn đưa Tống Tiểu Đào đến viện nghiên cứu.

Kỳ thực còn chưa tới cổng viện nghiên cứu thì anh đã chắc chắn người đó là cô rồi, trên đường đi thuận miệng hỏi Tống Tiểu Đào vài câu, Tống Tiểu Đào còn đưa ảnh cho anh xem.

Dáng vẻ vẫn không thay đổi, vẫn là cô gái nhỏ mi thanh mục tú lạnh lùng của năm xưa.

Không biết lúc đấy trong lòng lấy sức lực từ đâu nữa, cảm thấy cô gái này quá không có lương tâm. Năm đó anh cung cúc tận tụy chẳng sợ chết vì cô là thế, ấy vậy mà chuyện lớn như chuyển trường cô lại chẳng thông báo với anh một tiếng, nói đi là đi ngay.

Có điều cũng không ngờ cô không thi vào Thanh Hoa, mà lại vào khoa Tâm lý học ở Bắc Đại.

Ngày tổ chức tiệc cưới anh biết là cô sẽ đến, lúc đưa tay ra đỡ cô cũng chỉ là bản năng mà thôi, tuy khi rút tay về dút trong túi quần, ngoài mặt chẳng có biểu cảm gì to tát, song trong lòng đã sớm hối hận ngàn lần, đúng là đồ chân chó! Kiếp nô bộc!

Về sau thấy cô thất thần suốt cả buổi tối, trong lòng anh lại có phần thoải mái, cố gắng không để ý đến cô nữa..

Nhưng tới khi về lại quân doanh, anh lại cảm thấy bản thân đúng xấu, chuyện đã qua lâu vậy rồi, nho chín cũng thành nho khô, cũng coi như nước sông Hoàng Hà sắp chảy cạn đến nơi, việc gì cần phải so đo với cô nữa?

Hơn nữa, lúc trước không tên không phận lại còn bị mày chọc ghẹo chằm mút, chuyển trường không nói cho mày biết cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lòng lại có một tiếng nói khác vang lên, chút chọc ghẹo chằm mút kia thì có coi là gì.

Trên đỉnh đầu lại có một người cầm búa lớn nhảy ra – dùng sức gõ bốp bốp xuống đầu anh, rồi chống nạnh nói: “Mày hôn tai người ta còn gì nữa! Có người theo đuổi con gái như mày hả!? Ông nội mày nói biết bao nhiêu lần hả, phải biết trả giá, không được nói năng tùy tiện!”

Cho nên khi gặp nhau ở quân khu, anh lại không kiềm chế được mà trêu cô, nói chuyện đả thương cô, rồi phát hiện ra quả nhiên cô vẫn như trước – nhìn thì lạnh lùng nhưng thực chất lại ngây ngô ngốc nghếch.

Anh thẳng thắn thừa nhận, tám năm qua trái tim anh như mặt nước phẳng lặng, không động lòng với bất kỳ một ai, cũng thừa nhận bản thân còn cảm giác với Vu Hảo. Thời gian là thứ rất đáng sợ, dù đã từng trải qua những cơn đau đến tê tâm liệt phổi, dù cánh cửa lòng có chẳng chặt biết bao vết sẹo, thì rồi cuối cùng cũng dần yên ổn dưới ánh đèn.

Tôn Khải vỗ gáy, “Nếu còn cảm giác, vậy cậu do dự cái gì? Theo đuổi mau!”

Anh lắc đầu bất đắc dĩ cười.

Cảm giác này chẳng khác gì cánh hoa bồ công anh bay đầy cõi lòng, lúc không có gió thì rất yên bình, song chỉ cần chút gợn sóng lẫn tẩn, những cánh hoa kia sẽ khê khằng tung bay bồng bềnh khắp lồng ngực, khiến trái tim này ngứa ngáy, có điều lại không tìm lại được cảm giác mãnh liệt của năm xưa.

Hơn nữa, tuy anh từng nói với những người lính dưới trướng mình rằng, thật ra đây chỉ là một công việc bình thường, nhưng mỗi lần làm xong nhiệm vụ quay về, chính anh cũng biết nó không hề bình thường chút nào, trước kia không có cô, anh còn chuẩn bị tâm lý có thể hy sinh bất cứ lúc nào nơi đâu.

Đợt bay tuần tra lần trước, anh còn giằng co với đối phương trên không trung hơn hai tiếng đồng hồ, khi đấy anh còn cảm thấy may mắn vì ban đầu hai người họ không đến với nhau, nếu không hẳn cô sẽ đau lòng lắm.

Anh nghĩ, những thứ này cũng cần có thời gian.

Đợi khi hai người Vu Hảo ngồi xuống, Tôn Khải dùng khủy tay chọc Lục Hoài Chinh nói, đưa ra đề nghị khá hiểu lòng người: “Hay là để anh đổi chỗ với bác sĩ Tiểu Vu?”

Lục Hoài Chinh không mở mắt, “Không cần.”

Tôn Khải biết tổng, con người Lục Hoài Chinh khá bảo thủ cố chấp, bình thường ai nói cười chọc ghẹo với anh cũng đều được, nhưng đến khi đi công tác thì anh lại trở nên nói năng thận trọng, già dặn chín chắn. Chứ đừng nói gì đến việc bảo anh theo đuổi con gái ngay trước mặt những người lính dưới trướng mình, đoán chừng mắt không biết để đâu.

Tôn Khải lắc đầu, cũng không cố chấp nữa.

Bên này, Vu Hảo mới vừa ngồi xuống, Triệu Đại Lâm liền dùng khuỷu tay huých lấy Vu Hảo, nhìn cô với Lục Hoài Chinh, nháy mắt nói: “Quan tâm em thật đấy nhỉ.”

Vu Hảo không đổi sắc mặt, đáp: “Anh ấy vẫn luôn đối xử tốt với các đồng chí nữ.”

Triệu Đại Lâm xen vào một câu, “Rốt cuộc em nghĩ gì thế? Sao hôm qua lại nói muốn kết hôn?”

Vu Hảo cúi đầu, nhớ lại hôm về nhà cũ.

Người nhà ông Vu rất đông, bao gồm cả Vu Quốc Dương thì tổng cộng có sáu người con, Vu Quốc Dương là người nhỏ tuổi nhất, trên có bốn người chị, một người anh.

Lúc còn trẻ bà nội là cán bộ đảng, nghỉ hưu rồi cũng không chịu làm bà già cô quạnh, yêu cầu chủ nhật cuối cùng mỗi tháng là tất cả mọi người phải về nhà cũ ăn cơm.

Năm xưa Phùng Ngạn Chi không được phép bước chân vào nhà cũ, cho đến khi Vu Hảo thi đậu đại học, bà nội bỗng nhiên mở miệng, cho phép Phùng Ngạn Chi về nhà cũ ăn cơm.

Bữa cơm gia đình ngày đó, ông Vu có cuộc họp trong cơ quan nên không đến, dì cả của Vu Hảo trước giờ nói nhiều, cộng thêm con gái mình mới ly hôn một thời gian giờ lại được gả cho ông chủ của một công ty niêm yết, lập tức có cảm giác bay lên cành cao biến thành phượng hoàng đầy ưu tú, không quá ba câu lại vòng đến đề tài làm thế nào để chọn con rể. Vừa nghe nói Vu Hảo không có bạn trai là liền quở trách Phùng Ngạn Chi mấy câu, bảo tuổi lớn như vậy sao cô còn không lo lắng, lớn hơn nữa rồi không có ai để ý đâu đấy, chẳng lẽ muốn con gái lão Vu nhà chúng ta trở thành người gái ế lớn tuổi trong miệng các bà các cô ngoài đường hả? Như thế sẽ thành bà cô già mất, dù điều kiện có tốt đến mấy, nhưng lớn tuổi rồi thì cũng trở nên công cốc.

Mặc dù bình thường Phùng Ngạn Chi cũng thúc giục Vu Hảo, nhưng bà tuyệt đối không cho phép người khác nói con mình như vậy, lập tức châm biếm một câu, “Không cần gấp, kết hôn rồi cũng ly hôn, vẫn nên mở to mắt từ từ tìm đối tượng tốt còn hơn.”

Dì cả lập tức sa sầm mặt mày.

Cơm nước xong xuôi, bà nội gọi Phùng Ngạn Chi vào phòng ngủ giáo huấn một trận, cửa phòng ngủ không đóng mà chỉ khép hờ, từng câu từng chữ hùng hồn của bà vang vọng truyền đến tai thành viên trong nhà, “Vừa rồi cô nói cái gì đấy hả? Cô đừng tưởng được gả vào nhà này ít năm là muốn lên mặt, dòng họ Vu này còn không có người con dâu nào như cô hết. Dày vò cả nửa đời thế mà vẫn không sinh cho tôi được đứa cháu trai, sinh được đứa cháu gái vừa nát lại vừa dằn độn, từ nhỏ đã không biết lấy lòng người lớn, cũng không biết cách để người ta thích mình, giờ không kết hôn lại còn cãi lý? Con bé mà không kết hôn thì đời này cô đừng hòng mơ tưởng được vào gia phả nhà họ Vu.”

Bà nội cố ý không khóa cửa, ngay trước mặt họ hàng thân thích mà ra oai phủ đầu với mẹ con Phùng Ngạn Chi không chừa mặt mũi, sau đó trên đường trở về, hai mẹ con không nói một lời.

Lúc sắp xuống xe, Vu Hảo hỏi một câu, “Mẹ, có phải mẹ muốn vào gia phả không?”

Phùng Ngạn Chi nói, không phải vấn đề gì to tát, đời người vốn vô danh, cuộc sống chính là bằng chứng.

Từ sau hôm đó, Phùng Ngạn Chi không nhắc đến chuyện kết hôn với Vu Hảo nữa, cũng thôi nhờ ông Vương điều tra giúp, bỏ đi vậy, con gái vui vẻ là được rồi.

Lúc xuống xe còn dặn Vu Hảo không nên nói chuyện này với Vu Quốc Dương, sợ lại có màn gió tanh mưa máu.

Nhưng ngày hôm sau, Vu Hảo lại nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện kết hôn.

Cô quay qua hỏi ngược lại Triệu Đại Lâm, “Chị nói xem tại sao người ta lại phải kết hôn?”

“Vì để sinh đời sau?” Triệu Đại Lâm nhìn cô nói, “Mà trước hết em nói xem tại sao lại muốn kết hôn đi đã.”

Vu Hảo lắc đầu, “Chẳng qua em cảm thấy, nếu đã đến tuổi mà nhất định phải kết hôn, vậy thì anh ấy là người duy nhất mà em không ghét.”

“Tiểu thư ơi, quá hấp tấp rồi.”

Tuy nói như vậy, nhưng Triệu Đại Lâm lại rất hiểu. Cô biết tính Vu Hảo lạnh lùng, rất không ưa động chạm tay chân với phái nam xa lạ, có lúc còn ghét đến mức nôn mửa kia mà, nên nhiều năm qua bên cạnh cô chẳng có lấy một người bạn là nam, lúc nào cũng mang theo đèn pin chích điện để phòng yêu râu xanh, nếu chàng trai nào theo đuổi cô có hành vi thái quá thì sẽ lập tức chích điện ngay.

Bị mấy lần như thế, dần dà trong viện cũng không có ai dám theo đuổi cô nữa.

“Em lại không thấy hấp tấp chút nào.” Vu Hảo thành thực đáp, “Lúc anh ấy chạm vào em, em không hề thấy ghét, hơn nữa còn có cảm giác tim đập rất nhanh, hô hấp khó khăn. Em cũng không biết hình dung thế nào nữa.”

Triệu Đại Lâm dựa sát vào, “Cậu ta chạm đến em rồi!?” Giọng có phần hơi lớn, làm Lục Hoài Chinh đang nghỉ ngơi bên kia cũng mở hờ mắt nhìn sang bên này.

Triệu Đại Lâm chep miệng, hạ âm lượng xuống: “Hai đứa em phát triển đến bước ấy rồi à?”

Chờ Lục Hoài Chinh thu ánh mắt về, Vu Hảo đỏ mặt lặng lẽ nói bên tai Triệu Đại Lâm: “Không có, đó là chuyện lúc trước rồi.”

...

Thời gian đến trạm biên phòng cũng xấp xỉ bốn giờ đi đường.

Lúc chạy được nửa đường, Triệu Đại Lâm bị say xe vì đường núi quanh co, lấy túi nilon trên xe nôn liên tục, Lục Hoài Chinh bảo tài xế dừng xe, nghỉ ngơi tại chỗ nửa giờ.

Xe vừa dừng lại, Triệu Đại Lâm liền cầm túi lao nhanh xuống xe, đứng ven đường nôn tới nỗi hai mắt nổ đom đóm.

Vu Hảo vội đem khăn giấy xuống xe.

Lục Hoài Chinh cũng cầm hai chai nước xuống.

Mặt trời rất gắt, bốn phía được bao trùm trong một màu xanh biếc, gió thổi cây lá kêu xào xạc, đương giữa ban trưa nên ánh nắng khá nhức nhối.

Lục Hoài Chinh nheo mắt đi sang, Triệu Đại Lâm vừa nôn xong, đứng lên lấy khăn giấy của Vu Hảo thì đúng lúc anh đưa một chai nước tới, định đùa vài câu như ‘không phải nói quen chịu khổ rồi sao’, song lại thấy không thích hợp nên thôi, chỉ hỏi, “Bình thường rồi chứ?”

Sắc mặt Triệu Đại Lâm tái nhợt, lau miệng, gật đầu ý nói vẫn chịu đựng được.

Lục Hoài Chinh mở chai nước khác rồi đưa cho Vu Hảo, cúi đầu nhìn cô với ánh mắt dịu dàng: “Còn em?”

Đã lúc này rồi mà Triệu Đại Lâm vẫn không quên nhiều chuyện, bàn tay lau miệng khựng lại, ánh mắt nhanh như chớp quan sát qua lại giữa hai người họ.

“Em vẫn bình thường.” Vu Hảo nhận lấy chai nước nói.

Lục Hoài Chinh gạt đầu, hai tay đút vào túi, cười nhìn chỗ khác, bảo: “Kiên trì thêm chút, còn hai giờ nữa thôi.”

Vu Hảo nghe thế, đáp được.

Triệu Đại Lâm cảm thấy càng nhìn càng thấy hai người này thật xứng đôi, không cần nói gì hết, chỉ cần đứng sòng vai thế thôi là cũng có thể cảm nhận được bầu không khí khiến người khác mặt đỏ tim đập rồi, ánh mắt vừa chạm nhau là lập tức lửa tóe khắp nơi, thật là..

Có lẽ đàn ông quân nhân luôn mang đến cảm giác an toàn, nhưng loại cảm giác này lại cực kỳ mãnh liệt trên người Lục Hoài Chinh, cộng thêm dáng người Vu Hảo gầy nhỏ yếu đuối, vô cùng tương phản, song lại cực kỳ hài hòa.

Lúc lên xe, Triệu Đại Lâm ngồi thẳng vào chỗ của Lục Hoài Chinh, câu được câu chăng trò chuyện cùng Tôn Khải.

Đợi tới khi Lục Hoài Chinh cùng Vu Hảo lên xe, cô nàng không chịu trả lại chỗ, “Hai người cứ ngồi đó đi, tôi nói chuyện với đội trưởng Tôn một lát.”

Tôn Khải gạt đầu phụ họa: “Đúng đúng, Hoài Chinh cậu ngồi đó với bác sĩ Tiểu Vu đi.”

“...”

“...”

Lục Hoài Chinh cho Vu Hảo ngồi phía trong, còn mình cưỡi mũ xuống ngồi cạnh cô, nói: “Sức khỏe của em có vẻ tốt hơn trước nhỉ.”

Vu Hảo lắc đầu, “Thật ra vẫn thế thôi, chạy 800m xong vẫn chóng mặt đau đầu.”

Lục Hoài Chinh khoanh tay dựa vào ghế cười cô: “Quanh năm dán mắt vào máy tính mà không chịu rèn luyện, em không chóng mặt thì ai chóng mặt đây.”

“Em có luyện tập mà.” Vu Hảo nhấn mạnh.

Anh nhướn mày, liếc mắt: “Luyện tập cái gì?”

Vu Hảo vô tội nhìn anh nói: “Tập yoga, em có cả cơ bụng nhé.”

Lục Hoài Chinh nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, chợt cảm thấy cổ họng khô khốc, yết hầu khê khàng lên xuống trong vô thức.

23. Chương 23: Hàm Ến Cổ Hổ, Bay Mà Ăn Thịt, Thực Là Tướng Vạn Lý Phong Hầu

Hai giây sau.

Có lẽ chính Lục Hoài Chinh cũng thấy thất thố, thế là cúi đầu giả vờ ho khan, dời mắt nhìn đi chỗ khác, đáp lại qua loa: “Thế à? Lợi hại thật.”

Vu Hảo không phát hiện ra, còn trịnh trọng gạt đầu, “Đúng vậy.”

Khóe miệng Lục Hoài Chinh nhếch lên, quyết định không tán gẫu với cô nữa: “Em ngủ một lát đi, nửa chặng đường sau còn dốc hơn đây.”

Vu Hảo còn muốn trò chuyện với anh thêm chút nữa, song thấy anh có vẻ lạnh nhạt nên cũng không dám mở miệng, nghe lời đáp vâng rồi nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

“Nếu bản thân không thoải mái thì cứ nói, đừng gượng ép.” Anh dặn dò trước khi khép mắt lại.

Vu Hảo đáp lời.

Ánh nắng chan hòa phiếm đỏ chiếu rọi ngoài cửa kính, cả chiếc xe buýt được luồng sáng ấm áp bao trùm, làm con người ta mệt mỏi rã rời, chỉ trong chốc lát cô gái bên cạnh đã thiếp ngủ.

Suốt cả quãng đường Lục Hoài Chinh không hề ngủ, đây là những lúc anh và Tôn Khải phải đảm bảo an toàn cho mọi người trên xe, còn cảnh giác hơn so với lúc bình thường. Mà giờ đây bên cạnh lại có một người như vậy, trái tim anh cứ nơm nớp lo sợ, chỉ khép hờ dưỡng thần rồi chốc chốc lại mở mắt nhìn sang Vu Hảo.

Xe đang chạy dọc theo đường núi ngoằn ngoèo đi lên, một bên là núi sạt sắc xanh nguy nga cao vút, một bên là thê núi nhọn hoắt như được gọt giũa. Đường núi nhỏ hẹp gập ghềnh hiểm trở, vẫn là đường đất đá loang lổ, mà quanh năm trong rừng lúc nào cũng ẩm ướt nên mặt đường toàn là bùn lầy, lúc bánh xe chạy ngang qua, rung lắc dữ dội.

Người lái xe là tài xế trong quân đội, lái khá nhanh, dù đã giữ côn ổn định nhưng vẫn không chịu nổi đoạn đường vừa cao vừa dốc này.

Lục Hoài Chinh cúi đầu nhìn Vu Hảo đang gật gù, bèn đi tới vỗ vai tài xế thấp giọng nói: “Không cần chạy nhanh thế đâu, không vội.”

Tài xế đáp được.

Lục Hoài Chinh gác tay lên ghế lái, mới vừa cúi người nói xong thì xe đã chạy tới đỉnh núi, phong cảnh trước mặt trở nên sáng rực quang đãng. Dưới ánh nắng trắng xóa, xe chạy thẳng lên mặt đường ổn định, có thể mơ hồ trông thấy dâyăng-ten của trạm ra-đa biên phòng trước mặt.

Tài xế hỏi: “Đội trưởng Lục, sắp tới trạm ra đa rồi, có cần đi xuống chào hỏi không?”

Lục Hoài Chinh suy nghĩ một chốc, đội xe chạy thêm mấy chục mét nữa rồi mới híp mắt nói: “Bây giờ cậu đạp phanh đi, cho xe dừng từ từ, tôi với Tôn Khải xuống chào hỏi trước, đừng có đánh thức nhóm bác sĩ Vu.”

Tài xế làm theo, bằng ba phần sức lực, anh ta dè dặt giảm phanh như giẫm vào vải bông.

Chờ xe dừng hẳn, Lục Hoài Chinh xoay người gọi Tôn Khải rồi cầm mũ lên chuẩn bị xuống xe, lại thấy ở chỗ Vu Hảo không có rèm cửa, lúc trước có núi ngăn nên không có ánh nắng, giờ đây chạy trên đường quang, cả người Vu Hảo như tắm dưới ánh mặt trời, gương mặt đỏ bừng.

Lục Hoài Chinh không chút lưu tình đưa tay kéo rèm cửa sổ đang che cho binh lính đằng sau tới, che kín lại cho Vu Hảo, không để ánh nắng nào lọt qua.

Hàng sau đột nhiên bị nắng rọi vào chói mắt, người lính đó mù mờ tỉnh dậy, mặt đầy hoang mang.

Đúng lúc này Vu Hảo tỉnh lại, thấy anh đội mũ thì ngay lập tức ngồi thẳng dậy, dụi mắt hỏi: “Đến rồi hả?”

Tôn Khải đi xuống trước, Lục Hoài Chinh ngẩng đầu khóa quai mũ làm lộ đường cong lưng loát ở cổ, anh nói: “Chưa tới, em ngủ thêm một lát đi, đến rồi tôi sẽ gọi em.”

Nói xong liền xuống xe.

Vu Hảo kéo rèm ra nhìn.

Anh và Tôn Khải đi đến trạm ra đa, còn chưa vào cổng thì đã có người ra đón chào, bọn họ đứng trước cửa trò chuyện đôi câu, chưa được bao lâu thì có người lính già đi ra, không biết nói gì mà Lục Hoài Chinh với Tôn Khải nhìn nhau cười rồi đi vào.

Vu Hảo nhìn đến thất thần, không biết từ lúc nào có một cái đầu xuất hiện, Triệu Đại Lâm đặc ý nhìn cô, “Nhìn lên? Không nhận ra em còn thích như thế đấy.”

Vu Hảo không buồn để ý, buông rèm cửa xuống dựa vào ghế giả vờ ngủ.

Triệu Đại Lâm lại cười, “Aiz, chị nghe ngóng giúp em được chút đây, mấy năm nay Lục Hoài Chinh chưa từng có bạn gái, hơn nữa, thời gian trước lãnh đạo của cậu ta có giới thiệu con gái của bộ trưởng cho, nhưng lại bị từ chối thẳng.”

Vu Hảo vẫn nhắm mắt, “Em biết.”

Triệu Đại Lâm kêu lên, “Xem ra tốc độ phát triển của hai người các em nhanh hơn chị tưởng đấy, chị còn nói với đội trưởng Tôn hai đứa đúng là im lìm, đoán chừng nửa năm chắc cũng chưa có gì.” Nói xong lại thở dài. “Mà bọn họ cũng chẳng dễ dàng gì, chị nghe đội trưởng Tôn nói, Lục Hoài Chinh là được trưởng tham mưu Lịch kia tuyển thẳng vào, lúc ở trường quân đội có quen biết, rất kỳ vọng và cũng rất nghiêm khắc với cậu ta, lúc huấn luyện người khác đều bắt chạy mười vòng hay hai mươi vòng, còn cậu ta lại những năm mười vòng. Hơn nữa lúc mới đến Lục Hoài Chinh còn là tên cứng đầu, rất khó trị, lại dễ nổi cáu, ngày nào cũng đối nghịch với sĩ quan huấn luyện, làm việc gì cũng thích tiên phong. Sau đấy trong một lần thi hành nhiệm vụ thì xảy ra chuyện, phải điều trị tâm lý một thời gian, từ đó về sau tính cách mới trầm đi hẳn.”

“Là chuyện gì?”

Triệu Đại Lâm lắc đầu, “Đội trưởng Tôn nói có liên quan đến quân đội. Là chuyện cơ mật, không thể tiết lộ.”

Nói đến đây, Triệu Đại Lâm thấy Lục Hoài Chinh với Tôn Khải ra khỏi trạm ra đa, “Thôi nói sau, cho đội trưởng Lục nhà em một vị trí đi ha.”

Vu Hảo nghe được hai chữ “nhà em” mà lòng chột động.

Đến bát tự còn chưa có xem đây.

Lục Hoài Chinh và Tôn Khải nhảy lên xe, dặn dò tài xế xong thì đưa một bịch bánh bích quy cho Vu Hảo và Triệu Đại Lâm, Vu Hảo nhận lấy, Lục Hoài Chinh cúi mũi ra ngồi xuống cạnh cô, “Đồng chí ở trạm ra đa biết trong đội chúng ta có đồng chí nữ nên cố ý đưa đấy. Ăn ít lát dạ trước đi, sẽ tới nơi ngay thôi.”

“Cám ơn anh.”

Từ lúc lên xe tới bây giờ, không biết Vu Hảo đã nói bao nhiêu tiếng cảm ơn, nhường chỗ cảm ơn, lấy chai nước cảm ơn, rồi người khác cho bánh bích quy cũng cảm ơn.

Chờ Vu Hảo ăn xong, Lục Hoài Chinh tiện tay lấy bọc giấy ném vào trong thùng rác, hời hợt nói: “Sau này không cần phải khách khí với tôi như thế nữa.”

Vu Hảo nhìn qua.

Lục Hoài Chinh lấy chai nước uống ừng ực, lại bổ sung thêm một câu, “Về tình về lý, tôi chăm sóc em là phải.”

“Được.” Cô cười, nói từ tận đáy lòng: “Bây giờ anh chín chắn hơn trước kia nhiều rồi đấy.”

Lục Hoài Chinh cúi đầu cười cười.

Lúc này đã gần năm giờ, mặt trời xuống núi, trong luồng sáng sắc sỡ, Vu Hảo nhìn gò má góc cạnh của anh, rất rõ nét nhưng lại có phần xa lạ.

Trước kia có một thầy bói nói anh có tướng mạo hàm én cổ hổ*, nếu là thời cổ đại thì chính là quý tướng của bậc vương hầu tướng quân. Sau đó Vu Hảo thấy một câu trong “Ban Siêu Truyện” như thế này: “Hàm én cổ hổ, bay mà ăn thịt, thực là tướng vạn lý phong hầu.” Cô không nhận được nghĩ ngay tới anh.

(*Cụm từ hình những bậc đế vương hay võ tướng có hình thể oai vệ, ai nhìn cũng phải kính nể.)

Còn hỏi anh, có phải kiếp trước anh chính là đại tướng quân chinh chiến sa trường hay không.

Thiếu niên lúc ấy nói, không không không, kiếp trước nhất định tôi là một vương gia chơi bởi lâu lẳng, còn cậu chính là tiểu nha hoàn trong phủ của tôi.

Nghĩ tới đây, Vu Hảo lại bật cười, chợt ngừng đầu hỏi anh: “Có nhớ lúc trước thầy bói nói gì không?”

Anh không nhớ rõ lắm thầy bói kia nói gì, nhưng anh vẫn nhớ hôm đó mình dẫn cô đến tiệm sách mua sách, kết quả không biết trong đầu tiểu nha đầu này chứa gì mà tay không ra khỏi cửa, ví tiền cũng không đem, lúc đó còn chưa có Alipay, cuối cùng là do anh trả, mà thật ra thì dù cô có mang theo tiền thì anh cũng sẽ không để cô trả.

Lúc về tới trường cô nàng này khăng khăng đòi trả lại tiền cho anh, nhưng anh không chịu nhận, hai người còn ồn ào một hồi, cuối cùng vẫn là anh mặt dày đi xin lỗi, đây đưa giỏ trò đùa cô: “Tiền thì thôi đi, miễn là cậu cho tôi hôn một cái.” Lập tức Vu Hảo sầm mặt, mấy ngày sau đó chẳng thèm để ý tới anh.

Bây giờ nghĩ lại, hồi đó quả thật hồ đồ, cái gì cũng dám nói ra hết.

Vu Hảo bất thành linh nói ra câu này khiến anh nghĩ không ra, nghi ngờ quay qua hỏi: “Sao cơ?”

Còn chưa nói xong, chiếc xe bỗng thắng gấp dừng lại, người trong xe ngã dúi về phía trước, Lục Hoài Chính đưa tay cản Vu Hảo lại, cánh tay dài giữ cô ngồi vững trên ghế.

Một giây sau đó, anh và Tôn Khải nhìn nhau.

Tài xế quay đầu lại, nhìn Lục Hoài Chính: “Hình như bị nổ lốp rồi.”

Lục Hoài Chính nói, “Để tôi xuống xem.”

Nhưng vừa mới vừa đứng lên thì,

“Ầm!”

Phía trước phát ra tiếng động cực lớn, chỉ trong thoáng chốc, nước bùn văng tung tóe nơi, cây cối bốn phía điên cuồng rung chuyển!

Ngay sau đó cả chiếc xe lắc lư điên cuồng, như muốn vỡ tung trong ánh sáng mờ ảo.

Lục Hoài Chính vội xoay người nhào qua ôm Vu Hảo vào lòng, một tay chống lên ghế ngồi, gấp lưng chắn trước mặt Vu Hảo, cánh tay khác thì để trên đầu cô.

Vu Hảo còn chưa kịp nhận ra là đã có chuyện gì, chỉ thấy trước mắt tối sầm đi, có người nhào về phía mình, theo bản năng nhắm mắt lại, đến khi mở hé mắt thì cảm nhận được xúc cảm rõ ràng, ngực Lục Hoài Chính đè trước mặt cô, mấy chiếc cúc ở cổ áo rần rỉ được anh cởi ra lúc xuống xe ban nãy, làm cô gần như cảm nhận được thân nhiệt từ lồng ngực anh.

Trên đỉnh đầu vang lên câu ra lệnh đầy khí phách của anh, lồng ngực rung lên.

“Tất cả mọi người ngồi tại chỗ chờ lệnh, tôi với Tôn Khải đi xuống trước.”

Nói xong, Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hảo, thấy vẻ mặt đầy lo lắng và mờ mịt của cô, anh bèn mỉm cười, tay đặt lên gáy cô, “Không sao đâu, đừng lo lắng.”

Rồi anh và Tôn Khải cùng nhìn nhau, hai người một trước một sau xuống xe.

Chân mới vừa chạm xuống đất, dưới xe chợt ló ra một bàn tay được tô vẽ đầy màu sắc chụp lấy mắt cá chân Lục Hoài Chính. Lục Hoài Chính phản ứng cực nhanh, nhón chân nghiêng người, trở chân trực tiếp lôi lấy người ở dưới gầm xe ra. Gió thổi cực mạnh, người kia thân thủ nhanh nhẹn, ắt là được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong nháy mắt bật nhảy từ dưới đất lên.

Lúc này, sau lưng lại xuất hiện thêm ba người, trên người đều mặc bộ đồ cổ nguyệt trang như nhau, vây quanh Lục Hoài Chính cùng Tôn Khải.

Vu Hảo vén rèm cửa sổ lên nhìn.

Lục Hoài Chính cùng Tôn Khải dựa lưng vào nhau, mắt anh nhìn chăm chú bốn người kia, trên mặt họ đều tô vẽ lắm thứ màu, không nhận ra ai là ai.

Tôn Khải hỏi: “Người nào, nhìn ra được không?”

Một lúc sau, Lục Hoài Chỉnh không nhanh không chậm nói, “Người mình, hẳn là của lão Đường.”

Tôn Khải a lên, “Mẹ kiếp, lão Đường này đúng là năm sau rảnh hơn năm trước, nghi thức hoan nghênh cũng vô vị dần.”

Lục Hoài Chỉnh vỗ vai anh ta, “Giao cho anh đấy, em đi xem lớp xe cái đã.”

Tôn Khải lại tiếp tục chửi “mẹ kiếp”, lúc này mà cậu còn để ý tới lớp xe à.

Bốn người đối diện có chút bối rối, đã bị nhận ra rồi sao? Có còn phải đánh nhau nữa không?

Có người cuống cuống, lên tiếng gọi anh lại: “Đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chỉnh quay đầu, cười: “Các cậu là chỉ đạo viên?”

Bốn người trở mắt nhìn nhau, cuối cùng bật cười, người ở giữa cởi lớp cổ trên người xuống, để lộ chiếc áo sơ mi quân đội, cười ha hả gãi gáy, “Quả nhiên, cái gì cũng không gạt được anh.”

Lục Hoài Chỉnh cười cười, “Lớp xe không phải là do các cậu làm hỏng đúng không?”

Chung Lỗi vội vàng nói: “Đúng thế, kế hoạch ban đầu là chờ xe bọn anh đến trấn trên mới hành động, ai biết ở chỗ này lại bị nổ lốp xe chứ, nửa ngày không động, bọn tôi không nhẫn nại được, sợ các anh xuống xe đi bộ nên lúc này mới tạm đổi kế hoạch, chuyển sang dùng đạn khói tấn công bất ngờ ——”

“Các cậu mai phục ở đây làm gì? Ban ngày không cần luyện tập sao?” Lục Hoài Chỉnh nhướn mày.

Chung Lỗi cười xấu hổ: “Còn không phải do nghe nói năm nay là anh và đội trưởng Tôn tới à, các anh em đều muốn gặp bọn anh, đây chẳng phải là hoan nghênh các anh trước lúc phân tiểu đội sao, hướng dẫn Đường đang chờ các anh ở cổng đấy, anh ấy nói nhất định bọn tôi sẽ bị nhận ra trong vòng ba giây...”

Ánh mắt Tôn Khải quét sang, nói: “Được, hai người đó là người mới? Trước kia chưa gặp bao giờ.”

Chung Lỗi quay đầu nói: “Đúng thế, mới vào cuối năm ngoái, ngưỡng mộ anh với đội trưởng Lục đã lâu, nếu không cũng đã không đi cùng bọn tôi rồi...”

Lục Hoài Chỉnh đi xem lốp xe, Tôn Khải khoát tay, làm bộ khoa trương muốn vỗ vai: “Bọt nịnh nọt đi, nhìn xem các cậu làm chuyện gì kia, trong xe còn có hai bác sĩ nữ, thiếu chút nữa bị các cậu hù chết.”

“Bác sĩ Tiểu Lưu à? Cô ấy thô kệch vậy, còn sợ cái gì?”

Tôn Khải nhìn Lục Hoài Chỉnh, anh đã đi ra phía sau xe, đầu tiên là dùng chân đạp đạp, bánh xe không bị móp, sau đó kéo quần ngồi xổm xuống nghiêng đầu kiểm tra trước sau, “Mới tới, yếu hơn Tiểu Lưu nhiều.”

“Đẹp không?” Chung Lỗi không nhịn được hỏi.

Tôn Khải đẩy đầu cậu ta, “Đội lát lên xe là gặp được thôi.” Nói xong, thấy Lục Hoài Chỉnh cầm viên gạch trong bùn lên ném sang bên cạnh, xác nhận trước sau không còn thứ gì khác thì đi nhanh tới, vỗ vai Tôn Khải tỏ ý bọn họ lên xe, “Không sao cả, đi thôi.”

Bốn người tuân tự đi lên, vừa bước vào, toàn bộ buồng xe liền sôi trào, các chiến sĩ đã lâu không gặp nhau hưng phấn gào lên khóc thét, âm ỉ xoa đầu xem như nhiệt liệt hoan nghênh nhau. Cuối cùng ánh mắt Chung Lỗi nhìn về phía hai cô gái ngồi hàng trên, hỏi Lục Hoài Chỉnh: “Đội trưởng Lục, bác sĩ mới trong đội anh đấy hả?”

Lục Hoài Chỉnh trực tiếp kéo gáy cậu ta đẩy tới hàng sau, “Không phải chuyện của cậu.”

Một đám nháo nhào hò hét, rút cuộc chiếc xe cũng tiếp tục lên đường.

Chờ đến khi đến biên phòng thì trời đã tối, trên núi không khí trong lành, màn đêm như một bức tranh lớn đầy tinh tú, giăng đầy bầu trời.

Lúc Vu Hảo sắp xuống xe thì bụng đau âm ỉ, thân dưới như có gì đó tuôn trào ra ngoài.

Có lẽ vì đi xe vất vả nên đến kỳ sớm.

Cô sợ làm bẩn chỗ ngồi nên nhấc mông lên, kết quả vừa động một cái, Lục Hoài Chinh rõ là không hề nhìn cô đã lập tức nhìn sang bên này, phản ứng rất nhạy bén.

Tư thế này vừa cực kỳ lúng túng lại không lịch sự, còn bị anh nhìn như vậy, Vu Hảo cảm thấy mặt sạch thế diện, vì vậy cô đặt mông ngồi xuống, lúc này, chắc trên quần đều dính ra cả rồi.

Cô cực kỳ bẽ mặt, ngồi ghế đệm mà như ngồi trên bàn kim, không dám nhìn anh lấy một cái, che mặt nghiêng đầu vờ như nhìn ra ngoài cửa. Chợt lúc này bên tai truyền tới giọng của Lục Hoài Chinh: “Sao đấy, ngồi tê rồi hả?”

“Không có.” Cô nói.

“Ráng nhịn thêm chút nữa, sắp tới rồi.”

Lúc này là đến thật, rốt cuộc từ đằng xa Vu Hảo cũng trông thấy bảng chữ đỏ phát sáng ghi trạm biên phòng.

Các chiến sĩ lục tục xuống xe, Vu Hảo ngồi trên ghế không nhúc nhích, muốn chờ mọi người xuống hết rồi mình mới xuống.

Lục Hoài Chinh cũng không vội, ngồi cạnh cô.

Hướng dẫn Đường đứng ngay ngoài cửa xe, gọi Lục Hoài Chinh với Tôn Khải, “Sao nào, trên đường thuận lợi chứ?”

Tôn Khải cười, “Lão Đường này, anh vô vị quá rồi đấy.”

Hướng dẫn Đường chấp tay sau lưng buồn bực nói: “Tôi nói với họ đấy, nếu luận võ thì đội trưởng Tôn kia không tới một giây đã đánh bại được một người, thế mà tụi nó cứ không tin, đòi xem thử cho bằng được, tôi nói nếu đánh không lại thì nên để lộ thân phận, đỡ bị người ta bẻ tay bẻ chân mất mặt, mà xem ra còn chưa giao đầu đầu hả?”

Tôn Khải chỉ vào Lục Hoài Chinh, “Chỉ nhìn một cái là Lục Hoài Chinh đã nhận ra ngay.”

Hướng dẫn Đường tuổi không lớn lắm, mới ngoài ba mươi, không cao, chỉ 1m7, mặt vuông, lúc cười mắt híp lại thành một đường chỉ, nếp nhăn nơi đuôi mắt tản ra như chữ .

“Được, các cậu tới là vui rồi, ít ngày trước có đoàn văn nghệ đến chỗ bọn tôi diễn, vừa hay vẫn chưa đi, có người nói chờ các cậu tới mới đi.”

Tôn Khải trêu: “Chờ bọn tôi? Là chờ đội trưởng Lục chứ gì, ôi những cô gái ấy ——”

Hướng dẫn Đường cười, lại nhìn Lục Hoài Chinh, “Sao đấy, sao các cậu còn chưa chịu xuống xe?”

Lục Hoài Chinh nhìn Vu Hảo, lúc này cô mới từ từ chậm rãi đứng dậy, vừa đứng lên lại chẳng ngăn được sức hút của trái đất, Vu Hảo khóc không ra nước mắt, lặng lẽ quay đầu liếc nhìn, may mà mặc quần dày, ghế không bị bẩn.

Chờ thu xếp hành lý ổn thỏa, Vu Hảo cầm túi xách đi tới nhà vệ sinh thay băng vệ sinh, đúng lúc này có mấy nữ binh bên đoàn văn nghệ tắm xong đi ra, mồm năm miệng bảy.

“Nhìn thấy Lục Hoài Chinh chưa?”

“Thấy rồi, Tôn Khải cũng tới nữa, tôi nghe nói Tôn Khải sắp kết hôn, trong mấy sĩ quan ở lữ đoàn nhảy dù thì giờ chỉ còn đội trưởng Lục là độc thân thôi.”

“Mấy năm nay Lục Hoài Chinh lên nhanh lắm, lại sắp thăng cấp rồi kìa, nhiều người để ý lắm. Cô còn nhớ không, lần trước, Tùy Tử đi ra khỏi ký túc xá của đội trưởng Lục đấy, cả hai mắt đỏ bừng, sau đó tôi mới hỏi Tùy Tử, nhưng cô ta không chịu nói gì cả, tôi đoán nhất định giữa họ có gì đó rồi.”

24. Chương 24: Thực Ra Nếu Là Người Khác Thì Ai Tôi Cũng Dám, Duy Chỉ Có Cô Ấy Là Không

Editor: LuChan

Nói xong, bọn họ cười rộ lên đầy mờ ám, rồi lại nghe thấy giọng nói trong trẻo của nữ binh khác: “Ồ —— Tùy Tử đâu?”

Có người hắng giọng: “Tùy Tử nói cô ta đi đưa ít đồ cho anh Lục, là cái lần cô ta đi biểu diễn ở Tân Cương đó, cố tình đem về.”

“Tôi nghe nói cô ta với Lục Hoài Chính quen nhau sớm, trước kia ở cùng một sân viện, sau đó ông Lục mất, Lục Hoài Chính đi theo cô, khi ấy hai người họ mới ít gặp nhau.”

“Các cô không cảm thấy Tùy Tử đang giả bộ à? Cái gì cũng không biết, còn tỏ vẻ dễ thương.”

Có người lại nói: “Không phải cô thích Lục Hoài Chính đấy chứ, chứ sao lại nhìn Tùy Tử không thuận mắt như thế?”

Người nọ ngắt lời, khinh thường: “Ai thèm thích mấy cha lính cứng đầu kia hả, khuôn mặt ấy của Lục Hoài Chính không hề giống quân nhân chút nào, so ra thì tôi thích Tôn Khải hơn, có điều tôi tuyệt đối không tìm quân nhân, mà dù có tìm cũng sẽ không tìm ở đại viện lính nhảy dù đâu nhé.”

Lúc này, người bên cạnh lại chen miệng vào, “Nói thật, tôi cũng không thích Tùy Tử cho lắm, lúc nào cũng thích huênh hoang nổi trội, lần trước ăn cơm chúng ta đều ngồi bàn B, chỉ một mình cô ta là chen chúc ngồi cùng lãnh đạo, là bạn học nhiều năm như thế rồi, nhưng có bao giờ cô ta chơi với tụi mình đâu, còn tỏ vẻ thần bí, hừ, ai còn xa lạ gì cô ta chứ.”

“Được rồi, bớt tranh cãi với nhau đi.”

Vu Hảo ở bên trong đội một lúc, nhưng mấy người kia lại tán gẫu thêm mấy chuyện gì đâu, cô mất kiên nhẫn, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Mấy nữ binh kia còn đang thảo luận vui vẻ, bất chợt trông thấy một cô gái xa lạ đi ra từ buồng bên kia, mọi người sững sốt, tiếng bàn luận đột nhiên im bật, ai ai cũng lộ vẻ mặt do dự, chờ bóng lưng Vu Hảo hoàn toàn biến mất ở cửa, lúc này mới thấp giọng rầm rì nói: “Cô gái đó là ——”

Mọi người đều hoang mang lắc đầu, “Không biết.”

Khi Vu Hảo đi ngang qua hành lang, nghe dưới lầu có người cất tiếng kêu, giọng nói trong trẻo: “Anh Hoài Chính!”

Cô theo bản năng nhìn sang, thấy một cô gái mặc trang phục múa màu đen bó sát người yêu kiều đứng dưới tầng cây ngọc lan, ra sức vẫy tay với người đàn ông cách đó không xa.

Đèn đường trong đêm yếu ớt, phải mượn ánh trăng soi, Vu Hảo híp mắt quan sát, có lẽ vì tập múa nên dáng người khá thanh nhã, đầy đặn, cánh tay thon dài, là một tiểu mỹ nhân.

Tùy Tử chạy mấy bước tới trước mặt Lục Hoài Chính, cầm hộp gỗ nhỏ đưa cho anh, “Nè, lần trước đem về cho anh đấy, em tìm lâu lắm đó, chân cũng sắp gãy tới nơi rồi.”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhận lấy, nói cảm ơn.

Tôn Khải trêu, “Ồi chào, em gái Tùy của anh ngày càng đẹp ra đấy.”

Tùy Tử Điềm cười, để lộ hàm răng đều đặn, “Nghe nói đội trưởng Tôn sắp kết hôn, chúc mừng chúc mừng.”

Tôn Khải la oai oái, “Chuyện anh kết hôn đến em cũng biết sao?”

Tùy Tử Điềm: “Hề rảnh là bọn em đều thích tám chuyện, đội trưởng Tôn đừng để ý quá.”

Tôn Khải cười, đặt tay lên vai Lục Hoài Chính nói: “Bình thường bọn em hay tám về đội trưởng Lục chứ gì, đừng tưởng anh không biết.”

Tùy Tử Diễm xấu hổ cười, lại nhìn sang Lục Hoài Chính, “Chờ ăn cơm xong em tới tìm anh được không? Em có chuyện muốn hỏi anh.”

Lục Hoài Chính nhăn mày, vừa định nói thì Tùy Tử Diễm bồi thêm: “Nhanh lắm, chỉ năm phút thôi.”

Cuối cùng, Vu Hảo thấy anh gật đầu.

...

Buổi tối Vu Hảo không ăn gì, nằm trên giường ngủ hai tiếng, lúc tỉnh lại thì bụng cồn cào, chuẩn bị xuống lầu đi siêu thị một chuyến.

Vừa đứng lúc Triệu Đại Lâm xách hai túi nilon đặt lên bàn, nhìn cô nói: “Ban nãy em không xuống ăn cơm nên đội trưởng Lục có ý dặn phòng bếp chờ lại cho em đấy, sợ em tỉnh dậy sẽ đói, vừa mới đi thôi, hay chị đi kêu cậu ta lại cho em, để cậu ta nhìn em ăn nhé?”

Vu Hảo ngồi xổm dưới đất đi giày vào, “Không cần đâu. Em không đói, em đi ra ngoài một lát đây.”

Triệu Đại Lâm *ấy* một tiếng, “Đã một ngày em chưa ăn gì rồi mà, ăn ít thứ trước đi đã, em đi tìm đội trưởng Lục hả? Không cần đâu, cậu ta nói lát nữa sẽ qua tìm em.”

“Có quỷ mới đi tìm.” Vu Hảo mặc áo khoác vào, “Em muốn ra ngoài mua ít đồ. Nếu anh ấy tới thì nói là em ngủ rồi.”

Khứu giác Triệu Đại Lâm nhạy bén, lập tức kéo người lại: “Sao đấy? Mới vừa rồi còn tốt mà?”

Vu Hảo ngoảnh mặt đi, “Không sao trăng gì cả, chỉ là cảm thấy lần trước chị nói đúng lắm. Con gái không nên quá chủ động.”

“Em tỉnh ngộ thế là được rồi.” Triệu Đại Lâm cười, kéo cô ngồi xuống ghế, “Có điều theo như chị quan sát, người đàn ông Lục Hoài Chính này, em phải nắm cho chặt vào, chị cảm thấy cậu ta mặt nào cũng tốt, trưởng thành lại thận trọng, không quá nóng tính mà còn dí dỏm nữa, em không thấy mấy người lính cấp dưới rất ngưỡng mộ cậu ta sao —— chắc chắn.”

Vu Hảo không nghe nổi nữa, xoay người mở cửa.

...

Lục Hoài Chính bị cản ngoài cửa, lúc nhón chân xuống lầu thì bị đám tân binh quần lấy, vây thành đoàn xung quanh anh, bật nhảy lên hỏi liên tục: “Đội trưởng Lục, năm nay đội biệt kích của các anh có tuyển thêm người không?!”

Mới hỏi xong thì Tôn Khải từ trên lầu chạy xuống, Lục Hoài Chính chặn người lại, để anh ta tiếp nhận màn thẩm vấn của đám tân binh.

“Năm ngoái mới kết thúc một nhóm, lúc đó sao không ghi danh?” Lục Hoài Chính nhìn nam binh có vóc dáng nhỏ bé trước mặt, hỏi.

Ôn Dương là lính mới vào năm nay, chất lượng toàn diện không tệ, tính khá trầm, nhập ngũ trong thời gian ngắn, nhưng lại không vượt qua kỳ kiểm tra khảo hạch chất lượng hồi năm ngoái nên để lỡ mất cơ hội, cậu ta xấu hổ cúi đầu.

Lục Hoài Chính sáng tỏ, vỗ vai trấn an Ôn Dương, không tạt gáo nước lạnh vào tân binh đang đầy nhiệt huyết, cười nói: “Không sao, sang năm sẽ đạt yêu cầu thôi.”

Ôn Dương như uống thuốc kích thích, lập tức đứng nghiêm, hai tay đặt đúng theo đường chỉ quần, hét lớn: “Vâng!”

Bọn họ đứng dưới ký túc xá trò chuyện sục sôi ngất trời, hoàn toàn không để ý mình đã chặn hết lối đi trên lầu, Tôn Khải lại còn vô cùng tập trung, quyết định trêu chọc Ôn Dương, hỏi cậu ta: “Aiz, nếu sang năm cậu đạt yêu cầu, cậu muốn theo đội trưởng Lục hay là theo anh?”

Câu này giống mấy câu mà người lớn hay hỏi hồi nhỏ, con thích bố hay thích mẹ hơn?

Ai cũng biết ba đội ngũ của đội biệt kích toàn là tinh nhuệ trong số những tinh nhuệ. Lục Hoài Chính cùng Tôn Khải là anh em tốt nhiều năm, nhưng luôn có tin đồn nói tuy nhìn vẻ bề ngoài hai người vẫn tốt đẹp, song thực chất lại âm thầm độ sức, tranh giành vị trí anh cả vị trí đại đội trưởng trong đội.

Có lúc mấy lời này truyền đến tai Lịch Hồng Văn, ông lập tức cau tiết hơn cả đương sự, lôi mấy người tung tin đồn ấy vào phòng giáo huấn một trận nên thân. Còn hai người họ thì chỉ dựa vào khung cửa hút thuốc, không quan tâm chuyện gì.

Có lẽ người khác không hiểu, nhưng giao tình anh em đồng chí lâu năm giữa họ đâu dễ bị mấy câu nói suông phá hoại, lúc thi hành nhiệm vụ, chỉ nhìn vào mắt Lục Hoài Chính là Tôn Khải đã có thể hiểu được anh muốn nói gì, sự ăn ý này có được là do vào sinh ra tử trong nhiều năm tôi luyện mà thành.

Hai người họ xứng đáng là hạng nhất hạng nhì trong binh chủng nhảy dù.

Có lần đội một làm nhiệm vụ, Tôn Khải liền lấy mấy lời đó ra trêu với Lục Hoài Chính, “Cậu phải quay về nguyên vẹn đấy, nếu không sao tranh vị trí anh cả với anh được.”

Khi ấy Lục Hoài Chính chỉ cười gài quai mũ chứ không nói gì, vỗ vai anh ta an ủi.

Ngày thường đều giỡn thế nào cũng được.

Lúc nói chuyện cá nhân thì cả hai đều mặt dày mày dạn, không ít chuyện tục tĩu bậy bạ, nhưng khi đã mặc áo lính đội mũ vào là trở nên nghiêm túc, ngay đến ánh mắt cũng toát lên vẻ kiên cường nghiêm nghị.

Điều khiến Tôn Khải cảm khái là, Lục Hoài Chính được xem như không sợ gì, trong lúc làm nhiệm vụ không ưa nói nhiều, giải quyết cũng gọn gàng sạch sẽ. Tuy nhiên, trong một lần làm nhiệm vụ, lần đầu tiên Tôn Khải nhìn thấy trong mắt anh có vẻ phiền muộn, lại có phần không nỡ.

Tôn Khải đẩy vai anh, “Người anh em, cậu đừng hù anh chứ, anh đây chưa thấy cậu như thế bao giờ cả.”

Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn trời, nghe thế thì chỉnh lại găng tay, giọng rầu rĩ: “Không có gì, chỉ là cảm thấy có chút tiếc nuối.”

Tôn Khải: “Tiếc nuối cái gì?”

Lục Hoài Chính cười cười không nói nữa, đeo găng vào rồi phất tay Tôn Khải, trực tiếp bỏ đi.

Sau đó Tôn Khải nghĩ, nếu người như Lục Hoài Chính mà yêu đương thì không biết sẽ trông như thế nào, ở trên chiến trường thì là nam tử hán mình đồng da sắt, dao súng không sợ kiên cường bất khuất, thế nhưng chẳng hay lòng có yếu mềm không.

Như đã nói, nếu luận huấn luyện thì Tôn Khải nghiêm nghị hơn Lục Hoài Chính nhiều. Có lúc Lục Hoài Chính còn cãi cò với người khác, còn Tôn Khải thì sầm mặt suốt buổi, tuy không xử phạt mạnh bằng Lục Hoài Chính, nhưng khí thế tuyệt đối không hề kém cạnh.

Chính vì vậy mà các binh lính thích Lục Hoài Chính hơn Tôn Khải nhiều.

Ôn Dương khó xử hết nhìn Lục Hoài Chính lại nhìn sang Tôn Khải, thiếu điều bật khóc.

Đúng lúc này, nghe thấy một câu rất nhẹ truyền đến từ trên cầu thang, “Làm phiền, xin nhường đường hộ.”

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên, thấy một cô gái đứng trên bậc thềm cao hơn họ hai ba bậc, cột tóc đuôi ngựa, thần thái cốt cách khí chất thanh tú, đẹp không bút nào tả xiết.

Trong phút chốc tất cả đều sững sờ, vội vàng tránh ra nhường lối đi, Tôn Khải lên tiếng trước, “Bác sĩ Tiểu Vu, muốn đi ra ngoài hả?”

Vu Hảo bước xuống cầu thang, ‘ừ’ một tiếng.

Đi được hai bước thì Vu Hảo lại quay trở lại, bỏ qua Lục Hoài Chính đang đứng dựa tượng bên cạnh, hỏi Tôn Khải: “Đội trưởng Tôn, anh biết gần đây có siêu thị nào không?”

Đầu tiên Tôn Khải ngăn ra, nhưng rồi phản ứng lại rất nhanh, chỉ vào Lục Hoài Chính nói, “Đội trưởng Lục biết đấy, đêm hôm khuya khoắt để đội trưởng Lục đi với cô đi, chứ con gái đi một mình không an toàn.”

Vu Hảo nói: “Không cần, cứ đưa địa chỉ cho tôi, tôi mua ít đồ, sẽ về nhanh thôi.”

“Địa chỉ này cũng không dễ tìm.” Tôn Khải nói, “Gần đây làm gì có siêu thị chứ, phải đi lên trấn trên lận, cô đi một mình, tôi sợ cô không tìm được đường về, để đội trưởng Lục lái xe chở cô đi.”

“Vậy thôi, mai tôi đi.”

Vu Hảo xoay người chạy lên lầu.

Ở sau lưng, Tôn Khải chọc vào ngực Lục Hoài Chinh, “Này, cậu lại làm chuyện gì có lỗi với cô ấy à?”

Lục Hoài Chinh vẫn nhìn chăm chú bóng lưng như chạy trốn kia, giọng lạnh tanh: “Sau khi xuống xe em không nói gì với cô ấy cả.”

Tôn Khải hiểu ra, vỗ vai anh, biểu tình như người từng trải: “Cậu biết phụ nữ là gì không?”

Lục Hoài Chinh nhú mày, liếc nhìn anh ta.

Tôn Khải đổi sang khoác vai anh, anh ta thấp hơn Lục Hoài Chinh, muốn ôm thì hơi tốn chút sức, chân thành nói cho anh biết thể nghiệm của bản thân mình: “Phụ nữ ấy mà, nếu cậu nói chuyện với cô ấy, cô ấy sẽ cảm thấy cậu phiền; còn nếu cậu không nói chuyện với cô ấy, thì cô ấy sẽ tức giận; cô gái không nói chuyện với cậu, cô ấy sẽ cho rằng cậu không có sức hấp dẫn; nhưng khi có cô gái nói chuyện với cậu, cô ấy lại ghen tuông. Rõ ràng thích ăn bò bít tết mà lại nói ăn gì cũng được; ngày nào cũng la hét muốn giảm cân, nhưng chạy hai vòng thì than mệt. Còn có cả chuyện thế này nữa nhé, cô ấy không để ý tới cậu thì khá là chắc kèo đã tới kỳ, những ngày hành kinh của mấy nàng là mệt thôi rồi, không chạm vào nước, không thể vác đồ, nói nặng lời thì đòi chia tay, thân thể họ chảy máu thì lại muốn tìm người ta rỉ máu. Hiện thực dẫu dàng là vợ người ta, bá đạo dữ dằn mới là nhà mình.”

Một đám tân binh nghe Tôn Khải nói rõ ràng mạch lạc, có cảm giác như đang nghe hát, cực kỳ vui vẻ hân hoan.

Lục Hoài Chinh nhướn mày: “Tâm đắc nhiều đấy nhỉ, đợi đến khi anh kết hôn, em sẽ biên tập mấy lời vàng ngọc này của anh thành sách rồi gửi cho cô dâu.”

Tôn Khải biến sắc, “Mẹ kiếp, cậu có còn là người không hả?”

Lục Hoài Chinh đẩy anh ta ra, xoay người đi lên lầu, khi đi qua phòng của Vu Hảo thì đúng lúc Triệu Đại Lâm che cửa đi ra, ngoắc tay với anh.

Anh đi tới.

“Vu Hảo ngủ rồi à?” Anh mặc đồ rần rì, hai tay đút túi, tựa vào hành lang bên ngoài ký túc xá.

Vừa dứt lời thì “bụp ——” một tiếng, căn phòng vốn đang sáng đèn bỗng nhiên tối đi, chỉ còn lại ánh đèn hành lang sáng chói. Lục Hoài Chinh nhìn ô cửa tối đen mà ngẩn người.

Triệu Đại Lâm quay đầu liếc nhìn nói, “Đang làm ổ trên giường chơi điện thoại, vẫn chưa ăn tối.”

Lục Hoài Chinh lười biếng dựa tường, tay vẫn đút trong túi quần, ánh mắt thờ ơ nhìn sang nơi khác, nói: “Chị gọi cô ấy ra đây, không phải cô ấy muốn đi siêu thị mua đồ sao, tôi dẫn cô ấy đi, thuận tiện đưa cô ấy đi ăn luôn. Ngày mai chính thức bắt đầu đầu huấn luyện rồi, tôi không có nhiều thời gian ở cùng cô ấy đâu.”

Lời này đúng là.

Triệu Đại Lâm khoanh tay trước ngực, ngẩng cao đầu, nhìn anh mấy giây với vẻ mặt đầy hàm ý, quyết định giúp tiểu nha đầu kia một tay, “Aiz, tôi nói này đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chinh nghe thế thì quay đầu nhìn Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm hỏi: “Có phải cậu muốn theo đuổi Vu Hảo nhà tôi không?”

Anh cúi đầu cười, bả vai rung lên rất nhẹ, khó bề nhận ra, “Chị thấy thế nào?”

Triệu Đại Lâm là người nào chứ, cô đã sống ba mươi mấy năm rồi, lại học tâm lý học nhiều năm như thế, EQ hơn hẳn người thường. Có vài người mưu kế bất chính, cô chỉ cần nhìn một cái là biết tổng, ví dụ như đồng chí nam ở viện bên cạnh mấy năm trước theo đuổi Vu Hảo đấy, ừ thì đeo dĩa chai dày cộp, da mặt còn dày hơn học thức, từ đôi mắt híp lộ ra vẻ dung tục thô bỉ.

Cũng may Lục Hoài Chính là người tốt, anh không giấu giếm gì, ánh mắt trong suốt có tia sáng, tâm tư sâu kín nhưng không phải xấu xa thô bỉ, mọi cái xấu của anh đều được viết rõ trên mặt, trái lại còn có vẻ thẳng thừng.

Triệu Đại Lâm vừa đối mặt với anh là biết ngay, là người cùng chí hướng, đáng tin cậy, thế nên không quanh co với anh: “Không thể so sánh Vu Hảo với mấy cô gái khác được, con bé rất đơn giản, cậu đừng tưởng em ấy lạnh lùng, kỳ thực là đơn thuần thật. Nếu cậu muốn theo đuổi thì cũng nên tỏ thái độ đi, cứ hời hợt như bốn cọt người ta thể làm gì, dù có chuyện xảy ra, nếu tôi là Vu Hảo, tôi cũng sẽ không để ý tới cậu.”

“Tôi biết rồi.” Lục Hoài Chính dứt tay vào quần, cụp mắt nhìn xuống, cúi đầu buồn buồn nói: “Cũng chính vì vậy nên tôi mới không dám, tôi sợ có chuyện không may, cô ấy không quên được tôi thì làm sao.”

“Vậy thì dừng lại, đừng để ý tới em ấy nữa.”

“Tôi không làm được, không thể không để ý tới cô ấy.” Lục Hoài Chính thở dài, đứng thẳng người dậy, nói với Triệu Đại Lâm: “Cho tôi suy nghĩ thêm vài hôm. Thực ra nếu là người khác thì ai tôi cũng dám, duy chỉ có cô ấy là không.”

25. Chương 25

Tháng tư, tạm biệt mùa đông giá rét, gió ban đêm trở nên ấm áp hơn, mang theo vẻ dè dặt thối tới trên mặt, khiến cho người ta phần nào thanh tĩnh.

Khi Lục Hoài Chính nói xong câu đó, cả hai đều rơi vào khoảng lặng rất dài, cho đến khi mây trắng nơi chân trời hòa lại với nhau, dần dần trở nên tối đi, ánh sáng trên hành lang càng thêm chói mắt, Triệu Đại Lâm mới xoay người dựa vào lan can, hai cánh tay lười biếng gác lên đó, nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh, nói: “Được.”

Rồi cô cụp mắt, nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Vậy cậu cũng phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Anh nhướn mày nhìn sang, nghiêng người đặt tay lên lan can: “Chuyện gì?”

Triệu Đại Lâm nói: “Trước khi cậu suy nghĩ kỹ thì không được phép đi tìm em ấy, không được phép nói chuyện với em ấy, cũng đừng cho em ấy hy vọng, Vu Hảo không lý trí giống như cậu, một khi em ấy rơi vào, tôi sợ con bé nghĩ không thông.”

Lục Hoài Chính cúi đầu, di di mũi chân trên mặt đất, không nói lời nào, đường nét nơi gò má mơ hồ không rõ.

“Tôi nghe đội trưởng Tôn nói, con người cậu ác tới nỗi không nhận họ hàng thân thích, nếu thật sự ác như thế thì quả quyết xem nào, chứ tưởng giống cậu nghĩ, ác với em ấy mới là tốt cho em ấy sao? Cậu cứ lập lờ như thế, người bị tổn thương sẽ là em ấy đấy, cậu có biết không hả?”

Lục Hoài Chính không nói thêm, gió xuân không hiểu ý tứ, vẫn chưa hay biết gì lướt qua gương mặt tuấn tú của anh.

Một đêm trầm tĩnh, cây cối đứng lặng vì anh.

Triệu Đại Lâm không nhìn anh nữa, nghiêng đầu thấp giọng, thờ ơ ném ra một câu: “Trước khi đến đây, con bé có gọi cho tôi, nói muốn kết hôn với cậu.”

Như sấm sét đánh trúng làm anh sực tỉnh, lúc bấy giờ người mới có phản ứng.

Lục Hoài Chính vốn cúi đầu, lông mi dài theo mí mắt rũ xuống, vừa nghe thế thì đột nhiên mở choàng mắt, trong đôi mắt quanh-năm-không-quan-tâm-gì vào giờ phút này lại chợt ánh lên cảm xúc không tên, mặt đầy kinh hoàng như thể bị sét đánh trúng, ngay cả cánh tay ban nãy còn gác lên lan can cũng thu về, rồi lại căng thẳng chẳng biết đặt đâu, cuối cùng vẫn đặt lên lan can.

Gió trắng vô biên, lòng người sâu kín.

Lục Hoài Chính nhớ lại lần mình đối đầu với người ta ở trên không, sau khi báo cáo mọi công việc với lãnh đạo qua vô tuyến rồi khám xét địa hình, anh dẫn máy bay địch tới vùng không phận, cuối cùng là phát cảnh cáo đuổi đi bằng tiếng Anh, nếu như đối phương không chịu rời đi, anh sẽ lập tức bắn rơi đối phương.

Mà trong khoảnh khắc ấy lòng anh cực kỳ bình tĩnh, còn nói đùa được với tân binh bên cạnh, phải nhìn non sông đất nước của tổ quốc mình cho kỹ vào, sau này không chừng không còn cơ hội ngắm nữa. Vẫn chưa có bạn gái đúng không, không sao, tôi cũng không có.

Đến mờ hôi cũng chẳng để lấy một giọt.

Mà lúc này, một câu vừa rồi của Triệu Đại Lâm lại làm lòng anh dấy lên ngọn sóng kinh hoàng, như chiếc thuyền nhỏ trôi dạt trên biển rộng mênh mông mặc mưa sa bão táp mấy năm, bất chợt hôm nay lại nhìn thấy hòn đảo ảo ảnh, là chân thực trong cõi mộng, thế nhưng lại chẳng chạm tới nổi, hoảng hốt không thôi.

Triệu Đại Lâm nói: “Năm nay Vu Hảo hai mươi tám, nhưng EQ của con bé lại còn không bằng một đứa trẻ, con nít còn biết lấy lòng người lớn, còn con bé thì không, nói chuyện rất thẳng thắn. Giáo sư Hàn nói lúc nhỏ em ấy gặp phải chuyện – có điều đây là chuyện riêng của Vu Hảo nên tôi không tiện nói với cậu, nếu sau này có cơ hội thì để chính em ấy nói cho cậu biết đi – cũng bởi vì thế mà trong tính cách em ấy vẫn còn chỗ thiếu sót, chỉ cần cậu đối xử tốt một chút là Vu Hảo rất dễ hâm sâu vào, nếu như cậu thật sự không cho được những gì em ấy muốn, vậy tôi hy vọng, trước khi cậu có quyết định thì đừng làm phiền em ấy.”

Triệu Đại Lâm nói xong rồi đi, thật ra trong lòng cô có phần hờ hững, cô đã tiếp xúc với không ít đàn ông ở tuổi này, cùng là vì lứa tuổi đánh liều mà trong mắt đầy tối tăm không có tia sáng, lại còn có vẻ mệt mỏi đối với trần đời trôi nổi này, nhưng công việc thì vẫn cứ như vậy, cả ngày cứ lẩn lộn không biết đang làm gì, nhưng lại oán trách gia đình khiến bản thân áp lực quá lớn.

Suy cho cùng vẫn là đàn ông đi bên bờ sinh tử, khí thế mạnh mẽ tới nỗi người như cô vẫn phải gặp người trước mặt anh.

Nhưng quả thực cô không đành lòng để Vu Hảo cứ thế bị người ta dắt mũi đi.

Lục Hoài Chính gọi cô ấy lại: “Vu Hảo muốn đi siêu thị mua gì, tôi đi mua giúp rồi nhờ chị chuyển hộ cho cô ấy, ngày mai đừng để cô ấy ra ngoài.”

Triệu Đại Lâm quay đầu, sâu xa nói ra ba chữ, “Băng vệ sinh.”

Ông tướng độc thân từ lúc cha sinh mẹ đẻ có phần xa lạ với ba chữ này, Lục Hoài Chính sống sót một lúc lâu mới phản ứng được đó là thứ gì, không biết tại sao, phản ứng đầu tiên là nhớ tới Thiệu Phong, “Bên quân y không có sao?”

Triệu Đại Lâm liếc mắt, “Có phải sau này cậu đi mua bao cao su cũng đi tìm Thiệu Phong không?”

Lục Hoài Chính lúng túng quay mặt đi, sờ chóp mũi, đứng thẳng người dậy, “Vậy để tôi đi mua.”

Lục Hoài Chính mượn xe lão Đường, lão Đường không yên tâm phải phao người đi với anh, nhưng Lục Hoài Chính cũng chẳng quay đầu, cầm chìa khóa xe rồi đi thẳng ra ngoài. Đợi tới lúc anh lái xe đến trần trên thì bà chủ siêu thị đã chuẩn bị đóng cửa, có điều thấy người tới mặc quân phục nên cười híp mắt chăm chú cho, bỏ ổ khóa xuống, xoay người đi vào, hỏi anh muốn mua cái gì.

Lục Hoài Chính nói trước, “Cho tôi bao thuốc lá.”

Bà chủ *a* lên, khom người kéo ngăn tủ kéo dưới cùng, hỏi: “Hiệu gì?”

Lục Hoài Chính thuận miệng nói nhãn hiệu anh thường hút, bà chủ lấy ra đưa cho anh, “Còn gì nữa không?”

“Băng vệ sinh.” Anh vẫn biểu tình như thường.

Bà chủ bật cười đi ra khỏi quầy, tuy là tiệm nhỏ nhưng chất đầy rất nhiều thứ, trên đất bày đồ linh ta linh tinh, bà ấy lấy chân đá ra, dẫn Lục Hoài Chinh đến vị trí kệ hàng, giơ tay chỉ rồi hỏi anh: “Bạn gái cậu thường dùng loại nào?”

Lục Hoài Chinh lười giải thích với bà chủ, thậm chí chấp nhận câu bạn gái trong miệng bà ấy, ánh mắt nhìn lên kệ hàng bày la liệt, anh cũng không biết Vu Hảo thường dùng loại nào nữa.

Lúc đi quên không hỏi.

Bình thường anh luôn cho rằng mình chu đáo, nhưng trong vấn đề phụ nữ thì anh vẫn có phần lơ là khinh thường.

...

Cuối cùng lúc tính tiền, bà chủ nhìn quầy hàng la liệt đồ, quét một bịch là ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chinh, quét thêm bịch nữa rồi ngẩng đầu nhìn tiếp, vui tới nỗi không khép miệng lại được. Chờ đến lúc Lục Hoài Chinh xách túi lớn đi về, rốt cuộc bà cũng hài lòng đóng cửa siêu thị, trong miệng ngâm nga điệu hát dân gian, thầm nghĩ: dạo này có nhiều kẻ ngốc yêu đương thật.

Trở về, Lục Hoài Chinh đưa đồ cho Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm ngồi xổm dưới đất đếm từng đồ trong túi lớn, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng dựa vào lan can với vẻ không tin nổi, “Cậu mua nhiều đồ như vậy làm gì? Biết dùng tới khi nào đây?”

Lục Hoài Chinh nào biết đồ của phụ nữ lại phiền phức thế chứ, bà chủ tiệm hỏi hăng gì anh cũng không trả lời được, lại hỏi anh muốn dùng loại mặt bông hay loại mặt lưới, anh hỏi có gì khác nhau sao, bà chủ nói thứ này có liên quan đến loại da, da khô thì dùng loại mặt bông, da trung tính sẽ dùng loại mặt lưới, dùng không đúng sẽ bị dị ứng, anh thì lại không biết da Vu Hảo là loại gì, thế nên dứt khoát lấy hết, kết quả lại hỏi anh muốn loại dày hay mỏng, có cánh hay không có cánh, loại bình thường hay siêu dài...

Anh bị hỏi lòng vòng một hồi, đành mang về hết cho cô vậy.

Lúc gần đi bà chủ còn đưa cho anh túi đường đỏ, nói sẽ bị đau bụng, thứ này dùng để bồi bổ máu, lúc chiều anh thấy sắc mặt cô không tốt lắm nên nhận lấy.

Triệu Đại Lâm cảm thấy dù có là đàn ông thông minh tới mấy thì vẫn có lúc ngốc nghếch, có điều ngốc nghếch này lại phần đáng yêu, cô xách túi lên, vỗ vai Lục Hoài Chinh tỏ vẻ cảm ơn.

Lục Hoài Chinh tựa vào lan can nói: “Cô ấy có thiếu gì thì chị cho người nói với tôi, tôi sẽ đi mua, đừng để cô ấy một mình ra ngoài.”

Triệu Đại Lâm không quay đầu lại, giơ tay ra dấu OK.

Ngày hôm sau Vu Hảo tỉnh dậy, nhìn thấy một bàn chất đầy băng vệ sinh hết như ảo thuật biến ra.

Triệu Đại Lâm đang kiểm soát chân gọi điện thoại cho giáo sư Hàn báo cáo tình hình, Vu Hảo đưa mắt nhìn ý hỏi đây là cái gì, Triệu Đại Lâm tắt máy, đi tới đứng tựa vào bàn, cười híp mắt nhìn cô: “Nếu chị nói chị mua, có phải em sẽ thất vọng lắm không?”

Vu Hảo cúi đầu, “Không có.”

“Thôi đi.” Thấy cô không có biểu cảm gì, Triệu Đại Lâm tự xấu hổ, nói đúng sự thật: “Lục Hoài Chinh mua đây, có lẽ tiểu tử này bị bà chủ xoay mòng mòng nên mới mua về một đồng, không biết em dùng gì mà cũng không biết gọi về hỏi. Đúng là đồ ngốc mà.”

Vu Hảo: “Anh ấy không có điện thoại, điện thoại để ở chỗ lãnh đạo rồi.”

Triệu Đại Lâm chống hai tay lên mép bàn, cúi đầu nhìn vẻ mặt của Vu Hảo, “Chắc chắc, nhanh thế mà đã nói giúp người ta rồi à? Còn chưa làm gì em mà đã quyết lòng rồi hả? Được rồi, nói xem nào, hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Vu Hảo ngủ một đêm, cảm thấy mình đã quá cay cú rồi, cô phải nên độ lượng mới đúng, nhưng hôm qua thấy vẻ mặt anh lúc nói chuyện với Tùy Tử Diễm là lại không độ lượng nổi, chuyện này mà kể cho Triệu Đại Lâm nghe không chừng chị ấy còn cười nhạo mình nữa, vậy là mím môi không chịu nói.

Triệu Đại Lâm hiểu cô, ngược lại không hỏi nhiều, giơ tay xoa đầu cô, nói với lời sâu xa: “Vu Hảo à, em có biết tại sao trong số học trò của giáo sư Hàn, chị thích em nhất không?”

Vu Hảo ngẩng đầu, ánh mắt trong vắt khác thường, Triệu Đại Lâm chợt nhớ đến hôm qua, Lục Hoài Chính cũng nhìn mình như thế, hai người này đúng là có tướng phu thê vô hình.

Cô ấy mở miệng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Bởi vì em có tấm lòng chân thành như đứa trẻ, em không giả dối, không a dua nịnh nọt, không một bụng xấu xa như Tống Tiểu Đào, cũng không vòng vo giống Nguyên Tịnh, em rất chân thành lại thẳng thắn. Tuy em là cô gái yếu ớt, nhưng lại không kiêu căng, nhiều nghiên cứu sinh luôn ai oán ca thán thầy liên tục, chỉ có em là bằng lòng đi theo giáo sư Hàn. Có lẽ em không có nhiều điểm làm người ta ưa, nhưng chị tin rằng, em là một cô gái khiến người khác rất thích. Nên chị càng hy vọng em, khi thích một người thì đừng để bản thân mình lạc lối, dù em có yêu cậu ta thì cũng không nên vì cậu ta mà thay đổi mình, nghi ngờ bản thân, có biết chưa hả?”

“Chị à...”

Triệu Đại Lâm cắt ngang lời cô, “Còn một việc nữa, chị hy vọng em có thể tha thứ cho chị.”

Trong lòng Vu Hảo rét run, thật ra đối với cô, Triệu Đại Lâm vừa là người cô lại vừa là bạn, lúc cô cảm thấy mù mịt sẽ gọi điện cho Triệu Đại Lâm, chị ấy nói rất nhiều, nhưng để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho cô chính là câu, “Bất kể có là gì, em phải tin rằng bản thân mình là tốt nhất trên thế giới.”

“Chuyện gì ạ?”

Triệu Đại Lâm nói: “Tôi qua chị có nói chuyện với Lục Hoài Chính, bảo cậu ta đừng đến tìm em nữa, chị hy vọng cậu ta có thể suy nghĩ kỹ càng quan hệ giữa hai đứa, là đến lại với nhau hay nên chấm dứt. Chị nhìn ra được cậu ta rất quan tâm em, lúc ấy cậu ta nói với chị là, bởi vì đó là em nên mới không dám tùy tiện tiến tới, cậu ta sợ em bị tổn thương, cũng sợ không cho em được tương lai mà em mong muốn, chị có thể nhìn ra tia do dự trong mắt cậu ta, chị không biết quá khứ hai đứa đã xảy ra chuyện gì, nhưng chị cảm thấy tựa như cậu ấy vẫn luôn canh cánh trong lòng.”

Vu Hảo biết từ trước tới giờ nếu không phải chuyện của mình thì Triệu Đại Lâm sẽ không mấy may quan tâm, rất ít khi quản chuyện vợ vãn của người khác, nhưng riêng chuyện của cô thì lại rất để bụng, cô biết Triệu Đại Lâm thương mình, sao cô có thể trách chị ấy chứ.

“Cám ơn chị ạ.”

Là lời cảm ơn thật lòng, núi cao nước chảy khó gặp tri âm, nhận được yêu quý.

Tựa như ông trời nghe được nguyện vọng của cô vậy.

Hồi nhỏ Thẩm Hi Nguyên có nói với cô, chỉ có các em bé ở trên những vì sao mới có thể cầu nguyện với mặt trăng, còn trẻ em trên địa cầu nói chuyện thì bà trăng sáng sẽ không nghe thấy, nhưng Vu Hảo lại cố chấp cầu nguyện mấy lần, tới khi phát hiện đúng là không nghe được thì không còn tin vào mấy chuyện cầu nguyện này nữa, cho tới khi cô lên cấp ba, gặp Lục Hoài Chính.

Lần đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho cô, bảo cô cầu nguyện đi.

Cô nói không muốn, dù sao cũng không linh nghiệm.

Người thiếu niên ấy cười nói với cô, linh chứ, cậu cứ thử đi.

Cô bèn tùy tiện cầu xin, xin ngày mai trời mưa đi, không cần phải chạy trong giờ thể dục nữa.

Kết quả hôm sau không cần chạy thật, song không phải vì trời mưa mà là không biết thằng nhóc nào khóa lại lan can thao trường, cho tới trưa Kim Cương mới tìm được người cạy khóa, nhưng lại cạy không được, còn làm trễ nải thời gian.

Rất lâu sau Vu Hảo mới biết chuyện ấy là do một tay Lục Hoài Chính làm, sau đó ở trên sân thượng, Vu Hảo hỏi anh tại sao lại làm như vậy. Lúc ấy Lục Hoài Chính vòng hai tay sau gáy ra vẻ thoải mái tựa vào sân thượng đưa mắt nhìn cô, rồi cúi người nắm vai cô, cúi đầu xuống để mắt ngang tầm cô: “Tôi chỉ muốn nói cho cậu hay, không phải chỉ có đứa trẻ vì sao mới có thể cầu nguyện, bất kể cậu cầu nguyện điều gì, sẽ có một người liều mạng làm vì cậu.”

Ngày hôm sau, Lục Hoài Chinh không chủ động đi tìm cô thật.

Thỉnh thoảng gặp nhau trong nhà ăn, hai người đều cúi đầu ăn cơm trong bát mình, kỷ luật trong quân đội không thể so với phòng ăn ở đơn vị, ở đơn vị còn được chóp chép nhồm nhoàm lại còn nói chuyện riêng, còn ở đây không ai nói một lời, cúi đầu ăn hết cơm, chờ người trên bàn ăn xong thì bưng khay của mình đứng lên rời đi.

Vu Hảo và Triệu Đại Lâm được sắp xếp ngồi ở bàn của hướng dẫn Đường với Lục Hoài Chinh.

Lục Hoài Chinh ăn nhanh, lại không quá chú trọng, vài ba đĩa đã ăn hết khay cơm, sau đó dựa vào ghế yên lặng chờ cô với Triệu Đại Lâm ăn xong.

Hai cô gái trời sinh ăn rất chậm, có lúc Vu Hảo thấy ngượng khi để họ chờ, bèn và lấy và để cho nhanh, không ngờ làm bản thân bị sặc. Kết quả ngày hôm sau, tốc độ ăn cơm của các chiến sĩ bàn đó liền giảm xuống. Triệu Đại Lâm cũng phát hiện ra điều ấy, lúc ăn xong đi ra rửa tay thì nghe thấy mấy chiến sĩ bàn tán xì xào: “Hôm nay nhai cơm mà ê cả răng, lâu lắm rồi ông đây không ăn cơm từ tốn thong thả như thế.”

Bên cạnh có một khuôn mặt đen tiếp lời: “Các ông nói xem vì sao đội trưởng Lục lại để ý bác sĩ Tiểu Vu như vậy?”

Hai người còn lại đều mờ mịt lắc đầu.

Bỗng bên cạnh có người nói xen vào như ma quỷ.

“Chẳng lẽ các cậu không phát giác được trái tim chớm xuân tình của đội trưởng nhà mình à?”

Nghe thấy tiếng, ba người chiến sĩ ngồi xồm trên đất đồng loạt quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Triệu Đại Lâm khoanh tay đứng dựa vào tường, cúi đầu cười híp mắt nhìn bọn họ chằm chằm, góc độ rất đẹp.

Cảm giác này giống như thời học sinh đang cúi đầu làm bài tập thầy giao cho, chột ngắc đầu lên, bắt giác trông thấy khuôn mặt âm tình bất định của giáo viên chủ nhiệm bên ngoài cửa sổ.

Ba chiến sĩ giật mình đứng bật dậy, lắp bắp chào hỏi rồi hoảng chốt chạy đi.

Triệu Đại Lâm dựa vào tường nhún vai, nhát quá rồi, chắc chắc.

Trên đường Vu Hảo về phòng ban thì bắt gặp Lục Hoài Chinh và hướng dẫn Đường đi xuống từ lầu hành chính.

Anh mặc đồng phục huấn luyện thông thường, không đội mũ, đầu tóc húi cua sạch sẽ, gương mặt góc cạnh rõ ràng, mặt anh không phải kiểu nhọn hoắt mà có đường cong, anh đứng dưới nắng nói chuyện với hướng dẫn Đường, lông mày hơi nhướn lên, lơ đãng quay đầu thì thấy cô, nhưng cũng chẳng dừng lại, nhanh chóng quay đầu về.

Vu Hảo cảm thấy anh là người tỉnh táo tự hiểu, anh luôn biết mình nên làm cái gì, mục tiêu rõ ràng, không sợ thua kém, cũng không chịu thua.

Vu Hảo đi tới cửa phòng ban mà anh vẫn còn đứng đó nói chuyện với hướng dẫn Đường, từ đầu tới cuối, ánh mắt không nhìn về phía cô một lần nào nữa.

Vu Hảo đóng cửa lại.

Trong nháy mắt cửa khép lại, lập tức bên kia có ánh mắt lướt sang, lẳng lặng nhìn một hồi.

Hướng dẫn Đường nhìn ra manh mối, cũng nhìn theo tầm mắt anh, “Cậu với Tiểu Vu?”

Lục Hoài Chinh vẫn nhìn bên kia, ngắt lời anh ta, “Tôi nhớ những năm trước có rất nhiều rắn ở quanh đây đúng không?”

Hướng dẫn Đường ngăn người, mù mịt gập đầu, giải thích với anh: “Năm các cậu tới đây thì cũng không tính là nhiều, năm ngoái mới nhiều, bắt được mấy trăm con rắn, để cho mấy người nuôi rắn trong thân mang về. Sao cậu lại quan tâm đến chuyện này thế?”

“Buổi chiều anh cho người tới phòng làm việc của bác sĩ rải vôi với lưu huỳnh đi, tìm mấy người sửa cửa sổ bịt kín lại, đừng để rắn bò vào.” Lục Hoài Chinh như người mất hồn vậy, rốt cuộc cũng quay đầu lại, thấp giọng nói: “Cô ấy nhất lắm, nhìn mấy thứ đó là không chịu nổi.”

26. Chương 26: Hành Lang Dài Một Tắc Tương Tư, Mười Năm Vãn Hoài Một Tấm Lòng

Vu Hảo ngồi trong phòng làm việc một hồi thì chợt nghe thấy tiếng “rầm” thật lớn ở lên bên ngoài, nghe như tiếng chậu sắt rớt xuống vậy.

Cô đứng dậy kéo cửa ra, đưa mắt nhìn lại chỗ phát ra tiếng.

Chỉ thấy Lục Hoài Chinh với hướng dẫn Đường vẫn còn đứng tại chỗ, hai người nghe thấy tiếng cũng đồng loạt quay đầu, lão Đường nhanh chóng xác định phương hướng: “Hình như là từ bên đoàn văn công.” Nói xong, anh ta chống nạnh, thở dài, “Mấy cô gái này thật là không ngày nào để tôi bớt lo lắng cả, tôi phải đi xem sao đã, aiz, nếu không cậu đi với tôi xem Tùy Tử thế nào đi? Con bé này ai nói cũng không nghe, chỉ nghe lời mỗi cậu.”

...

Lục Hoài Chinh với lão Đường còn chưa lên lầu, mới đứng dưới ký túc xá đã nghe thấy tiếng cãi vã. Lục Hoài Chinh không ngờ mấy cô gái bình thường luôn nhẫn nhịn nay lại mắng xối xả như thế, đúng là vô lý.

“Tùy Tử, cô đừng tưởng cô còn nhỏ nữa, mọi người ở đây muốn cho cô biết, đừng tưởng bọn này không biết chuyện xấu giữa cô với Lục Hoài Chinh, con mẹ nó ai mà còn lạ lòng gì nữa, tôi cũng không chiều cô nữa đâu.”

“Tôi với anh Lục không có gì hết!” Tùy Tử cất giọng the thé đáp lại.

Người nọ cười nhạt: “Năm đó cô lên vào ký túc xá của Lục Hoài Chinh không phải là muốn leo lên giường của anh ta sao? Cô nam quả nữ dám bôi nhọ kỷ luật mà còn sợ người khác nói hảm? Tôi chưa báo lên trụ sở chính của quân khu là đã cho cô mặt mũi lắm rồi.”

Tùy Tử khiếp sợ nhìn cô gái kia, giọng nghẹn lại: “Con gái như cô sao dám nói ra những lời này?”

Những lời này vốn cũng chỉ truyền nhau khi mọi người rảnh rỗi tám chuyện mà thôi, cho đến giờ chưa ai từng dám nói trước mặt Tùy Tử cả, thỉnh thoảng chỉ đùa Lục Hoài Chinh với Tùy Tử, Tùy Tử cũng đã giải thích mấy trăm lần rồi, nhưng trong mắt họ cô ta làm vậy cũng chỉ để che đậy. Tùy Tử nói nhiều cũng phiền, bèn không giải thích nữa, bọn họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, cô ta cảm thấy tâm tư bọn họ cũng không trong sạch gì.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Lục Hoài Chinh dưới lầu cũng sững lại, một chân giẫm trên bậc thang, biểu tình mờ mịt, từ lúc nào giữa anh và Tùy Tử bị đồn thành như vậy rồi?

“Cậu với Tùy Tử?” Hướng dẫn Đường nhìn anh với vẻ mặt không tưởng tượng nổi, một giây sau, thở dài vỗ vai anh, thành khẩn nói: “Tôi còn tưởng cậu thích bác sĩ Tiểu Vu chứ, quan hệ nam nữ của cậu phức tạp nhỉ, làm ảnh hưởng đến tác phong kỷ luật lắm đấy! Tôi nói cậu biết, tôi và Tùy Tử lớn lên từ nhỏ cùng nhau, cậu chó có được động đến người ta rồi lại phải sạch như thế! Nếu thật sự như mấy cô đó nói thì cậu cũng nên chịu trách nhiệm đi, chứ không lão Đường dù có thành quỷ cũng không tha cho cậu ——”

Đường Minh Lương vừa dứt lời thì khéo mắt liếc thấy được một bóng người, lơ đãng quay đầu lại, nhìn thấy Vu Hảo đứng đó như khúc gỗ, Lão Đường đột nhiên hiểu ra, bình tĩnh liếc nhìn cô, tự giác thấy lời mình

vừa nói không ổn chút nào, chép miệng rồi cười với cô: “Tiểu Vu à, cô đừng để ý ——”

Bổng Lục Hoài Chinh quay phắt đầu lại, ánh nắng ban trưa có phần chói mắt, Vu Hảo không vào hành lang đứng mà đứng dưới ánh nắng chói mắt ấy, cả người trắng sáng hẳn lên.

Từ lúc năm tuổi anh đã giỏi đoán ý qua lời nói sắc mặt rồi, nói cho dễ hiểu là dự được người lớn phải sửng sốt, hết sức vui mừng. Rồi lại dùng tám năm tiếp theo tháo khuôn mặt giả nhân giả nghĩa này xuống, cố bớt nghiên cứu biểu cảm của người khác đi.

Song ngày đó Lục Hoài Chinh lại “giở trò cũ”.

Lần nữa dè dặt cẩn thận quan sát vẻ mặt Vu Hảo, có điều lúc ấy quá chói, cũng không biết gió ở đâu thổi tới, bóng cây chập chờn lay động, mắng sáng mắng tối luân phiên bao trùm lấy gương mặt cô.

Chờ lúc cô lại gần, Lục Hoài Chinh thấy cô cười với Đường Minh Lương, anh nghĩ, đó là nụ cười lễ phép thông thường nhất, không chứa hàm ý sâu xa nào.

Bây giờ trong đầu Lục Hoài Chinh chỉ có một ý nghĩ.

Anh muốn bóp chết Tùy Tử.

Mà thôi, bóp chết mình cũng được.

...

Triệu Đại Lâm vốn đang ngủ trưa, nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh liền bò dậy nhìn.

Kết quả nghe người nào đó lảm chuyện lảm mồm, vốn tính tò mò nên muốn xem xem mấy cô nàng này còn muốn nói cái gì, vui vẻ dựa vào lan can hí hóp mắt nhìn, chẳng ngờ vừa quay đầu lại, đã thấy Lục Hoài Chinh đứng ở cầu thang, cùng với Vu Hảo đứng phía sau.

Triệu Đại Lâm nhìn Lục Hoài Chinh với ánh mắt ‘cậu tự cầu phúc đi’.

Lục Hoài Chinh cảm thấy đau đầu không thôi, EQ bình thường cao là vậy mà đến bây giờ lại thấy không đủ dùng, nếu như chuyện gì trên thế giới cũng có thể giải quyết bằng súng thì hay biết mấy, đơn giản dứt khoát lại thẳng thắn, đầu xuôi đuôi lọt.

Vu Hảo cũng chẳng dừng chân, đi thẳng về ký túc xá rồi đóng cửa lại.

Hành lang bữa bộn như có cơn bão vừa quét tới, trên mặt tường xám trắng có vết nước đọng loang lổ chỗ này chỗ kia, mấy chậu rửa mặt nằm rơi la liệt, không biết cái chậu rửa kém may nào lại đập trúng vào đồng sắt.

Đường Minh Lương thấy cảnh này thì nổi cơn thịnh nộ, lửa giận trong lồng ngực hùng hục dấy lên, chủ yếu vẫn là xót cho chậu rửa mặt: “Các cô đang làm gì đấy hả!”

Mấy cô gái đó người nào người nấy cũng xoay mặt đi không chịu nói, Tùy Tử Điềm thì vẫn còn đang sục sịt tức tưởi.

Đường Minh Lương lại tức giận, cảm thấy đám phụ nữ này đúng là phiền phức, song khi thấy gương mặt đầy nước mắt lại đang cố kìm nén không khóc của Tùy Tử Điềm thì lại không đành lòng, bèn thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại phải gay gắt với nhau như thế? Tùy Tử em nói đi.”

Đường Minh Lương có tâm tư, cố ý cho Tùy Tử mở miệng trước, điều này đã khiến mấy cô gái còn lại hết sức khinh thường nhìn nhau.

Thật ra chuyện này đâu phải đôi lời là nói rõ được, tình bạn giữa con gái vốn phức tạp, tất cả mâu thuẫn ngày thường đều do mấy chuyện nhỏ nhặt ngày thường mà dần dà tích lũy nên, cũng chẳng biết lúc nào thì bùng nổ, có lẽ với cánh đàn ông thì đây là vấn đề nhỏ, nhưng đây lại là mối lửa kích thích mâu thuẫn giữa bọn họ.

Từ lúc còn ở trường nghệ thuật quân đội là mấy cô gái đã bất mãn với Tùy Tử rồi, dần dà qua nhiều năm, chuyện lớn chuyện nhỏ chất thành đồng, tuy nhiên có lẽ thật sự phần nộ là từ cái lần Tùy Tử ngồi với lãnh đạo, vậy là từ đó bắt đầu có mấy chuyện vặt vãnh xảy ra.

Sáng nay không biết ai đã cắt giày múa của Tùy Tử phơi trên sân thượng vào, sau đó người kia còn phơi giày của mình lên, lúc Tùy Tử tìm được mặc vào thì phát hiện giày vẫn còn ướt, thế nhưng tối nay là buổi diễn cuối cùng rồi, cô ta không còn giày để mặc nên tức điên người, liền tìm đến người kia tranh cãi, ai ngờ câu đầu tiên của đối phương đã chỉ trích ngược lại cô ta, còn không hề áy náy chút nào. Tùy Tử rất khó chịu, thế là lẩm mẩm nói đôi câu, người kia liền quẳng chậu rửa mặt đi, lúc bấy giờ mới châm ngòi cho chuyện này.

Tùy Tử dứt quãng kể lể, hai người đàn ông là Lục Hoài Chính và Đường Minh Lương nghe mà thấy hoang đường, chỉ là chút chuyện con con mà lại có thể dày vò thành cục diện khó chịu như vậy, đúng là bản lĩnh của phụ nữ.

Vu Hảo ngồi trong phòng một lúc, đứng dậy rót cho mình ly nước.

Tiếng nước chảy róc rách, thế nhưng sự chú ý lại đặt ngoài cửa, một hồi lâu sau, Tùy Tử lại nổi giận lần nữa.

“Tiểu Huệ lấy đồ của em.”

Lập tức nữ binh tên Tiểu Huệ đỏ mắt chực khóc, hoàn toàn mất đi phong độ, nổi giận dưng dưng giơ tay chỉ vào Tùy Tử, gương mặt múa vuốt toan xông lên đánh cô ta thì bị người ngoài ngăn lại, đỏ mắt gào lên: “Cô đừng có làm càn!”

“Chuyện này nói nhỏ thì nhỏ mà nói lớn cũng lớn, Tùy Tử, em chắc chứ?” Đường Minh Lương hỏi.

Tùy Tử gật đầu, “Vâng.”

Đường Minh Lương nhìn sang Lục Hoài Chính, rồi quay đầu lại hỏi: “Em bị mất cái gì?”

Tùy Tử nói: “Một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đó là bà nội để lại cho em.”

“Mất khi nào?”

“Năm ngoái, ngay lúc kết thúc buổi biểu diễn, em không tìm thấy chiếc nhẫn đâu, mà trước ngày đó, em thấy Tiểu Huệ động vào đồ em.”

Bình thường cãi nhau cũng được thôi, nhưng trộm đồ là liên quan đến vấn đề nhân phẩm, hướng dẫn Đường cảm thấy có muốn quản chuyện này cũng không đến lượt anh ta quản, đang tính hay là báo chuyện này với đoàn văn công để tự họ xử lý nội bộ, kết quả đúng lúc này Triệu Đại Lâm lên tiếng.

“Chuyện này dễ thôi.”

Lục Hoài Chính và hướng dẫn Đường nghe tiếng thì quay đầu lại, hướng dẫn Đường hỏi: “Cô có ý gì à?”

Triệu Đại Lâm dựa vào lan can, khẽ gật đầu, hất cằm về phía hai cô gái kia, “Có một người biết chắc chắn ai trong hai người đó nói dối.”

Vu Hảo đang cầm ly nước, một tay chống lên mép bàn, thông thả dựa vào bàn uống nước.

Thì bất chợt thấy trước mắt sáng lên.

Cô quay đầu nhìn lại, cửa phòng từ từ được mở rộng, ánh nắng buổi trưa dần theo biên độ mở rộng của khe cửa mà lấp đầy khắp phòng.

Lục Hoài Chính xuất hiện trước cửa.

Ánh sáng kéo dài bóng anh, thon dài thẳng tắp, Vu Hảo nhìn chăm chú bóng người dưới đất một lúc mới quay đầu lại, cụp mắt tiếp tục uống trà.

“Vu Hảo, có thể ra đây giúp một chuyện không?”

Từ sau ngày kia, lần đầu tiên Lục Hoài Chính nói chuyện với Vu Hảo lại là vì chuyện của Tùy Tử, lòng Vu Hảo đờ đẫn chất cứ như trong ly trà cô đang uống có cho thêm hoàng liên vậy, vốn vẻ mặt rất không kiên nhẫn, muốn cứng rắn từ chối một lần, thế nhưng trong lúc lơ đãng quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt đầy thâm tình của anh, lòng chợt mềm đi.

Cô không thể từ chối anh được.

Mỗi cái nhìn của anh, dù chỉ hời hợt liếc sang thôi, nhưng lại khiến cô cảm thấy đầy ắp thâm ý.

Cô đặt ly nước xuống, gật đầu.

...

Vu Hảo với Tùy Tử ngồi trong phòng tâm lý khoảng năm phút, không ai chịu mở miệng nói chuyện cả.

Vu Hảo ôm cánh tay dựa vào ghế, lúc cô làm việc có phần mạnh mẽ, đôi mắt trong suốt kia như thanh kiếm sắc bén có thể nhìn xuyên thấu, sắc bén đến nỗi có thể đâm thẳng vào lòng người khác, không chút lưu tình lỗi hết những suy nghĩ đen tối kia ra ngoài.

Tùy Tử quán sát cô năm phút rồi mở miệng trước: “Tôi đã từng thấy chị rồi.”

“Ừ?” Vu Hảo nhướn mày.

Tùy Tử cười, “Trong điện thoại của anh Hoài Chính, tấm ảnh chụp chung của hai người hồi học cấp ba.”

Có lẽ là vào kì nghỉ đông lớp mười, hồi đó có tuyết rơi, Lục Hoài Chính kiên quyết kéo cô ra trời tuyết chụp một tấm ảnh, không có chức năng tự động làm đẹp mà cũng không có bộ lọc ảnh, chỉ có hai cái đầu tùm vào với nhau.

“Thế à.” Vu Hảo thờ ơ, “Đừng lãng sang chuyện khác.”

“Ồ.” Tùy Tử ngoan ngoãn nói, “Vậy chị hỏi đi, kiểm tra thế nào?”

“Tiếp theo tôi sẽ hỏi cô vài câu hỏi, cô chỉ cần trả lời là phải hoặc không phải.”

Tùy Tử gật đầu.

“Cô là Tùy Tử Diễm?”

“Phải.”

“Năm nay hai mươi lăm tuổi?”

“Phải.”

“Ghét Tiểu Huệ?”

“Phải.”

“Từng có mâu thuẫn đánh nhau với cô ấy?”

“Không có.”

...

Vu Hảo hỏi một đồng câu hỏi thường ngày, Tùy Tử đáp rất trôi chảy, mắt không chớp lần nào.

Vu Hảo đeo máy đo nhịp tim cho Tùy Tử, cô ta tò mò chạm tới chạm lui, Vu Hảo giơ tay ra đánh, cảnh cáo: “Không được lộn xộn.”

Tùy Tử ầm ỨC bĩu môi, bất động: “Chị Vu Hảo, với ai chị cũng dữ thế à?”

Vu Hảo không để ý cô ta, đeo máy lên cho cô ta lần nữa rồi cầm sổ ghi chép số liệu.

Tùy Tử nhỏ giọng trách móc: “Hèn gì %#&*@-“

Cô ta càng nói càng nhỏ, câu nói kế tiếp, Vu Hảo cơ hồ không nghe rõ.

Tùy Tử còn nói, “Chị Vu Hảo, tôi với anh Hoài Chính không có quan hệ như bên ngoài đồn đại đâu, bọn tôi thật sự không phải quan hệ đó.”

Vu Hảo: “Ồ.”

Tùy Tử: “Tôi thật sự không thích anh Hoài Chính.”

Vu Hảo: “Ồ.”

Tùy Tử: “Tôi biết Tiểu Huệ thích anh Hoài Chinh, ngoài mặt giả vờ cô ta khinh thường anh ấy, nhưng lần nào cô ta đến viện không vụ là mắt lúc nào cũng tìm anh Hoài Chinh đầu tiên, tôi cực ghét Tiểu Huệ, cô ta có sở thích biến thái rình mò người khác, trước kia tôi phát hiện cô ta thích xem trộm nhật ký của tôi nên tôi cố tình viết mấy lời mập mờ cho cô ta xem, tôi chỉ thích nhìn cô ta khổ sở tức giận ghen ghét đến phát điên nhưng lại không có chỗ phát tiết.”

Lúc này Vu Hảo mới ngẩng đầu lên, đặt bút lên bàn: “VẬY cô cũng rất biến thái.”

Tùy Tử vẫn tự mình nói: “Trong lòng anh Hoài Chinh chỉ có duy nhất một người chị, nhiều lần tôi thấy anh ấy thường xuyên nhìn tấm ảnh trong điện thoại đến ngẩn người.”

“Nói dối.” Vu Hảo chỉ nhìn một lần đã nhìn thấu.

Tùy Tử gãi đầu, thừa nhận, “Được rồi, thật ra thì chỉ có một lần thôi, có điều lúc đó mắt đỏ ửng, nhìn rất đáng thương.”

“Lúc nào?”

“Lúc anh ấy học ở học viện quân sự, thời gian đó ông Lục mới mất, nhận được tin trẻ nên không kịp gặp mặt lần cuối. Quãng thời gian kia tâm trạng anh ấy rất tệ, chắc là nhớ chị.”

“VẬY cô vào phòng ký túc xá của anh ấy làm gì?”

“Hừ, không nói cho chị biết, ai bảo lúc này chị hung dữ quá chị.”

“À.” Vu Hảo cũng không chịu thua, “VẬY chúng ta bắt đầu kiểm tra tiếp.”

Tùy Tử: “...”

Xong Tiểu Huệ là xong hai đợt kiểm tra, Vu Hảo cầm sổ đánh giá đi ra khỏi phòng tâm lý.

Lục Hoài Chinh đứng dựa vào tường.

Vu Hảo đứng ở cửa, đưa tài liệu cho anh.

Lục Hoài Chinh nhận lấy, lật hai trang mà không hiểu gì, giơ tài liệu nhướn mày với cô.

Vu Hảo đút hai tay vào túi áo khoác dài, dựa vào tường nhìn anh, “Anh hy vọng kết quả là gì?”

Lục Hoài Chinh không hy vọng gì cả, anh chỉ cụp mắt nhìn cô, rồi nghiêng người sang khoanh hai tay đứng tựa ra sau, cười nói: “Tôi hy vọng chỉ là hiểu lầm thôi, như vậy tôi không cần viết báo cáo.”

Vu Hảo gạt đầu, “Hai người họ đều không nói dối.”

Anh thôi cười.

“Đồ không phải do Tiểu Huệ lấy, Tùy Tử xác thực chính mắt nhìn thấy Tiểu Huệ động vào đồ của cô ấy nên trong lòng mới nhận định là Tiểu Huệ lấy, nhưng quả thật không phải vậy, chúc mừng anh, không cần viết báo cáo.”

Vu Hảo vỗ sổ đánh giá lên lồng ngực rắn chắc của anh, rồi xoay người đi vào.

Lục Hoài Chinh ôm tài liệu vào ngực, vẫn dựa vào tường, dưới nắng chiều hoàng hôn, anh cất giọng lười biếng gọi cô lại:

“Vu Hảo.”

Vu Hảo quay đầu, giống như gặp lại được thiếu niên tuần tú năm đó trong nắng chiều, một thoáng hốt hoảng, cô nhớ đến một câu nói ——

Hành lang dài một tác tương tư, mười năm vẫn hoài một tấm lòng*.

(*Trích hai câu trong bài Ngụ Mỹ Nhân của Nạp Lan Dung Nhược.)

Vu Hảo còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đứng dậy bước về phía cô, bóng lưng dày rộng của người đàn ông bỗng chặn lại trước mặt cô, ép cô đè mình lên tường, sau lưng Vu Hảo dán vào mặt tường lạnh băng, còn phía trước là thân thể rắn chắc của anh. Chợt thấy trước mắt tối sầm lại, một giây kế tiếp, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên mắt cô.

Bên tai là tiếng hô hấp trầm thấp của anh, nóng bỏng gần gũi, cháy lan từ mắt đến tận đáy lòng cô.

Vu Hảo chợt nghe thấy Lục Hoài Chính nói bên tai mình:

“Sợ thì dựa vào, tôi biết em thấy rồi.”

27. Chương 27: “sai Rồi.” Lục Hoài Chính Sửa Lại, “không Phải Đồ Con Gái, Mà Là Đồ Em.”

Trên đất có con rắn đang thè lưỡi, thân đốm vàng sọc đen hai bên, hoa văn diêm lệ. Thật ra nó không có độc và cũng không dữ, là loài rắn ngô hay xuất hiện ở chung quanh. Đằng sau đơn vị là trang trại nuôi rắn ngô, thường có mấy con bướng bình bỏ vào đây, nằm bò trên đất xem chừng người khác.

Loài rắn này rất hiền lành, không có tính công kích, tiếp xúc mấy lần cũng dần quen với mấy người lính. Có lúc kết thúc buổi huấn luyện chiến đấu, mấy binh sĩ thỉnh thoảng gặp phải, chỉ nhìn một cái là nhận ra ngay, ngồi xổm xuống sờ đầu nó: “Tiểu Hoàng, lại là mày à.”

Con rắn này, ngay cả nhóm con gái Tùy Tử bên đoàn văn công không hay tới mà cũng gặp nhiều lần, còn giỡn chơi nói là cái, chắc chắn là con cái rồi, không phải là đang ngắm mấy anh lính đó ư, nếu không sao lại lưu luyến với cái mảnh đất một mẫu này kia chứ.

Vu Hảo bị anh chặn lại, che khuất tầm mắt, hơi nóng phả lên người cô, tim đập liên hồi, nhưng lại nghe không hiểu câu nói kia của anh.

Anh áp rất sát khiến cô không thở nổi, cúi đầu nói ngắt quãng, “Nhìn thấy... cái gì?”

Thì ra không nhìn thấy, Lục Hoài Chính thở hắt ra, quay đầu nhìn Tiểu Hoàng đang nằm trên đất, quảng cho nó cái nhìn lạnh tanh như muốn nói “mày đúng là làm lớn chuyện” ——

Cùng lúc đó.

Tùy Tử từ trong phòng đi ra, thấy Tiểu Hoàng dưới đất thì cũng bất ngờ, theo bản năng toan gọi tên Tiểu Hoàng, song lúc quay đầu lại thấy Lục Hoài Chính đang đè Vu Hảo lên tường, một tay che mắt cô, ngón trỏ đặt lên môi làm động tác tuyệt với cô ta.

Tùy Tử chắc một tiếng, nghe lời im lặng rồi khom người lặng lẽ đi tới, thành thực đưa Tiểu Hoàng rời đi.

Lúc nhỏ Tùy Tử từng nuôi rắn, từ nhỏ cô đã có niềm say mê đặc biệt với động vật thân mềm kỳ lạ này rồi. Trong phòng tụi con gái khác có đủ thứ búp bê, còn trong phòng cô lại như sở thú vậy. Về sau anh trai cô chịu không nổi nữa, có lần vào nhà vệ sinh, con rắn kia vắt vẻo trên xà nhà hóng mát thì vô tình rơi xuống, đúng lúc nằm vắt lên cổ anh trai cô. Mới đầu anh cô còn tưởng đây là thất lưng hay đồ chơi gì đó nên thử chạm vào, nào ngờ nó trơn trượt lại còn động đậy, sợ hãi ném thẳng nó vào bồn cầu. Sau đó lấy chuyện đoạn tuyệt tình cảm anh em ra uy hiếp Tùy Tử, có anh ta thì không có nó, có nó thì không có anh ta.

Chờ Tùy Tử đi xa, Lục Hoài Chính mới buông tay, đôi giày lính lúi về phía sau, hai tay dút vào túi cúi đầu nhìn cô, lại cảm thấy lúng túng mà đưa tay sờ chóp mũi, rồi lại lần nữa xỏ tay vào túi quần. Cứ làm thế hai lần, không nói nữa chứ.

Hơi thở đàn ông khá nhạt, lúc Vu Hảo mở mắt ra, ánh sáng sau lưng có phần chói lóa không thích ứng được, cô bắt giắc nhắm mắt lại, đường nét cơ thể anh theo đó mơ hồ đi, thế nhưng trong mơ hồ lại có sự anh tuấn khó lòng tả nổi, anh nhìn cô không nói một lời.

“Anh..”

“Em...”

Hai người gần như đồng thời mở miệng, một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, mắt đối mắt rồi lại ngượng ngùng nhìn đi chỗ khác, đều im lặng chẳng nói chẳng rằng. Bọn họ đứng thẳng như hoa lá trong bức họa vẽ từ phần vàng lấp lánh, hoa đắp lá, lè che hoa. Muốn nói lại thôi, vốn thân quen lại như xa cách.

Lục Hoài Chinh cười: “Em nói trước đi.”

Vu Hảo không nhần mặt nữa, nhìn thẳng vào anh, trực tiếp yêu cầu như đứa trẻ đòi kẹo:

“Anh trả em tấm ảnh trong điện thoại đi.”

Lục Hoài Chinh ngẩn người, “Ảnh gì?”

“Chính là tấm ảnh anh bắt em chụp chung trong tuyết, Tùy Tử nói anh còn giữ.”

Anh vẫn luôn không muốn đổi điện thoại, cứ có cảm giác nếu mà đổi máy thì tấm ảnh kia cũng phần nào thay đổi theo. Lúc cục gạch kia bị hư anh đã xuất tấm ảnh ấy ra, lại nhờ Lâm Sướng đi khắp nơi tìm mua chiếc cục gạch đã ngừng sản xuất rồi tải ảnh vào lại, đơn giản chỉ vì muốn giữ gìn niệm tưởng.

Anh cười, nhìn xuống cô: “Đúng là còn giữ, không phải lúc trước em không cần à?”

Vu Hảo cố ý xụ mặt nói: “Không cần cũng không cho anh giữ, lần sau lấy được điện thoại thì anh nhớ xóa ảnh đi, ai biết được anh dùng tấm ảnh đó làm chuyện thô bỉ nào chứ.”

Lục Hoài Chinh chẳng hề tránh né, mặt dày như bức tường thành, hào phóng thừa nhận, gật đầu nói: “Đúng là đã nhiều lần làm chuyện thô bỉ.”

“Da mặt đâu rồi hả?”

Lại là nụ cười thờ ơ đó: “Song từ ngày biết em đã không cần nữa.”

“Kỹ năng dỗ ngọt con gái của anh đúng là không chút thay đổi nhỉ.”

“Sai rồi.” Lục Hoài Chinh sửa lại, “Không phải dỗ con gái, mà là dỗ em.”

“Đồ mặt dày không biết xấu hổ.” Vu Hảo hừ lạnh.

Lục Hoài Chinh cười cười, quay đầu nhìn về phía mặt trời, đoán chừng thời gian cũng chẳng còn sớm, thế là anh thôi cười, nhìn thẳng cô: “Ngày mai anh phải về Bắc Kinh rồi.”

Vu Hảo hồ nghi, rất muốn nói “nhanh vậy sao?”.

Không biết là do trời nóng hay do chiều nay bức bối mà mồ hôi rịn ra trên trán Vu Hảo. Lục Hoài Chinh vô thức đưa tay lên lau giúp cô, thuận tiện vén mấy sợi tóc tán loạn ra sau tai cô.

Trong đầu Vu Hảo dừng lại chẳng nghĩ thêm được gì, ngực như tắc nghẽn, tựa như chú cá nhỏ đang há miệng thở dốc.

Lục Hoài Chinh gạt xong, đôi mắt đen nhánh lấp lánh tình thâm, như gợn sóng ở dòng sông giữa đêm hè, khiến cô kích động không thôi. Một tay đặt lên vai cô, anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, tràn đầy cảm dỗ: “Chờ anh từ Bắc Kinh về, chúng ta nói chuyện nhé?”

Lưng Vu Hảo dán sát tường, “Nói chuyện gì?”

“Em nói xem là chuyện gì?” Anh cố tình ép sát cô, cười đầy ý tứ sâu xa, trêu cô: “Sinh lễ?”

Chị Triệu!

Vu Hảo cuống lên, mặt đỏ lựng, đá anh một phát rồi vội vã xoay người toan rời đi, nhưng lại bị Lục Hoài Chinh chống tay lên tường chặn lại, nhốt cô vào trước người, dỗ bảo: “Đừng lộn xộn, đúng có lời muốn nói với em thật, chờ anh quay lại nhé?”

“Được.” Vu Hảo ngẩng đầu nhìn, “Khi nào về?”

Anh lắc đầu, “Chưa biết, có thể sau tiết Thanh Minh mới trở lại.”

Vu Hảo tính toán, cách tiết Thanh Minh còn một tuần nữa, “Đi lâu như vậy hả? Một mình anh sao?”

Anh gật đầu, “Trầm Thụy về với anh, còn Tôn Khải ở lại đội huấn luyện, anh đã đánh tiếng với Tôn Khải và lão Đường rồi, em thiếu thứ gì cứ nói với họ, bọn họ sẽ cho người lên trấn mua, em đừng một mình ra ngoài, anh ở Bắc Kinh, đừng để anh phải lo lắng.”

“Tùy Tử cùng về với bọn anh à?”

Lục Hoài Chinh nhìn cô với vẻ mặt đầy ý tứ, Vu Hảo bĩu môi không nhìn anh, sau đó anh quay mặt đi, khoe miệng khe nhếch lên, chậm rãi nói: “Đúng là đi cùng, nhưng không cùng xe.”

Thấy cô không nói lời nào, anh cười trêu, lại hỏi: “Có phải hai hôm trước là vì Tùy Tử không?”

Cô vẫn không nói.

“Ngày đó Tùy Tử đến đưa đồ cho anh, là anh nhờ cô ấy đem từ Bắc Cương về. Năm xưa ông nội anh đóng quân ở Bắc Cương thì quen biết bà nội, sau đó kết hôn rồi sinh mấy người con. Nhưng em cũng biết đấy, làm lính thì đâu thường xuyên ở nhà, bà nội lại không chịu đựng nổi cuộc sống này, ly hôn với ông rồi về Bắc Cương. Ông nội anh nhất quyết không tái giá, nhưng bà nội lại đi bước nữa ở Bắc Cương, ông anh không dám làm phiền bà, cứ vậy giữ mình. Năm xưa bà nội bán lược sừng, là sừng của trâu Tây Tạng, chính vào mua lược mà hai người mới biết nhau, sau khi ly hôn, ông nội vẫn luôn xem chiếc lược ấy như bảo bối, kết quả có lần anh về nhà cũ lại phát hiện không thấy chiếc lược đó đâu, nhà bọn anh không có đồ gia truyền gì, chỉ có mỗi chiếc lược sừng ấy thôi, sợ ông nội dưới đất có biết, muốn tính sổ với anh nên anh mới nhờ Tùy Tử mua một chiếc về.”

“Nhưng đó đâu phải đồ năm xưa, ông nội anh biết được liệu có trách không?”

“Thì đành trăm năm nữa xuống dưới xin ông tha tội thôi.”

“Có khả năng do ông anh vất đi không?”

Lục Hoài Chinh cũng từng suy nghĩ đến chuyện này, nhưng rồi lại nghĩ, ông nội là người thâm tình đến thế, làm sao có thể như vậy được. Nếu là anh, cũng không bỏ được, dẫu sau đã giữ nhiều năm thế rồi mà. Có điều cũng có khả năng lắm, con người khi già đi sắp chết, sinh mệnh đang vào thời khắc cuối cùng, lại bỗng nhiên muốn buông bỏ.

Có cơn gió nhẹ khe thổi đến, nắng chiều dần nhạt phai, mặt trời lặn phía Tây, hoàng hôn bốn phía, trong gió đã bắt đầu thấm hơi lạnh.

“Tùy Tử có người mình thích rồi, sau này có cơ hội sẽ nói cho em biết, đừng có suy nghĩ bậy bạ.” Nói xong, Lục Hoài Chinh xoa mạnh đầu cô, “Đồ ngốc này.”

Vu Hảo hất tay anh ra, vuốt lại tóc, hỏi anh:

“Lần này anh về làm gì?”

Anh yên lặng hồi lâu, giọng nghiêm túc: “Bên Thổ Nhĩ Kỳ xảy ra đảo chính quân sự, một trong những chủ mưu của cuộc đảo chính là cựu tư lệnh của lực lượng không quân.”

Vu Hảo sửng sốt chẳng thể nào tin nổi, tin tức sáng nay vẫn là hòa bình thế giới, ca vũ thái bình mà.

Anh như nhìn thấu, chống tay lên tường giải thích đơn giản: “Tin tức này vừa được đưa tới, bọn anh không can thiệp vào vấn đề chính trị Thổ Nhĩ Kỳ, nhưng phải bảo vệ Hoa Kiều ở bên ấy, còn về những việc khác, chắc em cũng hiểu.”

Là bí mật, không thể nói nhiều.

Chiến tranh, bắt cóc, nạn đói, có cái nào không phải con người chịu khổ.

Lòng Vu Hảo nhác thấy đau xót, cúi đầu.

Lục Hoài Chinh cảm nhận được tâm trạng của Vu Hảo, tay ấn trên đầu cô, vuốt ve như trấn an: “Không phải thế giới hòa bình, mà là chúng ta đang sống ở một quốc gia hòa bình, có điều lịch sử Trung Quốc cũng

đã phải trải qua mấy ngàn năm mới được như bây giờ, Bắc Bình Nam Kinh của năm đó đều là người đời trước dùng máu xương xây thành.” Anh cười, thu tay về rút vào trong túi quần, nhìn cô: “Chúng ta đi học là vì chính bản thân có thể được vượt trội, thay đổi vận mệnh; còn đời trước đi học lại vì để chấn hưng Trung Hoa, thay đổi vận nước. Cho nên, chúng ta phải vui mừng vì đã không sinh ở thời đại chiến tranh loạn lạc ấy.”

Vu Hảo cảm giác mắt cay cay, chớp mũi chưa xót.

“Nếu như chúng ta sinh ra ở thời đại đó, chỉ sợ...”

Anh cười, vẻ mặt như chẳng nề hà gì, hai tay rút trong túi, đi tới cạnh cô, nghiêng đầu nói: “Cũng chưa chắc, tình cảnh khôn cùng sẽ bức ra người có ý chí, có thể sẽ có người như Lâm Tắc Từ, Lương Khải Siêu, Khang Hữu Vi* chẳng hạn... Giống như tổ huấn Đại Minh vậy — không hòa thân, không bồi thường, không cắt đất, không cống nạp, thiên tử cố thủ biên giới, quân vương chết vì xã tắc. Bất kể hoàng đế nhà Minh có lắm cẩm thế nào thì cuối cùng cũng giữ được biên giới, chết vì xã tắc. Nói lớn thì là tổ huấn, còn nói nhỏ, ấy là gia phong.”

(*Lâm Tắc Từ là một vị quan và là tướng nhà Thanh ở thế kỷ XIX. Lương Khải Siêu là nhà tư tưởng và là nhà hoạt động chính trị Trung Quốc thời cận đại. Khang Hữu Vi là nhà văn, nhà tư tưởng tư sản, lãnh tụ phái Duy tân ở Trung Quốc cuối thế kỷ 19.)

Vì lời nói này, Vu Hảo cảm thấy dường như mình lại lần nữa quen biết người đàn ông trước mặt, dung mạo ấy vẫn không đổi thay, song phong vận trong xương cốt lại là điều cô chưa từng thấy qua.

Nói đến dân sinh, anh thương xót; nói đến nước nhà, anh tràn đầy nhiệt huyết; nói đến lịch sử, anh nhảy bèn tự hiểu; nói đến tình yêu, lại phong lưu thế đấy.

Cứ như biết lại từ đầu, hộp hồn cô lúc nào chẳng hay.

Đúng vậy.

Quốc gia chẳng còn, thân ở nơi đâu?

Gãy xương băng huyết, non sông bất khuất, núi xanh vẫn cột cùng gió xuân.

28. Chương 28: “sau Đây Trong Nhà Có Một Người Biết Gối Là Đủ Rồi.”

Hoàng hôn mờ mờ, mặt trời khuất bóng ở đằng Tây.

Bên ngoài trạm canh gác là ngọn đồi xanh biếc, ráng chiều nhạt nhòa vẫn vút trên đỉnh đồi, một mảng đỏ thẫm lan rộng nơi chân trời, tia sáng ấm áp ấy trải dài trên vai Lục Hoài Chính, khiến cô chìm đắm vạn phần.

Trên thế giới này luôn có một nhóm người như thế, bọn họ băng qua bao dòng sông chảy xiết, vượt qua bao núi non hiểm trở, canh gác tại những nơi hẻo lánh không ai biết, nhưng không hề vì công danh lợi lộc mà chỉ vì tín ngưỡng trong lòng.

Lục Hoài Chính dựa vào tường, hai tay rút trong túi quần, một chân hơi gập ra sau chống lên tường, ngửa đầu cảm thán: “Đời người cảm ý chí khí, công danh mấy ai bàn*, đó là tấm lòng khí phách của các đời trước, chúng ta không học được đâu.”

(*Hai câu thơ cuối trích trong bài Xuất Quan của Ngụy Trưng (bản dịch của Bùi Hạnh Cẩn, Việt Anh), có nghĩa người sống trên đời cần lấy chí khí làm đầu, cần gì phải để ý tới công danh lợi lộc.)

Vu Hảo cúi đầu cười khổ.

Cô chợt cảm thấy trong hai mươi tám năm qua, mỗi một bước cô đi đúng là tốn thời gian, nhìn thì có vẻ theo khuôn khổ nề nếp, độc hành trong thiên sơn vạn thủy, nhưng thật ra lại dằn dặt không tự biết.

Còn Lục Hoài Chinh, thoát nhìn trông như kẻ đểu giả, song lại minh mẫn sáng suốt hơn bất cứ ai.

“Nhưng cũng may, còn có mộ anh hùng lưu danh họ.” Vu Hảo nói.

Bỗng Lục Hoài Chinh cúi đầu xuống, mắt vẫn nhìn thẳng, vậy mà hô hấp lại quanh quẩn bên tai cô, nắng chiều nóng bỗng thoái lùi, chỉ nghe thấy anh nói: “Đối với anh, chỉ có mỹ nhân mới là mộ anh hùng.”

Lại nữa rồi.

Nói chuyện đứng đắn chẳng vượt quá nổi ba câu.

Nói xong, anh thả chân xuống giẫm lên mặt đất, đứng thẳng người, phát lên gáy cô, cười nói: “Phải đi rồi.”

“Đi đi.”

“Đã nhớ lời anh nói chưa?”

“Hả?” Vu Hảo cố ý chọc tức anh, “Cái gì cơ?”

Anh nhú mày, “Thì ra những lời anh nói với em vừa nãy chỉ là nước đổ lá khoai?”

Cô chớp mắt, cố ý: “Là cái câu anh nói sẽ lo lắng vì em ư?”

Lục Hoài Chinh sững sốt, một giây sau thì liếc mắt cười, “Trước câu đó.”

“Trước câu đó anh nói là ‘anh phải đi Bắc Kinh.’” Cô thuật lại lời anh.

Hai tay anh đút vào túi, nhướn mày, “Trước câu đó nữa.”

Lúc này cô mới cười, không trêu nữa, “Em đợi anh về.”

Tối nay là buổi biểu diễn cuối cùng của đoàn công văn, vì để ăn mừng đã tiễn được mấy cô gái này đi, lại nghênh đón được hai cô gái mới, Đường Minh Lương liền bảo phòng bếp nấu sủi cảo, thuận tiện để Lục Hoài Chinh phá mấy chiến sĩ qua giúp khi xong buổi tập luyện, nếu không nồi sủi cảo lớn như vậy thì có gói tới mười hai giờ đêm cũng chưa được ăn.

Triệu Đại Lâm nghe vậy, cũng kéo Vu Hảo lên đường.

Ở phòng bếp bận rộn nguyên buổi chiều mà Vu Hảo lại chẳng gói được cái sủi cảo nào, còn làm bột mì dính đầy mặt, trên mũi, trên trán, dưới cằm rồi cả gò má... Chỗ này dính chỗ kia dính, Triệu Đại Lâm chọc cô, “Ồ kìa, xem ra em vẽ mặt mèo phí hết thời gian đấy nhỉ, xin hỏi trong khay sủi cảo này cái nào là do em gói?”

Vu Hảo xấu hổ vô cùng, cô không gói sủi cảo được, thế là đành đi nhào bột giúp đầu bếp. Tuy nhiên kết quả là cô chẳng nhào nổi số bột mì đủ làm sủi cảo cho cả trăm người ăn, đầu bếp vội vã mời đại tiểu thư ra chỗ nào đó mát mẻ ngồi đợi.

Năm giờ, Lục Hoài Chinh mặc quân phục đi vào.

Đúng lúc Vu Hảo bị đầu bếp mời ra, thế là cái mặt mèo cứ vậy đập vào đôi mắt đang ngậm ý cười.

Tới tận khi đôi mắt ấy nhìn chằm chằm cô ba giây, cô mới đột ngột kịp nhận ra bản thân mình lúc này dính đầy bột mì, thế là ôm mặt xoay người chạy đi.

Thường ngày cô không trang điểm đậm, chỉ dặm một lớp nhạt thêm phần khí sắc, rửa sạch hết bột mì còn dính, gương mặt ấy lại quay về gương mặt của những lúc bình thường, sạch sẽ trắng nõn như đóa hoa vừa hé, như trứng gà bóc vỏ. Rửa mặt xong, cô không vội ra ngoài ngay mà chống tay lên bồn điều chỉnh tâm tình.

Cô phải xem lại thái độ của mình mới được, đàn ông đều giỏi thay đổi, ngộ nhỡ sau khi quay về từ Bắc Kinh anh lật lọng thì làm sao, cô không thể nào cứ để anh nắm giữ được.

Nhưng chị Triệu đã đánh con át chủ bài của cô ra mất rồi.

Cô phải làm gì để lấy lại mặt mũi đây.

Đến lúc Vu Hảo quay trở lại đại sảnh nhà ăn, Lục Hoài Chính đã cởi mũ ngồi xuống, đang thông thả xắn tay áo quân phục lên, để lộ cánh tay rõ ràng. Rồi anh cầm lấy lớp vỏ sủi cảo trải ra trong lòng bàn tay, mấy người chiến sĩ trong đội anh đứng bên nhìn mà sững sốt, liên tục lắc đầu xúc động: “Đội trưởng Lục đứng là được phòng khách, xuống được phòng bếp.”

Ngay cả mấy đầu bếp đội mũ trắng đang chuyên tâm gói sủi cảo cũng không nhin được ngẩng đầu nhìn sang, rồi bất ngờ nói: “Nhìn động tác của đội trưởng Lục, có vẻ ở nhà gói không ít nhỉ? Vợ anh không biết nấu cơm hả?”

Mấy chiến sĩ vội đáp hộ: “Đội trưởng Lục còn chưa kết hôn thì lấy đâu ra vợ, bạn gái còn chưa có kia kìa.”

Lục Hoài Chính nắn một cái sủi cảo rồi bỏ vào khay, tiếp tục trải vỏ bánh ra, không đếm xỉa gì đến họ, đưa thìa phết ít nhân lên rồi lại gói tiếp, cụp mắt nói: “Trước kia ở đại đội thường hay gói sủi cảo, đội trưởng Tôn cũng biết làm, không cần hâm mộ.”

Đầu bếp cười: “Đàn ông tốt như đội trưởng Lục đây mà vẫn chưa tìm được bạn gái thì đúng là đáng tiếc, tay trái vác súng, tay phải cầm vỏ bánh, hài hòa làm sao.”

“Đội trưởng Lục thì cần gì tìm, đội trưởng Tôn còn rêu rao mấy lần kìa, nói muốn giới thiệu bạn gái cho anh ấy ——”

Lục Hoài Chính cười ngắt lời: “Thôi đi, đội trưởng Tôn nhà cậu cũng là ‘hộ nghèo’ đấy, giới thiệu cho tôi cái gì hả.”

Đây chỉ là lời nói đùa mà thôi, cánh đàn ông một khi đã thân nhau thì đùa giỡn cũng là chuyện bình thường.

Vu Hảo đi tới, kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, người chiến sĩ kia vẫn không im miệng, lại vòng vo đùa giỡn mấy câu, cười càng lúc càng phóng đảng, đến khi sắp bẻ lái đến tận đầu tận đầu thì lập tức bị Lục Hoài Chính lườm một phát, nhất thời kịp nhận ra còn có hai cô gái đang ngồi đây, đúng lúc phanh lại.

Chỉ loáng cái, bầu không khí sôi nổi vừa rồi đã tắt.

Vu Hảo học đầu bếp nặn vỏ sủi cảo, động tác của đầu bếp vừa thành thạo lại vừa nhanh, trải vỏ bánh lên lòng tay, bỏ nhân bánh vào, tay nắn rồi vặn, lúc mở ra thì chiếc sủi cảo đã thành hình, trông không khác gì ảo thuật cả, cô nhìn mà há hốc mồm.

Đầu bếp còn cố ý chọc cô, “Có lợi hại không, kỹ thuật gia truyền đấy, cô học không nổi đâu.”

“...”

Chọc đến nổi mặt Vu Hảo thoát đỏ thoát trắng, ông ta lại còn rất sung sướng, cười khà khà cầm lấy lớp vỏ kế tiếp, tốc độ gói còn nhanh hơn khi nãy – tuyệt đối là cố ý, sau đó đặc ý bỏ sủi cảo vào khay.

Vu Hảo: “...”

Mấy người ngồi bên bàn phá lên cười, ngay cả Triệu Đại Lâm cũng không khỏi buồn cười.

“Cạch.” Trên đất xuất hiện thêm chiếc ghế.

Không biết Lục Hoài Chính lấy ghế từ đâu ra, đặt ngay cạnh bên mình, không nhìn Vu Hảo mà vẫn cúi đầu gói sủi cảo, nhưng lời lại là nói với cô: “Lại đây, anh dạy em.”

Đầu bếp cười cười đẩy cô: “Đội trưởng Lục đã lên tiếng rồi, còn ngớ ra đấy làm gì?”

Vu Hảo đi sang ngồi, động tác của Lục Hoài Chính rất chậm, thi thoảng sẽ ngẩng đầu lên nhìn đợi cô làm theo, đến khi đã thành hình, anh còn giúp cô sửa lại rồi mới bỏ vào trong khay.

Vu Hảo học rất cẩn thận.

Cuối cùng Lục Hoài Chính cười nói, “Không cần phải nghiêm túc thế đâu, gói không được cũng không sao, nhìn ổn là được.”

Vu Hảo khó hiểu ngẩng đầu lên hỏi, “Vì sao?”

“Sau này trong nhà có một người biết gói là đủ rồi.”

Nói rồi, anh đặt miếng sủi cảo cuối cùng vào khay, quả nhiên mọi người chung tay góp củi làm rất nhanh, mới đó mà đã hết vỏ bánh rồi, đầu bếp thét lớn rồi đứng lên bưng khay đi vào bếp.

Vì những lời anh nói mà tim Vu Hảo đập thành thịch, mồ hôi đầm đìa.

Trái tim như có dây kén xuân cong títt quăn lẩy, vừa hồi hộp lại bồn chồn, như rèm lụa đỏ lơ đãng chạm đuốc cháy trong lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh lần nữa.

Điềm nhiên khuấy động hồ nước xuân tự lúc nào chẳng hay, giờ đây anh đã đội mũ lên bỏ tay áo xuống, cùng các chiến sĩ đi thẳng ra ngoài.

Triệu Đại Lâm nhích lại gần, cười hì hì nói bên tai cô: “Xem ra chị đã lo lắng dư thừa rồi nhỉ? Nhìn tình cảnh của hai đứa như vậy... Vừa rồi cậu ta nói gì bên tai em đấy?”

Vu Hảo đỏ mặt, hơi nóng dâng lên, cô quay đầu trộn mắt với Triệu Đại Lâm: “Tại sao chị lại nói chuyện em muốn kết hôn với anh ấy hả?”

Cô em này khi dễ nói chuyện thì đúng là dễ nói thật, nhưng một khi đã nói lý là lại rất cố chấp, Triệu Đại Lâm vờ như không nghe thấy, thu dọn đồ đạc rồi mau chóng đứng lên, “Đột nhiên nhớ ra giáo sư Hàn có bảo chị gửi mail cho thầy ấy... Chị đi trước đây.”

Tối nay là tối cuối cùng đoàn văn công biểu diễn, ăn sủi cảo xong, các chiến sĩ bèn dời ghế đến quảng trường tụ tập.

Trước khi lên biểu diễn, Tùy Tử tới tìm Vu Hảo.

Lúc ấy Vu Hảo đang khóa cửa phòng ban, vừa quay đầu thì thấy Tùy Tử đứng dưới gốc cây ngọc lan trơ trụi cách đây không xa, bên ngoài khoác áo gió màu đen, bên trong là trang phục khiêu vũ màu đen bó sát người, đang vẫy tay với cô.

Vu Hảo mặc áo khoác dài màu trắng, hai tay đặt trong túi, mặc áo lụa màu trắng bên trong kèm quần dài màu đen, có làn gió nhẹ thổi bay vạt áo cô lên, Tùy Tử cảm thấy trông Vu Hảo rất hiền ngang oai hùng.

“Chị Vu Hảo.”

Vu Hảo đứng trước mặt cô ta, “Tìm tôi?”

Tùy Tử: “Tôi có chuyện muốn nói với chị.”

“Nói đi.”

“Chị nói món đồ đó không phải do Tiểu Huệ lấy, còn tôi lại chỉ trích cô ấy trước mặt mọi người, sau đó anh Hoài Chinh nói với tôi, khi tôi nghi ngờ một người mà không có đầy đủ chứng cứ thì không thể lên án người đó trước đám đông được, bởi vì có thể mang đến tổn thương khó lường. Sáng nay lúc luyện tập Tiểu Huệ rất không có tinh thần, rồi mọi người hình như cũng vì chuyện này mà không thân với cô ấy nữa. Mà thật ra tôi không biết không phải là do cô ấy lấy thật, chỉ là tôi cảm thấy cô ấy thích xem trộm nhật ký của tôi, nên tôi mới... Bây giờ tôi... Rất áy náy.”

Tùy Tử xấu hổ, có thể nhận ra cô ta áy náy thật.

Vu Hảo ngẫm nghĩ rồi nói thẳng: “Chuyện này, quả thật cô đã làm sai, áy náy là đúng rồi.”

“...”

“...”

Tùy Tử mở lớn mắt như chuông đồng, vừa to vừa sáng, như rất muốn hỏi, chị có đúng là bác sĩ tâm lý không đấy?

Vu Hảo đâu biết an ủi người khác, công việc bình thường của cô thiên về phát hiện phân tích vấn đề giúp những người có vướng ngại tâm lý nhiều hơn, tra hỏi đều đánh thẳng vào tâm lý, tóm lấy con người thật ở nơi u ám nhất sâu trong nội tâm, vô cùng dứt khoát.

Công việc an ủi vẫn luôn do Triệu Đại Lâm thực hiện, hơn nữa kiểu con gái như Tùy Tử có quá nhiều tâm tư, Vu Hảo vẫn chưa chuyên nghiệp đến mức đấy.

Tùy Tử lại chưa từ bỏ ý định, hỏi thêm mấy câu.

“Chị Vu Hảo, thật sự không có cách gì ư?”

Vu Hảo nhìn cô ta, “Cô muốn có cách gì?”

“Giảm bớt áy náy, hoặc là để mọi người đừng đối xử như vậy với Tiểu Huệ nữa.”

Vu Hảo nói: “Tùy Tử, lời nói ra như bát nước đổ đi, đạo lý này ‘anh Hoài Chính’ không dạy cô hả?”

“Được rồi, sau này tôi sẽ chú ý lời ăn tiếng nói hơn.” Tùy Tử cam chịu, “Tôi biết mọi người hay nói này nói nọ sau lưng tôi, chị Vu Hảo, chẳng dám gạt chị làm gì, thực ra lúc đầu tôi còn thấy hơi vui vui, cảm thấy cô ấy chuyên nói xấu tôi sau lưng, rốt cuộc bây giờ cũng đã để cô ấy ném được mùi vị bị người ta bêu xấu là thế nào rồi. Nhưng rồi tôi lại thấy, nếu thế thì tôi chẳng khác gì cô ấy cả.”

“Người với người vốn không khác gì nhau, người với heo mới khác.” Vu Hảo an ủi mà chẳng hề chớp mắt.

“...”

Tại quảng trường.

Ngày mai Lục Hoài Chính phải đi rồi, sau khi tiết mục biểu diễn của đám Tùy Tử kết thúc, có mấy chiến sĩ rất high, tự đề cử bản thân lên bục hát, nói là muốn chúc mừng đội trưởng rời đi, đồng thời chúc mừng họ đã được thoát khỏi ải khổ, không phải bị ác ma Lục Hoài Chính huấn luyện thêm nữa, muốn đổi qua ôm đội trưởng Tôn.

Tôn Khải cũng thích đùa, phối hợp cùng họ trách Lục Hoài Chính: “Cái ôm của đội trưởng Tôn luôn luôn rộng mở với các cậu.”

Lục Hoài Chính ngồi ngồi trên ghế nhựa ngay bên dưới – là loại ghế thường dùng trong lúc tập luyện chiến đấu, hai chân dạng ra, khủy tay chống lên đùi, cánh tay thả lỏng, nở nụ cười lơ đãng hờ hững nhìn mấy chiến sĩ đang ồn ào trên bục.

Vu Hảo rụt rè ngồi cạnh anh, cô rất ít khi thấy dáng vẻ này của anh.

Có thể nhận ra tình cảm giữa bọn họ rất tốt, mà cũng đúng thôi, bắt đầu từ cấp ba có ai là anh không tốt đâu? Hình như với anh ai cũng có thể đối tốt được. Ngay cả hướng dẫn Đường bên cạnh cũng không nén nổi nói, “Cũng chỉ có tình cảm các cậu mới tốt vậy thôi, chứ tôi chưa thấy lãnh đạo và chiến sĩ thân thiết như vậy bao giờ cả.”

Lục Hoài Chính cười tự giễu: “Tôi cũng được xem là tay chân của lãnh đạo đấy chứ.”

Hướng dẫn Đường khoát tay, cười một tiếng.

Bầu không khí vô cùng sôi nổi, ngay đến tiểu đội trưởng ngày thường ít nói là vậy, mà vào lúc này cũng hoạt bát cướp lấy micro nói với Lục Hoài Chính: “Đội trưởng Lục, anh hát một bài đi.” Nói xong lập tức quay người lại, vung tay với chiến sĩ đang chơi nhạc ở sau lưng: “Music!”

Đoàn chùng mọi người có sắp đặt sẵn rồi nên mọi chuyện mới liền nhau khớp như vậy.

Theo tiếng nhạc quen thuộc vang lên, Lục Hoài Chính biết đám tiểu tử này muốn chinh anh đây mà.

Bốn năm chiến sĩ đứng thành hàng, khoác vai nhau hét vào micro, bài hát vốn rất tình cảm dịu dàng lại bị mấy người thô kệch bọn họ hát trật cả nhịp.

“Đành quên đi bài thơ năm nào,

Hạt tương tư có đáng phải tương tư.

Đã trót yêu và trót thương,

Nhưng lại ngại người biết.

Xuân đã về hoa tương tư nở,

Nhưng sao tình nhân kia không còn nữa.

Hoa ảo mờ đón gió về nhưng tình không còn...”*

(*Trích đoạn bài hát Tương Tư do Mao A Mẫn trình bày, dịch lời bởi Nicky@quan4.net)

Vu Hảo nghe hát mà lồng ngực như tắc nghẽn, nín thở quay đầu nhìn anh, trong tiếng ca hỗn loạn huyền ảo, Lục Hoài Chinh cũng thuận thế nhìn sang, ánh trăng bàng bạc phác họa gương mặt anh, trong ánh mắt lại xuất hiện vẻ thiếu tự nhiên mà năm xưa chẳng thấy.

Tôn Khải kéo cổ Lục Hoài Chinh lại gần, giải thích điển tích của lời ca cho bọn cô hiểu, còn người nọ, trong khung cảnh tối mờ, anh rất ngại ngùng xoay mặt đi.

Vẫn có chút...

Xấu hổ.

29. Chương 29: Lục Hoài Chinh Luôn Cảm Thấy, Anh Nguyễn Ý Vì Cô Thì Đó Cũng Chỉ Là Một Phía Bên Anh, Còn Cô, Hẳn Là Cần Tự Do

Vào năm Lục Hoài Chinh và Tôn Khải vừa vào học viện quân sự, trong buổi tối rời khỏi Quảng Châu, cả hai có uống hơi nhiều.

Trước đó một đêm, bọn họ tổ chức nghi thức chia tay ngắn ngủi trong nhà ăn bộ đội, nói cho cùng thì lấy đầu ra nhiều cảm xúc chứ, làm quân nhân mà, từ trời nam đất bắc, phòng thủ muôn nẻo, rồi cũng có ngày gặp lại nhau. Nhưng đến hôm sau ngồi trên xe buýt, chỉ đạo viên nắm tay họ mãi không buông, hốc mắt dần đỏ.

Cuối cùng hai người đàn ông cũng không kiềm chế được nữa, cơn gió lướt qua mặt như kéo theo cả cảm xúc, sóng lòng cũng phập phồng lên xuống theo làn gió dịu êm. Dẫu đã cố dần lòng nhưng vẫn tiếc nuối, cuối cùng vẫn còn trẻ người – cả hai đều rơi nước mắt.

Sau đó xe chạy ra doanh trại đưa họ đến ga tàu, hai người không vội mua vé ngay mà ngồi trên ghế dài ở ga suốt buổi chiều. Khi màn đêm buông xuống, đèn neon lấp lánh, Lục Hoài Chinh đột nhiên hỏi Tôn Khải có muốn uống bia hay không, anh vui vẻ gật đầu.

Hai người liền xách đồ lên, tìm một tiệm cơm gần đó, uống bia cả đêm.

Đêm đó Lục Hoài Chinh uống rất nhiều, tửu lượng của anh vốn kém mà còn uống hết một thùng bia có nồng độ thấp. Đến khi đi vệ sinh về, một tay anh chống lên chai bia, mặt đỏ bừng buồn bực thở dài, mơ màng nhìn Tôn Khải, nói: “Để em hát một bài cho anh nghe.”

Không phải là chưa từng nghe Lục Hoài Chinh hát bao giờ, trong quân đội cũng thường xuyên hát quân ca, anh hát không tính là khó nghe, song cũng chẳng êm tai gì, hát theo nhịp nhưng lại không có kỹ thuật gì, nghe là biết ngay giọng của trai thẳng.

Tôn Khải cũng say khướt, vung tay lên bảo hát đi, tối nay liều mình bồi quân tử, dù khó nghe đến mấy thì vẫn nguyện nghe vì người anh em.

Lục Hoài Chinh không chớp mắt, mở miệng hát.

Tôn Khải nghe thì thấy không đúng, là tình ca sao. Nhìn vào đôi mắt híp ảm ức kia, bỗng anh ta quơ tay trước mặt Lục Hoài Chinh: “Say rồi hả? Hát cái kiểu gì vậy? Mau im miệng cho anh! Để ông đây hát bài ‘đoàn kết chính là sức mạnh!’”

“Không, chỉ hát bài này thôi.”

Tôn Khải cười ha ha hỏi anh, “Có phải cậu nhớ gái rồi không?”

Người đàn ông bình thường ít nói, lúc ở trên sân huấn luyện lại nghiêm túc thận trọng, không hay bộc bạch chuyện tình cảm, nay bỗng gỡ lớp vỏ phòng bị xuống, nhấm nháp gật đầu.

Tôn Khải ném hạt đậu phộng qua, khuyên lời: “Đến Bắc Kinh tìm bạn gái cậu đi.”

Lục Hoài Chính vẫn say sưa ngâm nga câu hát.

Đèn trong tiệm dần yếu đi tự lúc nào chẳng hay, vầng sáng chao đảo trên đỉnh đầu khiến anh thắm đẫm mặt mũi, rồi anh khép mắt lại, gục đầu xuống bàn, giọng hát dần nhỏ đi. Tôn Khải dịch tới, nghe thấy anh thấp giọng nói: “Không tìm, em phải chờ tiếp.”

“Cậu chờ ai?!” Tôn Khải nhặt vỏ đậu rồi ném qua.

Anh không đáp, nghiêng mặt áp lên bàn, miệng như mở chim, tự mình lẩm bẩm: “Lỡ có ngày cô ấy quay lại, không tìm thấy em thì sao.”

Tới lúc tiệm cơm đóng cửa thì cả hai đã say quá cần câu, cuối cùng vẫn phải gọi Trần Thụy đang đi học ở Quảng Châu tới đón.

Lên xe taxi, Trần Thụy bị kẹp giữa hai người, bên trái là Lục Hoài Chính với tiếng hát có thể ví như hiện trường tai nạn giao thông, còn bên phải là Tôn Khải hùng hổ thô tục nói kháy, thỉnh thoảng tài xế lại ném ánh mắt đồng cảm qua gương chiếu hậu.

Không biết lúc ấy Trần Thụy lấy gan chớ từ đâu ra, rút điện thoại ra quay lại hai người họ.

Sau đó Trần Thụy cũng gia nhập vào lũ đoàn nhảy dù, được biên chế vào đội của Lục Hoài Chính, thế là đoạn video kia được mọi người trong đội xem lui xem tới, từ đó cũng truyền nhau cách chinh đội trưởng Lục —— cho anh uống bia!

Tôn Khải sợ Lục Hoài Chính khó xử, rốt cuộc cũng giữ thể diện cho anh, không vạch trần toàn bộ, ngắt đầu bỏ đuôi giải thích sơ qua cho hai cô gái, nói rồi khoác tay lên vai Lục Hoài Chính vuốt tóc gáy anh: “Cánh trai trắng trong trung đoàn của tôi nhìn thế chứ dẫu dằn lăm!”

Lục Hoài Chính nghiêng đầu né tránh, cười mắng: “Cút!”

Tôn Khải thu tay về, nhỏ giọng nói bên tai anh: “Anh có thể giữ lại mặt mũi cho cậu, không nói cho Vu Hảo biết những lời cậu nói lúc ấy, chứ không sau này cậu mà mất mặt thật thì đừng trách anh.”

Lục Hoài Chính lờm anh ta, rồi lại ngược mắt trông lên sân khấu, nhìn đám Trần Thụy đang nhao nhao âm ỉ, thờ ơ nói: “Đứng trước mặt cô ấy thì em cũng chẳng cần mặt mũi gì hết, sao nào, đứng trước mặt vợ anh còn phải có mặt mũi hả?”

Ánh đèn trên sân khấu khá đơn sơ, mấy người Trần Thụy Ngô Hòa Bình ồn ào kinh khủng, Lục Hoài Chính nói xong còn giơ tay chỉ vào Ngô Hòa Bình run như cây sậy, cố ý xụ mặt vờ trách mắng: “Cậu xuống đây cho tôi, có phải muốn bị phạt không hả?”

Ngô Hòa Bình đứng là rất run, chậm rãi đi xuống song lại bị Trần Thụy kéo trở lại, “Ngốc! Đi theo đội trưởng Lục lâu thế rồi mà còn không biết anh ấy giận thật hay giả hả? Anh ấy mà nổi giận thì không nói gì với cậu đâu, đứng đây bỏ đi từ lâu rồi! Bị dọa mới có thế mà đã nhát gan quá rồi!”

Ngô Hòa Bình lại cầm micro lên, cuối cùng còn sửa cả lời.

“Chén rượu trong tay chợt thấy tấm lòng son sắt...”

Tôn Khải biết con người anh giỏi nhất là giả bình tĩnh, đồng thời cũng sợ người khác nắm được nhược điểm của mình nhất. Lịch Hồng Văn cũng từng bảo tình cảm chính là nhược điểm lớn nhất của anh, bao gồm tình thân, tình yêu, tình bạn... Xưa nay anh là người nhớ tình cũ, trọng tình nghĩa.

Tôn Khải cười đều nhìn Lục Hoài Chính: “Tức là không muốn thể diện chứ gì?”

Lục Hoài Chinh lấy lại tinh thần quay đầu nhìn anh ta, có cảm giác người này sắp giở trò xấu. Quả nhiên Tôn Khải bỗng nghiêng người lên trước, lộ đầu ra lớn tiếng gọi Vu Hảo: “Bác sĩ Tiểu Vu, lúc trước cậu ta uống say có nói với tôi... ưm ưm ưm!”

Tiếng nhạc trên sân khấu đình tai nhức óc, Vu Hảo mới nghiêng người qua tính nghe xem Tôn Khải nói gì, thì chợt thấy Lục Hoài Chinh bịt kín miệng anh ta, đến cả nửa vế trước nói gì cô cũng chẳng nghe rõ.

Tôn Khải nhìn Lục Hoài Chinh với ánh mắt bỉ ổi, không phải cậu bảo không cần mặt mũi sao?

Lục Hoài Chinh ấn giữ vai Tôn Khải, tay khác bịt chặt miệng anh ta lại, lạnh lùng cúi đầu nhìn anh ta, không nói một chữ.

Tôn Khải trợn mắt ý bảo mau bỏ ra tay.

Lục Hoài Chinh hờ hững nhìn lại —— Anh im miệng thì em sẽ bỏ.

Tôn Khải nhướn mày, vẫn là cái vẻ bỉ ổi —— Không im đấy.

Lục Hoài Chinh nhướn mày, cũng cười —— Ai mà không có điểm yếu chứ?

Vu Hảo ngẩn ngơ nhìn hai người ‘mất đi mày lại’ dưới ánh đèn.

Lục Hoài Chinh thả tay ta, Tôn Khải nhếch mép không nói gì, nghiêm chỉnh ngồi quyết định không quấy rầy hai người họ.

“Đội trưởng Tôn nói gì vậy?” Vu Hảo ngắt đầu hỏi.

Lục Hoài Chinh liếc cô, “Nổi điên ấy mà, khỏi phải để ý.”

Thời niên thiếu khó tìm được cảm xúc mà luôn thẳng thắn bộc trực, cái gì cũng dám nói. Lúc ấy đúng là chẳng mấy quan tâm, mạnh dạn sôi nổi, nói trắng ra là không có mặt mũi, không quan tâm con gái đối phương nghĩ gì. Có quan tâm cũng chỉ là vẻ bên ngoài, ví dụ như là lúc đi mua quần áo, có rảnh thì sẽ đứng trước gương nghiêng cứu xem cười chừng nào thì đẹp nhất, hoặc là vào ngày có giờ thể dục với cô ấy, buổi sáng trước khi đi cũng sẽ xịt keo xịt tóc.

Chai xịt tóc hồi ấy Chu Tư Việt dùng là do anh đưa cho. Áo với giày bóng rổ cũng sẽ cố ý dùng chung một màu, nhìn xấu chứ đẹp để gì cho cam.

Giờ đây ngoại trừ quần trang hay mặc ra thì anh không có nhiều thường phục lắm, mà con người anh lại càng không chú trọng về quần áo. Có lúc xuống lầu mua gói thuốc lá, chỉ mặc độc mỗi áo khoác chứ bên trong có mặc gì đâu, thế nào thoải mái thì cứ làm thế ấy, bề ngoài ra sao mặc kệ, thứ quan tâm hơn chính là cảm nhận của nội tâm, cân nhắc cũng nhiều hơn trước.

Khó mà nói được là mình thích cái gì.

Có lúc thật là nhớ thời thiếu niên chẳng câu nệ chi, nhưng phần nhiều vẫn hưởng thụ trạng thái bây giờ.

Nếu là trước kia, dù Tôn Khải không nói chuyện này thì anh cũng sẽ ưỡn mặt nói với Vu Hảo, tiện thể chất vấn thêm vài câu: Anh nhớ em biết bao, đối xử với em tốt thế nào, còn em thì sao, những năm qua em đi đâu hả!?

Sau đó sẽ để cô ấy náy mà tốt với mình hơn.

Còn bây giờ, không để Tôn Khải nói chỉ vì anh cảm thấy không có gì đáng nói cả, lại càng không muốn để Vu Hảo biết, sợ tạo gánh nặng cho cô.

Ngẫm nghĩ thử, trong tình hình không có điều bất ngờ gì, thì khi một người đàn ông đợi bạn mười hai năm, nếu như đối phương không chỉ ra cảm tình như mình thì mối quan hệ này sẽ chẳng cách nào bình đẳng được, nhiều một phần hay thiếu một phần đều là gánh nặng.

Lục Hoài Chinh luôn cảm thấy, anh nguyện ý vì cô thì đó cũng chỉ là một phía bên anh, còn cô, hẳn là cần tự do.

Bài hát này tên là ‘Tương Tư’, hồi học cấp ba Vu Hảo đã từng biểu diễn trong lễ hội văn nghệ một lần, lúc ấy cô đàn piano.

Sau khi biểu diễn xong, Vu Hảo lại hát một bài tặng Lục Hoài Chinh ở trên sân thượng, vì hai ngày trước bọn họ cãi nhau, lần đầu tiên Lục Hoài Chinh nổi đóa với cô, tuy Vu Hảo không áy náy nhưng khi hát lại rất nghiêm túc.

Lúc ấy anh đứng dựa vào tường, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng như nước sóng sánh ý cười.

Hát tới phần sau là lòng Vu Hảo đã chẳng yên nổi, cứ cảm thấy một giây tiếp theo anh sẽ hôn mình. Không rõ là có mong đợi hay không, nhưng khi ấy có đôi phần sợ hãi, cô hay bài xích người khác phái, ấy thế mà lại chẳng kháng cự nổi cái nhìn nồng nàn tình sâu của anh.

Sau đó hai người giận dỗi, rồi cô hát ‘Tương tư’, song, mới hát được đôi câu thì đã được anh dỗ ngon dỗ ngọt rồi.

Vu Hảo ngoái đầu nhìn đường nét cứng rắn nơi anh, không biết bây giờ có còn dễ dỗ nữa không?

“Ngày mai mấy giờ anh đi?”

Lục Hoài Chinh nghe tiếng thì quay sang nhìn cô. Tuy nhạc nhẽo vẫn còn ầm ĩ nhưng không phải là do Ngô Hòa Bình hát, mấy người họ nháo nhào một trận, thấy đủ rồi mới ngưng, thừa dịp Lục Hoài Chinh chưa tức giận liền chạy xuống, nhường sân khấu lại cho mấy cô gái bên đoàn văn công.

Anh nhìn cô, nở nụ cười, “Sao à?”

Vu Hảo đáp: “Ngày mai em phải lên trấn mua ít đồ, hay là để em đi với anh.”

Lục Hoài Chinh không ngốc, tự khắc biết cô nghĩ gì.

Anh tính sẽ lên đường trước khi cô dậy, vì như thế thì đỡ được phần nào cảm giác mất mát trong cô, mà mình đi cũng dứt khoát hơn, anh đã dặn hướng dẫn Đường cho xe sáu giờ tới đón rồi.

“Mấy giờ em dậy?” Lục Hoài Chinh hỏi ngược lại.

Vu Hảo ngẫm nghĩ, sợ sớm quá thì cửa hàng trên trấn chưa mở, mà nếu trễ thì sợ anh sẽ đi trước, cân nhắc mãi, cô mới thử thăm dò thời gian cô tự cho là thích hợp, “Sáu giờ rưỡi?”

Lục Hoài Chinh khẽ gật đầu, khủy tay đặt trên đầu gối, cúi đầu nhắc chân lên như nghiền đất đá, nheo mắt lại rồi làm như hồ hững: “Bảy giờ đi, anh chờ em ở cửa.”

Vu Hảo gật đầu như già tới.

Lục Hoài Chinh nhếch môi, băng qua Tôn Khải đi lên khoác vai Đường Minh Lương, nói vào tai anh ta, “Ngày mai không cần cho xe tới đón tôi nữa, để Trần Thụy đi trước đi, chờ tôi ở sân bay là được.”

Đường Minh Lương sững sốt, “Vì sao?”

Âm nhạc rung động vang trời, Lục Hoài Chinh nói lỏng tay, xích lại gần nói, “Vu Hảo muốn lên trấn trên một chuyến, tôi đưa cô ấy đi rồi sẽ đến thẳng ga tàu, ngày mai anh cho tôi một chiếc xe là được rồi.”

Tôn Khải liếc nhìn Vu Hảo rồi cười đẩy đầu Lục Hoài Chinh, “Thằng nhóc nhà cậu được đấy.”

Lục Hoài Chinh chẳng buồn để ý đến anh ta, giơ tay ngăn lại rồi tiếp tục dặn Đường Minh Lương, “Tiện thể cho người làm tài xế luôn, tôi không có thời gian đưa cô ấy về.”

Về mặt của Đường Minh Lương trở nên cao thâm khó lường, nhìn xoáy vào anh không đáp.

Lục Hoài Chinh nhìn anh ta hồi lâu, nhíu mày: “Này, anh có vẻ mặt gì thế hả?”

Đường Minh Lương nhướn mày, “Cậu có ý tứ với Tiểu Vu thật hả?”

Cũng là người từng trải, vòng một vòng lớn như thế không phải vì muốn ở bên nhau một lúc sao? Làm như người ta chưa yêu bao giờ ấy! Gì mà làm như bảo bối thế không biết! Đường Minh Lương cảm thấy Lục Hoài Chinh chưa biết mùi đời là gì rồi.

Tên ngốc!

Lúc tưởng Lục Hoài Chinh sẽ không trả lời thì bất chợt ánh mắt anh trở nên nghiêm túc, sáng rực như gương, dưới ánh trăng bàng bạc lại thêm thúy như làn khói xanh mông lung, anh cúi đầu rồi khẽ ừ một tiếng.

Tuy bình thường mấy anh em thích đùa giỡn đâm thọc nhau, có điều kể từ khi Tôn Khải thấy dáng vẻ say khướt của Lục Hoài Chinh lần ấy, ừ thì gây gổ nhau đấy, nhưng sâu trong lòng không phải không xót thay anh, giờ đây thấy anh đi đến bước này, Tôn Khải cũng khó che được kích động, “Định rồi hả?”

“Sớm muộn thôi.” Tuy tiếc chữ, nhưng vào lúc này anh đang rất nghiêm túc.

Tôn Khải cũng chẳng so đo, “Vậy anh đã có thể gọi em dâu được chưa?”

Lục Hoài Chinh chỉ cười.

Đường Minh Lương cũng vui vẻ yên tâm, trong chuyện này Tùy Tử vốn bị hiểu nhầm, giải thích rõ thì chuyện sẽ đâu ra đấy thôi, có điều không ngờ tên nhóc này lại giấu sâu đến thế, “Cần gì phiền toái thế, cứ để Tiểu Vu đi cùng mấy cậu đến sân bay là được, rồi lại để tài xế chở về.”

Nào ngờ Lục Hoài Chinh lại khoát tay, “Không cần, từ đây đến sân bay mất hơn bốn tiếng, nhọc cô ấy đi đường mệt mỏi cả ngày nữa, cứ làm như tôi nói đi.”

Tôn Khải cười, haiz, còn chưa cưới mà đã bắt đầu đau lòng rồi sao?

Lục Hoài Chinh lạnh lùng đáp, “Có giỏi thì anh cứ thử để Phương Ngôn bị dày vò một ngày xem?”

Chắc chắc, Tôn Khải không nói gì.

Phương Ngôn đâu phải là gái cứng như Vu Hảo, mà cô ấy sẽ tấn chết anh luôn.

Cùng là bác sĩ mà sao có khác biệt lớn thế.

Ngày hôm sau.

Vu Hảo sửa sang xong rồi đi ra cửa, Lục Hoài Chinh đã thay bộ thường phục – vẫn là áo thun trắng cùng áo khoác màu đen – đứng dựa vào cửa xe, giữa ánh nắng ban mai dịu hòa, anh cúi đầu vòng hai tay trước ngực, vẻ mặt chăm chú.

Vu Hảo lại gần mới phát hiện, anh xĩa mũi chân trên một chú chó, hình như chú chó ấy quen với anh, anh vừa nhấc chân là chú ta đứng thẳng dậy, móng trước cào lên giày anh, anh lại giơ chân lên tiếp, chó nhỏ nôn nong ngồi bẹp xuống rên ừ ừ với anh.

Lục Hoài Chinh bật cười, bảo tài xế lấy thanh lạp xưởng ở trong xe ra, sau đó ngồi xuống, đặt lạp xưởng dưới đất rồi làm động tác tay với chú chó.

Ý là vẫn chưa ăn được.

Chú chó kia nghe lời anh thật, lè lưỡi ngoan ngoãn ngồi xuống, đợi lệnh của anh.

Vu Hảo yên lặng đứng ở đằng xa, gió trong núi chậm chậm thổi qua, vừa dịu lại vừa mát.

Lục Hoài Chinh vỗ đầu chú chó, thấp giọng: “Ăn đi.”

Chú ta đột nhiên cúi đầu ngoạm cả vào miệng, vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lục Hoài Chinh vuốt lông chú chó hai cái rồi mới cười đứng lên, hai tay đút trong túi quần, vừa ngẩng đầu thì thấy Vu Hảo đứng xa xa nhìn anh.

Lúc anh cười giống hệt như ngày xưa, thế nhưng cô biết rõ anh đã không còn là Lục Hoài Chinh của quá khứ nữa rồi, anh của hôm nay, trên vai gánh quốc gia, gánh sơn hà.

Tim Vu Hảo đập thành thạch, tâm tình kích động như gợn sóng trong hồ, đến lúc tỉnh mộng, tất cả đều là anh.

30. Chương 30: Non Sông Bất Khuất

Vào sáng sớm, núi non tĩnh lặng, đỉnh núi xanh ngút ngàn được một lớp sương mỏng phủ lấy, mây nơi chân trời trông lạnh lẽo đến tận cùng.

Đêm qua có mưa xuân nên đường lên trấn toàn là bùn lầy, xe đi trên đường hơi rung lắc.

Lúc Vu Hảo lên xe, Lục Hoài Chinh vẫn còn đứng ven đường tạm biệt chú chó nhỏ.

Cô ngồi trong xe, qua khe hở trên kính nhìn ra bên ngoài, người đàn ông khom người không biết nói gì với chú chó mà chú ta kêu ổng ổng, hai mắt long lanh lấp lánh nằm trên đất nhìn anh.

Lục Hoài Chinh lại cúi người vỗ lên đầu nó chào tạm biệt.

Hình như tài xế cũng có biết con chó này, quay qua giải thích với Vu Hảo: “Chú chó này được đội trưởng Lục cứu hồi năm ngoái khi tới đây tập huấn. Tôi nhớ lúc ấy hai chân của nó đã bị gãy, đội trưởng Lục đưa nó đến tiệm thú cưng ở trấn bên cạnh điều trị hai tháng. Kết quả chân còn chưa lành mà ngày nào nó cũng chạy qua quân khu này.” Tài xế giơ tay chỉ về phía dưới bóng cây tùng cách đó không xa, “Nó thường ngồi ở đó đấy, ngày nào cũng vậy. Kể ra nó cũng chân thành lắm, lúc đội trưởng Lục không có ở đây thì chả thấy nó tới bao giờ. Mà đội trưởng Lục vừa đến, nó còn chạy nhanh hơn người khác. Các chiến sĩ ai cũng cười, bảo đây là ‘bạn gái’ của đội trưởng Lục.”

Vu Hảo cũng mỉm cười.

Lục Hoài Chinh mở cửa xe cúi người ngồi vào, thấy cô nhoẻn miệng cười thì ngẩn ra, rồi nhanh chóng bình tĩnh đóng cửa xe, dặn tài xế lái xe.

Đường đến trấn trên mất bốn mươi phút.

Đêm qua Vu Hảo nấp trong chăn nghĩ rất nhiều điều, trong bốn mươi phút đó nên nói gì đây. Đến trấn trên là anh phải đi rồi, tính tới tính lui chỉ được ở chung với nhau có mấy chục phút trên xe.

Một buổi tọa đàm bốn mươi phút, cô cảm thấy nó dài thật dài; vậy mà ở cùng anh bốn mươi phút lại cảm thấy ngắn ngủi biết bao, trôi qua cái vèo.

Nay trong xe có thêm một người, cô lại càng không quen nói chuyện này nọ ở trước mặt người lạ. Mà anh tài xế lại rất nhiệt tình lắm lời, suốt buổi nói chuyện liên tục với Lục Hoài Chinh, nói chuyện trời nam đất bắc, từ hàn huyên chính trị cho đến xây dựng quốc gia. Cô không có thói quen ngắt lời người ta mà cũng không thích chen ngang vào, thế nên là Vu Hảo im lặng suốt hai mươi phút, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã bảy giờ hai mươi tư rồi.

Tài xế nhìn Vu Hảo qua gương chiếu hậu, hỏi: “Bác sĩ Tiểu Vu muốn mua gì vậy?”

Mua gì?

Cô có mua gì đâu, cô đi tiễn người yêu mà!

“Lão Lý, anh ăn sáng chưa?” Lục Hoài Chinh ngồi bên bỗng nói một câu không đầu không đuôi.

Lão Lý *a* lên, nhìn sang, nói: “Ăn rồi ăn rồi.”

Lục Hoài Chinh gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ – nhìn ngọn núi đang trong độ xanh um xum xuê, rồi giả như lơ đãng nói: “Tôi đưa bác sĩ Tiểu Vu đi ăn chút gì đó đây, anh có định lái xe lên trấn vài vòng không?”

Lão Lý sáng khoái đồng ý, “Được được, hai người đi ăn đi, tôi đến đầu cầu xem người ta chơi cờ là được rồi. Bác sĩ Tiểu Vu mua đồ xong thì gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Vu Hảo chợt quay đầu hỏi anh, “Mấy giờ anh lên máy bay?”

“Hai giờ chiều.”

“Tới đó kịp không?”

“Không sao. Qua trước một tiếng là được.”

Từ đây đến sân bay mất bốn tiếng, nếu chín giờ bắt đầu khởi hành thì may ra tới kịp, cộng thêm thân phận của Lục Hoài Chinh thì có thể đi làn đường ưu tiên, vậy là sẽ đến kịp trước thời hạn nửa tiếng. Tính toán như vậy, hai người còn có thể ở chung với nhau hơn một tiếng.

Cảm giác tìm lại được sức sống đó cứ như việc sắp hết pin đến nơi rồi, nhưng vừa đảo mắt cái lại đầy pin, thật không chân thực.

Trần trên có kênh đào cổ nhuộm màu năm tháng lịch sử, nước chảy róc rách, cầu vắt ngang hai bên bờ sông như nổi cả mạch tình.

Đúng bảy giờ bốn mươi phút xe dừng ngay đầu cầu, lão Lý đậu xe ven đường rồi đi tới xem người ta chơi cờ dưới cầu. Trần không lớn lắm nên lúc nào cũng tụ tập cùng một nhóm người, có người nhận ra lão Lý, trò chuyện với anh ta.

Nắng ban mai chan hòa xuyên qua tầng mây, lưu lại dải sáng thưa thớt trên phiến đá xanh nơi con đường chật hẹp. Con đường cổ yên ắng uốn lượn trải dài qua những ngôi nhà cổ xưa cũ nát, trên mặt tường loang lổ hai bên có vết xanh đen bám đầy rêu xanh, tựa như có thể nhìn thấy vòng xe của năm tháng.

Cơn gió mát lạnh thổi qua, mang theo mùi của rêu xanh.

Người trên trần dậy khá sớm, chưa tới tám giờ mà hàng quán đã mở đầy hai bên đường chụm đông chụm tây. Trên đường cũng thế, dòng người sóng vai nhau bước đi trên con đường nhỏ hẹp mấy mét. Lục Hoài Chinh đặt tay sau lưng Vu Hảo, xuyên qua dòng người chật chội, dẫn cô đến tiệm ăn sáng gần đây.

“Em cứ tưởng trần trên không có ai chứ.” Vu Hảo lẩm bẩm.

“Hôm nay là hội làng, vốn là định đưa em đến xem.” Lục Hoài Chinh đặt tay lên vai cô, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu xa, nói, “Có điều công việc của anh, nhiều lúc thật sự khiến anh thân bất do kỷ.”

Vu Hảo cúi đầu, “Em biết mà.”

Hai người lẳng lặng băng qua dòng người, tiếng ồn trong chợ cùng tiếng raa hàng, tranh cãi đùa giỡn nói tiếp nhau vang lên không dứt. Ngay đến tiếng nước cũng vậy, chỉ cần Vu Hảo nín thở là có thể nghe thấy tiếng róc rách quanh quẩn bên tai, gió như dừng lại bên tai cô, tựa lông chim khẽ khàng phe phẩy.

Vào khoảnh khắc Vu Hảo nói ‘em biết mà’, bàn tay Lục Hoài Chinh đang ôm vai cô bắt giác siết chặt thêm.

“Em chỉ muốn anh bình an.” Bỗng Vu Hảo ngẩng đầu nhìn anh nói.

Lục Hoài Chinh nhìn không dứt mắt, cúi đầu nhìn thật sâu vào cô, ngỡ như sao băng quét qua, thấp lùn ngọn lửa nhỏ trong đôi mắt ấy.

Anh bắt giác nhớ đến cuộc họp ở Nam Kinh một vài năm trước, lúc nghỉ trưa anh và Tôn Khải cùng mấy người lãnh đạo đứng trước cửa khách sạn hút thuốc, chợt có một cô gái bước vào, bóng lưng rất giống cô, lại dắt theo một đứa nhỏ, đứa bé ấy ngọt ngào gọi mẹ làm anh ngẩn ngơ.

Trong chớp mắt ấy anh cứ ngỡ đó là cô.

Lãnh đạo gọi anh mấy tiếng mà cũng không để ý, điều thuốc kẹp trong tay cháy cả một đoạn dài, nhưng anh vẫn cứ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của cô gái đó. Hình ảnh khi đó như đóng băng, Tôn Khải nói lúc ấy mấy lãnh đạo đều bị ánh mắt của anh dọa sợ.

Nhiều năm như thế rồi, ở đây ai ai cũng biết anh.

Biết anh là kiểu người, dù biết một giây sau sẽ chết thì nơi đáy mắt cũng không hề khiếp sợ, ấy vậy mà ánh mắt anh khi ấy lại là nỗi tuyệt vọng cùng khổ sở mà bọn họ chưa từng trông thấy.

Không phải anh chưa nghĩ đến, nhiều năm vậy rồi, có lẽ cô đã kết hôn, cũng có thể đã có con.

Có điều đến lúc nhìn thấy gương mặt ấy, anh vẫn còn đánh giá cao bản thân mình.

Giữa đàn ông với nhau thường không hay nói nhiều, nhưng lại có thể hiểu thấu mọi muộn phiền. Khi ấy anh còn chưa kể chuyện liên quan đến Vu Hảo với Tôn Khải, nhưng Tôn Khải lại nhìn rõ lòng anh. Sau đó thấy suốt buổi họp mà Lục Hoài Chinh cứ thấp thỏm, Tôn Khải bèn nói: “Hay là tôi cho người dẫn cô ấy

tới cho cậu nhìn nhé? Nếu thật sự là người cậu vẫn luôn nhớ đến thì cũng hay, có thể để cậu chết tâm đi được rồi, chứ nếu cứ chờ thêm nữa, tôi sợ cậu sẽ lỡ dịp mất.”

Họp xong, Tôn Khải thật sự tìm cơ dẫn người đến.

Lúc ấy Lục Hoài Chinh ngồi ở hàng ghế trước trong hội trường, dựa lưng vào ghế, cúi đầu. Lúc người đó đi vào, anh ngẩng đầu nhìn lướt qua là lập tức xác định không phải, rồi đứng dậy lễ phép giải thích ngọn nguồn, cô gái ấy tỏ ra hiểu chuyện rồi theo Tôn Khải rời đi.

Sau đó anh cứ cúi thấp đầu, tay đỡ trán, khuỷu tay chống lên đầu gối, im lặng ngồi trong hội trường cả một đêm, khi ấy lòng hạ quyết tâm rằng: đợi thêm một năm nữa.

Về mặt tâm lý học, việc này như một kiểu tự an ủi bản thân trong lúc tuyệt vọng, khi bạn ý thức được khả năng phát sinh của một chuyện càng lúc càng thấp, trở nên xa vời, thì sẽ thiết lập một kỳ hạn ngắn ngủi trong lòng mình.

Mà kỳ hạn này đã lặp đi lặp lại một cách tuần hoàn ở trong lòng anh.

Lục Hoài Chinh dẫn cô đến tiệm ăn sáng, vẫn còn ít người, bà chủ có biết anh, thấy anh từ xa đi tới thì bước đến chào hỏi, “Sao hôm nay rảnh rồi thế?”

Lục Hoài Chinh cười kéo ghế ra cho Vu Hảo, tay đặt sau lưng đỡ cô ngồi xuống, sau đó quay đầu cười với bà chủ: “Phải về Bắc Kinh.”

Mặt tiền cửa tiệm này không lớn, mặt tường loang lổ nhiều màu, trước cửa chính treo treo tấm bảng buồn bán đơn sơ, trên đó viết đồ ăn cấp bậc loại C.

Bà chủ vừa lau bàn vừa cười gật đầu, nhiệt tình mời chào: “Ăn cái gì, hai người ngồi xuống trước đi.”

Lục Hoài Chinh để cô ngồi xuống, còn mình thì đưa chân kéo ghế từ bàn bên cạnh qua ngồi cạnh cô chứ không phải đối diện, hỏi cô: “Ăn gì?”

“Em ăn giống anh.” Vu Hảo rút tờ giấy lau chỗ bàn trước mặt anh.

Lục Hoài Chinh cười thuận tay nhận lấy khăn giấy trong tay cô, vừa lau vừa quay đầu gọi hai bát cháo cùng mấy đĩa đồ ăn, còn gọi thêm đồ ăn vặt.

Đầu ngón tay chạm vào nhau mà như bị điện giật, Vu Hảo cảm giác da đầu mình căng ra.

Lục Hoài Chinh lau chỗ cô trước rồi mới lau bên chỗ mình, xong xuôi thì ném giấy vào thùng rác.

Lúc trước, hề ném đồ – kể cả giấy được anh vo tròn thành cục – là anh giờ tay dùng tư thế tiêu khi ném bóng rổ mà ném, đường cong parabol vạch ra rơi trúng thùng rác, có lúc không vào thì anh lại chạy tới nhặt lên rồi ném thêm lần nữa, ném trúng thì mới chịu bỏ qua.

Khi đó Vu Hảo hỏi tại sao anh lại cố chấp như vậy, anh lại nói đấy là cố chấp của đàn ông.

Giống mỗi lần chơi bóng xong, anh luôn là người cuối cùng rời sân, phải ném cho được trái bóng 3m, nếu không sống chết cũng không chịu đi.

Bây giờ thì không còn làm mấy trò như vậy nữa.

“Giờ anh còn chơi bóng không?” Vu Hảo nghiêng đầu hỏi.

Bà chủ mang thức ăn tới.

Lục Hoài Chinh rút đĩa ra đưa cho cô rồi ngẩng đầu nhìn sang, “Không chơi nữa.”

Đến cả mấy cuộc thi do đội tổ chức anh cũng không tham gia.

Năm học cấp ba anh chỉ làm hai việc, một là chơi bóng, hai là theo đuổi cô.

Sau khi cô đi, đến cả bóng rổ anh cũng không thèm chơi.

Vu Hảo gật đầu.

Bà chủ quét mắt nhìn hai người, cười híp mắt hỏi Lục Hoài Chinh: “Đội trưởng Lục, bạn gái cậu đấy hả?”

Lục Hoài Chinh chỉ vừa cúi đầu ăn thìa cháo, nghe thấy lời này thì dừng lại rồi liếc nhìn Vu Hảo, không biết trả lời ra sao. Câu hỏi bất chợt của bà chủ khiến anh đang gấp thức ăn cho Vu Hảo bỗng khựng lại.

Đến nay hai người vẫn chưa nghiêm túc xác nhận chuyện này, còn chưa hỏi ý Vu Hảo mà đáp phải thì không hay lắm, nhưng nếu nói không phải, vậy anh gấp đồ ăn cho người ta là có ý gì?

Vu Hảo thấy anh do dự rồi rứt cả đũa về, chợt lòng nặng nề hẳn đi, nơi ngực như có luồng khí nóng lấp đầy, từ từ tràn thẳng lên não. Sau gáy mơ hồ căng ra, trống không như không có chỗ dựa.

Qua khung cửa nắng mai tràn vào chiếu hắt lên cổ cô, người cô nóng lên một cách khó hiểu. Có lẽ vì bị Phùng Ngạn Chi giục cưới riết quen rồi, chứ không vì sao khi thấy anh thì lại gấp gáp nôn nóng đến thế? Biết rõ hôm nay anh phải đi, thế là lại muốn tiễn anh một đoạn, chỉ vì để được ở bên nhau thêm vài phút.

“Vẫn chưa phải.”

“Không phải.”

Cả hai cơ hồ đồng thanh mở miệng.

Cô cảm thấy trước khi anh về từ Bắc Kinh để nói rõ chuyện thì mình không cần nói gì thêm với anh nữa, chứ không cô sợ mình bị tức chết.

Bà chủ bật TV lên.

Đúng lúc tin tức buổi sớm đang đưa tin về cuộc đảo chính ở Thổ Nhĩ Kỳ.

“Tình hình bên Thổ Nhĩ Kỳ rất hỗn loạn, đã có nhiều vụ khủng bố xảy ra trong nước, khiến 230 người thiệt mạng và 1510 người bị thương, Đại sứ quán Trung Quốc tại Thổ Nhĩ Kỳ bày tỏ...”

Bỗng trong phòng xuất hiện một cậu bé, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, có vẻ nghe thấy tin nên từ trong nhà chạy ra, lập tức bị bà chủ quát lớn, “Về phòng đọc sách!” Cậu bé lưu luyến dán chặt mắt vào TV, do dự không muốn đi. Cậu ta vừa đảo mắt thì chợt trông thấy Lục Hoài Chinh, thế là hai mắt sáng lên, chạy tới ngồi đối diện Lục Hoài Chinh: “Anh Lục!”

Lục Hoài Chinh ngẩng đầu chào: “Tạp Tạp, đã lâu không gặp.” Rồi giới thiệu với Vu Hảo: “Con trai của bà chủ.”

Vu Hảo cười gật đầu với cậu bé.

Tạp Tạp không mấy hứng thú với Vu Hảo lắm, lễ phép chào hỏi xong thì lại dán mắt lên người Lục Hoài Chinh, “Tin tức nói ở Thổ Nhĩ Kỳ có đảo chính, có phải các anh lại làm nhiệm vụ nữa không?”

Lục Hoài Chinh cũng đã ăn lưng chừng bụng, anh đặt bát đũa xuống ngồi dựa ra sau ghế, tiện tay cầm lấy trứng gà trong đĩa lên, vừa bóc vỏ vừa nhìn Tạp Tạp, lơ đãng đáp: “Không biết, đợi thông báo.”

“Bây giờ em nhập ngũ còn kịp không?” Mắt Tạp Tạp đỏ bừng.

Lục Hoài Chinh liếc nhìn bà chủ, hai mắt bà đã phát hỏa nhìn chằm chằm Tạp Tạp, lại thấy có người ngoài nên không dám nổi giận, chỉ có thể trợn to mắt như chuông đồng mà nhìn.

Lục Hoài Chinh cười, bóc vỏ trứng xong thì bỏ vào bát, đẩy qua cho Vu Hảo rồi mới nhìn Tạp Tạp nói: “Nhóc cứ nghiêm túc thi đại học đi.”

“Không, em muốn làm quân nhân.”

“Làm quân nhân cái gì! Con chịu khổ được hả?! Đi vào học ngay cho mẹ!”

Bà chủ không nhịn được nữa, chạy lại nắm cổ áo Tạp Tạp lôi về phòng. Tạp Tạp không chịu đi, ôm góc bàn nhìn Lục Hoài Chinh với vẻ đáng thương, “Sang năm có gọi nhập ngũ chắc chắn em sẽ đi!!”

“Tại sao cậu lại muốn đi lính?” Anh nhìn tin tức, thờ ơ hỏi.

Tạp Tạp nghiêm túc đáp: “Em phải bảo vệ một người.”

Vu Hảo không động đến quả trứng gà kia, Lục Hoài Chinh thờ ơ nghe Tạt Tạt nói rồi đẩy đĩa trứng đến trước mặt cô, dịu dàng bảo: “Ăn trứng đi.” Lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tạt Tạt, chất giọng đã lại lạnh lùng như trước: “Bọn anh không phải chỉ bảo vệ một người.”

Bất chấp bà chủ có dùng sức lôi kéo đến đâu, Tạt Tạt vẫn ôm chặt góc bàn bất động, nhìn Lục Hoài Chinh đầy nhiệt huyết, “Em mặc kệ!”

Trông Tạt Tạt rất cố chấp.

Lục Hoài Chinh thấy Vu Hảo đã ăn trứng gà thì mới nói: “Cứ đi thi trước đi, thi xong anh sẽ cho cậu biết nên đến đâu trưng binh là hợp nhất.”

“Bọn họ nói anh giao thiệp rộng và cũng có quan hệ, thế nên mới lên hàm nhanh như vậy, là thật hả anh? Em vào thẳng đội của anh có được không?!” Tạt Tạt hỏi thẳng, không chút quan tâm người bị hỏi có lúng túng hay không.

Lục Hoài Chinh đáp cũng dứt khoát thẳng thắn: “Anh giao thiệp rộng là thật, có quan hệ cũng là thật, lên hàm nhanh cũng thật nốt, thế nhưng ba chuyện này lại không liên quan gì nhau cả.”

Tạt Tạt gãi đầu: “Vậy lần sau em tới tìm anh!”

Lục Hoài Chinh nhìn cậu ta rồi gật đầu coi như đồng ý, lúc này Tạt Tạt mới chịu đi vào. Bà chủ tới, giọng trịnh trọng hiem thấy, đầy dứt khoát: “Tôi không muốn thằng bé nhập ngũ.”

Lục Hoài Chinh gật đầu, tỏ ý đã biết.

Cơm nước xong xuôi, Vu Hảo phải về rồi, Lục Hoài Chinh đưa cô đến chỗ người ta hay đánh cờ.

Lúc này trên đường không có ai, mọi người đều đi hội làng hết cả rồi.

Lão Lý thấy hai người về thì lập tức dập thuốc, đưa quân cờ cho người đàn ông bên cạnh, “Anh chơi đi, tôi phải đi rồi.” Sau đó chạy ra khỏi đám đông, hỏi Lục Hoài Chinh: “Đi hả?”

Lục Hoài Chinh đưa điếu thuốc cho lão Lý rồi gật đầu, “Đi thôi, anh đưa cô ấy về đi.”

Lão Lý nhận lấy, *à* một tiếng, xoay người đi lấy xe.

Vu Hảo máy móc nói, “Vậy anh đi đường cẩn thận, về thì liên lạc lại.”

Lục Hoài Chinh dứt hai tay vào túi đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô một lát rồi gật đầu bảo, “Lên xe đi.”

Con kênh vẫn róc rách nước chảy không ngừng, xe đậu ngay phía đối diện.

Lục Hoài Chinh đi được nửa chừng thì bỗng dừng lại.

Sau đó Vu Hảo thấy anh đột ngột xoay người chạy về phía mình, rồi nói với lão Lý, “Đợi một lát.”

Lão Lý không kịp đề phòng, *a* lên một tiếng, vội vàng giãm phanh xe lại. Thân xe giật mạnh một cái, Vu Hảo thiếu điều bị hất ra ngoài, đầu óc choáng váng.

Một giây sau đó —

Cửa xe chỗ ghế phụ được mở ra, cô còn chưa kịp phản ứng thì một bóng đen bỗng chụp xuống, môi Vu Hảo bị người ta in dấu, hơi thở ẩm áp vờn quanh chóp mũi.

Một tay Lục Hoài Chinh đỡ gáy cô, một tay khác chống lên ghế ngồi, thân hình cao lớn khiến buồng xe đã nhỏ hẹp nay càng thêm chật chội. Anh nghiêng đầu hôn lên môi cô, không chỉ là cái hôn phớt môi chạm môi, cũng không có vẻ lúng túng của nụ hôn đầu, mà anh trao cô nụ hôn kiểu Pháp vừa thâm tình lại nồng nhiệt.

Trong nháy mắt đó, Vu Hảo nhắm chặt mắt lại theo bản năng, chỉ cảm thấy như có sao băng rơi xuống đất, khắp nơi đều là ánh lửa, cực kỳ hoang đường.

...

Còn lão Lý thì tự động nhìn đi chỗ khác trong âm thanh chụt chụt của nụ hôn đầy hoang đường kia, tay còn gõ khẽ lên vô lăng, trong đầu nghĩ:

Quả nhiên đội trưởng Lục rất đàn ông.

31. Chương 31: “có Phải Thích Ngủ Mùi Son Không?!”

Editor: LuChan

Yên tĩnh không một tiếng động.

Trong xe lặng im đến nỗi có thể nghe thấy tiếng ruồi vo ve, nhưng mùa này thì làm gì có ruồi chứ.

À, ra là lão Lý đang hát ngâm nga điệu hát đây mà.

Vu Hảo còn cẩn thận lắng tai nghe rõ lời bài hát mà trước giờ chưa từng nghe thấy.

“Em là người tình của tôi, là người phụ nữ như nhành hoa hồng, với đôi môi nóng bỏng tựa ngọn lửa, khiến tôi mất hồn trong đêm khuya vô tận...”*

(*Bài hát “Người Tình” của Dao Lang.)

...

...

Tuy bài hát này hợp với độ tuổi của lão Lý, nhưng trong tình cảnh như thế này, Vu Hảo khó tránh khỏi việc suy nghĩ bậy bạ, vừa xấu hổ lại vừa tức giận, mặt đỏ như lá phong trên núi vậy. Cô dứt khoát dời mắt đi, không để ý tới lão Lý nữa.

Kết quả trong lúc vô tình nhìn lướt qua kính chiếu hậu, thấy dáng vẻ của mình có chút... kỳ cục.

Mắt lóng lánh nước, mặt đỏ như ráng chiều hôm, tóc tai rối bù. Cô thích cắt sửa tóc đúng kỳ hạn nên tóc luôn dài tới trước ngực, rồi lại quen túm thành đuôi ngực nhẹ nhàng hoặc vấn tóc lên búi sau gáy.

Sáng nay ra cửa gấp quá, cô thuận tay búi tóc hai vòng.

Lúc người ấy hôn cô, một tay từ bên tai luồn vào tóc cô, chẳng may may biết gì là tiến hành tuần tự, bàn tay giữ chặt sau gáy cô, bắt chặt nút lấy môi cô.

Rất mạnh mẽ, đến bây giờ môi cô vẫn còn đau. Lúc ấy Vu Hảo vô ý thức rụt người ra sau, anh không nhịn được cau chặt mày, dứt khoát đưa người tới bấm chặt gáy cô kéo về phía mình, không chút do dự hôn sâu hơn.

Vu Hảo trở tay không kịp, mọi lời muốn nói đều bị nụ hôn nóng bỏng lưu luyến của anh nuốt chửng.

Hồi học cấp hai, anh muốn hôn cô. Vu Hảo cũng từng nghĩ tới, nụ hôn của anh là sẽ e dè thăm dò hay dịu dàng như gió mát, hay là hơi hột đây? Trong trí nhớ của cô, anh vẫn là chàng thiếu niên sạch sẽ đơn thuần kia.

Vậy mà lần đầu tiên hôn nhau lại là nụ hôn kiểu Pháp này, kỹ thuật lại còn thành thạo thế nữa, so ra thì Vu Hảo cô có phần luống cuống hơn. Lúc đầu lưỡi tiến vào, anh không ngừng sục sạo vách má trơn nhẵn. Không ngờ lại lạnh thế, sau gáy nơi Vu Hảo chạm vào thì nóng lên, cả người anh đều nóng ran, trừ đầu lưỡi.

Khi chạm vào cô, cứ ngỡ là nhộng phá kén nhảy thẳng vào ngọn lửa cháy rực rạn rở. Tim Vu Hảo rung lên từng hồi, túm lấy khoảng áo thun mỏng tanh trước ngực anh, người mềm nhũn ngã ra sau ghế, cảm giác sợ hãi từ ngón chân chạy lên đỉnh đầu, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Lục Hoài Chinh nhận ra, biết cô chống đỡ không nổi nữa rồi. Một tay anh chống lên ghế, bàn tay giữ gáy cô đổi sang bóp nhẹ cằm cô, môi lưỡi rút ra, đổi lại cắn môi dưới cô, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại.

Rồi anh trượt xuống dừng lại trên cằm cô, nhẹ nhàng hôn lấy.

Coi như kết thúc.

Nghĩ lại mà vẫn cảm thấy kỳ cục. Vu Hảo nhìn bản thân trong gương, son môi bị anh xóa mất, chỉ còn sót lại một lớp nhạt màu trên môi, vào lúc này dưới ánh mặt trời lại trở nên mê loạn vô cùng.

Hơn nữa lão Lý còn ở đây, nếu lúc về kể chuyện này cho người khác nghe, chắc mấy ngày sau cô không dám đi ra ngoài mất...

Lục Hoài Chinh, bây giờ trong đầu cô chỉ có cái tên này, cảm thấy tim mình đập nhanh hơn...

Đến khi Vu Hảo sửa tóc gọn gàng thì xe đã ổn định chạy vào quân khu.

Vu Hảo đỏ mặt cởi dây an toàn ra, chưa kịp bước xuống xe thì bị lão Lý gọi với.

“Bác sĩ Vu.”

Vu Hảo mờ mịt quay đầu lại.

“Lão Lý tôi lái xe ở quân đội gần hai mươi năm, gặp đủ mọi tình cảnh. Tôi với đội trưởng Lục biết nhau chưa đến tám chín năm, cũng chỉ mới bốn năm năm thôi, nhưng biết đội trưởng Lục dùng người giỏi, cậu ấy hiểu tôi là loại người gì, nên mới không nhắc nhở tôi. Nhưng tôi có thể nhận ra, bác sĩ Vu là một cô gái rất bảo thủ, đội trưởng Lục tuổi trẻ khí thịnh, đang là thời điểm tinh lực dồi dào, tôi hiểu chứ, nên cô không cần lo khi về tôi sẽ nói gì đó với mọi người đâu ——” Nói đến đây, lão Lý thở dài: “Nhiều năm vậy rồi mà đội trưởng Lục chưa từng nói gì đến vấn đề tình cảm, nên mọi người khá thích bàn luận về cậu ấy, nếu tôi trở về nói chuyện này với mọi người, đoán chừng cuộc sống sau này của bác sĩ Vu sẽ không được yên ổn lâu đâu. Không cần nói cũng hiểu, chắc chắn ý của đội trưởng Lục cũng như vậy, tôi hiểu cậu ấy mà.”

Vu Hảo im lặng nhìn ông.

Cô nhìn lão Lý, mù mờ nghĩ, có phải có một kiểu người, đi đứng ngồi thẳng, không lá mặt lá trái, không đạo đức giả, chỉ cần đối xử chân thành với mọi người thì sẽ được đối xử thật lòng lại chẳng?

Khi học cấp hai, mặc dù ngoài miệng cô luôn nói đám bạn của anh là kẻ xấu không tốt, nhưng có lúc lại hâm mộ tình cảm bạn bè ấy của anh, tan học mỗi ngày đều có một nhóm đứng đợi anh, cùng chơi bóng, cùng ăn cơm, cùng chơi game... Đến khi bị thầy giáo phát hiện thì đẩy Lục Hoài Chinh ra trước.

Vì Kim Cương có ấn tượng tốt với anh, lại còn có thân phận đội trưởng đội bóng rổ trường, nên dù xảy ra chuyện gì thì anh vẫn luôn là người phụ trách ‘đối phó’ với giáo viên.

Cho đến một lần, lúc ấy hai người còn chưa thân nhau lắm.

Vu Hảo không nhịn nổi, tới tiết Văn là lén trốn vào nhà vệ sinh hút thuốc, lúc ấy Lục Hoài Chinh thấy cô chạy ngang qua cửa sổ, vậy là cũng lén trốn ra ngoài.

Kết quả Vu Hảo vào nhà vệ sinh hút thuốc, trùng hợp bị giáo viên chủ nhiệm lớp lệnh chủ đi qua bắt gặp, mới đầu cô nghe thấy giọng thầy giáo nghi ngờ hỏi, “Còn đang trong tiết mà em ra đây làm gì hả?”

Vu Hảo đột ngột nghe thấy giọng thầy thì hoảng hốt dập thuốc, kết quả chủ nhiệm tinh mắt phát hiện chạy vào kiểm tra, thấy Vu Hảo đang khom người rửa tay.

Nhưng trong thùng rác có khói thuốc bay lên.

“Em vào nhà vệ sinh hút thuốc?!” Chủ nhiệm lớp Lục Hoài Chinh thật không dám tin.

Vu Hảo cúi đầu rửa tay, không lên tiếng.

Kết quả là Lục Hoài Chinh lặng lẽ giơ tay, “Là em... hút.”

Chủ nhiệm lớp càng ngạc nhiên hơn, giọng sắc bén, “Giờ em nói cho tôi biết, tại sao lại hút thuốc ở nhà vệ sinh nữ?”

“Đi... đi nhầm ạ.”

Lục Hoài Chinh xấu hổ nói.

Thật ra lúc ấy Lục Hoài Chinh chưa biết hút thuốc. Về sau bị phạt viết bản kiểm điểm hai nghìn chữ, thứ hai đứng dưới cờ đọc, thế nhưng anh chỉ đưa ra một thỉnh cầu, “Có thể không viết là ‘ở nhà vệ sinh nữ’ được không thầy?”

Như thế vì góc ghếch ấy mà bên người anh lúc nào cũng có nhóm bạn vây quanh, trước kia là vậy, bây giờ cũng thế.

...

Lục Hoài Chinh đến sân bay trễ, Trần Thụy sốt ruột đứng ở cổng sân bay nhìn ngó nghiêng, cuống tới độ như con kiến bò trên chảo nóng đi vòng vòng. Giọng nữ khô khan lạnh băng liên tục nhắc nhở hành khách nhanh chóng lên máy bay... Rốt cuộc, sau tiếng thông báo cuối cùng, trong sân bay rộng lớn và dòng người qua lại như nước, cậu cũng đã nhìn thấy bóng người quen thuộc đang đi về phía bên này.

Lục Hoài Chinh khá cao, ngoại hình lại xuất chúng nên rất dễ nhận ra. Anh đội mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ kéo thấp xuống che hết nửa khuôn mặt, song chỉ nhìn một cái là Trần Thụy nhận ra ngay, vẫy tay gọi anh.

Lục Hoài Chinh trông thấy, bước nhanh hơn lại gần. Trần Thụy đưa túi cho anh, hai người được chuyên viên dẫn lên máy bay.

Cả hai rất ít khi đi máy bay dân dụng, trên đường bay, có mấy lần Trần Thụy muốn nói lại thôi, thấy Lục Hoài Chinh lạnh lùng khép mắt nghỉ ngơi là lại không dám quấy rầy, nhưng nếu để lát nữa lãnh đạo nhìn thấy bộ dạng này thì không chừng sẽ bị giáo huấn một trận.

“Đội trưởng Lục.” Cuối cùng cậu ta cũng mở miệng gọi.

Lục Hoài Chinh không mở mắt, *ừ* một tiếng.

Trần Thụy nói, “Trước khi ra đường anh không soi gương à?”

“Cái gì?”

Lục Hoài Chinh chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn sang.

Yên lặng mấy giây, Trần Thụy giơ ngón tay chỉ vào một bên mặt, nói: “Chỗ này, hình như... có son môi của phụ nữ. Vừa nãy nữ tiếp viên hàng không... cũng muốn nhắc nhở anh mấy lần.”

...

Thật ra trên đường tới đây, Lục Hoài Chinh cũng cảm thấy hôm nay mọi người nhìn mình có vẻ khác với bình thường, ngày thường anh đi trên đường đúng là có khá nhiều người nhìn anh, nhưng không để ý nhiều lắm.

Trước kia toàn là phụ nữ nhìn, kết quả hôm nay ngay cả đàn ông cũng nhìn, lúc ấy anh nên nghĩ ra mới đúng.

Lục Hoài Chinh khoanh tay dựa vào vách buồng vệ sinh, cúi đầu bật cười, đúng là đầu óc mê muội rồi. Cười xong anh đứng dậy, khom người đứng trước gương mở vòi nước, rửa sạch tay rồi đưa ngón cái lau vết son trên mặt, chậm rãi lướt qua.

Anh để ướt mặt quay về chỗ ngồi, cả hai người đàn ông đều không mang giấy theo, có điều Lục Hoài Chinh cảm thấy không có vấn đề gì to tát, hong một tí là khô ngay. Kết quả bên cạnh có một cánh tay đưa qua.

Anh sững sốt, quay đầu lại nhìn, người phụ nữ ngồi cạnh đưa khăn giấy cho anh, cười nói: “Dùng cái này mà lau đi.”

Lục Hoài Chinh thấy người phụ nữ có vẻ quen mặt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được, anh không nhận khăn, chỉ nói cảm ơn không cần. Đến khi người phụ nữ ấy cất khăn giấy đi, anh mới chợt nhớ ra là cả hai đã gặp nhau tại hội trường khách sạn ở Nam Kinh trước đây, mà chuyện kia cũng có phần lúng túng nên không chủ động lên tiếng.

Kết quả một lúc sau người phụ nữ ấy chào hỏi trước: “Trùng hợp quá, anh cũng về Bắc Kinh à?”

Lục Hoài Chinh là một người rất có phong độ, dù không muốn vẫn sẽ trả lời người ta, nếu không thì có vẻ không hay lắm, thế là anh gật đầu đầy khách khí: “Ừ, đứa bé đâu rồi?”

“Mẹ tôi trông cháu.”

“Chồng cô đâu?”

“...” Người phụ nữ không trả lời, như không có gì để nói.

Lục Hoài Chinh lúng túng cười, cũng không nói thêm.

Bỗng người phụ nữ bắt đầu tìm vài đề tài nói chuyện câu được câu chăng với anh, Lục Hoài Chinh lơ đãng trả lời, rồi nào ngờ, người phụ nữ kia nghiêng đầu nhìn anh nói một câu, ánh mắt sáng lên vẻ mong đợi: “Tôi có cảm giác chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.”

Lục Hoài Chinh nhạy cảm, khi ý thức được đối phương có ý đồ không hay thì thời dừng lại kịp thời, không nói tiếp nữa.

Kết quả Đỗ Uyển Nhân lại nói thêm: “Gặp mặt hai lần cũng coi như có duyên, có thể lưu số điện thoại được không?”

Không phải chưa từng bị phụ nữ xin số điện thoại bao giờ, nhưng cái kiểu như Đỗ Uyển Nhân đây lại là lần đầu tiên, Trần Thụy ngồi bên cạnh hưng phấn ra mặt, còn Lục Hoài Chinh lại lạnh giọng mấy phần, “Không đem theo điện thoại.”

Quả thực không đem theo, mà cũng không muốn bản thân thêm phiền toái.

Đỗ Uyển Nhân hiểu ra nhìn anh, “Vì tôi từng kết hôn sao?”

Lục Hoài Chinh nhìn sang.

Đỗ Uyển Nhân cười khổ giải thích: “Chồng tôi ngoại tình, lần này tôi đến Vân Nam là để bắt gian, lại chẳng ngờ trở mặt tuyệt tình như vậy, tạm thời mua vé máy bay về, tính về ly hôn ngay.”

Lục Hoài Chinh ho khụ che giấu vẻ lúng túng.

Đỗ Uyển Nhân cúi đầu.

Thế nhưng lại nghe thấy anh lạnh lùng nói: “Tôi có bạn gái rồi.” Ánh mắt cũng dịu dàng thấy rõ.

Đỗ Uyển Nhân ngẩn ngơ, sau đó dựa về lại ghế, “Đã làm phiền rồi.”

Nếu nhìn lướt qua thì Đỗ Uyển Nhân và Vu Hảo có vẻ giống nhau thật, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận thấy hai người rất khác nhau. Giữa chân mày khéo mắt Đỗ Uyển Nhân toát lên sự thù mị của người phụ nữ trưởng thành, còn Vu Hảo lại chính là cô gái trong sáng, không lẫn chút tạp chất nào.

Lúc cô nhìn người khác, đôi mắt ấy rất nghiêm túc lại đơn thuần; lúc anh hôn cô, cô chẳng biết gì cả, thậm chí còn sợ sệt, khi anh ôm cô, cơ thể cô run lên, như vậy còn kích thích lòng chinh phục và muốn bảo vệ của đàn ông hơn.

Thử tưởng tượng mà xem, nếu như thật sự biến cô thành người của mình.

Thì cảnh tượng đó...

Lục Hoài Chinh mới nghĩ đến thôi mà tim đã rung lên từng hồi.

Trần Thụy tiến sát lại bên tai Lục Hoài Chinh, che miệng nói nhỏ: “Đội trưởng Lục, bạn gái của anh là bác sĩ Tiểu Vu đúng không?”

Lục Hoài Chinh khoanh tay liếc cậu ta.

Trần Thụy cười hi hi, “Em chỉ cần ngửi mùi son môi là biết ngay của bác sĩ Tiểu Vu của chúng ta rồi!” Nói xong còn dương dương đắc ý hỏi anh, “Thế nào, có phải em nhạy bén lắm không?”

“...”

Một giây tiếp theo, Lục Hoài Chính lập tức gỡ mũ xuống siết chặt vành mũ, đập mạnh lên đầu Trần Thụy liên tục mấy phát, đập đã rồi mới nói: “Có phải thích ngửi mùi son không?!”

“A?!!”

“Lúc về tôi mua một thùng son cho cậu ngửi đã thì thôi!!”

Cuối cùng anh đội mũ lại, chỉnh vành mũ, nói:

“Sau này bác sĩ Tiểu Vu có bôi son gì, cậu mà ngửi không ra mùi thì hôm đó chạy thêm mười vòng cho tôi.”

32. Chương 32: “không Được, Bác Sĩ Tiểu Vu Của Cậu Xấu Hổ, Có Mấy Lời, Tôi Tự Nói Riêng Với Cô Ấy Là Đủ.”

Trần Thụy có mũi chó.

Vừa vào đại đội là mọi người liền biết cậu ta có khứu giác nhạy bén, giỏi nhất là ngửi mùi của người quen, trên thế gian này có trăm loại mùi hương khác nhau, cậu ta có thể phân biệt rõ. Trần Thụy cũng có cách riêng để phân loại người, chẳng hạn như mấy cô gái ở trong quân đội, trên người Vu Hảo có mùi hoa lài thoang thoảng, còn có vị ngọt của sô cô la, cậu ta còn tưởng Vu Hảo luôn mang theo sô cô la nên có mấy lần lẩm mồm hỏi, nào ngờ đó là mùi son của cô.

Lúc ấy Vu Hảo rất ngạc nhiên, vì mùi đó rất nhạt, cũng chỉ có lúc cô thoa son mới ngửi thấy.

Trần Thụy gãi gáy khiếm tốn nói, trời sinh mình nhạy cảm hơn người khác.

Nào chỉ là nhạy cảm, rõ ràng là thiên phú bẩm sinh.

Song Trần Thụy lại cười khỏ, có phải chuyện tốt đẹp gì đâu.

Thơm thì rất thơm, mà hôi cũng rất hôi.

Hồi đầu trong đại đội còn có một người có ưu điểm như cậu, chiến sĩ kia có được đôi tai cực kỳ nhạy bén, rất nhạy cảm với tín hiệu và con số. Năm xưa cùng ở một đội, lúc cùng Lục Hoài Chính lái máy bay kiểm tra ở biên giới, nhờ vào thính giác nhạy bén cậu ta mới phát hiện được tín hiệu nhiễu trong dụng cụ truyền tin trên máy bay chiến đấu.

Sóng điện nanômét dễ phát hiện ở trong biển hơn là trên không trung, vì nhờ dòng hải lý làm trung gian nên boeing mới phát hiện ra. Còn trên không trung, tìm được tiếng điện lưu cực nhỏ ở bên trên một trăm con hà mã ngẩng đầu kêu dài thì chẳng khác gì tìm tiếng tằm ăn lá dâu cả, độ khó rất lớn.

Đám đàn ông như bọn họ, rốt cuộc không giống với người thường.

Xuống máy bay thì đã gần sáu giờ tối, bên ngoài là hoàng hôn bốn phía, một khoảng tối om chỉ có mấy điểm sáng le lói.

Ngoài sân bay có xe đang đợi, Trần Thụy vừa ra nhà ga sân bay là gió lạnh phả ngay vào mặt, cái lạnh thấu xương khiến cậu rùng mình, co quắp người lại. Ngoái đầu lại nhìn, đúng là đội trưởng không sợ lạnh tí nào, bất kể bên ngoài có mấy độ thì anh vẫn luôn mặc áo thun màu trắng thêm áo chống gió hoặc jacket màu đen.

Lục Hoài Chính rảo bước đi đến, vỗ vai Trần Thụy rồi lên xe: “Co ro gì đấy!”

Trần Thụy che kín áo khoác dài ngồi lên, không nhận được rùng mình: “Lạnh quá, Bắc Kinh này quá lạnh.”

Tài xế nghe vậy thì quay đầu lại, cười bảo: “Dự báo thời tiết chiều nay nói là có luồng không khí lạnh, mấy ngày tiết Thanh Minh sẽ có mưa, đúng là hợp cảnh.” Nói rồi thở dài, nổ máy xe.

Lục Hoài Chính nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đường thoáng lướt qua hắt sáng lên mặt anh.

Xe dừng ở cổng quân khu, Lục Hoài Chinh và Trần Thụy xuống xe, anh cởi mũ rồi giao cả chiếc túi trên lưng cho Trần Thụy, “Cậu đem về ký túc xá trước đi.”

Mới đi được hai bước, anh lại quay lại, dừng trước mặt Trần Thụy:

“Lát nữa cậu gọi điện cho hướng dẫn Đường, nói mấy ngày nay nhiệt độ thấp, dặn anh ấy lấy thêm mấy chiếc áo khoác quân đội cho bác sĩ Vu và bác sĩ Triệu.”

Trần Thụy đáp một tiếng.

“Còn cần dặn gì nữa không.” Cậu ta cười hì hì, “Có lời gì muốn nói riêng với bác sĩ Vu không, không sao đâu, anh cứ xem như em và hướng dẫn Đường là máy chuyển lời là được...”

Lục Hoài Chinh dứt hai tay trong túi, khôi phục lại biểu cảm trước sau như một, hờ hững nhìn cậu ta một hồi, sau đó rút tay nắm lấy cổ áo Trần Thụy, sửa lại cổ áo rồi đặt tay lên vai cậu ta, nở nụ cười cực kỳ dịu dàng: “Không được, bác sĩ Tiểu Vu của cậu xấu hổ, có mấy lời, tôi tự nói riêng với cô ấy là đủ.”

Nội tâm Trần Thụy lúc đó thật sự là...

Được mở mang quá rồi.

Lúc Lục Hoài Chinh đi vào văn phòng của Lịch Hồng Văn, trong phòng còn có một người khác, là Hàn Chí Thâm.

Hai người già đang chơi cờ, trên bàn gỗ chạm một bình trà, bình sứ bốc lên khói trắng lượn lờ như mây, như đang ở nơi mây mù trong núi, không khác gì tiên cảnh chốn nhân gian. Văn phòng của Lịch Hồng Văn rất có hơi thở nghệ thuật, tính ra ông ấy cũng là một nhà nghệ thuật già đầy chữ, cạnh tường treo tranh chữ bự lực rất khá, dùng mực vừa đủ, là tranh miền Nam. Trên quyển trục đã có vết ố, bên rìa cũng dính vệt đen, là ấn chứng của năm tháng. Đó là thứ ông ngoại Lục Hoài Chinh đã tặng cho Lịch Hồng Văn, viết là: ôn lương cung kiệm nhượng, thiên địa quân thân sư*.

(*Ôn thuận, thiện lương, cung kính, kiệm phác, khiêm nhượng, đây là những tán dương của đệ tử giành cho Khổng Tử; Trời, đất, vua, người thân, người thầy, đây là nền giáo dục sâu sắc của các Nho gia dạy người phải làm vua, làm người thân, làm người thầy.)

Hai người vừa hạ cờ vừa đấu đá miệng mồm, cả hai ông già đều búống bình không ai chịu nhường ai, cãi nhau xong im lặng một hồi là lại tự động bình thường lại.

Lục Hoài Chinh gõ cửa, Lịch Hồng Văn vừa thấy anh đi vào thì ngẩng đầu lên, quay tách trà kêu sột soạt, “Về rồi à?”

Hàn Chí Thâm nghe tiếng cũng ngoái đầu, nhìn Lục Hoài Chinh một cái rồi im lặng quay đầu về.

Lịch Hồng Văn dán mắt nhìn bàn cờ, rất sợ Hàn Chí Thâm chơi xấu, nói: “Đợi một lát đi, đánh xong ván này sẽ nói với cậu.”

Lục Hoài Chinh đáp vâng.

Lịch Hồng Văn không ngẩng đầu mà chỉ giơ tay chỉ vào một bên, bảo: “Tự tìm chỗ ngồi đi, đi đường vất vả rồi phải không?”

Ai ngờ, Hàn Chí Thâm lại lầu bàu: “Đàn ông đàn ang, sợ gì vất vả.”

Lục Hoài Chinh cảm thấy, nếu như cứ đàn hoàng quay về đây, trước khi đi không có hồi kích động kia, thì có lẽ bây giờ ánh mắt anh nhìn Hàn Chí Thâm có thể thần nhiên phần nào. Tuy bây giờ không phải là không thần nhiên, chẳng qua cảm thấy mình thấp bé hơn ở trước mặt Hàn Chí Thâm, thậm chí còn nghĩ, nếu lỡ Lịch Hồng Văn và Hàn Chí Thâm mà cãi nhau thì anh nên giúp ai đây, đây cũng là một vấn đề lớn.

Một người là ân sư.

Còn một người là ân sư của bạn gái tương lai.

Ngoái đầu nhìn trên tường, cái câu ‘ôn lương cung kiệm nhượng’ của ông ngoại lại càng chói mắt.

Không phải anh sợ gặp Hàn Chí Thâm, dù tối nay Hàn Chí Thâm không đến thì anh cũng tính trước khi về Vân Nam sẽ đến viện nghiên cứu một chuyến, báo tin bình an giúp Vu Hảo và Triệu Đại Lâm, cũng để ông được yên lòng.

Hàn Chí Thâm vừa nói câu ấy thì Lục Hoài Chinh nào dám ngồi, chỉ đứng bên cạnh nhìn hai người đánh cờ. Hàn Chí Thâm hỏi: “Vu Hảo ở bên đó sao rồi?”

Lục Hoài Chinh: “Tốt lắm ạ.”

Hàn Chí Thâm liếc nhìn anh, có ý ám chỉ: “Không bị tên tiểu tử xấu xa nào bắt nạt chứ?”

“...”

Lục Hoài Chinh chấp tay sau lưng đứng thẳng, mặt không đỏ tím không đập: “Không ạ.”

Hàn Chí Thâm lại quan sát anh từ trên xuống dưới, nhưn mày hừ một tiếng rồi không nói gì thêm.

Đánh xong ván cờ, Hàn Chí Thâm lại hỏi mấy chuyện Vu Hảo ở Vân Nam, Lục Hoài Chinh đều trả lời hết, việc to việc nhỏ, cận kề đến độ Hàn Chí Thâm càng nghe càng sợ, mọi động tĩnh trong ngày của Vu Hảo đều bị anh biết hết.

Mặc dù Lịch Hồng Văn cũng hy vọng anh có thể mau chóng giải quyết vấn đề cá nhân của mình, nhưng không hy vọng lúc nào anh cũng chú đầu vào yêu đương.

Ông bất ngờ nhặt quân cờ ném sang Lục Hoài Chinh:

“Cả ngày cả đêm làm gì thế! Chỉ biết nhìn chăm chăm con gái người ta hả?!”

Lục Hoài Chinh không né, ngực bị đập một cái, lực không nhẹ, trên áo thun trắng xuất hiện nếp nhăn, song anh cũng không lên tiếng, trong mắt vẫn đứng mực, còn có phần kiêu ngạo.

“Thời gian làm việc nghỉ ngơi của cô ấy đơn giản, chỉ cần quan sát hai ngày là biết, hơn nữa để phối hợp với huấn luyện tâm lý cho bộ đội nên chúng tôi phải điều hòa thời gian, chẳng lẽ phải thờ ơ với người ta không để ý đến sao?”

Lịch Hồng Văn lườm anh, cắn nắn nói: “Để ý chứ! Tôi xem phải tìm một người để ý cậu rồi!”

Hàn Chí Thâm chống đầu gối đứng lên, xoa hai chân mỗi nhừ rồi nhường lại không gian cho hai thầy trò, “Được rồi, hai người cứ nói chuyện đi, tôi về trước đây. Lát nữa bảo con bé kia gọi cho tôi, qua bên kia rồi cả ngày cũng không chịu gọi một cuộc, đúng là nha đầu vô lương tâm.”

“Bên kia... tín hiệu không tốt lắm...” Lục Hoài Chinh gãi mái, cúi đầu đáp.

Hàn Chí Thâm: “Khỏi kiểm soát, con bé ở với tôi lâu như thế, tôi còn không biết tính nó như thế nào à? Xưa nay con bé không phải là người sẽ chủ động liên lạc, nếu người ta không tìm nó thì nó sẽ không chủ động.”

Lục Hoài Chinh bật cười, nghĩ cũng thấy phải.

Hàn Chí Thâm lão đảo đứng không vững, Lục Hoài Chinh theo bản năng giơ tay tính đỡ nhưng bị ông hất ra, “Không cần, tôi còn đi được, đỡ lãnh đạo của cậu đi.”

Lịch Hồng Văn bị khinh bỉ là lập tức như pháo được châm lửa, nổ bùng đoàn tia lửa bắn bốn phía, vừa dọn bàn cờ vừa không cam lòng vạch lại: “Hay là hai chúng ta đánh một trận đi, rồi tôi mua thêm xe lăn cho ông, nửa đời sau không cần lo gì nữa.”

Hai người này hề gặp mặt là đối chọi gay gắt như nước với lửa, không ai chịu nhường ai, nói được hai ba câu là có thể cãi nhau cho được. Lục Hoài Chinh cảm thấy tình cảm này có thể duy trì được ba mươi mấy năm cũng đúng là thần kỳ.

Hàn Chí Thâm a lên, “Đúng thế đấy. Tôi học Văn dĩ nhiên không đánh lại ông rồi, có điều nếu ông dám dă thương tôi thì tôi xem xem đội trưởng Lục của ông có còn muốn theo dõi học trò tôi nữa không.” Nói rồi giơ tay chỉ vào tranh chữ trên tường, cao giọng đọc to: “Thiên địa quân thân sư, dù gì tôi cũng là ‘sư’ của con bé, còn học trò này của ông có phải là ‘thân’ không thì còn là vấn đề đấy ——”

Con người Lục Hoài Chính giỏi nhất là nói năng pha trò với người ta, rất có nghề đỡ trường bối, mà kể cả đỡ bạn gái cũng thế, có khi còn hơn vậy. Nhưng bây giờ anh cảm thấy vẫn nên ngậm miệng thì hơn, pha trò cũng phải nhìn tình cảnh, lúc này không phải lúc thích hợp. Anh chỉ khiêm tốn cúi đầu cười, không nói năng gì, nói nhiều càng khiến Hàn Chí Thâm không ưa.

Đợi Hàn Chí Thâm đi rồi, Lịch Hồng Văn mới nghiêm mặt, không đùa giỡn nữa, chỉ vào ghế nói: “Ngồi xuống đi đã.”

Lục Hoài Chính không từ chối, kéo ghế qua đặt trước mặt Lịch Hồng Văn rồi ngồi xuống, quan sát vẻ mặt của ông, phát hiện trông ông rất mệt mỏi, hốc mắt hõm sâu, mí mắt sụp xuống không có tinh thần.

“Chú không nghỉ ngơi tốt ạ?” Anh hỏi.

Lịch Hồng Văn gật đầu, “Nhận được tin là liên hợp liên tiếp hai hôm, Myanmar và Hexigten lại khai chiến, buổi chiều tôi mới gọi điện cho lão Đường, bảo cậu ta chuẩn bị sẵn nếu có chiến tranh, ranh giới cuối cùng của chúng ta là bảo vệ tốt cho mỗi người dân Trung Quốc.”

“Bên Thổ Nhĩ Kỳ thì sao?”

“Không ảnh hưởng đến đại sứ quán, quân đội khởi nghĩa vẫn có chút kiêng kỵ, Lực lượng duy trì hòa bình đang giúp họ rút lui, chúng ta không tham gia vào.” Lịch Hồng Văn lắc đầu cảm khái, mơ hồ đau đầu, “Hạng sung để ra chính quyền*, những lời này vẫn là chân lý lưu truyền trăm đời.”

(*Đây là một câu nói của Mao Trạch Đông.)

“Vâng.”

“Trong loạn thế kiếm tìm đồng thuận, có người lại chọn bo bo giữ mình.” Lịch Hồng Văn đặt tay lên vai Lục Hoài Chính, nói: “Chưa tới nghìn năm, vạn năm, lòng người sẽ không thay đổi, mà dã tâm càng lúc càng lớn, càng lúc càng tham, cậu còn trông đợi những người đã quen ăn sơn hào hải vị mỗi ngày sẽ đổi sang ăn cải xanh đậu hũ ư? Tụt lại phía sau thì sẽ bị đánh, chúng ta phải tăng cường quốc phòng mạnh hơn, nếu không, miếng thịt béo Trung Quốc trên bản đồ thế giới sẽ luôn có người muốn xâu xé.”

Không phải Lục Hoài Chính không hiểu.

Cá lớn nuốt cá bé là đạo lý nghìn năm không đổi.

Lịch Hồng Văn nói, “Thôi không nói nữa, nói nhiều như thế lại khó tránh khỏi đa cảm. Tiết Thanh Minh, có muốn đi thăm bố cậu không?”

“Bận xong rồi tính sau.”

Lịch Hồng Văn vui vẻ yên tâm gật đầu, “Ông ấy sẽ hiểu cho cậu. Mà cậu với con bé kia sao rồi? Không phải là như lão Hàn nói, không theo đuổi được thật đấy chứ?”

Lục Hoài Chính uể oải dựa ghế, hai tay thả lỏng đặt trước người, trong văn phòng không mở đèn vì có lò lửa nhỏ, than trong lò đỏ hồng cháy rực, tia sáng hắt lên mặt như nhảy múa, trông giống học trò còn non kém. Nhưng anh chỉ cúi đầu cười, không trả lời.

Lịch Hồng Văn là người lão luyện, cứ cảm thấy lần này anh về có vẻ khang khác, thế là tỉ mỉ quan sát người một lượt từ đầu đến chân.

“Đợi cô ấy về rồi chính chú đi hỏi cô ấy đi.” Lục Hoài Chính lười biếng nghiêng đầu, khóe môi nở nụ cười.

Lịch Hồng Văn thở gấp, vỗ lên đùi anh cái đét, “Còn dám vòng vo với tôi à, muốn chết hả?!”

Lúc trẻ Lịch Hồng Văn luôn thích lên mặt giở trò với người khác, tay cứng như sắt, đập xuống phát là có thể đập vỡ sáu viên gạch. Dù giờ đã vào tuổi trung niên nhưng sức lực vẫn như chưa, Lục Hoài Chính cảm giác xương mình sắp gãy đến nơi rồi, đau tới mức hít hà, đưa tay chà xát bắp đùi, cắn răng, “Chú ra tay mạnh thật đấy!!”

Lịch Hồng Văn nói nhỏ, “Có biết vì sao lão Hàn sợ tôi không, năm đó tôi đâm ông ấy một phát gãy cả xương sống mũi.”

“Chú đúng là...” Anh vừa bực vừa buồn cười, nhìn Lịch Hồng Văn, hít một hơi rồi nhìn sang nơi khác.

Lịch Hồng Văn truy hỏi như đứa trẻ, “Nói mau.”

Lục Hoài Chinh quay đầu lại, “Nói gì chứ?”

“Cậu với Vu Hảo đấy.”

“Rất tốt rất tốt, chú hài lòng chưa?” Lục Hoài Chinh cảm thấy mình yêu đương mà như trời sập tới nơi vậy, một ngày gần như đều bị mỗi người hỏi một lượt, mà đây còn chưa chính thức yêu nhau, nếu mà chính thức thì e là còn mệt nữa.

Lịch Hồng Văn hài lòng, gật đầu nói: “Vậy thì tốt, ngày mai họp xong tôi sẽ tìm lão Hàn chọn ngày.”

Lục Hoài Chinh từ từ xoay đầu lại, nhả từng chữ từng chữ một, “Chọn, ngày, gì, cơ?”

“Ngày kết hôn đấy, lo xong chuyện này cho cậu là coi như tôi có thể công thành thoái lui rồi, ngày nào hai người còn chưa kết hôn là ngày đấy chính ủy thúc giục chết tôi mất.”

“...”

Tại quân khu Vân Nam.

Vu Hảo chống cằm nhìn lịch, ánh mắt nóng bỏng như có thể xuyên thủng thành một cái lỗ.

Thời gian trôi qua như một bà lão, chậm rì chậm rịch.

Cô chưa bao giờ thấy thời gian trôi đi chậm như thế, có lúc buổi chiều tình dục dậy mở mắt ra là cảm thấy lại qua một ngày, nhưng đến khi nhìn lịch, vẫn là ngày hôm đó.

Triệu Đại Lâm cầm áo khoác quân đội đi vào, Vu Hảo vẫn còn ngẩn người với tờ lịch.

“Nè, người tình của em có gửi tin ——”

Vu Hảo lập tức xoay đầu sang.

“Nhờ đưa áo khoác tới cho em đây.” Triệu Đại Lâm bổ sung một câu.

Vu Hảo không phản ứng kịp, trước mắt bỗng tối sầm, một chiếc áo khoác quân trang vừa dày vừa nặng phủ lên đầu cô, cô vất vả kéo áo xuống để lộ mái tóc rối bù, đôi mắt trong suốt nhìn Triệu Đại Lâm, người sau kê móng lên mép bàn, hai tay chống bên cạnh, cúi đầu, đánh giá cô với ánh mắt rất kỳ quái: “Em có biết ——”

Vu Hảo run lên: “Biết cái gì?”

“Khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông thì sẽ trở nên rất rảnh, cả ngày lẫn đêm chỉ biết nhìn chăm chăm điện thoại, xem đối phương có trả lời tin nhắn không —— hoặc là ôm điện thoại đáng thương mong mỗi chuông điện thoại reo lên, còn nếu đối tượng là cậu ta thì, quả thật nếu không có việc gì làm, người ta chỉ có thể dán mắt nhìn đồng hồ cả ngày lẫn đêm...” Triệu Đại Lâm bắt chước giọng cô, lại cố ý tăng thêm mấy phần ngọt xớt: “Ồi chao, vì sao anh ấy vẫn chưa về thế ——”

Vu Hảo phản ứng chậm, lúc này mới nghe ra Triệu Đại Lâm nhạo báng mình, cô bèn đặt áo xuống bên cạnh, chỉnh sửa tóc tai rồi ngồi thẳng dậy, “Nhặt nhèo.” Phớt lờ Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm giơ tay kéo tóc cô, “Nè nè, mới nó có tí sao lại đổi rồi ——”

Vu Hảo vẫn không thèm để ý đến cô ấy, cúi đầu đọc tài liệu.

“Không đếm xỉa đến chị hả?”

Vu Hảo phớt lờ, nghiêm túc giở sách, trong phòng không có ai khác, buổi sáng nhiệt độ thấp nên Vu Hảo đã đóng cửa sổ lại, rất yên lặng, chỉ còn lại tiếng cô lật trang sách.

“Em đừng có hối hận đấy.”

“Chị Triệu, chị không có chuyện gì làm hả?” Vu Hảo nghiêm túc nói.

Triệu Đại Lâm quyết định không vờn cô nữa, chống hai tay lên bàn nói chuyện chính:

“Chị bận chết đi được, hôm qua sửa sang tài liệu cả một ngày, kết quả tìm được một thứ rất hay rất bất ngờ, đoán chắc em sẽ cảm thấy hứng thú nên vội vã tới báo tin cho em đây.”

“Rất hay rất bất ngờ gì cơ?”

Triệu Đại Lâm không thừa nước đục thả câu nữa.

“Báo cáo tâm lý hai năm trước của Lục Hoài Chinh, có muốn xem không?”

– Hết quyển 3 –

33. Chương 33: Nam Triều Nồng Sắc Xuân, Mấy Độ Lầu Mưa Gió - Tháng 3 Năm 2014, Không Thể Nổ Súng Bình Thường, Phải Huấn Luyện Thể

Trong mấy ngày tiết Thanh Minh, nhiệt độ ở Bắc Kinh giảm mạnh, gió Bắc rít gào giống ngựa hoang mất dây cương. Gió đập vào mặt tường như có kim châm, bụi như sương mù, trời đất tối mù khó bề phân biệt, vừa hay thật hợp với tình cảnh.

Ngày hôm ấy, Lục Hoài Chinh và Lịch Hồng Văn đến nghĩa trang cách mạng báii tế liệt sĩ đời trước.

Nghĩa trang cách mạng vốn là chùa Linh Phúc xây vào triều Nguyên, sau đổi thành đền thờ liệt sĩ, đến năm 1970 lại đổi thành nghĩa trang cách mạng. Mọi năm Lịch Hồng Văn đều tới, có đôi khi là đến một mình, có lúc lại dẫn theo Lục Hoài Chinh. Bên ngoài nghĩa trang là núi xanh bát ngát, cổ thụ cao chọc trời như cự chiến binh ngày đêm trông nom mảnh vườn này, xung quanh thanh tịnh đẹp đẽ, nghiêm túc trang trọng.

Trong khu vực lác đác nhà dân, chỉ lưa thưa vài người, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chim véo von, quanh quẩn trong công viên tưởng niệm.

Lục Hoài Chinh đi theo Lịch Hồng Văn, hai người bước đi chậm rãi như đang tản bộ. Lịch Hồng Văn chấp tay sau lưng, dừng trước một cây cầu nho nhỏ, tay chống lên thành cầu nhìn ra xa, bao cảnh núi non xanh ngát đập cả vào mắt, ánh mắt lộ vẻ xúc động.

“Dù tôi hay đùa với giáo sư Hàn, nhưng thật ra lại rất bội phục những người làm nghiên cứu như họ, giống Tiền lão* năm xưa, nếu không nhờ ông ấy thì có lẽ phương diện quốc phòng hàng không đã không được như bây giờ.” Lịch Hồng Văn liếc nhìn Lục Hoài Chinh, hai tay siết chặt, cười thở dài: “Tôi hay nói với con trai mình, phải học tập thật giỏi thì sau này mới có thể là người có ích cho xã hội, thím cậu cứ bảo tôi tư tưởng cổ chấp, bây giờ đâu còn như xưa.”

(*Tiền lão tức gọi Tiền Học Sâm, ông là một nhà khoa học có nhiều đóng góp quan trọng cho các chương trình không gian và đạn tự hành của cả Hoa Kỳ và Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc.)

Nói đến đây, ông ngoái đầu nhìn Lục Hoài Chinh, dán chặt mắt lên người anh, bảo: “Lúc ấy tôi chỉ cười, quả thật bây giờ không còn như trước, nhưng chuyện này, cả cậu và tôi thân là người ở trên chiến trường, trong lòng đều biết, xã hội vẫn là xã hội này, chỉ có điều mọi thứ chúng ta đang hưởng thụ đây đều được đổi bằng trung cốt của những người đang được chôn dưới đất, thậm chung truy viễn*, thời đại này, lại có mấy người có thể làm được bốn chữ này.”

(*Một câu trích trong Luận Ngữ của Khổng Tử, diễn giải: cẩn thận đối với việc tang của cha mẹ, thường thường tưởng nhớ tổ tiên.)

“Thật ra thì, không gây hại cho xã hội, không gây phiền phức là đã hiếm thấy rồi.” Lục Hoài Chinh thấp giọng nói.

Lịch Hồng Văn cười, tay vỗ lên vai anh, thở dài một hơi như cảm khái rồi không nói thêm.

Quay về từ núi Bát Bảo, Lục Hoài Chinh và Lịch Hồng Văn lại họp liên tục hai ngày hai đêm, cho đến khi bên Thổ Nhĩ Kỳ chính thức tuyên bố đánh bại được cuộc đảo chính, bắt đầu xét xử quân sự, báo động của đại sứ quán được gỡ bỏ hoàn toàn, Lục Hoài Chinh mới chuẩn bị thu dọn đồ đạc cùng Trần Thụy quay về Vân Nam.

Kết quả, ngày hôm sau khi sắp lên đường, Lịch Hồng Văn lại gọi anh đến văn phòng, “Cậu đi cùng tôi đến Hồ Nam một chuyến, rồi từ Hồ Nam đi thẳng về.”

“Vậy còn Trần Thụy?” Lục Hoài Chinh hỏi.

Lịch Hồng Văn cúi đầu thu xếp đồ đạc, dọn chung mọi thứ vào với nhau bỏ vào trong ngăn kéo, dáng vẻ như phải lên đường ngay, vợ vã nói, “Không sao, cứ để cậu ta về trước.”

Nói đến đây, ông bỗng ý thức được điều gì đó, cầm lấy đồ ngăn đầu liếc anh, “Cậu vợ về hả?”

Lục Hoài Chinh quay đầu đi, gãi gãi mày.

“Không ạ.”

Lịch Hồng Văn nheo mắt, dáng vẻ biết tổng cả rồi, ông cầm tài liệu trong tay gõ xuống bàn, nói: “Thôi đi, không phải tôi không cho cậu về, nhưng gần đây bên Hồ Nam có cuộc thi, lãnh đạo chỉ đích danh bảo tôi qua đây giám sát, thuận tiện cho cậu đi so tài luôn.”

“Thi đấu?”

Lịch Hồng Văn đáp: “Đúng tề, năm ngoái người ta thua tại địa bàn của cậu, rất không phục. Năm nay điểm danh muốn cậu sang, tôi nói trước đây, đừng có làm mất mặt lũ đoàn chúng ta, nếu không cậu đừng hòng cưới được vợ.”

Trước khi ra cửa, ông lại chợt nhớ ra gì đấy, quay đầu dặn: “Cũng đừng kiêu ngạo quá, khiêm tốn chút, đều là người mình cả.”

Tại quân khu Vân Nam.

Hôm đó sau khi Triệu Đại Lâm giao báo cáo tâm lý cho Vu Hảo, cô không vội mở ra xem mà dè dặt cất vào túi hồ sơ. Cô nhớ lúc trước Tôn Khải có nói, chuyện của Lục Hoài Chinh đều là việc cơ mật, anh ta cũng không dám nói nhiều, thế mà nay cầm trong tay bản báo cáo anh từng tiếp nhận kiểm tra, lòng Vu Hảo ngứa ngáy khó nhịn, cô rất muốn xem ngay, nhưng lại sợ bị Lục Hoài Chinh biết, làm anh tức giận.

Giờ ăn trưa hôm nay, Triệu Đại Lâm nhớ ra hỏi cô, “Xem chưa?”

Vu Hảo cầm đũa trong bát, do dự lắc đầu.

Triệu Đại Lâm cũng không bắt ngờ, tính tình Vu Hảo nhìn thì lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại rất có phép tắc, không bao giờ làm chuyện gì khác thường, lá gan lại nhỏ, nghĩ cũng ít.

“Em không xem thì trả chị, đừng có chiếm làm của riêng.”

“Xem!”

Vu Hảo buồn bực và cơm trong bát vào miệng, nuốt ực qua loa hai cái, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời ăn hết bát cơm, cũng không đợi Triệu Đại Lâm mà tự bưng khay thức ăn rời đi.

Đợi đến khi cô đi xa, Tôn Khải dời khay thức ăn lại gần Triệu Đại Lâm, mắt nhìn theo bóng lưng Vu Hảo, “Nha đầu kia sao thế?”

Triệu Đại Lâm không đáp, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi ngược lại: “Lần trước anh nói Lục Hoài Chinh từng phải trị liệu tâm lý, lúc đó là ai trị liệu cho? Bác sĩ Tiểu Lưu à?”

Tôn Khải nhớ lại, “Không phải Tiểu Lưu mà là người ngoài, lãnh đạo đặc biệt tìm cho cậu ấy, nghe nói là một sinh viên xuất sắc tốt nghiệp Bắc Đại, người cao, dáng lại còn đẹp, rất trẻ.”

“Tốt nghiệp Bắc Đại? Tên gì?” Triệu Đại Lâm thuận miệng hỏi.

“Để tôi nhớ xem nào, Dịch...”

“Dịch YẾN NI?”

Tôn Khải sững sốt, gãi đầu, “Sao cô biết?”

Triệu Đại Lâm bắt đầu cười, họ này vốn ít, lại còn học tâm lý, phạm vi của cái nghề này cũng khá nhỏ, người nổi tiếng dĩ nhiên cũng chỉ có vài người. Vừa này cô vừa nghe đến hai chữ Bắc Đại là lập tức da đầu căng ra, không ngờ đúng thật là cô ta.

“Cũng coi như biết, có điều bác sĩ Tiểu Vu biết nhiều hơn.” Triệu Đại Lâm nói rồi ném đĩa đi, dựa người ra sau, theo bản năng sờ lấy thuốc trong túi định hút một điếu cho đỡ thèm, kết quả bị Tôn Khải nhanh mắt đập một phát, “Thiếu đòn hả?! Trong nhà ăn mà cô cũng dám hút?”

Triệu Đại Lâm kịp phản ứng, xấu hổ cười một tiếng, nghe lời cất bao thuốc đi, lắc đầu cảm khái: “Có câu nói thế nào nhỉ, oan gia ngõ hẹp.”

Làm Tôn Khải chẳng hiểu gì, cũng không rảnh nghĩ xem cô thần bí lắm cái gì, nghiêm túc cảnh cáo: “Lần sau mà để tôi thấy cô còn hút thuốc ở nhà ăn thì tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp.”

“Vâng vâng vâng, đội trưởng Tôn ạ.”

Triệu Đại Lâm nhanh nhẹn nhận sai, cúi người xin lỗi với anh.

Tôn Khải rất hưởng thụ, kiêu ngạo bưng khay thức ăn rời đi.

Cùng lúc đó, Vu Hảo đã quay trở lại phòng hành chính, mở báo cáo ra đặt trên bàn.

Còn chưa xem tiếp, Vu Hảo đã nhìn thấy một cái tên quen thuộc của người phụ trách ở cột đánh giá, Dịch Yến Ni.

Là một người bạn ở lớp học lại của cô, có thể dùng từ nước lửa khó dung để hình dung quan hệ giữa hai người, mà có lẽ nên nói là, Dịch Yến Ni đều như nước với lửa với tất cả mọi người, mà thích nhất là so tài với cô.

Ngay đến cô gái điềm đạm như Đinh Tiên cũng không thân thiện gì mấy với Dịch Yến Ni. Vu Hảo thấy cái tên này thì lòng lo lắng bất an, lướt nhanh xuống phần bên dưới —

Bên dưới là nhóm biểu đồ thí nghiệm so sánh.

Một nhóm là của Lục Hoài Chính, một nhóm là của Tôn Khải.

Của Tôn Khải thuộc nhóm được kiểm soát, kết quả là tâm lý lành mạnh, còn trên nhóm của Lục Hoài Chính có viết, thuộc nhóm PTSD*.

(*Rối loạn stress sau sang chấn.)

Chỉ số trong thời kỳ ủ bệnh của Lục Hoài Chính vào tháng 3 năm đó cao hơn bốn trăm.

Sau bốn tháng điều trị đã khôi phục còn hơn ba trăm, vẫn cao hơn Tôn Khải nhưng đã ở trong phạm vi bình thường.

Ở cuối báo cáo, Dịch Yến Ni ghi chép lại phản ứng điều trị của Lục Hoài Chính:

Tháng 3 năm 2014, không thể nổ súng bình thường, phải huấn luyện thể năng.

Tháng 4 năm 2014, nôn mửa thường xuyên, không thể ăn uống.

Tháng 5 năm 2014, cảm giác nôn biến mất, rối loạn tâm thần, xuất hiện ảo giác.

Tháng 6 năm 2014, ảo giác biến mất, mất ngủ.

Tháng 7 năm 2014, quên một phần trí nhớ.

...

Mỗi một tháng đều xuất hiện triệu chứng và tình trạng khác nhau, mỗi lần đọc là Vu Hảo đều không đành lòng xem tiếp, trái tim như có bàn tay vô hình siết chặt, ngay cả hô hấp cũng nhẹ bằng.

Ghi chép nhiều nhất trong báo cáo là vào cuối tháng mười hai, cách ghi chép cũng là phong cách trước sau như một của Dịch Yến Ni, lạnh lùng không có tình cảm, đối với bệnh nhân, cô ta luôn thích làm quá lên như bệnh hiểm nghèo. Trong một lần diễn thuyết cô ta từng nói một câu như thế này: “Bệnh nhân xuất hiện bất cứ triệu chứng tâm lý nào cũng đều là chuột bạch trong lịch sử y học, trong quá trình điều trị tâm lý, cần phải mạnh dạn thực hành, còn nếu bó tay bó chân thì bạn sẽ mãi không có được câu trả lời mới.”

Lúc ấy ở bên dưới có học sinh không đồng ý, giơ tay phản bác quan điểm của cô ta, “Y học không phải là lĩnh vực bình thường, chị nói là mạnh dạn, tức là mạnh dạn về mặt kê đơn hay mạnh dạn về mặt nghiên cứu? Nếu mạnh dạn về việc kê đơn, liệu chị có cân nhắc đến tình trạng cơ thể của bệnh nhân không?”

Lúc đó Dịch Yến Ni trả lời thế nào, Vu Hảo vẫn còn nhớ rõ.

Cô ta rất sáng khoái tự tin đáp: “Mời bạn học này phải hiểu rõ, mạnh dạn trong việc kê đơn không có nghĩa là lạm dụng thuốc, tôi càng hy vọng ở Trung Quốc trong thời đại mới, mỗi một người đều có tinh thần đáng mình vì khoa học, người đầu tiên ăn cua cũng không biết cua có độc hay không mà, đúng không?”

Lúc ấy phần diễn thuyết hùng hồn khẳng khái của cô ta đã làm sinh viên ngồi bên dưới vỗ tay rào rào như núi lửa bùng nổ, vang dậy khắp hội trường rộng lớn, liên tục không ngừng, như thể chứng kiến được ngôi sao mới đang dần đi lên trong lĩnh vực tâm lý học tương lai.

Khi đó Triệu Đại Lâm đã nói với Vu Hảo thế này, tinh thần vì khoa học đến điên cuồng của Dịch Yến Ni nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Kết quả là không lâu sau, Dịch Yến Ni rời khỏi viện nghiên cứu tâm lý.

Triệu Đại Lâm trần trở nhờ người hỏi thăm mới biết được, có người nhà bệnh nhân khiếu nại cô ta kê đơn dùng morphine và thuốc ngủ quá liều, cuối cùng vẫn phải là anh trai Dịch Yến Ni tìm người quen bên truyền thông đề chuyện này xuống, có vài tin đồn chỉ có người trong ngành lên truyền tai nhau. Ai cũng biết Dịch Yến Ni là kẻ điên, không ai dám chọc đến cô ta.

Thời điểm Triệu Đại Lâm đi vào, Vu Hảo mới cất hồ sơ đi.

Cô ấy đi tới, “Xem xong chưa?”

Vu Hảo gật đầu.

“Vấn đề gì?”

“Rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý.”

Triệu Đại Lâm còn nói, “Bác sĩ chính?”

Vu Hảo vòng hai tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt u oán kia làm Triệu Đại Lâm lập tức hiểu ra, gần như cùng đồng thanh bật thốt ra một cái tên.

“Dịch Yến Ni?”

“Dịch Yến Ni.”

Triệu Đại Lâm túm tóc, thấp giọng chửi thề.

Vu Hảo lại cúi đầu, buồn bực nói: “Em vừa xem phân tích báo cáo của cô ta, chị biết em có tâm trạng thế nào không? Lục Hoài Chinh mắc bệnh PTSD không phân ly mức độ nhẹ, nhưng trong chẩn đoán vào tháng ba cô ta lại viết báo cáo là mắc bệnh PTSD phân ly, có là đồ ngốc cũng biết tình hình của rối loạn phân ly nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng chỉ số VEP của anh ấy chỉ cao hơn người thường một chút.” Nói tới đây, Vu Hảo cầm hồ sơ báo cáo đập mạnh lên bàn, nổi giận: “Cô ta được lắm! Thuốc dùng trong ba tháng đều kê theo chứng rối loạn phân ly, kết quả tháng tư xuất hiện nôn mửa, cô ta lại không lo điều chỉnh, trong báo cáo tháng năm vẫn cho dùng liều thuốc như cũ, chị nhìn tháng sáu đi, ngay đến morphine cũng đem ra dùng! Dịch Yến Ni cô ta không thể sống thiếu morphine đúng không?!”

34. Chương 34

Trong phòng yên lặng đến cùng cực, tới mức gần như nghe thấy được tiếng lá rơi ngoài cửa sổ.

Triệu Đại Lâm chưa từng thấy Vu Hảo phát cáu như vậy bao giờ, làm cô ấy rất ngạc nhiên.

Vu Hảo không hay gây gổ với người khác, còn chưa từng nói chuyện lớn tiếng bao giờ, thế nên đáng về cô nghiêng rằng nghiêng lợi vào lúc này rất hiếm thấy, mắt đỏ bừng như muốn nhỏ ra máu. Xem ra là nổi đóa thật rồi. Triệu Đại Lâm hồ nghi nhìn Vu Hảo, mới đầu còn không tin, trình độ chuyên môn của Dịch Yến Ni không hề kém cạnh, người nổi tiếng nhất trong khóa chính là cô ta, cũng vì cô ta thích xuất đầu lộ diện nên đã đi thuyết giảng khắp cả nước.

“Có khoa trương không thế?”

Triệu Đại Lâm vừa nói vừa đi đến cầm lấy hồ sơ, mở ra quét mắt đọc nhanh, rồi vẻ mặt dần đông cứng, tới khi cô đọc xong nhóm cuối cùng thì chân mày nhíu chặt, đập báo cáo xuống bàn cái “rầm ——”.

Triệu Đại Lâm ôm tay tức tối nghĩ ba giây, rồi đưa ra ý tưởng làm Vu Hảo nghĩ mà sợ:

“Chị cảm thấy phải báo chuyện này lại với lãnh đạo.”

“Chắc chắn lúc đấy Dịch Yến Ni coi Lục Hoài Chính là thí nghiệm.” Triệu Đại Lâm nói, “Em còn nhớ không, tháng 1 năm 2014, cô ta có phát biểu một luận văn liên quan đến PTSD, trong đó có miêu tả rối loạn phân ly và không phân ly, trong luận văn đó cô ta đã phủ định mọi nghiên cứu khoa học liên quan đến loạn phân ly và không phân ly trong quá khứ, cô ta khẳng định cho rằng, PTSD chỉ có một loại là rối loạn phân ly. Giáo sư Hàn đưa bài luận văn ấy cho chúng ta xem, hơn nữa còn để em từ góc độ của mình viết bài liên quan đến phân tích loại hình và chữa trị PTSD. Dịch Yến Ni vẫn luôn hy vọng thành quả nghiên cứu khoa học của mình có thể được sự chấp thuận trên lĩnh vực học thuật, cô ta khát khao lật đổ được kết luận của người đi trước, mở ra một con đường nghiên cứu khoa học mới, chị không nghĩ là cô ta không phân biệt được rối loạn phân ly và không phân ly. Lấy bệnh nhân ra làm thí nghiệm đầu phải chỉ mới lần một lần hai, Lục Hoài Chính còn là quân nhân, nếu trong hai năm qua xảy ra vấn đề thì ai chịu trách nhiệm đây? Nếu quả thật là như thế, Dịch Yến Ni tất phải dừng hành nghề.”

Khi đó, Lục Hoài Chính và Lịch Hồng Văn đã đến Hồ Nam, các chiến sĩ xếp hàng hoan nghênh, Lục Hoài Chính mặc thường phục đi theo Lục Hoài Chính xuống xe. Trong đội ngũ có mấy người như ngỗng, vươn dài cổ nhìn Lục Hoài Chính sau lưng Lịch Hồng Văn, hai mắt hưng phấn sáng lên.

Hàng năm đều có cuộc gặp mặt so tài, Lục Hoài Chính gần như quen với tất cả, anh đứng cạnh Lịch Hồng Văn đưa mắt nhìn từng người, người nào người nấy mặt đều xán lán, nom cái vẻ kia khá ngóng trông, khó nén được rục rịch.

Trung đội trưởng tên là Từ Từ, thấy Lục Hoài Chính đến thì ôm chầm lấy anh. Năm đó cả hai đều là bạn học ở học viện quân sự, sau khi tốt nghiệp một người ở lại Bắc Kinh, còn một người thì đến Hồ Nam.

Từ Từ là người Hà Nam, dáng dấp ngay ngắn, vừa đen vừa gầy. Mắt khá nhỏ, hề cười là không thấy gì.

Tướng mạo như Lục Hoài Chính đây quả thật rất khó tìm được trong quân đội, mỗi lần Từ Từ gặp anh đều phải nhạo báng, “Sao cậu vẫn trắng thế hả?”

Kỳ thực đã đen đi nhiều rồi, tay cũng đen đi ba tông, hồi học cấp ba mới gọi là trắng, không khác gì ‘tiểu sinh bơ sữa’. Lục Hoài Chính lắc đầu, cầm mũ vỗ vào Từ Từ, cười nói: “Đâu thể như cậu được, đen hết than hòn.”

Làm Từ Từ cuống lên, nói bằng tiếng địa phương, “Như tui đây mới gọi là khỏe.”

Chỉ khi Từ Từ sốt ruột cuống cuồng thì mới nói giọng địa phương, trước kia khi còn đi học, đám bạn cùng phòng rất thích bắt chước anh nói tiếng địa phương, lại còn khoa trương cường điệu, mà Từ Từ rất hiền, Lục

Hoài Chinh lại không thích bắt nạt người hiền. Có lúc ai dám bắt nạt Từ Từ bắt chước giọng địa phương của anh là bọn họ liền lao vào đánh nhau.

Dù có đôi lúc rảnh rỗi cũng sẽ đùa cợt nhau vài câu, nhưng bản thân Từ Từ biết phân biệt được đâu là ý tốt đâu là ý xấu, cũng luôn đối xử với Lục Hoài Chinh và Tôn Khải như anh em.

“Tôn Khải đâu?” Từ Từ thuận miệng hỏi.

“Ồ Vân Nam.” Lục Hoài Chinh thờ ơ đáp.

Lịch Hồng Văn vẫn đang trò chuyện câu được câu chăng với người hướng dẫn, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, ánh đèn tuần tra thoáng vụt qua, Lục Hoài Chinh nheo mắt quét một vòng rồi buột miệng hỏi Từ Từ: “Mấy giờ rồi?”

“Bây giờ?” Từ Từ quay sang hỏi người bên cạnh rồi nói lại với anh, “Bây giờ rồi.”

Lục Hoài Chinh tính toán thời gian, lúc này hẳn Trần Thụy đã đến sân bay Côn Minh, có lẽ sẽ đưa được đồ đến tay cô.

Là thứ mà hôm tiết Thanh Minh anh cố ý về nhà cũ một chuyến để lấy.

Nếu sớm nhìn thấy thì cô có thể biết được chút, cũng yên tâm đợi anh về.

Sáng hôm sau, nắng ban mai hé rạng.

Vu Hảo thức dậy rửa mặt, vừa ra đến đầu cầu thang thì nghe thấy trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân “bịch bịch bịch” đầy vui mừng, cô vắt khăn mặt lỏng lẻo trên vai, mắt nhìn xuống, lập tức ngẩn ngơ.

Khăn mặt tuột xuống rơi vào trong chậu, cô ngơ ngác nhìn Trần Thụy.

Trần Thụy híp mắt cười đi lên chào cô, “Bác sĩ Vu.”

Vu Hảo đáp một tiếng, cảm thấy tim đập thình thịch rất mạnh, hỏi: “Anh ấy đâu?”

Trần Thụy đáp: “Vẫn chưa về.”

“...”

Vậy cậu lên đây làm gì.

“Ồ.” Vu Hảo lại nhặt khăn lên, bưng chậu nước toan rời đi.

Trần Thụy vội xông đến chặn người lại, nhưng không dám cách quá gần, tự động lùi về sau một bước rồi giải thích với cô: “Anh ấy với lãnh đạo đi Hồ Nam rồi, có thể phải mấy hôm nữa mới về, chắc là tầm hai ngày đấy.”

“Được, cảm ơn anh đã nói với tôi.” Vu Hảo rất lễ phép.

Trần Thụy cảm thấy buồn bực, sao bác sĩ Vu luôn có giọng điệu lạnh lùng với mọi người vậy, làm sao mà đội trưởng có thể ‘trị’ được cô ấy thế? Đúng là thần kỳ.

Nghĩ vậy, cậu ta lại lôi một thứ trong túi ra, “Đây là đồ đội trưởng nhờ tôi gửi cho cô.”

Vu Hảo cúi đầu nhìn.

Trong lòng bàn tay to dày của Trần Thụy là túi vải màu đen lúc xưa dùng để đựng con rối, hơn nữa cầm lên còn thấy nặng, có thể nhận ra đã cũ kỹ rồi, nhãn hiệu dán bên trên đã mờ đi trông thấy.

Trần Thụy không khác gì sai sứ, đưa xong đồ là đi ngay, không nán lại thêm.

Vu Hảo cầm đồ vào phòng, đặt chậu rửa mặt xuống rồi để đồ lên bàn, chống cằm ngó nghiêng xung quanh. Túi vải này bám đầy bụi, chỉ thiếu điều kết mạng nhện bên trên, có khi số tuổi còn lớn hơn hai người họ cộng lại.

Cô dè dặt mở ra.

Miệng túi buộc khá chặt, lúc Vu Hảo tháo dải lụa trắng thắt miệng túi ra, bụi bặm lả tả rơi xuống bàn.

Vu Hảo càng xác định là đồ của ông nội anh.

Đến khi cô nghiêng miệng túi thì món đồ chơi kia lập tức lặn ra, cô liền mở tròn mắt.

Phản ứng đầu tiên — đây là đồ chơi gì vậy?

Phản ứng thứ hai — có phần quen mắt.

Đến khi cô kịp thời nhận ra thì chớp mũi cay cay, nước mắt dâng trào.

Năm cấp ba cô từng chơi tranh cát, còn từng tham gia cuộc thi thành phố. Cô dùng cát bình thường, sau đó mới than với Lục Hoài Chinh rằng cát vàng nhìn đơn điệu quá, nếu có cát có màu thì hay biết mấy.

Cô cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Lúc ấy chàng trai hăm hở ôm vai cô, nói: “Đợi anh đây nhé, trước trận chung kết sẽ cho cậu một túi.”

Kỳ thực Vu Hảo cũng chỉ xem anh nói đùa nên không để bụng lắm. Nhưng đến trận chung kết lại không thấy anh bày tỏ gì, Vu Hảo tưởng anh quên, trong lòng có vẻ mất mát, song cũng không nhắc lại.

Chẳng ngờ rằng, cuối cùng sau mười hai năm đã nhận được thứ này, anh thật sự đã làm được.

Vu Hảo nhẹ nhàng kéo ra, những hạt cát đủ màu sắc sỡ từ từ xuyên qua đầu ngón tay, đúng là có màu thật.

Buổi sáng Lục Hoài Chinh thi bật mắt lắp ráp súng máy, phá kỷ lục một phút lắp được 130 phát đạn.

Một tổ năm người, Lục Hoài Chinh và Từ Từ thêm mấy chiến sĩ có thâm niên hợp thành một tổ, thực lực của tổ này rất mạnh, các tân binh thấy thì vô cùng háng hái.

Suốt cả quá trình Lục Hoài Chinh đều rất lạnh lùng, đeo chụp mắt đứng thẳng người, chụp mắt che gần nửa gương mặt nhưng lại khiến đường nét trên mặt anh dài ra, khiến ngũ quan càng thêm sạch sẽ.

Kỹ năng lắp ráp rất thành thạo, động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi, tốc độ tay nhanh đến mức ngay cả Lịch Hồng Văn nhìn mà cũng run lên.

Kết thúc một phút.

Lục Hoài Chinh được 130 phát.

Từ Từ 125 phát.

Mấy người chiến sĩ kia đều được 115 phát.

Kỷ lục năm ngoái là 120 phát.

Cả Từ Từ lẫn Lục Hoài Chinh đều được xem là phá kỷ lục, cũng coi như cảnh tỉnh các binh sĩ, thúc giục ý chí sục sôi bừng bừng.

Quân khu Vân Nam.

Trưa ngày hôm ấy, Vu Hảo đang dùng cơm thì nghe thấy hướng dẫn Đường gọi điện với người ta, nghe nội dung cuộc gọi có vẻ là người kia, thế là cô không nhận được đồng tai tập trung.

Cũng may không phải là thổ, nếu không dừng tai nghe lên cũng quá rõ ràng rồi.

Hướng dẫn Đường: “Chuyện ở Myanmar đợi cậu về rồi nói.”

“Cũng tạm.”

“Vẫn khỏe, bao giờ cậu về?”

“Có muốn phái người xuống núi đón cậu không?”

Có lẽ vì Vu Hảo nghe quá nghiêm túc mà tai càng lúc càng tiến đến gần, chỉ thiếu nước dán vào ống nghe trên điện thoại của hướng dẫn Đường. Hướng dẫn Đường cầm điện thoại, cúi đầu nhìn Vu Hảo, gọi một tiếng: “Tiểu Vu?”

Vu Hảo lập tức choàng tỉnh, ngồi thẳng người lại ngay, nửa miếng cơm mắc nghẹn trong cổ, không xuống cũng không lên, đỏ bừng mặt, chỉ thiếu điều vùi mặt vào trong bát.

Trong nhà ăn yên ắng, gió thổi qua cửa lướt qua khuôn mặt nóng hổi của cô, hơi thở đã bình thường lại. Nhưng dường như cô nghe thấy hướng dẫn Đường nói một câu như vậy:

“Là bác sĩ Vu.”

Không phải bác sĩ Vu mà.

Vu Hảo bưng khay thức ăn tính chạy trốn.

Hướng dẫn Đường chợt đưa điện thoại đến, nở nụ cười vừa sâu xa lại đầy mờ ám: “Nào, đội trưởng Lục muốn nói chuyện với cô đây.”

Cái người không đứng đắn này!

35. Chương 35: “anh Cũng Rất Nhớ Em. Rất Rất Nhớ.”

Vu Hảo ngẩn người, không nhận lấy điện thoại.

Hướng dẫn Đường lại đưa điện thoại tới gần cô, thấy Vu Hảo đứng đực ra thì vội nháy mắt thúc giục, lúc này cô mới chậm rãi đưa tay đón.

Trong nhà ăn toàn người là người, ấy thế mà lại rất im lặng. Các chiến sĩ cúi đầu và cơm rất chuyên tâm, thỉnh thoảng có thể nghe thấy Tôn Khải trêu chọc Triệu Đại Lâm với người khác, hướng dẫn Đường cũng đến góp vui, Triệu Đại Lâm bắn ánh mắt sắc bén sang, Tôn Khải vỗ vai chiến sĩ bên cạnh nói không ai thêm lấy Triệu Đại Lâm là có nguyên nhân cả.

Triệu Đại Lâm chế giễu lại, có gì mà lạ, dù gì anh cũng có lấy được vợ đâu.

Chiến sĩ nhỏ bị kẹp giữa, đưa ngậm trong miệng mà sắc mặt mù mờ, nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, không dám đắc tội với ai cả, thế là quyết định im miệng, ngoan ngoãn cúi đầu và cơm.

Tôn Khải và Triệu Đại Lâm như ăn phải thuốc súng, tôi một câu cô một câu ăn miếng trả miếng, miệng lưỡi sắc bén không dừng.

Mà mọi thứ đều như chưa từng thay đổi.

Như thấy được Lục Hoài Chính ngồi cạnh nhìn hai người họ cãi nhau, vừa lắc đầu vừa chế nhạo cả hai.

Cô đưa điện thoại đến bên tai.

Tim đập thình thịch không khỏi căng thẳng, ngay đến giọng cô cũng run run như có gai mắc trong cổ họng, thấp giọng nói: “A lô.”

Tín hiệu không tốt lắm, cứ rè rè đứt quãng.

Vu Hảo đưa điện thoại ra nhìn, đâu có cúp máy đâu, lại đưa về bên tai alo mấy tiếng. Nhưng vẫn không nghe thấy gì ở đầu dây, chập chờn nghe thấy tiếng động ồn ào, song Lục Hoài Chính vẫn chẳng lên tiếng. Vu Hảo tức giận, làm như bận thật đấy hả? Không phải này còn nói với hướng dẫn Đường là mọi chuyện đều tốt sao, sao đến lượt cô thì có vấn đề rồi, vừa nghĩ vậy thì lập tức cúp máy...

Lần này cúp thật.

Điện thoại kêu tí tí, có tin nhắn mới.

“Mới đi ngang qua khu vực cấm, đợi chút.”

Vu Hảo đợi nửa tiếng, hướng dẫn Đường cũng đã ăn cơm xong rồi mà Lục Hoài Chinh vẫn chưa gọi lại.

Buổi chiều.

Lá cây cụp mình, gió vù vù thổi đến như tiếng sói tru trong núi sâu, làm cửa sổ đập xoành xoạch rất loạn, trời càng lúc càng lạnh rồi.

Vu Hảo ở trong phòng hành chính lật xem bệnh án cũ của Lục Hoài Chinh và vài số liệu theo dõi tâm lý bình thường.

Cô phát hiện ngoại trừ những số liệu bệnh án này, thì dường như trong tay cô không còn thứ gì liên quan đến anh nữa.

Có lúc cô nhìn những con số này cả nửa buổi.

Lục Hoài Chinh, nam, 01/1988, 184cm.

Tốt nghiệp Học viện Chỉ huy Không quân.

Còn những tài liệu khác đều là bí mật.

Xuống tiếp nữa, chính là dữ liệu đánh giá của anh trước hoặc sau mỗi chuyến bay trong những năm qua cùng ghi chép điều trị hai năm trước.

Bên cạnh dán ảnh chân dung nền đỏ của Lục Hoài Chinh, mặc thường phục không quân màu lam nhạt, đội mũ đeo cà vạt trông rất quý củ, gương mặt sạch sẽ, nghiêm túc nhìn thẳng vào ống kính.

Chắc là chụp lúc vừa nhập ngũ rồi, mặt rất trắng, giờ nhìn kỹ Vu Hảo mới nhận thấy ở khóe mắt anh có nốt ruồi rất rất nhạt, nhạt tới mức gần như không có. Trước kia lại không phát hiện ra đấy. So với lúc trước, cô càng thích dáng vẻ bây giờ của Lục Hoài Chinh hơn, hồi cấp ba chẳng chút khiêm tốn, tâm cao khí ngạo, hễ chịu chút ầm ỹ là lại thích làm nũng với cô, đúng là trẻ con.

Bây giờ trưởng thành hơn rồi, dáng dấp cũng thay đổi, bớt đi vẻ non nớt của thời niên thiếu, mi mắt thâm trầm hơn năm xưa nhưng lại dụ người tò mò, dụ người ta in sâu vào lòng. Anh không hay nói, không kêu khổ không rên mệt, hiểu rõ nghĩa lớn, biết được càn khôn, cũng xót hoa thương lá. Chỉ vậy thôi đã khiến người ta thấy thương anh rồi.

Hơn nữa anh mặc quân trang là lúc đẹp trai nhất.

Vu Hảo nhìn tấm ảnh chăm chú, bất giác đưa tay khẽ vuốt.

“Rầm!” Bỗng cửa sổ bị người ta khép lại.

Vu Hảo ngẩng đầu nhìn, Triệu Đại Lâm đóng cửa rồi đi về phía cô, Vu Hảo bình tĩnh, luống cuống thu dọn tài liệu.

Lập tức bị Triệu Đại Lâm đè lên.

“Đừng vội.”

“Hả?”

Triệu Đại Lâm thở dài, vòng hai tay trước ngực kê cằm lên mép bàn, nói: “Chị vừa gọi cho giáo sư Hàn, báo lại chuyện của Lục Hoài Chinh, giáo sư Hàn bảo, tạm thời chúng ta không thể báo chuyện này lên lãnh đạo được.”

“Vì sao?”

Triệu Đại Lâm giải thích: “Giáo sư Hàn khách quan phân tích cho chị, chúng ta mới chỉ hiểu lơ mơ về chuyện này, có lẽ Dịch Yến Ni không dùng sai thuốc, có lẽ là chúng ta bề cong thành thẳng, đúng là bài luận văn năm đó của cô ta đã khiến giới học thuật có phản ứng rất lớn, em còn nhớ những giáo sư ủng hộ cô ta không? Ở nước ngoài có một tiền sĩ tâm lý học rất nổi tiếng, là Marcy Eddie có nhớ không, người đã từng trả lời email cho em đấy. Ông ấy cũng có gửi cho Dịch Yến Ni, Dịch Yến Ni còn từng khoe trên Wechat kia,

Marcy Eddie bày tỏ rất ủng hộ quan điểm của cô ta, cũng rất tán thưởng thái độ khoa học của nó. Trong bức mail ông ấy còn kích động tặng Dịch Yến Ni hai chữ perfect. Nếu chúng ta phản đối quan điểm này thì chẳng khác nào phải đứng ra chống lại một nửa giới học thuật cả, em đã chuẩn bị xong chuyện này chưa? Em muốn đẩy giáo sư Hàn lên đầu sóng sao?”

Marcy Eddie đúng là giáo sư thích trả lời email.

Vu Hảo cười nhạo: “Nếu khoa học có thái độ kiêu này, thì sẽ có bao nhiêu người trở thành vật hy sinh cho thí nghiệm nữa. Chị Triệu, em tưởng chúng ta giống nhau.” Nói tới đây, Vu Hảo mất mát quay đầu đi.

Triệu Đại Lâm cười nhạt: “Học thuật là vốn có tính tranh luận rồi, chẳng qua Dịch Yến Ni quá to gan và cấp tiến trên phương diện thực hành, mà trong những tiếng nói ủng hộ cô ta có bao nhiêu người vốn nhằm vào giáo sư Hàn, em có biết không?”

Thảo luận nghiên cứu ở giới học thuật vốn đối chọi nhau gay gắt, Hàn Chí Thâm lại còn khá thẳng tính, lúc còn trẻ rất khó đối phó, đến già thì tính tình bộc trực, thái độ của ông với khoa học luôn như một, nhưng lại là cây đinh trong mắt vài người.

“Em có thể lấy danh nghĩa của mình phát biểu luận văn.”

Triệu Đại Lâm nhắc nhở cô: “Nhưng em vẫn còn đang ở phòng thí nghiệm của giáo sư Hàn đấy.”

“Vậy em có thể rời khỏi phòng thí nghiệm của thầy.” Vu Hảo cứng cổ nói.

Triệu Đại Lâm sợ run, cô hít sâu một hơi để mình được bình ổn. Cô dựa người vào bàn, cố dùng giọng điệu ôn hòa nhã nhặn nói với Vu Hảo: “Chị không nói là không làm, chẳng qua chị cảm thấy chuyện này cần phải thảo luận kỹ hơn, chúng ta không thể kích động được. Chị đã xem luận văn em thức đêm tối qua viết rồi, câu văn phê phán kịch liệt, không phải là phong cách thường ngày của em. Có phải chị đã cảnh cáo em rồi không, dù yêu một người, cũng không thể để bản thân mất phương hướng.”

“Em không mất phương hướng.” Vu Hảo cười khổ, rồi xấu hổ xoay mặt đi, “Hơn nữa em cũng chẳng yêu ai cả.”

“Đừng có mạnh miệng, có cần chị nhắc một buổi chiều nhìn điện thoại mấy lần không?”

Vu Hảo im lặng.

Triệu Đại Lâm thấy cô xuôi xuôi thì cũng dịu giọng, “Mà chị đã nói xong đâu, không đánh trận này, em tưởng giáo sư Hàn sợ rầy hà hả? Năm đó thầy có thể vì thí nghiệm chống trầm cảm mà đắc tội với nhiều người như thế, giờ đây sao có thể sợ đắc tội với Dịch Yến Ni chứ. Em muốn đánh thì bọn chị đánh cùng em. Nửa giới học thuật có là gì. Nhưng chuyện này không thể để Lục Hoài Chinh biết.”

Vu Hảo không ngốc, cô cũng nghĩ đến chuyện này rồi.

Nếu đổi lại là mình, đột nhiên hai năm sau có người báo cho mình biết, trong quá trình mình từng điều trị có lẽ đã sử dụng lượng lớn thuốc vi phạm quy định, là người trong cuộc thì sẽ có tâm trạng thế nào.

Cô không thể để anh chịu đựng những áp lực này được.

Có điều đau lòng quá. Cô gật đầu mà như có như không.

Triệu Đại Lâm nói tiếp, “Về phía lãnh đạo, giáo sư Hàn nói cho thầy ít thời gian, cần có nhiều số liệu hơn làm chứng minh, Lục Hoài Chinh lại còn là khúc ruột của Lịch Hồng Văn, thầy sợ Lịch Hồng Văn không tiếp nhận nổi, nên chuyện này không thể gấp gáp, hai bên đều cần có thời gian.”

“Biết rồi.”

Triệu Đại Lâm xoa đầu cô rồi đi ra ngoài gọi điện cho giáo sư Hàn.

Vu Hảo ngồi trong văn phòng một buổi chiều, gió dường như lại lớn hơn rồi, bên ngoài chấn song khóa chặt, cuồng phong lại nổi lên, cát bay đá chạy. Sắc trời dần tối, gió phương Bắc càn quét qua làm bóng cây đung đưa trên cửa kính thủy tinh, như mảnh thú bị vây hãm, gương nanh múa vuốt điên cuồng khua khoắng trên cửa sổ.

Điện thoại trên bàn reo lên.

là Lục Hoài Chinh.

Cô hít một hơi rồi bắt máy.

Âm thanh quen thuộc ở đầu dây làm cô chực khóc vì nhớ, “Vu Hảo.”

Mũi chân bắt giác di di trên đất, Vu Hảo hít mũi một tiếng rất nhỏ, cổ ép nước mắt về lại. Cô cầm điện thoại khe ừ một tiếng.

Bên kia ngẩn ngơ.

“Khóc à?”

“...”

Có cần phải nhạy cảm thế không.

Vu Hảo không nói gì.

“Nói!” Bên kia sốt ruột.

“Anh dữ cái gì.” Vu Hảo thấp giọng lầu bầu.

Vốn tưởng anh sẽ trêu cô mấy câu, thế nhưng lại không phải. Cuối cùng anh cười nhẹ một tiếng rồi thành khẩn xin lỗi cô: “Xin lỗi, mấy năm nay quen nạt người ta rồi.”

Vu Hảo cúi đầu, “Anh không cần xin lỗi em.”

Lại yên lặng.

“Vậy em khóc cái gì?”

“Nhớ anh.” Cô đáp nửa thật nửa giả.

Lục Hoài Chinh không ngờ Vu Hảo lại thẳng thừng thế, nhất thời không biết nói gì thêm, anh nhếch môi cười, cả buổi mới thốt ra một câu, “Anh không tin.”

“Thật mà, anh nói anh sẽ gọi điện cho em, em chờ cả một buổi chiều rồi đấy. Anh xem, có phải điện thoại mới tút một tiếng mà em đã nhận rồi không.”

Thật ra còn chưa kêu *tút* xong thì cô đã nghe máy rồi.

Sau khi mất tín hiệu, anh lại bị Lịch Hồng Văn kéo đến thôn lân cận khảo sát dân tình. Người trong thôn rất nhiệt tình, cố kéo họ vào nhà ăn cơm xong mới chịu cho đi. Mà Lịch Hồng Văn lại chỉ thích cời trần ngồi ở cửa tán gẫu trên trời dưới đất, trò chuyện năm nay có thu hoạch nuôi trồng được gì không, Lục Hoài Chinh ngồi cạnh tiếp. Đi hết nhà này đến nhà kia, ở đâu cũng phải trò chuyện, thôn dân lại hiếu khách, cứ khăng khăng làm thịt gà nhà đãi Lịch Hồng Văn, Lịch Hồng Văn nói không cần phiền như thế, chỉ chút dưa muối củ cải là ăn cũng đủ ngon rồi. Nhưng có một bà thấy Lục Hoài Chinh mặc quân phục, lại còn đang trẻ tuổi nên cứ bắt bạn già giết gà, nói cái cậu này ăn chút dưa muối củ cải thì sao đủ, Lục Hoài Chinh khuyên mãi, bà mới chịu tha cho con gà kia.

Đến khi ra khỏi thôn thì đã gần sáu giờ.

Lúc này mới lập tức cầm điện thoại gọi cho cô.

“Tạm thời bị lãnh đạo kéo đi thăm viếng.”

“Ừm.”

Lục Hoài Chinh đứng bên ngoài tòa nhà, một tay cầm điện thoại, một chân gác lên bậc thang, cúi đầu dỗ cô: “Giận hả?”

“Anh làm xong cát từ lúc nào thế?” Vu Hảo hỏi ngược lại.

Lục Hoài Chinh đút tay kia vào túi quần, ngẩng đầu nhìn trời, híp mắt nghiêm túc nhớ lại.

Vào ngày cô tranh giải Lục Hoàì Chính chưa làm được, mới đầu anh còn không ngờ nhuộm màu cho cát lại khó như thế, dùng thuốc màu bình thường vẽ lên mới phát hiện màu sắc không đều, hơn nữa, rửa hai nước là phai ngay.

Sau lại anh cố tình theo học một sư phụ đánh bóng màu men, lúc ấy mới hay quy trình chế tạo rất khó.

Đầu tiên là phải thấm ướt cát, sau đó dùng chổi quét quét màu lên, liên tục ngâm trong nước mấy lần, tô màu xong phơi khô thì phải nhiều lần dùng nước sạch thấm, cả quá trình rất phức tạp, đợi đến lúc anh làm xong thì Vu Hảo cũng thi xong rồi. Lúc ấy cảm thấy rất mất mặt nên mới không đưa.

Nhưng nhiều năm về sau, anh vẫn luôn nhớ tâm trạng mình làm cát cho cô lúc ấy.

Khi đó thật sự cảm thấy, anh nhất định phải tặng cô thứ độc nhất vô nhị trên thế giới này, không phải người khác tặng, mà cũng không ai có thể.

Có điều những tâm trạng này, bây giờ không cần cho cô biết.

“Sau khi em thi xong.”

Vu Hảo lại ừm một tiếng dài.

Hai người không nói gì thêm.

Vu Hảo thăm dò: “Vậy em cúp máy nhé?”

Liền nghe thấy đầu dây thấp giọng cười, giọng đầy cảm dỗ một cách khó hiểu: “Nhớ anh thật hả, Vu Hảo?”

“Em có lừa anh bao giờ chưa?”

“Không có.” Anh rít một hơi, hình như đang hút thuốc, cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ anh hút thuốc, hai mắt sáng lên.

Lục Hoàì Chính dập tắt điếu thuốc, giơ chân di di tàn thuốc.

Vu Hảo nghe giọng anh bầu bạn cùng tiếng gió vù vù, song lại rất trong trẻo, ngỡ như muốn xuyên thấu mây trắng, cùng dòng chảy tháng năm thối rữa nào rót vào tai cô.

“Anh cũng rất nhớ em. Rất rất nhớ.”

“Không phải anh nói hôm nay, là mỗi một ngày của mười hai năm qua.”

Anh bổ sung.

36. Chương 36

Mười hai năm.

Nếu nói tế bào cơ thể người thay mới bảy năm một lần thì giờ đây cũng sắp đến lượt thứ hai rồi, giả dụ con người cũng như thế, đi vòng một vòng lại quay về, thì người đứng tại điểm bắt đầu kết thúc chính là anh. Vu Hảo không nói được đây là cảm giác gì, lúc ấy trong lòng cảm thấy, có lẽ cô có thể thích người đàn ông này cả đời.

“Bao giờ anh về?” Cô thấp giọng hỏi.

“Ngày mai.” Lục Hoàì Chính đáp.

“Vậy em chờ anh.”

“Được.”

Rồi một thoáng không ai nói gì mà cũng chẳng tắt máy, cứ áp điện thoại vào tai im lặng lắng nghe tiếng thở đều đều của đối phương, vừa nhắm mắt, lại cảm thấy người như đang ở trước mặt.

Lục Hoài Chinh cười hỏi: “Không có gì nói với anh hả?”

Vu Hảo đáp: “Anh cũng không có à?”

“Không,” Lục Hoài Chinh dừng lại, khẽ hít một hơi, lại đặt chân lên bậc thềm lần nữa, ngẩng đầu nhìn trời cao, “Trong lòng có một bụng lời, em muốn nghe gì?”

“Nói cái gì?”

Anh thấp giọng cười, “Thì tương tự câu ban nãy.”

Lại trên cô rồi.

“Anh không nói được câu nào đứng đắn hả?” Vu Hảo vặn xoắn vạt áo trách anh.

“Em chưa yêu bao giờ sao?” Lục Hoài Chinh thôi cười, nghiêm túc nói: “Đang hẹn hò không nói mấy lời này thì nói gì nữa, chẳng lẽ một ngày ba bữa chỉ ăn uống ngủ nghỉ? Vậy đâu có được. Hay em muốn thảo luận lý tưởng khoa học của em với anh?”

“Ai... ai hẹn hò với anh hả.” Vu Hảo đỏ mặt.

Sao chính thức xác lập quan hệ mà không báo một tiếng? Nào có chuyện một phía tuyên bố thế đâu, ai thêm chơi trò ‘lòng tường tỏ nhưng không nói rõ’ với anh chứ.

“Thế à?” Lục Hoài Chinh hờ hững đáp: “Nhưng lão Lý cũng nhìn thấy rồi.”

Mặt Vu Hảo lập tức đỏ như gấc, tim đập thành thịch, cắn răng:

“Anh còn mặt mũi mà nói sao.”

“Làm cũng làm rồi, có gì mà không dám nói.” Anh thẳng thừng đến độ muốn người ta bóp chết, “Lão Lý không phải là người lắm mồm.”

Thật ra hôm đó anh cũng rất thấp thỏm, lúc ngồi trên xe còn nghĩ rất lâu, có phải vừa nãy dùng sức hơi quá không, nếu Vu Hảo bị sưng thì lúc về không cần lão Lý nói, e là mọi người cũng nghĩ xiêu vẹo. Anh vốn không định nhanh như thế, dù sao ở trong quân đội cũng có nhiều cấm kỵ, truyền ra cũng không dễ nghe lắm, anh thì không lo, chỉ sợ làm xấu thanh danh Vu Hảo, khiến giáo sư Hàn khó chịu.

Lúc đi thấy cô như thế, anh sợ khi cô về sẽ nghĩ nhiều không tập trung, đợi anh trở lại e là đã thay đổi. Cho nên khi xe sắp lăn bánh, anh không có nhiều thời gian cân nhắc, đầu óc nóng lên xoay người lại.

Dù sao gì, cô không từ chối, tuy có vẻ không rành lại còn rất luống cuống.

Thậm chí khi Lục Hoài Chinh hôn đến cuối cô còn rùng mình, xem ra cần phải tập thêm.

Cả hai người không ai muốn tắt máy mà cũng chẳng nói gì, cứ thế im lặng cầm điện thoại nghe tiếng gió thổi đến, vù vù sột soạt, như thể bầu không khí này là vòng sáng ấm áp bao phủ quanh cả hai, không ai đành lòng phá vỡ.

Triệu Đại Lâm nói chuyện điện thoại với giáo sư Hàn xong cũng không nhớ làm phiền Vu Hảo.

Từ Từ vâng lệnh Lịch Hồng Văn đến tìm Lục Hoài Chinh cũng chẳng dám quấy rầy anh.

Cho đến khi Lục Hoài Chinh chủ động tắt máy, cất điện thoại vào túi, vừa ngoái đầu thì trông thấy Từ Từ đứng đằng xa nhìn anh.

Từ Từ vội đi đến, nói: “Mau lên, lãnh đạo tìm cậu đấy.”

Lục Hoài Chinh đội mũ vào, nhìn anh ta, “Trưởng tham mưu Lịch?”

Từ Từ gật đầu, “Đúng thế.”

Hai người lại nói với nhau thêm mấy câu nữa. Lục Hoài Chinh vỗ vai anh ta, nói biết rồi, cài quai mũ rồi chạy đến tòa nhà hành chính.

Vừa mới tới dưới lầu.

Trên hành lang tầng bốn của tòa nhà hành chính có hai bóng lưng đứng thẳng, đang chấp tay nhìn xuống, chỉ thấy Lục Hoài Chinh lao vào tòa nhà như một cơn gió, người đàn ông lớn tuổi mặc quân trang đứng cạnh bật cười, nói với Lịch Hồng Văn: “Tên nhóc này đúng là chẳng thay đổi chút nào, hấp ta hấp tấp, làm như trẻ giờ không bằng.”

Lịch Hồng Văn phát tay cười chối, mặt đầy xúc động: “Thay đổi nhiều lắm rồi, sau sự việc lúc trước đã kiếm hãm rất nhiều rồi, tôi nghĩ chắc là đoán được anh đã đến.” Nói đến đây, ông cụp ngón tay đếm: “Thiên địa quân thân sư, tốt xấu gì anh cũng xếp hàng thứ năm mà.”

Người đàn ông kia có vẻ điềm đạm, không cương nghị giống Lịch Hồng Văn, mặt mũi hòa nhã, dáng người gầy gò, không cứng rắn được như Lịch Hồng Văn. Lúc không cười, hai mắt luôn lấp lánh có thần, nhưng khi nhìn người khác thì rất sắc bén, mang theo vẻ đánh giá, chính là một ông già uy nghiêm.

Ông già này tên là Tưởng Nguyên Lương, là thầy dạy Lục Hoài Chinh hồi ở học viện quân sự, là chuyên gia trong ngành truyền tải thông tin quân sự.

Nghe thấy tiếng bước chân ở đầu cầu thang, Tưởng Nguyên Lương quay người lại, cười cười: “Cậu ta có thông minh đến mấy cũng không đoán được tôi xuất hiện ở đây vào lúc này đâu, vài hôm trước thầy trò tôi mới gọi điện, tôi cũng không nói với cậu ta là tôi ở Hồ Nam.”

“Anh đấy, đúng là chẳng hiểu học trò của mình gì cả.” Lịch Hồng Văn cười cười, giơ tay vỗ ông.

Lục Hoài Chinh sải chân chạy nhanh lên cầu thang, thấy Tưởng Nguyên Lương thì không chút ngạc nhiên, từ tốn gọi một tiếng thầy Tưởng. Tưởng Nguyên Lương cười: “Xem ra là đoán được rồi?”

“Gì ạ?” Lục Hoài Chinh có vẻ không biết.

“Thấy thầy đến cũng không bất ngờ? Biết thầy ở đây à?”

“Từ Từ nói là thầy đến nên có chuẩn bị rồi ạ.”

Suýt nữa quên mất, năm đó Từ Từ cũng là bạn học của anh.

Hai ông già này còn tính để anh giật mình mà quên khuấy mất Từ Từ, cả hai đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu cười, cảm khái thời gian khiến ta chóng già.

Tưởng Nguyên Lương vỗ vai Lục Hoài Chinh, hỏi: “Sao rồi, gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe ạ.”

“Nghe lãnh đạo em nói, dạo này đang yêu hả?” Tưởng Nguyên Lương nói xong liền nhìn Lịch Hồng Văn, Lịch Hồng Văn lúng túng nhìn đi chỗ khác.

Lục Hoài Chinh không chút cố kỵ, “Vâng ạ.”

Tưởng Nguyên Lương chống khuỷu tay lên lan can, nhàn nhã hỏi dò: “Là con gái rệu nhà ai?”

Không đợi Lục Hoài Chinh đáp, Lịch Hồng Văn đã trả lời trước, “Anh không biết đâu, là bác sĩ tâm lý trong đội bọn tôi.”

Tưởng Nguyên Lương gật đầu ra chiều suy nghĩ.

“Tốt rồi, tốt hơn con gái nhà lão Lý.”

“Cái gì mà nhà lão Lý?” Lịch Hồng Văn hỏi lại.

Tưởng Nguyên Lương nhướn mày, nói thẳng ra, “Còn có thể là lão Lý nào được nữa, bộ trưởng Lý đấy, tôi rất không ưa con gái ông ta, nói chuyện cứ công kích thẳng, tốt xấu gì cũng là người Trung Quốc, sao cứ phải bắt chước người nước ngoài nói chuyện chứ, lâu lâu lại chêm vào từ tiếng Anh, tôi nghe mà đau cả đầu.”

Nói rồi lắc đầu, không thích.

Tướng Nguyên Lương nói chuyện thẳng thắn nhưng không có ác ý, cảm nhận đầu tiên của ông về Lý Dao Tân là nói chuyện nghe mệt, Lịch Hồng Văn cũng không dám tiếp lời, chỉ cười bày tỏ: “Ánh mắt hai thầy trò ông đúng là không khác gì nhau.”

Tướng Nguyên Lương vui vẻ, “Tôi vẫn rất tin tưởng vào ánh mắt của học trò tôi.” Vừa khen xong thì lại đả kích anh: “Có điều tôi vẫn tò mò, cô nào xui xẻo mà dính phải em đấy.”

Lục Hoài Chinh cười cười, không bận tâm, Tướng Nguyên Lương nói chuyện đều thể đấy, khá giống Hàn Chí Thâm, nói rất thẳng, có lẽ người làm nghiên cứu khoa học đều thích thái độ nói một không hai bụng dạ thẳng thắn, anh cũng quen rồi.

Lịch Hồng Văn không nghe nổi nữa, bắt đầu bao che, “Có biết ăn nói không đấy, nói thật, tôi cảm thấy con bé nhà lão Hàn không xứng với cậu ấy, không lo việc nhà lại còn làm nghiên cứu, bản thân mình cũng bận chống vó đây, nếu không phải tên tiểu tử này đui mắt...”

Ông chưa kịp nói xong thì đã bị Lục Hoài Chinh ngắt lời, cố ý phản ông: “Là vì chú không tìm được con đường học thuật cho mình nên mới ghen tị chứ gì, nếu nói về việc xứng, phải là tôi không xứng với cô ấy. Tôi vừa nghèo vừa trắng tay, lại còn là quân nhân, người ta sẵn lòng đi theo tôi, nếu ở thời cổ đại thì ấy chính là đã hạ giá* rồi. Chú nói xem cô ấy muốn gì ở tôi!”

(*Ngày xưa các Hoàng nữ Công chúa, khi xuất giá lấy một người chồng có địa vị thấp hơn mình thì được gọi bằng thuật ngữ “hạ giá”.)

Lịch Hồng Văn lười tranh luận với anh.

Tình cảm của tiểu tử này đúng là chỉ phát sinh một chiều, thật bướng bỉnh.

Tướng Nguyên Lương thấy hai người sắp cãi nhau thì vội ra mặt giảng hòa: “Chuyện của bọn trẻ, anh có biết gì đâu mà nói, nói chuyện chính đi.” Ngay sau đó quay đầu nhìn Lục Hoài Chinh, “Thời gian trước thầy với lão Lương có suy nghĩ to gan, nhận được một loại nguyên liệu rất thích hợp để chế tạo máy bay tàng hình, nếu thành công thì có thể thúc đẩy sức mạnh sẵn sàng chiến đấu của nước ta lên một thập kỷ.”

“Máy bay tàng hình? Tương tự máy bay ném bom B2?”

Tướng Nguyên Lương gật đầu, “Đúng thế, tuy nhiên mặt cắt phản xạ ra đa của máy bay tàng hình này sẽ nhỏ hơn. Em còn nhớ thí nghiệm lúc trước thầy cho các em làm không, lúc đó phi công chỉ có thể theo dõi một điểm sáng rất nhỏ với ra đa, các em mới tưởng đó là con chim nhạn, còn nhớ không?”

Dĩ nhiên Lục Hoài Chinh vẫn nhớ.

Lúc ấy vừa xuống máy bay, Tướng Nguyên Lương liền nói, nếu đó là máy bay chiến đấu phe địch thì các em đã sớm mất mạng rồi.

“Gần đây thầy với ông Lương tính trình lên có nghĩ ra thư đề xuất ý kiến, tìm tài liệu cũng là một quá trình, đến lúc ấy có thể còn cần các em phối hợp, ngoài ra, trong đề án trước, ở Tuslan* có cuộc họp trao đổi kỹ thuật, thầy và lão Lương cần phải tham gia.”

(*Tác giả có lời muốn nói: đề tài nhạy cảm nên địa danh quốc gia liên quan đến tình tiết đều là hư cấu, có nhiều nội dung cũng không thể miêu tả trực tiếp.)

Tướng Nguyên Lương nói xong liền liếc nhìn Lục Hoài Chinh, đưa tay sửa vạt áo lại cho anh.

“Thầy nhớ năm đó em thấy rất hứng thú với nghiên cứu này.”

Thế nhưng Lục Hoài Chinh lại bật cười: “Giờ em cũng quên hết kiến thức chuyên ngành cả rồi.”

“Thầy đã trình lên lãnh đạo rồi,” Tướng Nguyên Lương gật đầu: “Đến lúc đó em dẫn theo mấy người đi cùng thầy, phụ trách bảo vệ thầy và lão Lương an toàn, tiện thể cũng thêm kiến thức luôn.”

Lục Hoài Chinh không ngốc, dĩ nhiên có thể hiểu được ý định của Tướng Nguyên Lương.

Tướng Nguyên Lương không nán lại lâu, dặn dò xong liền ngồi xe rời đi. Lục Hoài Chinh tiễn ông đến cổng quân khu, trước khi sắp lên xe, hai người lại tán gẫu mấy câu, Tướng Nguyên Lương cứ kể cả mãi không

lên xe mà chỉ nhìn Lục Hoài Chính mãi, trong mắt đọng đầy năm tháng, muôn nghìn cảm xúc trào dâng, song tới cuối lại chẳng nói gì.

Năm xưa tốt nghiệp, Tưởng Nguyên Lương rất muốn giữ cậu lại bên mình.

Lịch Hồng Văn lại không đồng ý, sao có thể để mầm non do mình vất vả đào tạo cứ vậy mà làm học trò cho Tưởng Nguyên Lương được, mà con người Lục Hoài Chính lại rất niệm tình xưa, người đầu tiên đối tốt với anh, anh nhớ rất kỹ rất đặc biệt.

Tính tình ngang bướng che đi trái tim chân thành, dù Tưởng Nguyên Lương cứ mời mãi, anh vẫn quay về với Lịch Hồng Văn.

“Nhìn em thế này cũng tốt, lão Lịch nói em thay đổi rồi, nhưng thầy vẫn thấy em giống như xưa. Lần sau có rảnh thì dẫn bạn gái đến gặp, đừng tiền nữa, về đi.”

Nếu nói về hiểu thì Tưởng Nguyên Lương hiểu rõ anh hơn, trên phương diện học thuật ông không qua loa, không sợ đắc tội với ai, cũng là người có tâm tư nhạy cảm, chỉ vài ba lời là có thể chỉ ra tâm sự của anh.

Còn Lịch Hồng Văn là người thô kệch, bụng dạ không nhạy cảm cho lắm.

Hai người tạm biệt nhau, Lục Hoài Chính dặn tài xế mấy câu, bị Tưởng Nguyên Lương ngồi sau quát:

“Được rồi, mau biến đi, nói gì nói lắm, mệt.”

Anh cúi đầu cười, không nói nữa mà chỉ đóng cửa xe lại.

Bánh xe lăn dần trên con đường xóc nảy chạy xuống sườn núi, để lại hai vết bánh xe rất rõ, chậm rãi chạy đến cuối đường núi xanh bạt ngàn.

Bỗng Tưởng Nguyên Lương giơ tay ra khỏi cửa sổ, ngón cái dựng thẳng, các ngón khác nắm lại rồi từ từ đưa lên.

Trong các động tác tay lúc phi hành, động tác này có nghĩa là đã chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, sẵn sàng cất cánh.

Tưởng Nguyên Lương nói nó cũng có ý nghĩa quyết tiến không lùi.

Quận khu Vân Nam.

Vu Hảo vừa ăn xong, đang định dọn dẹp bát đĩa đứng dậy thì Triệu Đại Lâm vội vã đi vào, lòng như lửa đốt chẳng nói chẳng rằng kéo tay cô đi ra ngoài.

Vu Hảo bị kéo lao đảo, bát đĩa trên khay va nhau kêu lạch cạch.

Đi đến cửa, cô đặt khay đồ ăn vào thùng rác tái chế, lúc này mới hỏi: “Sao thế chị?”

Triệu Đại Lâm nhíu chặt mày, sắc mặt khó chịu, dường như có vẻ khó khăn.

Xảy ra chuyện của chuyện Dịch Yến Ni, bên giáo sư Hàn đã đủ bận rộn tới mức sút đầu mẻ trán, sáng nay gọi điện còn cứ dặn dò Vu Hảo làm cho tốt việc của mình đi đã, những chuyện khác bớt can thiệp đi.

Nhưng trước mắt hình như chỉ có Vu Hảo có thể giúp được Tôn Khải.

Triệu Đại Lâm do dự nhìn Vu Hảo, Vu Hảo lại hỏi, “Chị nói nhanh đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?”

Triệu Đại Lâm suy nghĩ, đây cũng không coi là chuyện khác đâu nhỉ, nhiều ít gì cũng có thể có dính chút đến công tác của Vu Hảo mà nhỉ? Nghĩ như thế, cô cắn răng nói với Vu Hảo: “Tôn Khải bắt được một người ở biên giới, không cách nào xác minh được thân phận, Tôn Khải nói có thể là phần tử vũ trang cực đoan, cần tiến một bước để xác nhận.”

“Vậy tìm em làm gì?” Vu Hảo cười.

Triệu Đại Lâm buồn bã nhìn cô, thấp giọng nói: “Nhưng hiện tại có rắc rối đây, Tôn Khải lục soát được rất nhiều chất nổ tự tạo trên người hắn ta, nghe nói còn có mấy quả chôn ở trần trên, được cài đặt sau 24 giờ

sẽ tự nổ, hay nói cách khác, trước sáu giờ chiều mai, những thiết bị nổ này sẽ nổ. Giờ Tôn Khải sắp phát diên lên rồi...”

Sắc mặt Vu Hảo tối đi thấy rõ, nụ cười biến mất.

Người trần trên đa số đều là người già trẻ nhỏ, thanh niên nam nữ đều đi ra ngoài làm việc cả rồi.

Nếu thật sự là phần tử vũ trang cực đoan thì sẽ có khả năng lạm sát người vô tội, tuy trần không lớn, nhưng nếu muốn tìm thì cũng không dễ.

Triệu Đại Lâm cắn răng nói: “Giờ Tôn Khải đã cho người phong tỏa toàn bộ trần rồi, nhưng tìm thứ này như mò kim đáy biển, bây giờ, chỉ có thể ép kẻ kia mở miệng trước ——”

“Hắn ta ở đâu?” Vu Hảo trực tiếp ngắt lời.

Đèn trong phòng thẩm vấn khá tối.

Tôn Khải nổi giận dưng dưng đứng ngoài cửa phòng thẩm vấn, vừa quay đầu, thấy Triệu Đại Lâm dẫn Vu Hảo đi vào thì mới nguôi ngoai phần nào, nhưng cũng không có vẻ hi hi ha ha của những ngày qua, chỉ gật đầu coi như chào hỏi.

Vu Hảo đứng cạnh anh ta, nhìn vào phòng thẩm vấn qua cửa kính.

Phát hiện gã đàn ông bên trong mặc quần áo ngủ trang, đỉnh đầu quấn khăn che đầu, làm gương mặt gã càng thêm phần vuông vức, đầu nhỏ mắt to.

“Tôi có thể vào nói chuyện với hắn ta không?” Vu Hảo vừa nhìn gã vừa hỏi Tôn Khải.

Tôn Khải sững sờ, chặc lưỡi nhìn cô: “Cô không sợ à?”

“Có gì mà sợ, tôi còn gặp tội phạm hung ác hơn thế này nhiều rồi.” Vu Hảo thôi nhìn gã đàn ông mặc quần áo ngủ trang, quay sang hỏi Tôn Khải: “Anh có biết vụ án phanh thây hàng loạt ở Hirakawa không, hung thủ là một ‘quý ngài’ đeo kính gọng vàng, mặc âu phục thắt cà vạt ra vào những nơi sang trọng, trong đám phụ nữ ngồi trước mặt anh ta thậm chí có người có thể chỉ yêu vẻ bề ngoài xuất chúng của anh ta, kết quả vừa quan hệ xong thì bị xử... Biện thái thật sự sẽ không viết trên mặt, chứ cái kiểu nhìn ngoài có vẻ dữ dằn như thế này thật ra có khi nội tâm chỉ là hello kitty.”

Vu Hảo nói xong, Triệu Đại Lâm còn gật đầu phụ họa.

Tôn Khải không nhịn được bật cười, cứ tưởng Vu Hảo là bông hoa nhỏ trong nhà ấm, là yêu thương và cũng là điểm yếu về sau của Lục Hoài Chính, chẳng ngờ lại sắc bén mạnh mẽ đến thế.

“Cô vào nhớ chú ý an toàn.”

Vu Hảo gật đầu, “Ừm, phiền các anh hạ nhiệt độ máy điều hòa trong phòng xuống còn mười tám giúp tôi, đèn cũng để tối thêm chút nữa, cố chiếu vào góc của hắn ta, để tôi có thể thấy rõ vẻ mặt là được, chủ yếu là nhắm vào mắt hắn.”

Tôn Khải làm động tác OK rồi Vu Hảo đi vào.

Triệu Đại Lâm khá run sợ, nhưng vẫn cố bình tĩnh trước mặt Tôn Khải.

Tôn Khải nghiêng đầu nhìn cô, rồi bất thành linh lên tiếng: “Cám ơn.” Sau đó quay đầu theo dõi Vu Hảo ở bên trong.

Triệu Đại Lâm không đáp, một lúc lâu sau cô mới hỏi: “Lục Hoài Chính đã biết chuyện ở đây chưa?”

Tôn Khải lắc đầu, bĩu môi nói: “Vẫn chưa nói với cậu ta, đợi lát nữa sẽ gọi điện cho phía Hồ Nam.”

Nghe giọng không đúng, Triệu Đại Lâm nghiêng đầu nhìn anh ta.

“Làm gì mà mặt mày ủ dột vậy?”

Tôn Khải cười khỏ: “Bố kia mà biết lúc này Vu Hảo đang làm gì, khéo có khi mai về cậu ta đánh chết tôi mất.”

Triệu Đại Lâm ngạc nhiên, “Mai về rồi sao?”

Tôn Khải gật đầu: “Tám giờ sáng mai bay, đến trấn trên e cũng tầm ba bốn giờ chiều.”

Lục Hoài Chinh tiễn Tướng Nguyên Lương đi xong thì ở lại bàn chuyện sắp xếp với Lịch Hồng Văn thêm một lúc, lúc định về ký túc xá thì điện thoại trong văn phòng của chỉ đạo viên vang lên, chỉ đạo viên nghe máy, đáp hai câu rồi vội gọi lại Lục Hoài Chinh và Lịch Hồng Văn đang ra về.

“Đội trưởng Lục! Có điện thoại từ Vân Nam.”

Lục Hoài Chinh nghi ngờ nhìn Lịch Hồng Văn, Lịch Hồng Văn tưởng hướng dẫn Đường gọi giục, “Mai về rồi, giờ còn gọi làm gì.”

Chỉ đạo viên nói: “Là đội trưởng Tôn, anh ấy nói Vân Nam có chuyện.”

Lục Hoài Chinh bước hai bước sang, cầm lấy điện thoại.

“Tôn Khải à?”

Tôn Khải dứt khoát kể rõ sự tình từ đầu đến đuôi.

“Đã báo lên cấp trên chưa?”

“Báo rồi, nói sẽ phái chuyên gia tháo gỡ bom mìn đến.”

Lục Hoài Chinh nghe mà nực cười, chuyển loa sang tai kia, quay đầu nói, “Chỉ mấy thiết bị nổ mà phải tìm đến chuyên gia tháo gỡ bom mìn, anh không sợ bị người ta cười thúi mặt à!”

“Bây giờ vấn đề không phải là tháo gỡ mà là phải tăng chi viện, chúng ta không đủ nhân lực, có lực soát toàn bộ trấn đến tối mai cũng không kịp.”

“Cảnh sát vũ trang ở gần đó đâu?”

“Nhận được tin tới ngay rồi.”

Lục Hoài Chinh hỏi, giọng lạnh đi: “Tên kia thế nào rồi?”

“Giả ngu, nói chuyện với hắn mà hắn giả vờ không hiểu, cách ăn mặc giống người bên kia biên giới, cũng có thể là dân du mục, nhưng không loại bỏ khả năng là phần tử vũ trang cực đoan.”

“Giờ thế nào rồi?”

Tôn Khải nói: “Bác sĩ Vu vào đàm phán rồi.”

“Ai?!”

“Vu Hảo.”

Lục Hoài Chinh quay về ký túc xá dọn đồ rồi đổi chuyến bay ngay trong đêm, Lịch Hồng Văn để chỉ đạo viên lo liệu xe đưa anh xuống núi, lại chủ động trả điện thoại cho anh, “Cầm lấy mà đi đường còn liên lạc với Tôn Khải, đến bên kia giao lại cho hướng dẫn Đường là được, bảo cậu ta giữ mấy ngày, dù gì vài hôm nữa các cậu cũng về.”

Lục Hoài Chinh đáp vâng rồi cất điện thoại, xoay người nhảy lên xe Jeep màu xanh.

Trên đường đến sân bay, Lục Hoài Chinh ngồi cạnh tài xế. một tay cầm điện thoại chống lên bệ cửa, mắt vô định nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Gọi điện thoại cho Tôn Khải mà tay run lên, cực kỳ sốt ruột.

Tôn Khải nghe nói anh đang ở trên đường thì cảm như rút xuống.

“Giờ cậu xuất phát thì mấy giờ đến hả?”

“Ba bốn giờ sáng.”

“Tôi lúc đó có xe không, hay để tôi phái người đến đón cậu?”

“Không cần, liên lạc với quân đội trong thành phố rồi, sẽ phái xe đến.” Lục Hoài Chính nói, “Bây giờ anh nói ông nghe đến phòng thẩm vấn đi, em muốn biết tình hình trong đây.”

Vu Hảo phát hiện đối phương không nói tiếng Quan Thoại, vòng thẩm vấn đầu kéo dài nửa tiếng mà đối phương không hề mở miệng nói một câu, Vu Hảo rất kiên nhẫn, đổi sang trao đổi bằng tiếng Anh.

Đối phương vẫn coi thường nhìn cô với vẻ ngả ngớn, như đang ngắm nghía một thứ mới mẻ xinh đẹp, Vu Hảo cố nén vẻ chán ghét, nhíu mày, lại nói tiếng Anh với hắn ta.

“Nếu anh không nói gì thì chúng tôi có quyền giao anh cho cơ quan tư pháp xử lý, đến lúc đó có thể không có hối nhẹ nhàng như tôi đâu.”

...

Chất giọng thanh lạnh của Vu Hảo truyền đến qua ống nghe.

Lục Hoài Chính căng thẳng trong lòng.

Sau ba giây im lặng.

Trong loa lại truyền đến âm thanh cột nhĩ dâm dăng của gã đàn ông.

“Cô đẹp thật đấy.”

“Tôi rất muốn vào trong cơ thể cô.”

Mẹ kiếp!

Lục Hoài Chính đập mạnh lên tấm chắn thủy tinh trước xe Jeep, thân xe lắc một phát, tài xế sợ hãi tái mét mặt mày, tưởng mình làm gì sai, không ngừng hỏi: “Sao... sao thế?”

Lục Hoài Chính sầm mặt, nơi đáy mắt như có lửa, hiếm khi thấy anh nổi giận.

“Cứ lái xe đi.”

37. Chương 37

Trong phòng thẩm vấn.

Ánh đèn vẫn tù mù như thế.

Nói cho chính xác thì đây là phòng giam, trong đơn vị đồn trú không có phòng thẩm vấn riêng. Bên trong chỉ đặt một giường một ghế, Vu Hảo ngồi trên ghế, gã đàn ông kia ngồi ở đầu giường, hai chân giẫm xuống đất, còng số 8 còng tay gã vào thanh ngang ở đầu giường. Lúc này gã nhe răng vàng khè cười với Vu Hảo, diện mạo xấu xí tởm lợm làm Triệu Đại Lâm đứng ngoài nhìn vào mà mắc ói.

Gã ta nói tiếng Việt.

Vu Hảo và Triệu Đại Lâm nghe không hiểu, tuy nhiên có thể nhận ra không phải câu gì hay ho.

Nhưng cả Tôn Khải và Lục Hoài Chính đều nghe hiểu, bọn họ quanh năm trú đóng ở biên giới, đã từng học gần một trăm ngôn ngữ ở các quốc gia, đây cũng là hạng mục cần phải khảo hạch hằng năm. Hai người họ có quen biết với người Việt Nam, rõ ràng khẩu âm này không phải là của người Việt.

“Có cần gọi Vu Hảo ra không?” Tôn Khải dán mắt nhìn nhất cử nhất động trong phòng giam, hỏi Lục Hoài Chính ở bên đầu dây.

Bên kia im lặng một lúc lâu rồi mới nói: “Anh phái người vào đi, đừng để hắn lại gần Vu Hảo.”

Tôn Khải liền quay đầu ra hiệu, một chiến sĩ cầm súng đứng cạnh lập tức đẩy cửa đi vào.

Vu Hảo vẫn bình tĩnh nhìn gã đàn ông kia, dùng tiếng Anh hỏi lại hắn: “Anh nói gì?”

Lúc này đối phương đã thôi vòng vo, rướn cổ đưa người nhô lên trước, há to miệng như con cá sấu, dùng tiếng Trung nói từng câu từng chữ với cô:

“Tôi nói, cô là xử nữ, sạch sẽ đến mức tôi muốn nằm trên cô... Ha ha ha ha ha ha ha...”

Tràng cười thô bỉ vang vọng trong phòng giam.

Lúc hắn nói, thân thể vươn về phía trước, cách khá gần bóng đèn màu trắng treo trên đỉnh đầu.

Vu Hảo càng thấy rõ biểu cảm trên mặt gã, da tay ngăm đen như bôi mực, hai mắt đen láy nhưng đầy dung tục, thậm chí mỗi một sợi râu cô cũng thấy rõ, bao gồm cả vùng lợi màu đỏ lở loét làm người ta buồn nôn kia nữa.

“Anh giấu chất nổ ở đâu?” Dạ dày như có sóng cuộn trào, Vu Hảo cố nén vẻ chán ghét hỏi.

Gã đàn ông lại tiến đến gần hơn, lỗ mũi to chun lại như đang hít hà hương thụ không khí trong căn phòng, “Cô thơm thật đấy, thơm hơn đám đàn bà kia nhiều.”

Tay Lục Hoài Chính nắm điện thoại trắng bệch ra.

Rồi anh nghe thấy Vu Hảo không mặn không nhạt hỏi lại gã: “Đám đàn bà?”

Gã đàn ông hỏi ngược lại: “Cô không biết ư? Trên trần có một con đường, đàn ông bọn họ ra ngoài đi làm, còn đàn bà sống nhờ bán dâm.” Nói rồi ánh mắt chậm rãi chuyển từ trên người Vu Hảo sang chiến sĩ cầm súng ở cửa, “Đám đàn ông trong đội các cô đây, cũng thường xuyên đến đây.”

Vu Hảo ngoái đầu nhìn, người chiến sĩ tức giận chĩa súng vào gã: “Mày nói bậy bạ gì đấy hả!!”

Gã lơ đãng tự vui.

“Xem ra, anh rất quen thuộc với thị trấn này?” Vu Hảo không bị ảnh hưởng, vẫn không đổi sắc nhìn gã.

Gã ta thôi cười, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, quay đầu đi không để ý đến cô.

Vu Hảo mở miệng lần nữa: “Chúng ta cùng chơi một trò được không?”

“Tôi khuyên cô, chớ có thử thăm dò giới hạn cuối cùng của tôi nữa, đừng tự chuốc phiền!” Bỗng gã đàn ông lạnh giọng cảnh cáo cô.

Cuộc nói chuyện kết thúc.

Vu Hảo cúi người dựa lên bồn rửa tay ở nhà vệ sinh, hai tay chống thành bồn, trong một thoáng hoảng hốt xuất thần, nước chảy róc rách, thời gian như ngừng lại.

Tôn Khải đợi ở ngoài cửa đã lâu, không thấy cô đi ra thì nhìn sang Triệu Đại Lâm, Triệu Đại Lâm đang dựa vào tường hút thuốc, nhìn sang theo tầm mắt, hiểu ý dập thuốc đi vào.

Thì thấy được cảnh tượng như thế.

Triệu Đại Lâm đi tới tắt vòi nước, “Tôn Khải mà biết em lãng phí thể này thì... chắc đau lòng lắm.”

Vu Hảo hoàn hồn, vẻ mặt mù mờ, theo bản năng lau mặt đi, thấp giọng nhận lỗi: “Em xin lỗi, do em thất thần.”

Triệu Đại Lâm nhìn cô rồi đưa tay rút khăn giấy ở trên tường, dựa vào bồn rửa tay hỏi: “Không có manh mối?”

Vu Hảo nhận lấy lau đi rồi ném vào thùng rác.

Hai người cùng đi ra ngoài, “Tính cảnh giác rất cao, không thể khách sáo được.”

Tôn Khải đứng đợi ở cửa.

Thấy hai cô đi ra thì vội bước lên, nhìn Triệu Đại Lâm một cái rồi hỏi Vu Hảo: “Sao rồi?”

Vu Hảo lắc đầu.

Tôn Khải khẽ gật đầu, không phải bọn họ chưa từng gặp tình hình nguy hiểm hơn thế này, trái lại anh còn an ủi Vu Hảo, “Đừng căng thẳng, đội trưởng Lục sắp về rồi, sẽ có cách thôi.”

Vu Hảo sững sờ: “Không phải mai anh ấy mới về à?”

“Đổi chuyển rồi.” Tôn Khải cúi đầu nhìn đồng hồ quân đội trên tay, gõ ngón trỏ lên mặt đồng hồ: “Lúc này hẳn là đang ở trên máy bay.”

Anh bay về ngay trong đêm?!

Vu Hảo thầm cười khổ, cô còn tính phá xong vụ án này trước lúc anh về, như thế chiều mai mới có thể thuận lợi để anh bình an đặt chân lên mảnh đất này. Có điều chính cô cũng biết, nghề của anh từ trước đến giờ luôn đâm đầu vào nơi nguy hiểm.

Trong lòng không khỏi chua xót, như có nước chanh rót đầy, vừa chất lại khó chịu, nhất thời chẳng nói nổi nên lời.

Nửa tiếng sau, Vu Hảo vào phòng giam lần nữa.

“Anh không phải là người bản xứ.”

Vu Hảo dứt khoát đi thẳng vào, cô chăm chú nhìn mũi chân gã ta, đây là trạng thái thả lỏng duy nhất trên người gã, mũi chân gã hơi di động, phơi bày trạng thái đặc ý.

“Anh đã chôn bao nhiêu chất nổ?”

“Năm mươi.”

Lúc nói câu này, gã khẽ hất cằm, mắt nhìn lên trên bên phải.

Là nói dối, trong mô hình EAC của tâm lý học, mắt nhìn lên trên bên phải chứng minh rằng người nói chỉ mới xây dựng hình ảnh trong đầu, tạo dựng lời nói dối.

“Gần đây có một trường tiểu học.” Vu Hảo nói, “Anh có thích không?”

Gã không đáp.

Vu Hảo lại liên tục hỏi mấy địa điểm, nhưng gã chỉ ngậm miệng không nói.

Cuộc thẩm vấn rơi vào bế tắc lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, bỗng gã đàn ông đưa ra điều kiện:

“Cho tôi một chiếc máy bay trực thăng, đưa tôi rời khỏi đây, tôi sẽ nói cho các người biết vị trí của chất nổ.”

Vu Hảo quay đầu ra hiệu.

Tôn Khải thoáng im lặng rồi làm động tác OK, sau đó ở trong tai nghe, Vu Hảo nghe Tôn Khải hỏi: “Hỏi hẳn ta có điều kiện gì?”

Vu Hảo thuật lại lời.

Gã chợt cười với Vu Hảo, “Cô làm con tin của tôi.”

Tôn Khải nghe xong thì liên tục vả miệng mình mấy cái.

Làm gì có ai còn hỏi phần tử khủng bố còn cần điều kiện không cơ chứ!

Tôn Khải rút phăng ống nghe ra, sải bước đi vào: “Cô ấy không thể làm con tin của mày được, hoặc là tao hoặc là cậu ta sẽ làm con tin của mày.” Nói rồi chỉ vào chiến sĩ bị xách đến trước mặt, giậm chân đầy oai phong: “Đáp!”

Gã bày tỏ: “Không được, tao chỉ muốn đàn bà.”

Bổng Triệu Đại Lâm đi vào, nói: “Thế để tôi.”

Tôn Khải sầm mặt, “Không được.”

Gã đàn ông không bàn tiếp vấn đề kia: “Trước mười giờ sáng mai, tao muốn một chiếc máy bay trực thăng, một nữ và một đứa trẻ hộ tống tao rời đi, đợi khi tao rời khỏi thì tao sẽ nói cho chúng mày biết vị trí của chất nổ.”

Suốt quá trình Vu Hảo chẳng hề nói gì.

Cô nhúu mày, cứ có cảm giác không đúng, nhưng đầu óc lại đặc quánh như hồ, rồi bời lộn xộn, không, nhất định là có điểm không đúng.

Tôn Khải không đồng ý, gã đàn ông cũng nhún vai không nói, dáng vẻ dương dương đắc ý tính trước kỹ càng, cuộc đàm phán lần nữa rơi vào bế tắc.

Vào lúc Vu Hảo đứng dậy toan rời khỏi thì gã đàn ông kia chợt đứng lên cởi quần ra, để lộ thứ xấu xí ghê gớm trong bụi rậm, phơi bày ngay trong không khí...

Hình ảnh trong đầu chồng chéo đan xen nhau, Vu Hảo không nén được cơn buồn nôn, xoay người xông thẳng ra ngoài.

Tôn Khải đập gã ngã trên giường, sai người còng luôn tay kia của gã.

Vừa ngoái đầu thì thấy Triệu Đại Lâm dựa vào khung cửa nhìn say sưa, Tôn Khải quát lên: “Biến ra ngoài!”

Mười một giờ rưỡi, Lục Hoài Chinh đã đến sân bay Côn Minh, vừa xuống máy bay đã vội bước đi ra, xe do phía quân đội bố trí đã chờ sẵn ở bên ngoài, vừa lên xe là anh gọi điện ngay cho Tôn Khải.

“Tình hình sao rồi?”

Tôn Khải khó nói, đang do dự không biết phải nói thế nào với Lục Hoài Chinh, “Vu Hảo đang nôn trong nhà vệ sinh.”

“Nôn?”

Tôn Khải ấp úng, “Đợi cậu về rồi nói.”

Lục Hoài Chinh ừ một tiếng, “Anh bảo cô ấy đi ngủ đi, ba giờ em đến nơi.”

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc, cùng trao đổi thông tin.

Trên người Lục Hoài Chinh luôn có cảm giác an toàn khó hiểu, mỗi lần thi hành nhiệm vụ, chỉ cần Tôn Khải nhận được ánh mắt khẳng định từ anh là lại yên tâm đi rất nhiều, cũng như lần này vậy, nghe thấy anh nói ba giờ đến nơi, bao lo âu cả ngày nay của Tôn Khải trong chớp mắt đều bay biến, anh cười cười nói đùa với người đầu dây: “Anh cảm thấy anh thật sự chẳng thể nào rời bỏ cậu được.”

“Cút.” Lục Hoài Chinh cười mắng.

Cúp điện thoại.

Tôn Khải định gọi điện cho Phương Ngôn, nhưng đây là điện thoại của hướng dẫn Đường, mọi người đều không đem theo điện thoại, nên hiển thị ở máy Phương Ngôn là số lạ.

Điện thoại vang ba lần nhưng không ai bắt máy, cuối cùng cũng có người nhận, nhưng lại là giọng nam.

Tôn Khải ngẩn người, đưa điện thoại xuống nhìn, không nhầm mà.

“Anh là ai?”

Người kia cũng sững sờ, ngay sau đó nhanh chóng phản ứng lại, “Anh là Tôn Khải?”

“Mẹ kiếp mày là ai?!” Tôn Khải nóng ruột.

Đối phương đáp: “Anh đừng cuống, tôi là bạn học của Phương Ngôn, tối nay có họp lớp, Phương Ngôn uống say, cô ấy đang ở trên xe tôi, tôi đưa cô ấy về.”

“Mẹ kiếp mày lừa ai hả, uống say rồi thì mày nghe điện thoại của cô ấy làm gì?!”

Đối phương bó tay xoa trán: “Tôi là bạn trai cũ của Phương Ngôn, bất kể anh có tin hay không, tối nay tôi chỉ đơn thuần đưa cô ấy về nhà mà thôi, tôi biết hai người sắp kết hôn rồi, tôi sẽ không xen vào tình cảm của hai người.”

Nói rồi, đối phương trực tiếp cúp máy.

Tôn Khải ở bên này cuống đến độ vò đầu bứt tai gọi lại, nhưng đối phương không nghe máy nữa.

Khốn nạn!

Anh buồn bực đắm vào tường.

Rạng sáng, đêm lạnh như nước, ánh trăng mờ lung như lụa mỏng hắt từ cửa sổ vào, bao trùm lấy cơ thể bé nhỏ của Vu Hảo. Nôn hơn một tiếng trong nhà vệ sinh, cuối cùng ngay cả dịch mật cũng nôn ra, mặt cô không chút sắc máu, trắng bệch ảm đạm.

Cô ngồi trên ghế dài ngoài phòng thẩm vấn, ngẩng đầu dựa vào tường, từng chút nhớ lại quá trình thẩm vấn hôm nay cùng mỗi một vẻ mặt của gã, mọi thứ chậm rãi quay về như quay chậm.

Râu.

Gã không thường xuyên để râu, vì râu rất dày, bên tai còn có vết xước, chứng minh gã chỉ mới nuôi râu. Nuôi râu dài như thế là muốn che giấu điều gì đây?

Da.

Da gã được sơn màu, không phải phôi đen tự nhiên mà là tô lên, Vu Hảo đã thấy bắp đùi của gã rồi, gần như không có lông chân.

Lợi lở loét, hằn cơ thể đang mắc bệnh nặng.

Nhưng những manh mối lẻ tẻ này ghép lại với nhau lại lộn xộn rối tung lên, không tìm được ngọn nguồn, có điều có một điểm có thể xác định được, chính là gã ta không phải phần tử khủng bố.

Lúc Vu Hảo ra khỏi phòng giam sau lần thẩm vấn đầu tiên thì đã gần như xác định được rồi.

Gã không phải phần tử khủng bố mà cố nguy trang mình thành phần tử khủng bố, khi biết có thể Vu Hảo coi mình là loại đó, con người gã mở lớn phô ra trạng thái rất hài lòng về mình, nên đích thị là giả.

Khi nhắc đến trường học, vẻ mặt gã rất khinh thường, đó là thật, có phải trường học là nơi duy nhất an toàn không.

Ba giờ sáng, đêm tối mờ mịt.

Ánh trăng như nước hắt lên mặt đường lạnh tanh như dẹt một lớp mạng nhện mỏng, dương mù dày đặc, trong hẻm sâu vang đến mấy tiếng chó sủa, quanh quẩn nơi phố lớn trống rỗng.

Xe quân đội chạy rất nhanh, cuối cùng dừng ở bên ngoài trạm biên phòng.

Lính canh vừa định đến hỏi thì thấy Lục Hoài Chính đã tắt bật bước xuống khỏi xe, Tôn Khải liền đi ra đón.

Cuối cùng hai người cũng gặp mặt.

Lục Hoài Chính lấy túi ở trên xe xuống, cúi người chào tạm biệt tài xế, tài xế cũng nghiêm túc chào lại theo kiểu quân đội rồi lái xe rời đi. Lục Hoài Chính xốc túi lên, đưa mắt nhìn Tôn Khải.

“Vu Hảo ngủ rồi à?”

Tôn Khải lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn anh, “Cứ khăng khăng đòi đợi cậu về.”

“Cô ấy đâu rồi?”

“Trong phòng họp đối diện phòng giam.”

Lục Hoài Chinh gật đầu, “Có người canh gác ở cửa phòng giam không?”

“Có, cậu qua xem xem sao, giờ tôi đến trần trên xem kết quả tìm kiếm thế nào đã.”

“Được, anh đi trước đi, đợi về sẽ đến tìm anh.”

Vừa định đi thì Tôn Khải gọi anh lại, “Vừa rồi có thể bị giật mình, tên biến thái kia cởi quần là Vu Hảo lập tức nôn mửa, nôn liên hơn một tiếng, Triệu Đại Lâm nói cô ấy nôn cả dịch mật, cậu an ủi cô ấy đi, tối nay mọi người đều vất vả rồi.”

Lục Hoài Chinh không về ký túc xá mà đi thẳng đến phòng họp.

Đèn chân không tắt trên đỉnh đầu, chiếu sáng cả căn phòng tối đen như mực.

Cô gái hơn mười ngày không gặp nay đang nằm gục trên bàn họp rộng lớn, trông rất ngây ngô, thịt trên mặt chen chúc nhau, miệng dẫu như mở chim, không có chút hình tượng nào. Lục Hoài Chinh khoanh tay dựa vào cửa, quan sát một hồi như có điều suy nghĩ, rồi sau đó tắt công tắc đèn đi.

Ngay lập tức cả phòng họp chìm trong bóng tối.

Lục Hoài Chinh đi đến mở cửa sổ, ánh trăng nhạt nhòa chiếu lên mặt bàn làm sắc mặt cô trắng như gôm sứ. Có lẽ bị ánh trăng chiếu thẳng vào mắt, nên dù Vu Hảo không tỉnh, gục xuống bàn thì cô vẫn nhúu chặt mày. Thấy cô sắp tỉnh, Lục Hoài Chinh vội kéo rèm cửa sổ điều chỉnh góc độ, để tia sáng chuyển qua trên vai.

Hàng mi nhúu chặt lúc này mới từ từ giãn ra như mây tan.

Lục Hoài Chinh thở phào lại gần, trên bàn trải đầy tài liệu lung tung, đa số là bản viết tay của Vu Hảo, còn có một tấm bản đồ đơn giản được đồ hơn nửa, tờ bản đồ này nằm dưới nửa gương mặt cô, chắc là trước khi ngủ cô còn đang đồ đồ.

Lục Hoài Chinh nhẹ nhàng rút ra, đầu Vu Hảo giật giật, anh vội đưa tay vỗ sau gáy đỡ cô, từ từ rút giấy ra, cho đến khi cô không động đậy nữa thì thôi, lúc này mới thu tay cúi đầu nhìn tờ giấy.

Là bản đồ thị trấn.

Anh lại đối chiếu với tài liệu trong tay, chắc là đang loại bỏ vị trí.

Lục Hoài Chinh gạt mọi tài liệu sang một bên, cúi người ôm ngang cô. Lúc Vu Hảo đặt tay lên cổ Lục Hoài Chinh thì đã tỉnh, mơ màng mở mắt, nhìn thấy bộ quân trang cùng hơi thở quen thuộc, hai tay bắt giắc ôm lấy cổ anh, giọng đầy ngạc nhiên:

“Anh về rồi sao?!”

Lục Hoài Chinh ôm cô ra khỏi phòng họp, vừa đi vừa cúi đầu nhìn cô, cười hỏi: “Kính ngạc lắm hả?”

Vu Hảo cúi đầu, tay càng ôm chặt cổ hơn.

“Em biết rồi, đội trưởng Tôn nói anh đổi chuyển bay, em định ba giờ sẽ đi đón anh, nhưng mệt quá nên ngủ thiếp đi mất. Bây giờ là mấy giờ rồi?” Lúc này cô mới chợt nhớ ra.

“Ba giờ rồi, anh vừa mới đến.” Lục Hoài Chinh ôm cô xuống cầu thang.

“Anh ôm em đi đâu thế?” Vu Hảo cúi đầu nhìn xuống.

Lục Hoài Chinh cup mắt, xấu xa hỏi cô: “Đến phòng của anh được chưa?”

Lập tức đầu óc Vu Hảo tỉnh táo lại ngay, rồi cô nghe thấy anh thờ ơ cười khê: “Đùa em thôi, đưa em về ký túc xá ngủ, chuyện còn lại cứ giao cho anh.”

“Vậy còn anh, anh không ngủ sao?”

Lục Hoài Chinh vững vàng ôm cô vào tòa nhà ký túc xá, đi lên cầu thang mà nhịp thở vẫn đều đặn, Vu Hảo còn đang xúc động trước thể lực của anh thì chợt nghe thấy: “Bọn anh mà ngủ thì ai tháo chất nổ ngoài kia? Nếu ngày mai không rút lui kịp, anh sẽ sắp xếp cho em và chị Triệu đi trước.”

Vu Hảo đang tính nói gì đấy nhưng đã bị anh nghiêm giọng ngắt lời: “Không thương lượng gì cả, em mà không đi thì hai ta không hẹn hò gì nữa hết.”

“Anh dám lấy chuyện này ra uy hiếp em hả?” Tính cô cũng thật cứng rắn, “Không hẹn hò thì thôi.”

Vừa nói vừa đi vào phòng ngủ, trong phòng không có ai, Triệu Đại Lâm chưa về ngủ.

Lục Hoài Chinh đặt người lên giường, hai tay chống hai bên đầu Vu Hảo nhốt người lại, anh cúi đầu nhìn cô gái nằm trên giường, mắt quét một lượt trên người cô, ánh nhìn ấy tựa như muốn nhìn thấu cô, nhìn vào trong xương.

Anh cười, “Biết bây giờ anh đang nghĩ gì không?”

Tóc Vu Hảo xõa trên giường trắng, nom cả người nhẹ nhàng trong trẻo, cô lắc đầu.

“Tối nay anh không muốn đi nữa, chỉ muốn ở lại đây thôi, em nói xem có được không?”

Dưới ánh trăng yếu ớt, đôi mắt trước kia thoát nhìn không yên lòng nay lại cực kỳ nghiêm túc, lộ ra ít sắc khí... mặt mờ.

Bỗng Vu Hảo ngẩng đầu hôn môi anh, không có kỹ thuật mà chỉ trực trác cắn lấy môi dưới anh, rồi nhanh chóng bị Lục Hoài Chinh cắn ngược lại trong tiếng cười khê.

38. Chương 38

Như có dòng điện xẹt qua khiến Vu Hảo tê dại chân tay, ngón chân không cử động được, cả người mềm oặt nằm trên giường hí mắt nhìn anh.

Trong phòng không bật đèn, ngoài cửa sổ trời mang sắc lạnh, trăng sáng nhảy vào phòng trải một lớp sáng bạc lên sàn, gió lạnh thổi rèm bay phất phơ như gợn sóng lăn tăn.

Lục Hoài Chinh chống tay lên giường, tay khác đỡ sau gáy cô dùng sức kéo cô áp sát mình, nghiêng đầu cắn môi dưới cô rồi chuyển sang gặm nhấm. Vào lúc này đây mắt lạnh lùng của anh ngập tràn sắc phong lưu, nào Vu Hảo căng ra đau nhức như thể trần nhà sắp xuống.

Lúc này không có lão Lý.

Anh không hôn bá đạo như lần trước, cũng không sốt ruột đưa lưỡi vào, ngậm lấy cánh môi cô mút từng chút một.

Hơn nữa anh còn không nhắm mắt khi hôn, vừa hôn vừa nhìn cô. Vu Hảo cố tình không nhìn anh, anh nghiêng đầu hôn rồi chặn tầm mắt cô lại, cô càng tránh anh càng không chiều, lại còn nhếch miệng cười.

Rồi dần dần ——

Anh thôi cười, nâng đầu Vu Hảo từ từ đặt lên gối, không còn nhắm nháp hôn cô như nghịch nước nữa, mà là nặng nề cúi đầu ngậm lấy môi cô rồi cạy mạnh ra, dọc theo má trong ẩm áp dụ dỗ cô.

Trong khoảnh khắc đầu lưỡi chạm vào nhau, tim Vu Hảo run lên, rụt về.

Cô bị Lục Hoài Chinh đè lên gối dụ dỗ một trận, anh cúi đầu, thấy hàng mi cô run rẩy thì từ từ lui ra, quay sang cọt cọt vào tai cô, mỗ lấy viên tai trắng trẻo, thấp giọng dỗ cô: “Sợ à?”

Hỏi xong lại hôn tiếp, nhẹ nhàng mỗ lên.

Lần này anh rất ‘ngoan’, chỉ hôn môi mà thôi. Vu Hảo bị hôn tới nỗi đầu óc căng ra, không biết đông tây nam bắc ra sao, trả lời cũng ngắt quãng, con chữ mơ hồ đều bị anh nuốt vào trong miệng: “... Mất anh... Đổ quá.”

Lục Hoài Chinh đỡ sau gáy cô để phòng cô ngã đầu nhiều dễ mỗi, chỉ hận không thể mọc thêm tay để làm thêm việc khác, dù trong đầu có nghĩ nhiều đến đâu thì anh vẫn rất quy củ, cũng sợ dọa cô.

Có vẻ anh rất thích tai cô.

Anh hết cần rồi lại liếm dái tai cô, Vu Hảo sợ nhột, mấy lần bị anh hôn muốn quấy chân né tránh nhưng đều bị giữ lại, siết chặt, mơ hồ nói: “Còn cử động nữa là tối nay không đi được thật đâu đấy.”

Vu Hảo sợ hãi ngẩn ra, ngoan ngoãn rụt người nhắm mắt để anh hôn thỏa thích.

Cho đến khi ——

Vu Hảo chợt thấy áp lực trên môi mất đi, bèn mở mắt ra, Lục Hoài Chinh vẫn trong tư thế một tay chống giường, khẽ nghiêng đầu như lắng nghe động tĩnh bên ngoài, Vu Hảo thấp giọng hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Đàn chị của em về rồi.” Anh cúi đầu cười, có cảm giác tiếc nuối vì bị người ta quấy rầy.

Vu Hảo đỏ mặt ngồi bật dậy, tựa vào đầu giường sửa lại tóc tai quần áo, Lục Hoài Chinh cũng chống người ngồi dậy, dặng hai chân chống xuống đất. Dưới ánh trăng bàng bạc anh nghiêng đầu nhìn cô luống cuống sửa sang, sau đó anh mở đèn đầu giường lên, giơ tay vuốt mấy sợi tóc mai tán loạn ra sau tai, dịu dàng nói: “Đừng cuống, vẫn còn ở tầng một.”

Vu Hảo không tìm được sợi dây buộc tóc nên cầm luôn cây bút trên tủ đầu giường búi lên sau gáy, hoảng loạn nhìn anh.

Kỹ năng này, trước kia Lục Hoài Chinh cũng từng gặp rồi. Hồi cấp hai anh đã từng thấy cô búi tóc như thế một lần, hình như trong tiết thể dục thì phải, đang học dở thì chun buộc tóc của cô bị đứt, cô liền lấy bút búi lên, không để xóa.

Mà hiện tại, động tác này phẳng phất như thể quay lại ngày trước, làm anh xuất thần.

Triệu Đại Lâm vừa vào cửa thì thấy được cảnh tượng như thế này.

Vu Hảo ăn mặc chỉnh tề, tóc búi gọn gàng sau đầu không dư sợi tóc nào, ngồi dựa vào đầu giường. Lục Hoài Chinh ngồi bên mép giường, gập người, cúi chỗ chống trên đầu gối, cả hai vờ như nghiêm túc thảo luận ——

Nói cho đúng thì là một mình Vu Hảo giả vờ nghiêm túc, tự biên tự diễn thảo luận vụ án với người đàn ông ngồi ở mép giường.

“Chúng ta vẫn chưa biết được đối phương có đồng bọn hay không, nhưng em có thể khẳng định hẳn ta không phải là phần tử vũ trang ——”

Lục Hoài Chinh chẳng hề doái hoài đến cô, cúi đầu chống tay ngồi yên.

Ngẩng đầu lên thì thấy Triệu Đại Lâm đi vào, anh cũng chẳng giấu giếm mà trái lại còn thoải mái gật đầu chào hỏi cô ấy, rồi lúc này mới quay sang xoa đầu Vu Hảo, trực tiếp vạch trần cô: “Được rồi, khỏi vờ vịt nữa, chị Triệu của em cũng là người từng trải, hiểu cả mà.”

Vu Hảo tròn mắt với anh.

Lục Hoài Chinh cười đứng lên, đổi sang nhéo gương mặt tức giận của cô.

“Đi đây, nhớ ngủ sớm đấy.”

Triệu Đại Lâm liếc nhìn đàn em nhà mình, cố ý trêu cô: “Xem ra chị về không đúng lúc hả?”

Vu Hảo trượt vào trong chăn, che mặt lại.

Lục Hoài Chinh đứng bên giường cúi đầu nhìn cô, không lâu sau, Vu Hảo lén vén góc chăn, để lộ đôi mắt đen láy long lanh, tựa như đang hỏi, chị Triệu còn ở đây không?

Lục Hoài Chinh nhìn Triệu Đại Lâm rồi khom người xoa đầu cô, dịu dàng an ủi:

“Chị ấy chỉ đùa em thôi, mau ngủ đi.”

Vu Hảo nằm xuống, Lục Hoài Chinh và Triệu Đại Lâm đứng ở cửa nói chuyện một hồi.

Triệu Đại Lâm thẳng thắn: “Nói thật, tôi biết Vu Hảo lâu như thế rồi, nhưng chưa bao giờ thấy vẻ mặt giận dữ trẻ con của em ấy cả. Không biết do thời gian tôi ở cạnh em ấy ít hay em ấy quen đeo mặt nạ trước người lạ, ngay cả tôi không phải người ngoài mà cũng vậy.”

Lục Hoài Chinh cúi đầu cười: “Tôi biết cô ấy từ hồi cấp ba, hồi ấy mặt nạ còn dày hơn bây giờ, cũng chẳng hay những năm này đã trải qua chuyện gì.” Giọng đầy tiếc nuối.

“Nếu em ấy muốn nói thì sẽ nói cho cậu biết.”

Triệu Đại Lâm ngẩng đầu nhìn trời đêm, tự nói rồi tự bật cười, châm thuốc cho mình xong lại rút một điếu đưa cho Lục Hoài Chinh, anh lắc đầu, hiếm khi thấy từ chối.

“Tính cai thuốc chuẩn bị làm bỏ đấy à?” Triệu Đại Lâm chế giễu.

Lục Hoài Chinh cười lắc đầu, thật ra anh rất ít hút thuốc, mấy năm trước còn không hút, thỉnh thoảng nhớ tới mới hút một điếu chứ cũng không nghiện, nhưng từ lúc gặp lại cô ở buổi tiệc cưới, anh phát hiện mình nghiện thuốc lá nặng rồi.

Triệu Đại Lâm nhét thuốc vào lại bao, thờ ơ nói: “Cậu với Vu Hảo đã nghĩ rõ rồi?”

“Nghĩ rõ là như thế nào?” Anh hỏi ngược lại.

Triệu Đại Lâm không tiếp lời được, nhìn anh dăm dăm.

Lục Hoài Chinh dứt tay vào túi quần, mắt nhìn ra xa, nheo mắt nói: “Chị có tin không, trên thế giới này sẽ luôn luôn có một người đang đợi mình. Không phải là kiểu, đúng lúc tôi muốn yêu hay muốn có người bầu bạn thì vừa khéo người kia xuất hiện bên cạnh tôi; mà là kiểu, từ đầu đến cuối luôn cảm thấy, người sẽ đi cùng tôi trong quãng đời còn lại phải là người con gái ấy. Nếu như có, tôi cảm thấy đó chính là cô ấy. nên cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, vì cho đến giờ tôi không có lựa chọn khác.”

Một câu này đã khiến sâu trong nội tâm Triệu Đại Lâm rung động, Lục Hoài Chinh đi đã lâu mà cô vẫn chưa hoàn hồn, cứ ngẩn ngơ hoài, thật sự có một người như vậy sao?

Rồi sau đó trong đầu xuất hiện gương mặt của Tôn Khải.

Cô cảm thấy có thể mình điên rồi.

Ba giờ hai mươi phút, trời vẫn đen kịt, kim đồng hồ tích tắc từ từ xê dịch.

Lục Hoài Chinh quay về phòng họp, sắp xếp lại tài liệu của Vu Hảo đồng thời xem kỹ lần nữa, mọi đặc điểm liên quan đến nghi phạm đều được cô dùng bút đỏ đánh dấu.

Trước mắt là tập hợp mọi manh mối có thể lấy được từ gã.

Không phải là người bản xứ, mắc bệnh nặng, tính thoáng.

Lại nhìn xuống dưới.

Vu Hảo viết:

Không có lông chân.

Lục Hoài Chinh hơi nhú mày, đây là manh mối gì thế này.

Da sơn.

Có vẻ đang che giấu điều gì đấy.

Lục Hoài Chinh đồ lại hoàn chỉnh tám bản đồ cho Vu Hảo, lại xếp tài liệu đặt bên cạnh, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Ngoài cửa phòng giam có chiến sĩ cầm súng đứng canh.

Thấy anh đến thì giơ tay lên chào, Lục Hoài Chinh khẽ gật đầu, nhìn vào trong qua cửa sổ, hỏi chiến sĩ đứng cạnh: “Có ai vào không?”

Chiến sĩ đặt hai tay bên mép quần, đứng thẳng: “Không ạ, ngoài bác sĩ Vu và đội trưởng Tôn!”

Lục Hoài Chinh gật đầu, hất cầm chỉ vào ổ khóa.

“Mở cửa đi.”

Chiến sĩ lập tức mở cửa.

Khóa cửa kêu kè kệt, kẻ đang ngủ mê man bên trong lập tức choàng tỉnh, thấy được gương mặt xa lạ thì chẳng chút hứng thú, trở mình ngủ tiếp.

Lục Hoài Chinh bảo người chiến sĩ đóng cửa lại.

Phòng giam không bật đèn, tối om om, chỉ có ánh trăng hắt vào qua cửa sổ bên cạnh, tạo thành một vòng sáng tròn trịa trên sàn, điểm chút ánh sáng cho trong phòng, bóng lưng trên giường khẽ động đậy.

Lục Hoài Chinh kéo ghế đến đặt ở đầu giường, sau đó kéo quần lên ngồi xuống, dựa vào ghế.

Bên kia vẫn không có động tĩnh.

Anh giơ chân lên, vô cùng phách lối gác lên mép giường, rồi anh bỗng dùng sức đạp một phát, trong nháy mắt tiếng “cột kệt” vang lên, nửa tấm ván giường bị lệch đi thấy rõ, chân giường đập vào mặt tường, bức tường xám trắng lốm đốm một mảng, bụi bẩn rơi xuống rào rào.

Chiến sĩ ngoài cửa nghe thấy động tĩnh lớn thì tò mò nhìn vào, phát hiện Lục Hoài Chinh đưa lưng về phía cửa, chân còn đặt trên giường.

Thế này là muốn sử dụng “tư hình” sao?

Anh ta phải làm như không thấy hay không nên nhìn nữa đây?

Người trên giường tỉnh dậy, quay đầu trợn mắt nhìn anh.

Nhưng Lục Hoài Chinh lại nhếch mép, “Tĩnh rồi hả?” Sau đó đứng đưa chân, cười híp mắt nhìn gã: “Sao nào, giường quân đội này có thoải mái không?”

Gã ta cũng cười: “Có thêm đàn bà có lẽ sẽ thoải mái hơn nữa, cô nàng xinh đẹp vừa nãy đâu rồi? Tao thích nói chuyện với cô ta.”

Lục Hoài Chinh đột ngột đạp thêm phát nữa làm nửa giường trượt vào trong, giường đã thẳng lại nhưng bị dịch chuyển đến sát tường, anh lại cười, cúi đầu nói: “Đáng tiếc, bắt đầu từ bây giờ, mày chỉ có thể nói với tao.”

“Tao không thích đàm phán với đàn ông.”

“Tao cũng không thích đàm phán với đàn ông.” Anh cười, xoay đầu đi: “Vậy thì nói tóm tắt nhé, mười giờ sáng mai, một chiếc máy bay trực thăng, tao đưa mày đi, khỏi bàn thêm điều kiện khác.”

“Tao nói rồi, tao chỉ cần đàn bà.”

Lục Hoài Chinh nghiêng người về phía trước, khuỷu tay chống trên đầu gối, nhìn thẳng vào mắt gã: “Sao, mày sợ không đánh lại tao à?”

Gã khẳng khái: “Có thể không cần đứa bé, nhưng tao muốn cô nàng bác sĩ kia.”

“Đừng hòng.” Giọng Lục Hoài Chinh rất nhạt, nhưng tuyệt đối không cho phép xen mồm vào hay thương lượng, “Bây giờ mày chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chờ bị bắn chết, hoặc mai đi theo tao.”

“Mày không quan tâm chất nổ ở trần trên sao?”

Lục Hoài Chinh cười: “Bọn tao đã sắp xếp máy bay trực thăng đưa một số người dân rời khỏi rồi, cùng lắm chỉ là tổn thất tài sản mà thôi, nhà không có thì xây lại, tao không ngại phiền hà, chẳng qua muốn tiết kiệm chút tiền cho quốc gia nên mới cho mày con đường thứ hai.”

Nói rồi, Lục Hoài Chinh thả chân xuống, đứng dậy định rời đi.

Bỗng gã ta gọi anh lại, qua một lúc sau mới cẩn thận nói: “Tao có thể nói địa chỉ an toàn cho một mình mày, ở vùng lân cận tuyệt đối không có chất nổ!”

“Điều kiện là?”

“Trước chín giờ sáng mai đổi trực thăng thành xe hơi, tao muốn tự rời khỏi, chừng nào rời đi an toàn, tao sẽ nói cho bọn mày biết vị trí của chất nổ, hơn nữa trước đó tao có thể bảo đảm chất nổ sẽ không nổ, bọn mày có thể đưa người dân đến nơi an toàn, tao có thể đảm bảo, dù chất nổ có nổ cũng sẽ không lây lan đến đó.”

Mới đầu Lục Hoài Chinh còn cảm thấy đòi trực thăng đúng là không có đầu óc, người bình thường đâu biết lái máy bay, nhất định còn phải có thêm một phi công, nhưng phi công chắc chắn là người bên anh. Hắn gã ta cũng đã nghĩ đến điều ấy nên mới luôn nhấn mạnh đòi hai con tin để bảo đảm an toàn cho mình.

Giờ thì lại nói sao cũng được.

Anh vẫn bình tĩnh, “Mày nói địa chỉ trước, tao phải chắc chắn không có nguy hiểm thì mới có thể đổi chác với mày được.”

“Hội trường lớn sau hồ nước tiểu học.”

Năm giờ sáng, chân trời từ từ dâng lên màu trắng bạc.

Lục Hoài Chinh ra khỏi phòng giam, lái thẳng xe đến trấn trên nhập hội với Tôn Khải.

Tôn Khải và hướng dẫn Đường chấp tay sau lưng đứng trên cầu, xung quanh toàn là người của họ đang gỡ mình. Kênh đào vẫn chảy róc rách chân trời dần hé sáng chiếu rọi thị trấn nhỏ này, giữa sương mù ban mai, Lục Hoài Chinh dừng xe ngay ở đầu cầu, Táp Táp ở quán ăn sáng bỗng nay dậy sớm, thấy Lục Hoài Chinh bước xuống xe thì vội xông đến kéo anh, “Anh Lục!”

Lục Hoài Chinh ngoái đầu, “Táp Táp?”

“Rốt cuộc hai ngày nay các anh làm gì thế, em thấy máy bay ở trên trời bay tới bay lui, mà mấy anh đó cũng đang làm gì vậy ạ?!”

Bọn họ vẫn phong tỏa tin tức với bên ngoài, tạm thời tìm cách di dời vài người già và trẻ con, không nói thật với họ, Lục Hoài Chinh cũng biết tiếp theo sẽ phải đối mặt rất nhiều với dư luận, ngộ nhỡ chuyện lần này thất bại, có lẽ thứ chờ họ quay về chính là một tòa thành trống không, đến lúc đó càng khó mà xử lý.

Anh xoa đầu Táp Táp, “Làm xong bài tập chưa mà lo mấy thứ này đấy hả, về làm bài tập đi, có chuyện thì bên anh sẽ báo cho em.”

Táp Táp không chịu: “Sắp đánh trận hả anh?”

Lục Hoài Chinh cười: “Làm gì có trận cho em đánh, em về trước đi, đợt lát nữa sẽ có người thông báo với mọi người, lúc này đang bận thật, em làm anh chậm trễ một phút là nguy hiểm thật đấy.”

Táp Táp vội buông tay ra, “Vậy em về làm bài tập nhé?”

“Đi đi.”

Vừa dứt lời, Táp Táp lưu luyến rời đi, có lẽ Tôn Khải nghe thấy động tĩnh bên này nên quay sang, quả nhiên trông thấy Lục Hoài Chinh, thế là kéo hướng dẫn Đường đi về phía anh.

Lục Hoài Chinh cầm lấy mũ ở trên xe đội vào, lại xách rương dụng cụ ở băng ghế sau xuống, đơn giản thuật lại chuyện một lần, Tôn Khải mau chóng hiểu ra: “Bây giờ đi sang dò?”

Lục Hoài Chinh gật đầu rồi nhìn xuống thời gian trên đồng hồ quân đội.

“Trước sáu giờ phải dò xong, nếu chắc chắn bên kia không có thì trước chín giờ chúng ta sẽ đưa những người còn lại đến đó.”

“Để hấn ta đi thật à?”

Tôn Khải hỏi.

Lục Hoài Chinh cười nhạt, vừa cúi đầu đeo găng tay vừa nói: “Em đã liên lạc với bộ đội rồi, để họ cài người ẩn nấp trước trên đường, chờ giải trừ được nguy cơ sẽ bắt người lại.”

Rồi ngừng đầu thuận miệng hỏi: “Anh bắt được hấn ở đâu?”

“Trong ngọn núi phía sau, ăn mặc như sơn tặc, thấy khả nghi nên anh vặn hỏi mấy câu, áp úng không nói gì, anh mới đưa về đội, khôn nạn, nào ngờ mới lục soát có tí thì phát hiện trên người toàn là chất nổ.”

“Đồ đâu?” Lục Hoài Chinh đeo găng tay hỏi.

“Giao nộp hết rồi.”

Lúc Vu Hảo tỉnh thì đã sáu giờ, trời sáng choang, nắng sớm chiếu vào ở bên kia.

Cô không khỏi nhớ đến chuyện hai người đã làm trên giường này trước khi ngủ, tim đập thình thịch, nghĩ đến lát nữa sẽ được gặp anh là lại vui vẻ phấn khích, nếu không có tên biến thái kia thì hôm nay thật sự rất mỹ mãn.

Triệu Đại Lâm vẫn còn ngáy khò khò, cô nhìn đồng hồ dụi mắt ngồi dậy, rón rén đi rửa mặt, lúc xuống lầu thì bắt gặp Trần Thụy người đầy bùn đi lên, Trần Thụy vẫn cứ cười hì hì chào cô: “Chào bác sĩ Vu.”

Vu Hảo cười lại mà làm Trần Thụy giật cả mình, cậu ta ngây người, áp úng nói: “Bác sĩ Vu... hôm nay tâm trạng không tệ nhỉ.”

Vu Hảo sững sốt: “Bình thường tôi nhìn dữ lắm à?”

Trần Thụy gãi đầu, bùn dính ở tay dính luôn lên tóc, “Cũng không phải, chỉ là thoạt nhìn không có vẻ gì là vui...”

“Xin lỗi, đã làm anh hiểu nhầm rồi.”

Vu Hảo đột nhiên xin lỗi càng khiến Trần Thụy nghi hoài chẳng ra, áp úng không biết nói gì, theo bản năng bảo: “Thì cũng không có gì cả, thế nào cũng tốt mà, à đúng rồi, cô tìm đội trưởng hả? Anh ấy đang ở hội trường sau hồ nước tiểu học, tôi đang tính qua đây, đợi tôi đi rửa tay lấy đồ.”

Vu Hảo muốn nói là không phải.

Nhưng nếu cậu ta đã nói hết, vậy thì miễn cưỡng đi vậy.

“Anh ấy ăn sáng chưa?” Vu Hảo thuận miệng hỏi.

“Làm gì có thì giờ ăn, anh ấy vừa xuống máy bay là không ngủ, gỡ mình đến tận bây giờ đây.” Trần Thụy nói rồi đi vào nhà vệ sinh.

Trước khi lên xe, Vu Hảo đến nhà ăn lấy mấy cái bánh bao, lại sợ chiến sĩ ở bên kia cũng chưa ăn gì nên cầm cả một túi rồi theo Trần Thụy chạy đến hội trường.

Xe vừa dừng ở ngoài cửa, Vu Hảo đã thấy anh chóng nạnh đứng trên sườn núi ở bên ngoài hội trường, trên người không có chỗ nào sạch sẽ cả, ống quần dính đầy bùn, lưng đứng thẳng, dù cả đêm không ngủ cũng không cảm nhận được anh đang mệt, vẫn rất có tinh thần. Bên cạnh đều là chiến sĩ mặc quân trang, đang nằm trên đất dùng chiếc máy dò mìn để dò.

Trần Thụy tắt máy, cầm đồ xuống xe.

Vu Hảo đi theo sau cậu ta.

Lại thấy Lục Hoài Chinh dịch sang một bên, dùng chân bới đất ra rồi kéo ống quần ngồi xổm xuống, duỗi tay ra sau, chiến sĩ sau lưng bình tĩnh đưa kim thăm dò đến, anh ngồi xổm dưới đất, vừa thăm dò xong đứng lên thì nghe thấy Trần Thụy gọi anh, ngoái đầu lại, bất ngờ thấy Vu Hảo đi về phía anh.

Vu Hảo chẳng hiểu sao mình lại phải chạy.

Đến khi chạy tới cạnh anh thì bị anh cản lại, cười hỏi: “Chạy cái gì.”

Vu Hảo dừng lại, cũng không biết vì sao nữa, chỉ muốn nhanh nhanh lại gần anh thôi.

“Nghe nói đối phương chịu mở miệng rồi ă?”

Vu Hảo không buộc tóc kỹ, lúc chạy vài sợi tóc rơi sẽ che lấp trán, tóc mai hai bên cũng thế, từ nhỏ cô đã nhiều tóc con rồi, hơn nữa còn rất xoăn, không cần thận sẽ lộ ra.

Lục Hoài Chinh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy dịu dàng, giơ tay vuốt tóc ra sau tai giúp cô, thờ ơ ừ một tiếng.

Trần Thụy đứng bên nhìn mà sững sờ.

Đội trưởng càng lúc càng chiều gái tới mức không e dè gì nữa rồi.

Mười phút sau, Lục Hoài Chinh và Tôn Khải kiểm tra xong mọi thủ tục, báo động ở hồ nước tiểu học chính thức được giải trừ.

Vu Hảo vừa ăn bánh bao vừa nhìn anh và Tôn Khải đi sang đây, theo sau là một nhóm người.

Vu Hảo bèn đưa túi bánh bao cho anh, “Ăn chút đồ lót dạ trước đi.”

Nào ngờ, Lục Hoài Chinh tháo găng tay ra, trực tiếp cúi đầu cắn lên bánh bao cô đang ăn, vẻ mặt như thường tiếp tục bàn việc sắp xếp chiến lược với Tôn Khải.

...

39. Chương 39: Em Có Mạnh Mới Mới

Trên đường về trạm biên phòng, Lục Hoài Chinh và Tôn Khải thảo luận chuyện rút lui tiếp theo.

“Em đã để trần Thụy phong tỏa vùng lân cận hội trường rồi, tám giờ, anh dẫn người rút lui, em đi chuẩn bị xe.”

Tôn Khải lại hỏi: “Người ở dọc đường thì tính sao?”

Vu Hảo nhân lúc hai người nói chuyện thì lấy bánh bao trong túi ra đưa cho anh, nhưng Lục Hoài Chinh lại nghiêng đầu nhìn nửa cái trong tay cô, thuận thế cúi đầu cắn phát nữa, nói: “Đang định về bàn bạc với lãnh đạo, phải điều động người của những đơn vị khác, phiền lắm.”

Vu Hảo đỏ mặt.

Anh tự ăn không được hả.

Tôn Khải gật đầu nói, “Nếu không cứ đợi anh để Hà Lăng dẫn người ẩn nấp dọc đường, điều dưới núi lên, anh sợ đến lúc đó ngay cả người cũng không nhận ra, để hấn chạy thoát thì phiền lắm.”

Lục Hoài Chinh dán mắt nhìn gương mặt ửng đỏ của Vu Hảo, từ từ gật đầu, “Thế hay đấy.”

Ánh mắt sâu hút kia lại khiến cô cảm thấy như anh đang nói cô, tốt như thế, tốt cái nào cơ?

Cái người này, đúng là dù có đang bàn chuyện công việc cũng có thể khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Xuống xe, Lục Hoài Chỉnh trực tiếp báo lại tình hình bên này với Lịch Hồng Văn rồi chuẩn bị cho công tác rút lui, đến bảy giờ, anh lại vào phòng giam một chuyến, tiến hành cuộc đàm phán cuối cùng với nghi phạm.

Đối phương bày tỏ không có dị nghị gì với sắp xếp hiện tại.

Mọi thứ dường như thuận lợi quá mức.

Bảy giờ rưỡi, Lục Hoài Chỉnh lấy cửa lão Đường một chiếc xe, tháo mọi hệ thống trên xe rồi tân trang lại một lượt. Vu Hảo biết trước kia anh rất tháo vát, nhiều năm sau gặp lại nhìn anh cài đặt hệ thống định vị, cô mới phát hiện mình chẳng thể nào theo kịp suy nghĩ của anh, dường như trên người anh cất giấu rất nhiều chuyện đầy ngạc nhiên mới mẻ.

Lúc anh làm việc vô cùng nghiêm túc, không dễ bị người khác quấy rầy.

Vu Hảo cũng sợ làm phiền anh nên ngoan ngoãn dựa vào cửa xe sau, nhìn anh quỳ trong xe, tiết Thanh Minh vừa qua là thời tiết nóng lên ngay, ánh nắng chiếu lên cổ anh, mồ hôi thấm ra dày đặc.

Cô không khỏi nhớ lại cảnh hai người hôn nhau trên xe vào hôm rồi đi.

Hôm đó kịch liệt thật.

Hôn đến nổi cô cứ nghĩ rằng, không biết anh có quay về không.

Mặt lại nóng lên.

Lục Hoài Chỉnh đi ra khỏi xe, tay còn cầm đinh xoắn, lúc định đóng cửa xe thì nhìn thấy Vu Hảo đỏ mặt dựa vào cửa sau.

Anh cười một tiếng, chậm rãi đóng cửa lại, đi đến gần trêu cô: “Cả ngày lẫn đêm toàn đỏ mặt, trước kia không phát hiện em lại dễ xấu hổ như vậy đấy.”

Tiếp đó anh chống tay lên cửa, người khom xuống, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Phát hiện cô không chịu nhìn mình.

Lục Hoài Chỉnh tiến sát đến bên tai cô nhưng mắt nhìn đi nơi khác, miệng lại nói lung tung:

“Thử trong xe rồi, có muốn thử cảm giác ở ngoài xe không?”

Quả thật rất khôn nạn.

Lúc ấy Vu Hảo vừa tức vừa cuống.

Tức là vì, đang trong tình hình này mà bản thân lại còn hy vọng anh sẽ hôn mình.

Có điều rõ ràng Lục Hoài Chỉnh chỉ đùa cô mà thôi.

Vừa dứt lời thì nghe thấy hướng dẫn Đường đứng đằng sau gọi anh.

Anh cúi đầu nhìn Vu Hảo, đáp: “Đợi một lát.”

Lục Hoài Chỉnh nhìn cô đỏ mặt, đưa tay nhéo nhẹ lên má cô, thấp giọng dỗ: “Được rồi, đừng giận nữa, anh không làm khó em nữa, hôn thì hôn nhưng trách nhiệm cần làm vẫn phải làm, em nói xem có đúng không?”

“Đều là người lớn cả, hôn cũng đâu có phạm pháp.” Vu Hảo nghe thế thì ngượng chín mặt, không nhịn được phản bác lại anh.

Lục Hoài Chỉnh cười.

“Em và chị Triệu ngoan ngoãn đợi ở quân khu đi, đừng chạy loạn nữa, qua tối nay anh sẽ đến tìm em.”

Tám giờ, Tôn Khải chỉ huy tất cả mọi người đưa người dân vào hội trường lớn sau hồ nước tiểu học, trừ một số người già trẻ em trước đó đã được máy bay đưa đi thì trên trấn chỉ còn lại vài thanh niên nam nữ, mắt

thấy chiến sĩ biên phòng vũ trang đầy đủ cầm súng giơ đao, lòng họ nặng trĩu lo lắng bất an, mãi không chịu đi vào, chặn ở cửa trấn đòi mấy người tiểu đội trưởng như Trần Thụy cho mọi người một câu trả lời.

Một người đàn ông râu quai nón trong số đó hét lên với Trần Thụy: “Có phải sắp đánh nhau rồi không? Các anh muốn chiếm đất của bọn tôi, biến chúng tôi thành dân tị nạn vườn không nhà trống phải không?!”

Người đàn ông nổi đầy gân xanh, rồi lại vung nắm đấm như cốt thép lên, cắn răng xúi giục đám đông: “Không được thỏa hiệp! Các anh chiếm dụng vườn nhà bọn tôi, bọn tôi muốn bồi thường!!!!”

Dân số ở thị trấn không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có trăm hộ dân, trừ công nhân bên ngoài đến thì mọi người gần như đều quen biết nhau cả, gã đàn ông này là lưu manh xấu xa nổi danh trong trấn, bình thường không dẫn một đám người đến phố đèn đỏ tìm thú vui thì sẽ tụ tập ở đầu cầu đánh bài cho hết giờ, hề tặc khỉ là sẽ đánh đập vợ và mẹ già cho hả giận.

Song, một gã đàn ông thân thể cường tráng nhưng ham ăn biếng làm như thế lại là người đáng tin cậy của cả trấn này.

Lực lượng phụ nữ và trẻ con vô tri bị xúi giục là đáng sợ nhất.

Đám người bị nhốt bồng bắt đầu xao động, xô đẩy các chiến sĩ kịch liệt, có người cầm súng chĩa về phía họ, kẻ râu quai nón cầm đầu liền nắm chặt nòng súng, nhe răng trợn mắt đặt họng súng đen ngòm trước ngực mình, gân xanh nổi lên găm thét như phát điên: “Bắn đi! Đ* m* có bản lĩnh thì bắn chết tao đi!”

Mọi người ở sau xông lên như được tiêm kích thích, tình cảnh liền rơi vào mất khống chế.

Tập Tập chui rúc trong góc tường, chờ nhìn chuyện xảy ra trước mắt, người xúi giục dân trong trấn chính là bố cậu, trước nay ông luôn là phần tử bạo loạn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, ông ghét nhất là những người làm lính như thế này, cứ lấy cái mác vì quốc gia chính phủ mà muốn hại ông.

Thậm chí cậu còn không hiểu nổi, vì sao bố lại nghĩ như thế, lại làm như thế. Cậu luôn cảm thấy, đàn ông ở thị trấn này đều có bệnh.

Ngay đến Tập Tập cũng nghĩ theo chiều hướng tối tăm.

Mọi người cứ làm ầm lên đi, càng ồn ào hỗn loạn càng tốt, tốt nhất là chết hết cả đi! Như thế sẽ không còn ai đánh đập cậu và mẹ cậu nữa.

Tốt nhất là mạt sát nhau đi, bắn nhau vỡ đầu, máu văng tung tóe, có lẽ có thể có một con mắt rơi ra lăn đến dưới chân cậu, rồi bị cậu giẫm mạnh giày xéo.

Tập Tập chỉ cần nghĩ đến con mắt âm u kia bị đập nát thì bắp thịt toàn thân căng ra, không kìm được bật cười.

Cười rồi cậu mới để ý không thấy mẹ đâu, không biết từ lúc nào bà đã bị người ta đẩy đến bên cạnh bố, tội nghiệp khốn khổ ôm bấp dùi bố – đáng vẻ không khác gì ngày thường xin ông đừng đánh bà nữa – khóc lóc xin ông đừng làm loạn thêm.

Gã đàn ông đánh chửi mặt đỏ tía tai đầu nghe lọt, giơ chân đá mạnh vào ngực bà làm bà ngã nhào xuống đất, rồi bị mấy ông chú đằng sau giẫm đạp lên, mặt dính toàn máu là máu. Lúc này Tập Tập mới sực tỉnh, lập tức đứng bật dậy tính chen vào đỡ mẹ, nhưng phát hiện sức mình không bì được với họ, không tài nào chen vào được, cậu khóc rống hô hoán cứu mạng.

Nhưng mọi người đều đang ở trong ngọn sóng đánh đấm nhau, không ai để ý đến xó xỉnh của cậu cả.

Lúc này, bỗng bên cạnh có một bàn tay chìa ra.

Rất nhỏ nhắn, giống tay của phái nữ. Bỗng Tập Tập ngẩng đầu lên, trông thấy một gương mặt xinh đẹp, ánh mắt sáng ngời trong veo mà phụ nữ ở thị trấn này không có, thậm chí cậu còn thấy quen quen, rất nhanh nhớ lại, chính là chị gái hôm đó đến ăn sáng với anh Lực.

Lực Hoài Chinh nhanh hơn Vu Hảo một bước, đỡ bà chủ quá ăn sáng dậy.

Thiệu Phong đi theo sau lưng.

Lục Hoài Chính giao người cho Thiệu Phong, hỏi bà chủ, “Tập Tập đâu?”

Bà chủ chỉ ra sau.

Tập Tập đứng cuối dòng người, bị mấy tay cao to vạm vỡ cầm phần đẩy vào giữa, Lục Hoài Chính vòng qua cửa sau ở hội trường đưa Tập Tập đến đây, rồi giao cả cho Thiệu Phong, “Anh đưa hai người họ đi bôi thuốc đi.”

Tình cảnh căng thẳng, Thiệu Phong cũng không có tâm trạng đùa giỡn, nghiêm mặt gạt đầu rồi nói với hai mẹ con họ: “Hai người đi theo tôi.”

Mọi người đằng sau đánh mất lý trí như mãnh thú mất dây cương, người của đội một chắn ở ngoài cùng, đám người Trần Thụy và Ngô Hòa Bình tức đến mức mặt đỏ bừng, từng xử lý nhiều chuyện khẩn cấp rồi, nhưng chưa bao giờ thấy đám người mặt dày vô sỉ nào giơ tay đòi tiền vào thời khắc như thế này cả.

Bọn họ gỡ mình không phân biệt ngày đêm vì một đám “phế vật” không lương tâm thế này đây!

Nhưng lãnh đạo đã dặn, không được nói, càng nói chỉ sợ sẽ loạn hơn.

Khi thấy cơn sóng “đòi tiền” này như muốn lật tung nóc hội trường thì “pằng ——”, một tiếng vang lớn nổ ở trên trời.

Là tiếng súng.

Trần Thụy và Ngô Hòa Bình ngoái đầu, nhìn thấy Tôn Khải nã một phát súng lên trời rồi nhét súng vào lại bao bên hông, quát một tiếng: “Làm gì đấy hả!”

Đúng ngay lúc này, cả hội trường lần đầu yên tĩnh lại, rồi không biết bị ai dẫn đầu hét lên, “Quân nhân muốn giết người rồi!”

Đám người lại bắt đầu kích động, bọn đàn ông luôn mồm muốn xông phá bức tường người các chiến sĩ đang dùng súng ngăn cản, thậm chí có kẻ nhân cơ hội đâm đá đám Trần Thụy và Ngô Hòa Bình, mặt bị cào xước nặng nề.

Ấy nhưng họ vẫn vững vàng chắn lại tại lối vào hội trường, để mặc quyền cước đám túi bụi vào mặt, đứng thẳng bất động như núi xanh.

Vì đội trưởng đã nói, chỉ cần bọn họ vẫn là người Trung Quốc, thì không thể đánh trả.

Dù trong lòng chưa xót không cam tâm thì vẫn nắm chắc thanh kiếm thần, không được động thủ với người của mình, dù rằng bị nhục mạ, bị gào thét, bị đâm vào mắt đi chẳng nữa. Tình hình trở nên dữ dội, lại lần nữa rơi vào hỗn loạn.

Trong chớp mắt súng vang lên, Lục Hoài Chính theo bản năng che tai Vu Hảo lại, nghiêng người sang chắn lại cảnh tượng ghê gớm kia ở sau lưng.

Vu Hảo chỉ cảm thấy có bàn tay áp bên tai mình, bốn ngón tay dè sau đầu giữ chặt, giọng bên tai trầm xuống mà cũng rất kiềm chế: “Không phải đã bảo em ở lại đơn vị rồi sao? Ra đây làm gì.”

Nếu không đến, cô mãi sẽ chẳng biết được hôm nay bọn họ lại đối mặt với tình cảnh như thế.

Mãi sẽ không biết được, những người như Trần Thụy đã lấy thân mình ngăn lại mấy kẻ muốn đi chịu chết.

Nếu về sau những người này biết được chân tướng, bọn họ có tỉnh ngộ, sám hối không?

Không đâu.

Vậy những người như Lục Hoài Chính và Trần Thụy làm vậy có đáng không?

Hốc mắt Vu Hảo đỏ lên, cô cố nén dòng nước mắt, ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chính nói: “Em có manh mối mới.”

Anh gạt đầu, “Đợi anh.”

Rồi anh rút súng, gạt Trần Thụy và Ngô Hòa Bình đứng trước ra, hòng súng chĩa thẳng vào đầu bố Tập Tập, bóp cò, Vu Hảo sợ run lên bịt kín miệng, nước mắt rơi xuống.

Cô nghe thấy Lục Hoài Chinh nói với gã đàn ông đi: “Bây giờ anh bảo đám người của anh bình tĩnh lại đã, sau chín giờ chúng tôi sẽ giải thích rõ ràng chuyện này, nếu đánh nhau thật thì cái thị trấn nhỏ này của các anh có thể chịu nổi bao nhiêu quả bom? Tôi là người phụ trách chuyện này, đợi chuyện kết thúc, anh có thể khiếu nại tôi lên tổng quân khu, nhưng nếu anh còn gây rối nữa, tôi không ngại lựa chọn phương pháp cực đoan đâu.”

Nói trắng ra là đám đàn ông ham ăn biếng làm này chỉ giỏi sinh sự với mấy người như Trần Thụy và Ngô Hòa Bình, vì biết họ không đánh trả.

Bố Tập Tập đứng trước họng súng, trợn mắt nhìn Lục Hoài Chinh.

Lục Hoài Chinh giơ súng, đưa tay lên nhìn đồng hồ.

“Còn mười phút nữa là đến chín giờ, tôi không có thời gian dây dưa với anh, nếu anh còn muốn làm ồn thì tôi sẽ chọn phương pháp cực đoan.”

“Đợi kết thúc chuyện này rồi, tao sẽ khiếu nại mày với tổng quân khu, mày cứ chờ đấy!”

Gã đàn ông gầm lên với vẻ không cam lòng, cắn răng nói.

Rốt cuộc trong hội trường cũng lắng xuống.

Lục Hoài Chinh thu súng, dặn Tôn Khải cho người của đội hai vào thay cho đội của Trần Thụy, rồi xoay người đi tìm Vu Hảo.

Hắn cô nàng đã bị dọa sợ rồi.

Anh dẫn người đến bãi cỏ ngoài hội trường, cúi đầu, thấp giọng gọi tên cô, “Vu Hảo.”

Vu Hảo hoàn hồn, vội dụi mắt.

“Em không sao, chỉ là có chút...”

Căng thẳng.

Lục Hoài Chinh cười, chợt nhớ đến nội dung bài giảng của cô ở viện điều trị không quân lần trước, có nói lúc người ta căng thẳng sẽ đưa tay gãi gáy để tăng tốc độ máu của cột sống cổ nhằm giải phóng áp lực.

Anh liền làm theo.

Lúc tay đặt lên gáy Vu Hảo, cô rụt mình lại.

Lại nghe cô nói: “Người đàn ông kia là người bản xứ.”

Lục Hoài Chinh ngẩn ra.

“Em chắc chắn?”

Vu Hảo gật đầu cái rụp.

“Em chắc chắn hẳn ta là người bản xứ, hẳn từ nhỏ hẳn ta đã sống ở thị trấn này, trước tám tuổi vì nguyên nhân bất đắc dĩ nên mới rời khỏi đó.”

“Sao em tìm ra được?”

“Lúc về em suy nghĩ rất nhiều lần, em vẫn luôn thấy có điểm khả nghi, vì sao hẳn ta phải chọn một thị trấn xa lạ, ngày đó lúc em thẩm vấn em đã bỏ quên một chi tiết, lúc em nói hẳn không phải người bản xứ, hẳn đã để lộ trạng thái đặc ý, em tưởng đó chỉ là biểu hiện nhất quán của hẳn, nhưng em luôn thấy có chỗ nào đó không đúng, giống nước da và râu trên người hẳn, đều là giả.”

Sau khi Lục Hoài Chinh rời đi, ở trong phòng ký túc xá, Vu Hảo và chị Triệu vô tình nhắc đến một vụ án rất lâu về trước, vì để thoát khỏi nghi ngờ gây án mà trong một thời gian rất dài, tội phạm đã sống theo tư duy trái ngược với mình ngày thường.

Trong nháy mắt đó, chợt cô biết cảm giác không đúng ấy đến từ đâu.

Cô nhắm mắt lại nghĩ về cuộc thẩm vấn hôm qua một lần nữa, bỗng chợt nghĩ đến một chi tiết cô đã bỏ sót, chính là lúc cô khẳng định gã không phải người bản xứ, gã lắc mũi chân tỏ vẻ đắc ý là cố ý để cho cô thấy.

Hơn nữa cô phát hiện hôm qua lúc mình tra hỏi đã bỏ sót một chuyện rất quan trọng.

Tất cả các đánh giá về tâm lý học bao gồm mô hình EAC phải theo phản ứng thông thường của đương sự, cho nên để có kết quả chính xác hơn thì cần phải phác họa, cô cần dành mười phút phác họa với đương sự.

Mọi trường hợp Vu Hảo từng tiếp xúc trước đây đều không phối hợp phác họa, chỉ nhờ vào kinh nghiệm của cô, căn cứ vào mỗi động tác hoặc biểu cảm của đối phương để đoán xem có đang nói dối hay không.

Mà hôm qua trong tình hình ấy, hiển nhiên không có thời gian để phác họa, nên cô mới dùng cách mình từng dùng với bệnh nhân lúc trước, từ biểu cảm hành động của đối phương phán đoán trạng thái lúc đó.

Nên cảm giác khó chịu này cứ tồn tại mãi trong đầu cô.

Nếu là như vậy.

Lúc Vu Hảo tư duy theo hướng ngược lại, cô có được một suy nghĩ rất đáng sợ.

Gã không phải là biến thái nhân cách.

Gã ta có thể có nhân cách hồ hững, thậm chí còn ghét nói chuyện sắc dục.

Gã cởi quần phơi bày cái chỗ xấu xí đó chỉ vì muốn để Vu Hảo tin rằng gã là tên biến thái nhân cách.

“Người trong thị trấn này đều quen biết nhau, nhưng vì sao các anh không nghe được tin tức liên quan đến hắn, có lẽ là vì trước khi hắn trưởng thành, thậm chí là lúc còn rất nhỏ đã rời khỏi đây, nên mọi người mới không nhớ hắn. Nhưng thị trấn này rất nhỏ, vừa rồi em đã nhờ hướng dẫn Đường đem mọi tài liệu di dời nhân khẩu có liên quan đến thị trấn này ở khoảng hai mươi năm trước lại.”

Vu Hảo nói: “Bọn em tìm được một người, vào lúc năm tuổi, bị người ta đuổi khỏi trấn này cùng với mẹ mình.”

Chợt đúng lúc này, điện thoại Lục Hoài Chính vang lên.

Là của Hà Lãng ẩn náu dưới chân núi.

“Đội trưởng Lục, đối phương chưa xuống núi, định vị cho thấy chiếc xe vẫn còn ở trong trấn!”

40. Chương 40: “hắn Bây Giờ Hắn Ta Đang Ở Ngoài Hội Trường Đây.”

Lục Hoài Chính chống hông, cầm tai nghe hỏi Hà Lãng, “Định vị ở đâu?”

Trong hội trường tiếng người nhao nhao, ngoài hội trường gió thổi rào rào, đưa mắt nhìn quanh, núi non xanh biếc được nắng sáng bao trùm, tĩnh lặng như chết.

Dòng điện rè rè trong tai nghe vô tuyến bị gió thổi át, Hà Lãng đang định vị vị trí của đối phương, trong một thoáng, Lục Hoài Chính vô tình đưa mắt nhìn sang Vu Hảo, chợt nhận ra điều khác thường.

Vu Hảo không nói gì, đứng ngơ ngác, vẻ mặt đấu tranh đầy do dự.

Lục Hoài Chính lập tức gọi cô sang, hỏi, “Có phải em đã nghĩ ra rồi không?”

Lúc Hà Lãng nói đối phương chưa xuống núi, Vu Hảo đã nghĩ đến rồi. Vào khoảnh khắc đó đầu óc chợt lóe lên, dường như tất cả mọi chuyện đều có thể được nói rõ.

Nhưng trong phút chốc cô lại do dự, vì khoái cảm trả thù, hết như mọi kết thúc của các bộ phim điện ảnh, khi kẻ ác không bị trừng phạt bởi luật pháp thì sẽ bị người qua đường bắn một phát vỡ nát đầu, lòng cô sáng khoái vô cùng.

Lục Hoài Chinh chỉ nhìn thôi đã nhận ra vẻ khác thường. Con người cô rất rõ ràng, ác ý hay thiện ý đều được thể hiện rõ qua ánh mắt, không giấu được bất cứ cảm xúc gì. Anh nắm chặt vai cô, giọng lạnh lùng như chưa từng có: “Vu Hảo!”

Cô như không nhận thấy.

“Bác sĩ Vu.” Anh cố ý nhắc nhở cô.

Một gậy giáng ngay vào đầu!

Như trong nháy mắt xua tan đi mây mù đang dần ngưng đọng trong đầu cô! Vu Hảo hoàn hồn, gương mặt nhìn sang, chỉ thấy Lục Hoài Chinh nghiêm mặt lạnh lùng, giọng của cô cũng dần bình thường trở lại.

“Chắc hẳn bây giờ hẳn ta đang ở ngoài hội trường.”

Lục Hoài Chinh sức tỉnh, thì ra từ đầu đến cuối đây chỉ là một cái bẫy!

Vu Hảo nói: “Đều là giả cả, nếu em đoán không nhầm thì vốn không hề có chất nổ nào hết, mục đích của hẳn ta là trả thù tất cả mọi người ở trần trên. Nếu dựa vào số chất nổ hẳn ta tự chế, cộng thêm việc mọi người trong thị trấn đều quen biết nhau thì rất có khả năng lúc chôn chất nổ sẽ bị phát hiện. Thế cho nên hẳn mới chọn phương án cực đoan, luôn có thái độ không thể thương lượng, đòi trực thăng đòi con tin đều chỉ là ngụy trang, mục đích chỉ để muốn nói cho các anh biết nơi “an toàn” này, sau đó dẫn tất cả mọi người đến đây!”

Cùng lúc đó, giọng của Hà Lăng vang lên trong tai nghe.

“Đội trưởng Lục, xe hơi đậu ngay cổng trường tiểu học!”

Được lắm!

Lục Hoài Chinh cầm dây nói, “Các cậu ở tại chỗ đợi lệnh.”

“Vâng!”

Nói xong, Lục Hoài Chinh nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc đã rõ vì sao hẳn ta lại chọn hội trường này. Hội trường nằm ngay sau trường tiểu học, vì năm xưa từng có mấy chuyện không sạch sẽ nên bị trường học bỏ hoang, bốn bề kiến trúc gần như được tháo dỡ hết, rất trống, ngoại trừ sườn núi thì không có nơi nào cao để có thể bắn lên được cả.

Giọng Tôn Khải vang lên qua tai nghe.

“Chuyện sao rồi?”

Lục Hoài Chinh chống hông, híp mắt nhìn quanh một vòng, bất an đáp: “Bị lừa rồi.”

Tôn Khải: “Là sao?”

“Là chỉ cần bây giờ đối phương mà có được súng, chạy tạt qua cổng hội trường thì sẽ có vụ tàn sát lớn chưa từng có.”

Tôn Khải: “Mẹ kiếp, vậy phải làm sao bây giờ?!”

Giờ không kịp giải tán người nữa rồi, nếu cứ để bọn họ chạy ra như thế thì bây giờ chắc chắn đối phương sẽ ‘gặp một giết một’.

Lục Hoài Chinh định thần nhìn thân cây sau lưng Vu Hảo.

Vu Hảo cũng ngoái đầu nhìn theo.

Tôn Khải lại mắng một câu: “Anh không tin hẳn ta dám làm thế.”

Lục Hoài Chinh nắm lấy một cành cây to khỏe ở bên cạnh, thuận thực nhắc người đu lên, từ trên cao nhìn ra xa, có thể thấy được nóc nhà của hậu trường, anh vừa phán đoán góc độ đánh lén, vừa đáp lời Tôn Khải: “Hẳn ta mắc bệnh nặng, ắt sẽ liều mạng. Nếu không đoán nhầm thì hẳn vốn không định sống mà về.”

Là vua cũng thua thằng liều, sợ nhất cái loại liều này.

Vu Hảo đã sớm nghĩ đến, cũng có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng lúc nghe Lục Hoài Chinh nói thế, tim bất giác đập mạnh nảy lên tận cuống họng, trán lấm tấm mồ hôi.

Lục Hoài Chinh nhảy xuống, đưa tay vỗ nhẹ sau đầu Vu Hảo, anh cúi mũi bảo hiểm ra đội vào cho cô, vừa cúi đầu cài quai vừa nói: “Bây giờ em đi vào trong tìm Tôn Khải, tìm một vị trí ở góc tường ——”

“Chị Triệu!”

Bỗng Vu Hảo bịt miệng, sững sờ nhìn ra sau Lục Hoài Chinh.

Lục Hoài Chinh ngoái đầu.

Triệu Đại Lâm bị chĩa họng súng vào người, toàn thân căng thẳng cứng đờ, từng bước từng bước bị người đẩy đi vào.

Lục Hoài Chinh cài quai mũ cho Vu Hảo rồi sờ súng bên hông, đẩy Vu Hảo ra sau, nghiêng đầu thấp giọng nói với Tôn Khải qua tai nghe: “Tiến vào.”

Không đợi bên kia trả lời, Lục Hoài Chinh nói tiếp: “Trong tay có con tin.”

Tôn Khải hỏi: “Ai?”

“Triệu Đại Lâm.”

Một thoáng im lặng ở đầu dây, “Để anh đàm phán với hắn.”

Lục Hoài Chinh nhìn chăm chú một hồi rồi nói: “Đợi đã, để xem hắn nói gì.”

Ngay từ đầu chuyện này đã rất bị động, từ lúc đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Lục Hoài Chinh đã cảm thấy mình đang ở thế bị động, nhìn thì như chủ động, nhưng kỳ thực kẻ nắm quyền lại là đối phương.

Ánh nắng rất nhức nhối, xuyên qua kẽ lá thưa chiếu rọi xuống.

Vu Hảo chưa bao giờ cảm thấy mặt trời lại nhức mắt đến vậy, như có trăm nghìn cây kim ghim vào lưng, đau đến nỗi cô không mở mắt nổi.

Gã đàn ông cười cười chậm rãi đi lên sườn núi.

Bộ đồ ngực trang trên người gã đã được thay, không biết lấy từ đâu ra chiếc áo chắn gió màu đen, vạt áo bị gió thổi mở ra, để lộ thứ đồ quần quanh hông, từ từ đi về phía họ.

Lục Hoài Chinh xác nhận xong liền nói vào tai nghe vô tuyến: “Tôn Khải, trên người hắn với Triệu Đại Lâm quần đây chất nổ tự chế, anh bảo người bên trong không được tùy tiện nổ súng, Triệu Đại Lâm sẽ gặp nguy hiểm.”

Tôn Khải chửi thề một câu.

Gã ta dừng cách Lục Hoài Chinh 5 mét, chĩa họng súng vào anh và Vu Hảo.

“Mày bỏ súng xuống, rồi cả hai đi vào trong ngay!”

Lục Hoài Chinh rất bình tĩnh, ánh mắt chuẩn như ưng dán chặt vào gã, gã ta thấy anh bất động thì mắt kiên nhẫn, nổ một phát súng về phía họ!

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, Lục Hoài Chinh giơ tay xoay người ôm chặt Vu Hảo vào lòng, một tay khác đặt lên đầu cô. Vu Hảo cảm thấy có bóng súng lạnh lẽo kề trên trán mình, không cần ngẩng đầu cô cũng biết, Lục Hoài Chinh thả để họng súng chĩa vào mình chứ sẽ không chĩa nó về phía cô.

Đạn bắn vào trên cây rung mạnh, mặt đất chấn động.

Tim Vu Hảo như sắp văng ra khỏi lồng ngực.

Cô cắn chặt môi, không để mình phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tay anh cầm súng đè trên đỉnh đầu cô, một tay khác che sau gáy, thấp giọng nói bên tai cô: “Có anh đây, đừng sợ.”

Vu Hảo gạt đầu, trông thấy mấy phiến lá chậm rãi rơi xuống ở sau lưng anh, bỗng bèn theo gió.

Như thể có kỷ tích, vì những lời này của anh mà cõi lòng dần lặng đi như những chiếc lá kia.

Lục Hoài Chinh quay đầu, ánh mắt không nhuốm chút tâm tình, từ từ giơ tay lên, nhanh chóng tháo hộp đạn rồi đặt súng xuống đất.

Trong hội trường yên lặng như tờ, những người dân hồi đầu còn nhao nhao gào thét đòi quốc gia chính phủ bồi thường, lúc này đang ngồi im trên đất hai tay ôm đầu, người nào người nấy đều sợ hãi nhìn gã đàn ông đi vào ở ngoài cửa.

Gã ta vừa đi vừa cười như điên dại.

Vu Hảo toan tiến lên đàm phán với gã nhưng bị Lục Hoài Chinh kéo về lại, anh lắc đầu, tỏ ý cô không cần phải nói gì cả.

Cửa sắt của hội trường đã lâu không được sửa sang, dầm mưa dãi nắng nhiều năm nên lớp sơn bong tróc ra hết, từng mảng từng mảng rơi xuống.

Khi cửa sắt từ từ khép lại, chùm sáng cũng theo cánh cửa dần thu lại thành một đường sáng, cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy gì, cửa sắt đóng lại cái “rầm”.

Hội trường tối hẳn, chỉ còn lại chút ánh sáng hắt vào qua khung cửa sổ.

Gã đàn ông cười nói với Lục Hoài Chinh: “Chuyện này đáng ra đâu liên quan gì đến bọn mày, có ai cấm tụi mày không được che chở cho chúng đâu!” Nói xong, gã trợn mắt với đám người ngồi trên đất, nhìn từng người một, rồi chột cao giọng: “Bọn chúng là đồ cặn bã!!!! Là cặn bã trong xã hội này!!!!”

Lục Hoài Chinh đột ngột mở miệng: “Nhưng anh đang làm chuyện giống họ đấy thôi.”

Gã ta như bị giẫm phải đuôi, giọng cao vút: “Không giống!!!! Tao không giống chúng!!!!”

“Ma Trí Minh.”

Vu Hảo bỗng cất tiếng gọi.

Gã ta nổi điên hét âm lên, “Ai! Đi ra ngay!”

Một bóng người nhỏ bé bên cạnh bỗng bước ra, gã định thần nhìn lại, hừ một tiếng, “Ra là mày.”

Vu Hảo hờ hững nhìn sang, cô nhớ đến một bệnh nhân mình từng tiếp xúc, cũng có nhân cách phản xã hội như thế này, khi ấy cô và giáo sư Hàn còn đặc biệt mở một chuyên đề về việc làm thế nào để giao tiếp và điều trị với những tội phạm giống thế.

Cô buộc mình phải bình tĩnh, nhưng lại không ngăn nổi cơn rùng mình sau lưng. Vu Hảo đã từng gặp rất nhiều tội phạm nguy hiểm, phần lớn đều vì tuổi thơ bất hạnh mà tâm lý trở nên méo mó, hơn nữa, khi tìm hiểu sâu hơn thì sẽ phát hiện thực ra nội tâm của họ chỉ như đứa bé, làm việc không quản hậu quả, vì mọi hồi ức đều dừng lại ở thời kỳ đau khổ nhất.

“Chúng tôi đã liên lạc với mẹ anh rồi, bà đang trên đường đến đây, anh thật sự muốn để bà trông thấy anh như thế này sao?”

Gã ta thất thần như đang nhớ lại, có một thoáng trong mắt đầy hốt hoảng, rồi lại bỗng cảnh giác nhìn Vu Hảo: “Bà ấy đến làm gì!”

“Đến lấy lại công bằng, lấy lại công bằng cho anh.”

Gã khó hiểu nhìn Vu Hảo: “Lấy lại công bằng cho tôi?”

“Anh đang lấy lại công bằng cho bà, còn bà quay về là vì anh, không đúng sao?”

Vu Hảo dứt lời, gã ta thoáng im lặng.

Lục Hoài Chinh và Tôn Khải đưa mắt nhìn nhau, mấy người Trần Thụy cũng nâng cao cảnh giác, giọng của hướng dẫn Đường vang lên trong tai nghe, “Xác định được chưa, trên người đối phương là chất nổ tự chế hay là gì?”

Lục Hoài Chinh khẽ nhéo tay Vu Hảo, ý bảo cô nói tiếp đi.

Hai người vô cùng ần ỷ, cô nhanh chóng hiểu ý anh, thậm chí còn cao giọng: “Mẹ anh không được khỏe, bà nói cần ít thời gian mới đến được, bảo anh đợi đã rồi mới quyết định.”

Lục Hoài Chinh nhân lúc Vu Hảo nói mà thấp giọng trả lời: “Tôi khẳng định đó là chất nổ tự chế, tất cả mọi người phải chú ý, không được cướp cò, cho một tay súng bắn tỉa chờ sẵn ở cửa.”

Gã đàn ông nhíu mày, tựa như đang trầm nghĩ.

Hội trường yên ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng chim kêu bên ngoài, Vu Hảo cố bình tĩnh, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, cô không muốn ném trái cảm giác số mệnh bị kẻ khác nắm giữ này thêm lần thứ hai nữa!

Lục Hoài Chinh xoa nhẹ lên tay cô, ngón tay ấm áp ấy chậm rãi chuyển từ mu bàn tay đến đầu ngón tay, như thể tăng cường độ dòng điện làm tóc cô tê dại, mà lòng thêm phần bình tĩnh.

Lần này là an ủi.

Như thể không cần nói gì nhiều, cô vẫn có thể hiểu được mỗi một động tác của anh.

Vu Hảo thấy sắc mặt gã ta dần thả lỏng, nhưng đúng lúc này, ông bố vô liêm sỉ của Tập Tập tuy không biết xảy ra chuyện gì, cho rằng chỉ là côn đồ bình thường, khom lưng khụy gối cầu xin:

“Đúng thế đấy đại ca, van cầu anh, tha cho chúng tôi đi!”

Ngay cả Trần Thụy cũng không nhận được phỉ nhổ ông ta: “Đồ thói tha bỏ đi! Cũng biết đứng về phía bọn này đấy nhỉ!”

Vu Hảo vất vả lắm mới giữ được cảm xúc của Ma Trí Minh ổn định, nhưng trong nháy mắt trông thấy bố Tập Tập, hắn ta như lũ trăn bờ đê, trong đầu nổ ầm giống như có tiếng sấm rền vang, mắt bỗng trợn to, mọi cảm xúc như thể tìm được lối thoát ——

Trong chớp mắt họng súng dời qua, chưa kịp đợi mọi người phản ứng thì gã đã nổ một phát súng vào bên chân bố Tập Tập.

Đám đông vỡ òa, tiếng la hét thất thanh vang khắp cả hội trường, ồn ào như thể nghiền nát cả một chiếc trực thăng.

Người xung quanh bố Tập Tập nhanh chóng tản ra tạo thành một vòng trống, vây một mình ông ở giữa.

Đạn bắn xuyên qua mắt cá chân Tập Tập, ông đau đớn nằm trên nền mắng chửi, gã ta lại nả một phát vào bắp đùi ông.

Không bắn trúng, đạn ghim vào đất tóe lên tia lửa, nhưng hơi nóng ấy lại như thiêu đốt cả người bố Tập Tập, ông ta lăn lộn qua lại thét chói tai như muốn xé toạc bầu trời.

Ma Trí Minh nổi điên giết người, lý trí mất sạch, đầu nghiêng ngả trông không khác gì zombie, họng súng nhắm thẳng bố Tập Tập bắn hết phát này đến phát khác, luôn miệng nói nhảm, “Bắn chết mày, bắn chết mày! Tao bắn chết mày!”

Chợt Vu Hảo thấy trong tay trống không, nhiệt độ biến mất.

Nhân lúc Ma Trí Minh không để ý, Lục Hoài Chinh đã dán mình lên tường rút lui từ bên cạnh.

Ở hội trường có một con sư tử đá, hồi trước được đặt ở bên ngoài, sau khi bị bỏ hoang thì con sư tử đá này cũng được chuyển vào trong. Lục Hoài Chinh đã nhân lúc loạn mà nấp sau pho tượng, Ma Trí Minh đứng ngay trước mặt con sư tử, anh nhanh nhẹn né người vào, ra dấu tay với Tôn Khải.

Ý bảo Tôn Khải đến cứu Triệu Đại Lâm.

Tôn Khải gật đầu hiểu ý.

Lục Hoài Chinh chọn đứng chỗ cao nhất để tấn công, chợt đúng lúc này Ma Trí Minh bỗng ngoái đầu lại, súng trong tay vô thức nhắm thẳng Lục Hoài Chinh, ngón trỏ bóp cò, nhưng đã bị Lục Hoài Chinh nhanh hơn đá một phát rơi trên nền.

Ma Trí Minh muốn tóm lấy Triệu Đại Lâm, nhưng Lục Hoài Chinh đã nhanh chóng đẩy cô ấy về phía Tôn Khải.

Giữa lúc lửa đạn rồi ren.

Lục Hoài Chinh bấu vào vai Ma Trí Minh trở tay dè gã lên con sư tử đá.

Ma Trí Minh nổi điên vùng vẫy, mặt dán xuống bức tượng, cắn chặt răng, một tay khác tính ấn vào nút phát nổ trên chất nổ tự chế bên hông, nhưng đã bị Lục Hoài Chinh dè lại, vịn tay gã bẻ ngược lại.

Nào ngờ, Ma Trí Minh há to miệng cắn thật mạnh lên mu bàn tay anh!

Như một con chó không chịu nhả ra.

Lại nghe Triệu Đại Lâm ở bên cạnh hét lớn: “Lục Hoài Chinh, hẩn bị bệnh AIDS! Mau thả ra!”

“Pằng!”

Cùng lúc đó, Ma Trí Minh bị Tôn Khải bắn một phát súng vào đầu, như quả bóng da xì hơi, trợn tròn mắt trượt xuống.

Cuối cùng, mọi thứ cũng lắng lại.

Mọi người đã rút lui, bố Tập Tập được cáng khiêng ra, miệng vẫn kêu đau oai oái, những người khác ai tự về nhà nấy, trong hội trường chỉ còn lại mấy người Lục Hoài Chinh.

Hướng dẫn Đường mệt mỏi chạy từ ngoài cửa vào, hồ hởi hỏi:

“Sao rồi, mọi người đều bình an cả chứ?”

Bầu không khí rất kỳ quái, yên tĩnh đến đáng sợ.

Tôn Khải quay đầu đi.

Trần Thụy và Ngô Hòa Bình đỏ bừng mắt.

Triệu Đại Lâm che mặt, không lên tiếng.

“Sao thế?!” Hướng dẫn Đường không hiểu.

Ngoái đầu lại thì thấy Lục Hoài Chinh đứng cạnh sư tử đá.

Anh cúi đầu nhìn máu rỉ ra trên tay mình, trong não kêu vù vù liên tục nhưng lại trống rỗng, rồi bất giác anh nhìn sang Vu Hảo.

Cô gái kinh ngạc nhìn anh.

Nước mắt lăn dài.

Anh bước nhanh về phía Vu Hảo, vòng tay ôm chặt cô vào lòng, cọ mặt lên đỉnh đầu rồi kìm lòng không đành cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, còn không quên an ủi: “Không sao đâu.”

41. Chương 41: Nếu Không Phải Thì Chúng Ta Kết Hôn Nhé, Có Được Không?

Trên xe quay về trạm biên phòng.

Mấy người Tôn Khải, Triệu Đại Lâm, Trần Thụy, Ngô Hòa Bình đều ngồi xe của hướng dẫn Đường.

Đường Minh Lương vừa mở cửa bên ghế phụ thì thấy ngay bốn người ngồi nghiêm chỉnh ở băng ghế sau, đầu tiên là sững sốt, sau đó kịp thời phản ứng, lắc đầu cười: “Cái đám này, cũng lanh đẫy.”

Chuyện giữa Lục Hoài Chinh và Vu Hảo, trong số họ chỉ có Ngô Hòa Bình là không hay gì, tuy nhiên mới vừa rồi chính cậu thấy rõ dù đội trưởng bị thương nhưng lại ai ủi ngược lại bác sĩ Vu, thế là cũng biết được chút chút, có điều còn chưa kịp chờ cậu hiểu rõ hàm ý trong đó thì đã bị Trần Thụy không nói hai lời lôi cổ áo nhét vào xe hướng dẫn Đường.

Xe chạy được nửa đường, Ngô Hòa Bình không nhịn được hỏi: “Đội trưởng Lục với bác sĩ Vu là thật hả?”

Tôn Khải và Trần Thụy đều biết nội tình, cả hai đều có vẻ cao thâm khó lường, hiểu ý nhìn nhau nhưng không nói gì. Ngay sau đó Tôn Khải vòng lấy cổ Ngô Hòa Bình kéo về phía mình, nói: “Cậu có tin không, đây là cậu ta bị cắn đấy, chứ nếu bác sĩ Vu bị cắn thì đội trưởng Lục của các cậu nổi điên lên cho mà xem.”

“Thật hay giả vậy?” Ngô Hòa Bình nghiêng đầu khó tin nhìn Tôn Khải: “Không ngờ đội trưởng Lục lại đa tình vậy. Trước kia anh ấy dữ thế mà, em còn tưởng với phụ nữ anh ấy cũng thế chứ.”

Tôn Khải cười khà khà, đáng vẻ như thể cậu-chẳng-biết-gì-cả.

“Dữ là dữ với các cậu thôi, ánh mắt cậu ta nhìn bác sĩ Vu đấy, nói sao nhỉ, dù gì tôi cũng biết cậu ta được bảy tám năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy cậu ta nhìn người phụ nữ nào khác với ánh mắt đó cả.” Tôn Khải thu tay về, vỗ vai Ngô Hòa Bình, thành khẩn nói, “Hơn nữa có điều cậu còn chưa biết, đan ông trời sinh tính đa tình, chẳng qua có vài hạt giống không được may mắn, không được tưới nước nên mới không nảy mầm.”

Nghe nói vậy, Triệu Đại Lâm bị chen lấn ở một bên tỏ vẻ khinh thường, hừ khê.

Tôn Khải nghe tiếng thì nhướn mày nhìn sang: “Cô không phục à?”

Triệu Đại Lâm đảo mắt, phớt lờ anh.

Tôn Khải xì một tiếng, “Chuyện hôm nay tôi còn chưa tìm cô tính sổ đấy, cô còn lên mặt trước hả? Trước khi đi bọn tôi đã nói gì với cô rồi?” Anh dừng lại, giọng giễu cợt: “Mới đầu tôi còn thấy cô lớn tuổi hơn Vu Hảo thì sẽ hiểu chuyện, không ngờ, sống uống mấy chục năm, không có đầu óc.”

Triệu Đại Lâm tự biết hôm nay mình đã làm sai nên cũng không cãi lại. Ngay từ nhỏ cô đã hiểu chuyện, là người thì sẽ có lúc phạm phải sai lầm, sai rồi thì phải nhận, nếu không sẽ bị đánh đòn.

“Tôi đúng là ngu ngốc thật.” Cô thấp giọng lầm bầm.

Lập đi lập lại từ tận đáy lòng.

Không còn vẻ miệng mồm lầu chầu của những ngày qua mà chỉ cúi đầu thành thật nhận lỗi, trong mắt có vẻ tự giễu, quả thật khiến Tôn Khải chất động. Bình thường anh đã quen đấu võ mồm với cô, lời nói ra cũng chẳng chút e dè cân nhắc, nhưng lại quên mất đối phương vẫn là một cô gái, tình cảnh hôm nay sợ là sống nửa đời cũng chưa gặp bao giờ.

Đường Minh Lương nhú mày, mặt mũi nặng nề, từ lúc lên xe không nói gì.

Chuyện này khó giải quyết rồi.

Lục Hoài Chinh là thượng úy không quân, nói không chừng cuối năm còn được thăng quân hàm tiếp, có thể nói tiền đồ vô biên, nếu xảy ra chuyện này trong phạm vi anh quản hạt thì sau này ắt sẽ có một chồng báo cáo bất tận đang chờ anh đối mặt.

Chỉ cần Lục Hoài Chinh không sao thì báo cáo không còn là gì, thân là quân nhân, chết trên chiến trường có nề hà chi, nhưng nếu đến cuối lại vì như thế thì đúng là đáng tiếc. Anh hiểu rõ người đàn ông này, dù có lo lắng sợ hãi cũng không hề nói ra miệng, cái gì cũng tự mình gánh vác.

Giờ đây đối mặt với Vu Hảo, sợ là Lục Hoài Chinh chỉ giả vờ không sao mà thôi.

Nghĩ đến mà thấy phiền.

Đường Minh Lương ngoái đầu hỏi Triệu Đại Lâm: “Tên kia mắc bệnh AIDS thật à?”

Triệu Đại Lâm gật đầu, giọng nhỏ dần: “Chuyện này phải trách tôi, nếu tôi không kích động thì sẽ không có mấy chuyện phiền phức đằng sau.”

Tôn Khải nghe thế liền tiếp lời: “Cậy mạnh chứ gì nữa, nên lời bọn tôi nói cô chỉ coi như gió thổi bên tai, bảo cô đừng đi ra ngoài nhưng không chịu nghe đúng không?”

Triệu Đại Lâm ra vẻ tất nhiên, rồi lần nữa nghiêm túc xin lỗi: “Xin lỗi nha.”

Tôn Khải cảm thấy cô xin lỗi mà không thành ý chút nào, như cố ý đả kích anh vậy, chặn họng anh không nói thêm được gì.

Hướng dẫn Đường nhìn chẳng đặng, trừng mắt với Tôn Khải rồi bảo Triệu Đại Lâm nói tiếp.

Triệu Đại Lâm nói liên tục: “Sau khi các anh đi, tôi với Vu Hảo vô tình nói đến một vụ án trước kia, Vu Hảo liên hệ với vụ án hôm nay thì bỗng sáng tỏ. Sau đó chúng tôi mới tìm trong tài liệu, có thể mục đích của hung thủ là toàn bộ dân trong thị trấn, nhưng vì các anh không có điện thoại nên Vu Hảo mới chạy đi tìm, còn bảo tôi ở lại liên lạc với mẹ hắn ta, nhược điểm duy nhất của tên tội phạm có thể chính là mẹ hắn. Tuy nhiên trong quá trình liên lạc, tôi phát hiện mẹ hắn đã chết vào năm hắn bảy tuổi, chết vì AIDS, sau đó tôi tìm người kiểm tra tài liệu ở Trung tâm phòng chống dịch bệnh, phát hiện hắn ta cũng bị AIDS.”

Tôn Khải hỏi: “Bị AIDS mà còn sinh con?”

Nói đến đây, Triệu Đại Lâm chớp mắt, nhìn ra ngoài cửa xe nói: “Không phải, là sau này mới bị lây nhiễm.”

“Có ý gì?” Tôn Khải hỏi.

Triệu Đại Lâm giải thích: “Lúc mới sinh hắn chưa bị nhiễm AIDS, mà vào năm hắn bốn tuổi, bị đàn ông ở thị trấn xâm hại tình dục nên mới bị nhiễm AIDS, mà kẻ xâm hại tình dục đó chính là bố của Tạt Tạt – nên ban nãy khi nhìn thấy bố Tạt Tạt hắn mới nổi điên, bắn nhiều phát súng như thế. Chính vì vậy nên tôi mới nghĩ đến manh mối Vu Hảo tìm được, bệnh trên người hắn đã vào giai đoạn cuối, tôi sợ xảy ra bất trắc, nhất thời không nghĩ được nhiều, chỉ muốn đi tìm các anh. Nhưng vừa ra cửa thì bị hắn mai phục.”

Lúc ấy Triệu Đại Lâm không biết mình nghĩ gì nữa, vừa nhận được tin, cô lập tức xông ra ngoài mà không chút nghĩ ngợi.

Cô chỉ nghĩ, đồ ngốc Tôn Khải có bắt người thì cũng đừng có cuốn mình vào.

Tôn Khải lại cảm thấy không đúng: “Nhưng khi Vu Hảo nói đã liên lạc được với mẹ hắn... Phản ứng của hắn không có vẻ là bà đã chết mà...”

Trần Thụy phụ họa: “Đúng thế.”

Triệu Đại Lâm: “Việc này thì tôi không biết, nhưng mẹ hắn đã chết thật rồi, phía Côn Minh còn gửi giấy khai tử đến cho tôi mà.” Cô lấy điện thoại ra, đúng là giấy khai tử của mẹ gã.

“Còn có một khả năng.” Triệu Đại Lâm suy đoán: “PTSD, rối loạn căng thẳng sau sang chấn.”

Tôn Khải nghe vậy, bắt gặp nhìn sang Triệu Đại Lâm, ánh mắt hai người bất ngờ gặp nhau, Triệu Đại Lâm quay đầu đi chỗ khác, nhìn hướng dẫn Đường, nói: “PTSD là sau khi người mắc bệnh gặp phải đau đớn quá mức, vì không được chữa trị tâm lý kịp thời nên vẫn luôn đắm chìm trong đau khổ của quá khứ, hình ảnh bị xâm hại luôn quanh quẩn trong đầu, có lẽ hắn vẫn cho rằng mẹ mình chưa chết, nên lúc nhắc đến mẹ, hắn ta mới thả lỏng như vậy.”

Chợt Tôn Khải nghĩ đến một chuyện: “Vậy bố Tạt Tạt cũng bị AIDS?!”

Triệu Đại Lâm gật đầu, “Dựa vào tài liệu thì bố Tạt Tạt cũng là bị lây nhiễm, mẹ của Ma Trí Minh có mấy năm làm gái ở phố đèn đỏ, tôi đoán hắn là bị mẹ của Ma Trí Minh lây nhiễm, vì trả thù nên bố Tạt Tạt mới xâm hại tình dục con trai bà ấy.”

“Vậy vì sao ông ta vẫn còn sống.” Ngô Hòa Bình không hiểu.

“Do thể chất cả, thời kỳ AIDS ủ bệnh có chừng hai mươi mấy năm, hơn nữa theo như tôi được biết, bố Tạt Tạt đều uống thuốc theo định kỳ.”

Vu Hảo theo Lục Hoài Chinh lên xe, suốt dọc đường trong xe rất im ắng, không ai mở miệng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng như tờ này.

Lục Hoài Chinh đang nghĩ phải đỡ cô thế nào.

Còn Vu Hảo đang nghĩ hình như bạn của giáo sư Hàn có người chuyên nghiên cứu về mảng AIDS.

Nhưng cô không tài nào nhớ nổi, rốt cuộc AIDS có bị truyền nhiễm qua đường đó không.

Cô chỉ biết nước bọt không đủ khả năng lây nhiễm, nhưng lợi của đối phương đã thối rửa, chảy cả máu, có khi nào vì như vậy mà lây nhiễm không?

Càng nghĩ cô càng cảm thấy nhức đầu, trước kia cô đã học những gì thế, vì sao càng đến lúc quan trọng lại không giúp được gì thế này.

Đợi đến khi xe dừng lại ở cổng quân khu, Vu Hảo dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét nhanh nhất từ trước đến nay phóng thẳng về ký túc xá.

Cô là người chỉ cần chạy năm mươi mét đã thở hổn hển, nhưng quá lạ là hôm đó chạy một mạch lên tầng bốn mà hơi thở vẫn ổn định. Vào đến phòng, cô run rẩy chụp lấy điện thoại ở đầu giường, tìm số của giáo sư Hàn trong danh bạ.

Lúc kéo đến mục chữ H, một giọt nước mắt rơi xuống màn hình, trong nháy mắt con chữ được phóng lớn. Cô cũng mặc kệ, đưa tay lau đi, bấm gọi rồi gờ điện thoại lên tai.

Giáo sư Hàn vừa bắt máy, cô cố nén cơn run rẩy trong lồng ngực, cắn răng hỏi: “Bệnh nhân AIDS giai đoạn cuối, lợi thối rửa chảy máu, nếu bị bệnh nhân cắn thì có thể bị lây không ạ?”

Giáo sư Hàn sững sờ, nghe giọng cô có vẻ khác lạ thì tháo kính ra vội hỏi: “Em bị cắn sao?”

“Là Lục Hoài Chinh ạ.”

Cô cúi đầu, lúc nói ra ba chữ này, giọng nghẹn ngào sống mũi cay cay.

Cô ngồi bên mép giường, thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ lúc anh hôn cô tối qua, mong mỗi rằng qua tối nay là mọi chuyện sẽ ổn cả, cô còn có nhiều điều muốn nói với anh lắm, thế nhưng hôm nay lại thành ra thế này, cô bất giác vui đầu khóc sục sùi.

Từ nhỏ cô đã luôn thờ ơ lạnh nhạt.

Sau khi chuyển trường thì đi theo giáo sư Hàn, từng chút từng chút tiến vào thế giới này, nhưng vào lúc cô lơ đãng nhất thì lại bị giáng một gậy vào đầu như hồi chuông báo động.

Cô khóc òa lên, không rầm rứt như những cô gái khác mà chỉ là đơn thuần muốn trút hết, nước mắt lẫn dài cô cũng mặc kệ, đưa tay lau lại phát hiện càng lau càng nhiều, thế là cứ để mặc dòng lệ trào dâng, tức tưởi kể lại chuyện vừa xảy ra với giáo sư Hàn, có lẽ đã bị dọa sợ thật rồi nên nói năng rất lộn xộn.

Đầu óc cô rất loạn.

Những lời tiếp theo không nói ra được nữa, tay cầm điện thoại run lên bần bật, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Lục Hoài Chinh dựa vào khung cửa.

Cô giật mình, vội quay đầu đi, đưa tay che mắt.

Lục Hoài Chinh chậm rãi đi đến, kéo ống quần lên đứng trước mặt cô, một tay chống đầu gối, hơi ngược đầu, một tay khác nắm lấy cổ tay cô kéo xuống, để lộ đôi mắt khóc sưng vù, khiến anh cảm thấy có tội lỗi nặng nề.

Anh bảo cô đưa điện thoại cho mình.

Vu Hảo ngoan ngoãn đưa sang.

Lục Hoài Chinh đưa lên bên tai, tay kia lau nước mắt, ngón cái nhẹ miết dưới mắt cô, rồi nói với giáo sư Hàn ở đầu dây: “Giáo sư Hàn, tôi là Lục Hoài Chinh.”

Bên kia từ một tiếng, “Có phải con bé bị dọa sợ rồi không?”

Lục Hoài Chinh ngược đầu nhìn cô, rút khăn giấy giúp cô lau sạch, “Đúng là bị dọa rồi, xin lỗi đã để giáo sư lo lắng.”

Nào ngờ Vu Hảo vừa nghe thế, nước mắt lại dâng trào.

Anh dịu dàng như thế khiến cô rất khó chịu.

Lục Hoài Chinh phát hiện lau không hết nên dứt khoát không lau nữa, ném giấy đi, quỳ một chân xuống, khuỷu tay chống lên đầu gối, cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn cô, mặc cô khóc đủ.

Giáo sư Hàn hỏi: “Xử lý vết thương chưa?”

Lục Hoài Chinh cúi đầu nhìn mu bàn tay: “Đã xử lý đơn giản rồi.”

Giáo sư Hàn dặn dò mấy câu, “Cậu chớ lo, để tôi gọi điện cho lãnh đạo các cậu trước, không phải vấn đề gì to tát, tổ chức cơ thể cậu khỏe, không dễ lây đâu.”

Lục Hoài Chinh cũng biết đây chỉ là câu an ủi mà thôi, vừa rồi ở chỗ quân y, Thiệu Phong đã phổ cập cho anh về tính nghiêm trọng của vấn đề này, đối phương chắc chắn mắc AIDS, lúc đưa thi thể Ma Trí Minh lên xe, Thiệu Phong đã kiểm tra lợi của gã rồi, diện tích lở loét rất lớn. Hơn nữa, trước kia từng có một vụ án, trong quá trình cảnh sát truy bắt đào phạm đã bị phạm nhân nhiễm AIDS cắn mạnh, cuối cùng bị lây nhiễm.

Vừa rồi sau khi Vu Hảo rời đi, lúc anh đi bôi thuốc, Lịch Hồng Văn ở bên kia có gọi điện cho anh, nói là đã liên lạc với bệnh viện địa phương, sẽ phái trực thăng của bộ đội địa phương đưa thuốc kháng virus đến, uống trong vòng 72 tiếng sau khi bị thương đều có hiệu quả. Thiệu Phong nói dù uống thuốc ngăn ngừa thì cũng không chắc chắn được một trăm phần trăm, nhưng có thể ngăn được chín mươi lăm phần trăm.

Năm phần trăm còn lại đành nghe theo số trời thôi.

Ở trước mặt xác suất khoa học, dù tổ chức cơ thể có khỏe tới mấy cũng phải sụp đổ.

Anh cúi đầu cười, nói với giáo sư Hàn: “Giáo sư không cần bận tâm đâu, lãnh đạo đã sắp xếp xong xuôi cả rồi.” Nói đến đây, anh nhìn Vu Hảo đang cúi đầu như làm sai chuyện, “Xa xôi thế này mà còn phải gọi điện cho giáo sư.”

Hai người lại trò chuyện đôi câu, thái độ của anh vẫn nhún nhường.

“Chuyện nhỏ thôi, không cần thầy lo lắng.”

“Tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, không để cô ấy khóc nữa.”

Sau đó cúp máy.

Lục Hoài Chinh đặt điện thoại lên tủ đầu giường, vẫn ngồi nhìn cô.

Vu Hảo cúi đầu, khàn giọng hỏi: “Thầy nói gì vậy ạ?”

Lục Hoài Chinh không đáp mà chỉ nhìn cô như đang ngắm nghía thứ đồ quý báu, thành kính nghiêm túc, như núi xa sừng sững.

Rèm cửa kéo kín, trong phòng tối om không có một tia sáng, ánh mắt quần quýt của anh làm cô như muốn rụng tim, giọng anh dịu đi thấy rõ: “Bị dọa sợ rồi hả?”

Vu Hảo muốn cứng cổ đáp không, nhưng trông dáng vẻ mình thế này, còn lâu anh mới tin.

Thế là cúi đầu không trả lời.

Lục Hoài Chinh giơ tay nhéo mặt cô.

“Nói chuyện đi, đừng giả vờ không nghe thấy.”

“Có một chút.”

Cô thẳng thắn thừa nhận.

Chợt Lục Hoài Chinh đứng dậy, ngồi xuống cạnh cô.

Vu Hảo cảm thấy chỗ bên cạnh lún xuống, ngay sau đó lập tức bị anh ôm vào lòng, vòm ngực săn chắc của anh dán sát cô, còn tai cô dán vào ngực anh, nghe tiếng tim đập thình thịch có nhịp.

Hơi thở cận kề ngay trên đỉnh đầu cô, làn hơi nóng bỏng phả vào bên tai, còn nồng hơn lúc hôn nhiều.

Lục Hoài Chinh nghiêng đầu khê cọ má lên tóc cô.

Vu Hảo tìm một tư thế thoải mái trong ngực anh, hai người càng quấn nhau chặt hơn, nhiệt độ trên mặt dần tăng cao. Cô nhắm mắt, nước mắt lăn dài trên má, anh cởi áo khoác, chỉ còn lại mỗi chiếc áo thun rằn ri, trong chốc lát đã bị nước mắt thấm ướt.

Trước ngực là nước mắt cô.

Sau lưng là mồ hôi anh.

Giữa là cơ thể nóng rực mạnh mẽ lại ấm áp.

Thời niên thiếu hai người cũng từng đùa nghịch quấn nhau, nhưng đa phần Lục Hoài Chinh đều rất quy củ, chỉ nói lời bổ bã chứ không quá táy máy chân tay, hơn nữa cơ thể trẻ trung ấy khá gầy, chỉ thuộc dạng nhìn được.

Song, bây giờ người ôm cô đã trưởng thành, cơ thể tráng kiện, lồng ngực cứng rắn khiến nửa bên mặt cô có phần tê dại.

Lòng ngực anh hơi rung, nhẹ nhàng xoa vai cô, bàn tay ấm áp xiết bao.

“Nhìn em khóc như thế, anh mới nghĩ, có phải anh nên để em cách xa anh không. Nhưng anh lại không bỏ được em, nên là, Vu Hảo à, anh không phải người tốt gì cho cam, thật ra anh rất ích kỷ.”

Vu Hảo dựa vào ngực anh mê man, khê hít một hơi, đưa tay néo áo thun của anh, cổ áo in dấu mấy nếp nhăn.

“Em cũng không phải là người tốt, anh có biết vừa rồi ở hội trường em đã nghĩ gì không?”

Anh ngắt lời, cúi đầu nhìn cô: “Anh biết, cũng hiểu được.”

“Em nghĩ nếu bọn họ chết cả đi, thì không phải phụ nữ ở thị trấn này sẽ được giải thoát sao?”

“Đó là em nghĩ vậy, nhưng trên tay anh chính là mạng người. Anh hiểu em chứ Vu Hảo, khía cạnh âm u, anh cũng có.” Lại nghe anh nói, lồng ngực chấn động, giọng trầm thấp: “Nếu quả thật xui xẻo như thế, thì hai ta chia tay đi, còn nếu không phải thì chúng ta kết hôn nhé, có được không?”

Trong phòng tối om, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy được mặt đối phương, duy chỉ có mỗi đôi mắt kia là trong suốt sáng rực đến lạ thường, lóe lên tia sáng trong đêm đen, anh cúi đầu, cô ngửa cổ, mắt nhìn nhau không ai dời đi.

Vu Hảo cảm thấy, ánh mắt của người đàn ông này luôn tràn đầy thâm ý, làm cô khó lòng kiềm chế, giữa cái nướn mảy cúi đầu, bất kể là nói chia tay hay kết hôn, thì trong đáy mắt đều là rạng rỡ cô chưa từng trông thấy.

Ngay đến thần phạt cũng ghé mắt nhìn sang.

42. Chương 42: “thẩm Hi Nguyên, Anh Ấy Đến Vân Nam Nghiên Cứu, Giáo Sư Hàn Nhờ Anh Ấy Đem Vải Thứ Đến.”

“Kết hôn?” Vu Hảo ngẩng đầu, lẩm bẩm.

Người đàn ông thấy cô nhìn mình ngơ ngác thì không khỏi buồn cười, cúi đầu trêu cô: “Không phải từ sớm em đã muốn kết hôn với anh rồi à?”

“Không có ‘từ sớm’.” Vu Hảo cãi lại.

“Ừ thì không phải.” Tuy nói thế, nhưng hai vai Lục Hoài Chinh đã run rẩy vì cười.

Lúc này, trong tai nghe Lục Hoài Chinh truyền đến giọng của Trần Thụy, anh nắm dây tập trung lắng nghe, rồi ừ một tiếng, “Đến liền.”

Bấm nút tắt, anh cúi đầu nhìn Vu Hảo, cô nhảy bèn phản ứng, “Phải đi rồi ạ?”

Anh gật đầu, nói thật: “Bố Tập Tập đã được đưa vào bệnh viện ở thị trấn, bên kia còn một đồng chuyện cần xử lý, phải đi rồi.”

Rồi anh cúi người, giơ tay vuốt tóc cô ra sau tai, nói: “Đừng lo gì hết, nghe nói có thuốc kháng virus rồi, lãnh đạo đã để người đưa đến.”

Vu Hảo ngẩng phát đầu lên, “Thật ạ?”

Anh gật đầu, véo tai cô nói: “Đã yên tâm chưa?”

Còn không đợi cô đáp thì ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan, Triệu Đại Lâm đang đứng ngay cửa.

Lục Hoài Chinh lúng túng thu tay về, bất giác gãi sau tai rồi dứt tay vào trong túi, vờ ho, “Đi đây.”

Vu Hảo đứng bật dậy, “Em đi với anh, em phải về văn phòng.”

Triệu Đại Lâm trợn mắt, “Hai người làm gì mà như thế đang nói xấu chị vậy?”

Vu Hảo nghe thế liền vội nói: “Không có đâu.”

Triệu Đại Lâm đảo mắt xem thường, cố ý trêu cô: “Không sao, dù em có nói xấu chị chị cũng không giận, dù gì bây giờ em có chỗ dựa là đội trưởng Lục rồi mà, đúng không nhờ?”

Vu Hảo vô thức nhìn sang Lục Hoài Chinh, còn không đợi cô mở miệng thì anh đã nhướn mày, lười biếng nói: “Không dám tính là chỗ dựa, nhưng tóm lại sau này đã là người của tôi rồi, không thể để người khác dễ dàng bắt nạt được, đúng chứ?”

Vu Hảo nghe câu “người của tôi” mà tim giật thót, người đàn ông này tùy tiện nói câu nào cũng có thể khiến cô tâm thần không yên, đúng là tuyệt thật.

Hai người sống vai xuống lâu, Vu Hảo đi cạnh anh, thấp giọng nói: “Anh không phát hiện gần đây chị Triệu có vẻ lạ... cứ hay thích giận dỗi vu vơ...”

Lục Hoài Chinh dứt hai tay trong túi, nghiêng đầu nhìn cô, một tay dè lên đầu cô xoa xoa, “Có lẽ chị Triệu của em gặp khó khăn trong tình yêu nên mới muốn tìm chỗ phát tiết thôi.”

Vu Hảo ngẩn người, tự nhủ: “Đâu có nghe nói chị ấy yêu đương đâu.”

Lục Hoài Chinh dè mạnh lên đỉnh đầu cô, thở dài đầy sâu xa: “Học tâm lý học nhiều năm thế rồi mà EQ không tiến bộ chút nào.”

“Em đã đo EQ rồi nhé, không thấp.”

Lục Hoài Chinh không tin, nhướn mày nhìn kỹ cô một lượt từ đầu đến chân.

“Thật?”

“Anh không tin à?”

“Ừ, anh tin.”

Lục Hoài Chinh đập lên nấc thang cuối cùng, thu tay về dứt lại trong túi quần, thuận miệng đáp, khẩu khí ấy như thể bất kể cô nói gì, anh đều tin hết.

Mười một giờ rưỡi, trực thăng đến nơi, không dừng lại mà ném thẳng túi thuốc từ trên không xuống, kính cần chào họ rồi lái đi, tiếng động cơ vang vọng khắp núi. Trần Thụy nhận được thuốc liền chạy ngay về đội.

Vu Hảo thấy Lục Hoài Chinh uống thuốc xong, trong lòng vẫn còn lo lắng, hỏi Thiệu Phong: “Thuốc này có tác dụng phụ không? Xác suất ngăn ngừa là bao nhiêu?”

Thiệu Phong toan mở lời thì thấy Lục Hoài Chinh tựa vào đầu giường lườm anh ta, làm anh ta cảm thấy có vài người hề dính đến yêu đương là sên muốn chết. Anh ta quay qua nhìn Vu Hảo, cười nói: “Tôi nói này bác sĩ Vu, cô cũng học y mà, cô phải biết là thuốc nào cũng có tác dụng phụ, hơn nữa, cô cũng biết bác sĩ không thể nào bảo đảm được xác suất cả, cũng không ai biết bệnh nhân trong tay có mấy phần trăm xui xẻo.”

Vừa nói vừa liếc nhìn người nào đó ở trên giường, chỉ thấy anh đưa lưng về phía Vu Hảo, vờ như muốn ném ly giấy trong tay qua, Thiệu Phong kịp thời phanh lại, “Nhưng đội trưởng Lục xưa nay rất may mắn, cô không biết đâu, còn có một lần còn kích thích hơn cả chuyện này...”

Sau đầu Thiệu Phong bỗng đau nhói.

Ly giấy ném trúng đầu anh ta, ngay sau đó nghe thấy người nào đó không mẫn không nhạt lên tiếng: “Nói nhảm nhiều thế làm gì hả?”

Thiệu Phong gật đầu.

Đúng thế, thiếu gia à, tôi không hầu hạ cậu nữa, tôi đi, tôi đi được chưa?

Trước khi đi, anh ta lại rất “tốt bụng” ngoài đầu nhắc nhở: “Phải uống thuốc này trong hai mươi tám ngày, rồi nửa tháng sau đó phải chú ý quan sát, nếu xuất hiện triệu chứng cấp tính thì phải lập tức thông báo cho tôi ngay, cảm mạo nóng sốt ho khan, bất cứ triệu chứng cấp tính suy giảm hệ miễn dịch nào cũng đều có thể xuất hiện. Uống thuốc xong thì một tháng sau lại đi kiểm tra, nếu chắc chắn không bị lây nhiễm thì cũng đừng mừng thật, vì cần kiểm tra định kỳ ba tháng, sáu tháng, sau nửa năm nếu kết quả kiểm tra là âm tính thì mới có thể hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ. Nhân tiện, để tôi phổ cập luôn kiến thức cho hai người, AIDS lây nhiễm qua đường máu, từ mẹ sang con hoặc quan hệ tình dục, nên trong vòng nửa năm, đội trưởng Lục phải ráng nhịn đấy, có thể hôn môi vì không lây qua nước bọt, chỉ cần cậu đừng dùng sức quá mà cắn nát miệng bác sĩ Vu là được. Rồi, đã phổ cập xong.”

Lục Hoài Chinh tiện tay nhặt gói ném về phía anh ta, Thiệu Phong nhanh tay lẹ mắt chuồn đi.

Gối đập lên cửa cái “bịch” rồi rơi xuống đất, đồng thời cửa cũng khép lại.

Ánh sáng bị che đi, nháy mắt trong phòng tối hẳn.

Vu Hảo nhặt gối lên đặt lại trên giường, nào ngờ cánh tay bị anh tóm lấy, kéo một phát, nửa người nằm ngay trên ngực anh. Anh nửa nằm trên giường, chậm rãi mỉm cười, ánh mắt dần thâm thúy không khác gì đầm nước sâu, nhìn thẳng cô như thể muốn hút cô vào.

Vu Hảo bất giác quay đầu đi, nhưng lại bị anh túm cằm đẩy về, ép cô đối mặt với mình:

“Sao em không dám nhìn anh.”

Im lặng một hồi lâu.

Vu Hảo nói: “Vậy anh cũng đừng có nhìn em lả lơ thế nữa.”

Lục Hoài Chinh cảm thấy mình đã rất kiềm chế lắm rồi.

“Đấy mà là nhìn lả lơ hả?” Anh cười.

Thực ra cũng chẳng tính là lả lơ.

Đối với cô mà nói, lúc nào người đàn ông mang tên Lục Hoài Chinh này cũng có sức hấp dẫn với cô, vì đã nhiều năm thế rồi, quả thật cô chưa từng gặp ai khác có thể như anh – quân tử sắc nhưng không đậm, phong lưu nhưng không hạ lưu.

“Anh nhìn như thế không đáng ghét.” Cô nhìn anh, thành thật đáp.

Nào ngờ, Lục Hoài Chinh lại sững sốt, “Có ai còn nhìn em như thế sao?”

Vu Hảo ngồi thẳng dậy, “Nhiều lắm.” Cô liếc mắt nhìn sang, lạnh nhạt đáp: “Trước đây tụi con trai lớp anh cũng hay nhìn thế còn gì, không phải em đang nói em, mà là nói bọn họ nhìn mấy nữ sinh khác cũng như thế, nhất là lúc nhìn Hồ Tư Kỳ, không phải đều vậy sao, suốt ngày giục anh và Hồ Tư Kỳ lên giường với nhau, cảm giác trong đầu các anh luôn có điều không đứng đắn.”

Vừa nói Vu Hảo vừa liếc xéo, làm Lục Hoài Chinh đỏ khốc đỏ cười, anh cúi đầu cười, thờ ơ đáp: “Anh đâu có đồng ý.”

Nói rồi anh ngồi dậy, từ nửa nằm biến thành nửa tựa, một tay vuốt tóc cô, thấp giọng dỗ: “Nếu em không thích, vậy sau này anh không chơi với họ nữa.”

Vu Hảo hỏi anh: “Vậy là giờ hai ta hẹn hò với nhau hả? Anh là bạn trai em?”

Lục Hoài Chinh gật đầu.

Vu Hảo: “Thế còn nửa năm sau?”

Anh thờ ơ đáp: “Nửa năm sau, nếu anh thật sự xui xẻo, vậy chúng ta chia tay.”

Vu Hảo còn chưa kịp nói gì thì lại bị anh cắt ngang, “Anh vừa kiểm tra rất nhiều tư liệu, bây giờ Trung Quốc chưa có thuốc chữa khỏi hẳn bệnh AIDS, quá trình trị liệu rất đau đớn, không riêng gì bệnh nhân mà ngay cả bạn bè thân thích cũng phải đối mặt với áp lực của căn bệnh này, đến lúc đó nhất định anh phải chuyển nghề. Hai mươi tám tuổi, tám năm nhập ngũ coi như hoàn toàn tách khỏi xã hội, em thử nghĩ xem anh rời khỏi xã hội nhiều năm như thế rồi, còn phải vác cái thân bệnh tật quay về, anh cũng không biết sau này anh phải chịu những gì, càng không thể để em đi theo anh được.”

Giọng anh dần nặng nề.

“Nếu em không đồng ý thì sao?” Vu Hảo lại hỏi.

Anh ngẩn người nhìn cô.

“Nếu em nói, hoặc là đến với nhau, dù tương lai anh có bị AIDS, em cũng không sợ, em vẫn muốn được sống cùng anh, hoặc là bây giờ chia tay ngay, anh chọn cái nào?”

Lục Hoài Chinh ngẫm nghĩ, rồi rất lạnh trí bày tỏ: “Anh không chọn.”

“Vậy hai ta cứ dừng nhìn mặt nhau đi.” Vu Hảo xoay mặt đi.

Lục Hoài Chinh phát hiện cô nàng này không được, biết uy hiếp người rồi cơ đấy, anh thản nhiên nói:

“Được thôi, dù gì anh cũng không chọn.”

Vu Hảo tức giận cầm gối lên đập anh, giận dữ nói: “Đừng có nhìn mặt nữa!”

...

Bạn trai đến miệng coi như ‘bay hơi’.

Đã mấy ngày Vu Hảo ở lý trong văn phòng, không ra ngoài, rảnh rỗi là lại lên mạng tìm kiếm tài liệu liên quan đến AIDS.

Triệu Đại Lâm thấy mấy ngày nay cô có vẻ khác lạ, không ra cửa lớn không vào cửa nhỏ, cũng không đi tìm “bạn trai” mình, cả ngày chết dí trong văn phòng ôm máy tính thần thần bí bí, hễ cô vừa đi vào là tắt ngay trang web.

Có lúc Triệu Đại Lâm trốn ngoài cửa sổ nhìn, phát hiện cô nàng đang mở khung chat nói chuyện với người ta, sục sôi ngắt trời.

Không lẽ là ngoại tình rồi?

Triệu Đại Lâm càng nghĩ càng thấy lạ, hơn nữa mấy ngày nay cũng không thấy Lục Hoài Chinh đến tìm Vu Hảo, không phải hai người này cãi nhau đấy chứ?

Ngày hôm đó.

Triệu Đại Lâm ăn trưa xong thì gặp Lục Hoài Chinh vừa huấn luyện xong, mồ hôi lã xuống quần phục, anh mặc bộ quần áo rằn ri, chiếc quần rộng bị gió thổi căng phồng, trước sau áo thun đều thấm ướt, anh vừa kéo áo lên lau mồ hôi vừa đi về ký túc xá chuyện trò cùng Tôn Khải.

Triệu Đại Lâm gọi anh: “Lục Hoài Chinh.”

Tôn Khải cũng dừng lại, kết quả Triệu Đại Lâm nói: “Làm phiên đội trưởng Tôn đi xa xa chút, tôi có lời muốn nói riêng với đội trưởng Lục.”

Tôn Khải chẳng để ý đến cô, ở một tiếng rồi rời đi.

Lục Hoài Chinh dứt hai tay trong túi: “Sao?”

“Cậu với em tôi lại gây gỗ à?” Triệu Đại Lâm hỏi.

Anh dáng cao, đứng trước mặt cản đi phân nửa ánh sáng, Triệu Đại Lâm đứng ngược sáng thấy dung mạo anh thật tuấn tú, dễ nhìn hơn Tôn Khải nhiều.

Lục Hoài Chinh nghiêng đầu, nhìn ra xa, “Cô ấy nói với chị thế à?”

“Em ấy không nói gì cả, nhưng gần đây cứ nhốt mình trong văn phòng, rồi không biết nói chuyện với ai nữa.”

Lục Hoài Chinh nheo mắt: “Là ai?”

Triệu Đại Lâm nhún vai: “Đâu biết đâu, chắc là bạn trên mạng.”

Lục Hoài Chinh dựa người vào tường nhìn sang nơi khác, thở hắt một hơi: “Cô ấy thì có thể có bạn trên mạng cái gì, đừng để bị lừa.”

Vừa dứt lời thì thấy Vu Hảo đi đến từ con đường nhỏ bên kia.

Lục Hoài Chinh dựa tường, đưa vai huých Triệu Đại Lâm, Triệu Đại Lâm giả ngu: “Làm gì đấy?”

Lục Hoài Chinh tăng hăng, mắt nhìn sang bên kia.

Hai người EQ cao đứng với nhau thì chỉ cần một ánh mắt cũng biết được đối phương muốn làm gì, song Triệu Đại Lâm lại bật cười, “Sao tôi phải giúp cậu?”

Lục Hoài Chinh cúi đầu, vẻ mặt thâm sâu khó lường: “Không lẽ chị không muốn biết chuyện của Tôn Khải và Phương Ngôn?”

Sặc, nhìn ra được lúc nào hay vậy?

Triệu Đại Lâm liếc nhìn anh, qua một hồi lâu mới không tình nguyện gọi lớn, “Vu Hảo!”

Vu Hảo nghe tiếng liền xoay sang, chân bước chậm lại, đầu tiên là nhìn qua đây, dừng một lát rồi mới chậm rãi đi tới.

“Chị.”

Triệu Đại Lâm hỏi: “Em đi đâu thế?”

Vu Hảo nói: “Đi lên thị trấn.”

“Đi làm gì?”

“Đón người.”

“Anh đưa em đi.” Lục Hoài Chinh ho khan, chen miệng nói.

“Không cần đâu.”

“Em đi gặp ai?” Triệu Đại Lâm hỏi.

“Thẩm Hi Nguyên, anh ấy đến Vân Nam nghiên cứu, giáo sư Hàn nhờ anh ấy đem vài thứ đến.”

Vu Hảo vừa dứt lời thì thấy Lục Hoài Chinh nhìn cô với ánh mắt đầy sâu xa, sau đó còn gật đầu một cách khó hiểu.

– Hết quyển 4 –

43. Chương 43: Tác Thành? Người Của Tôi, Anh Ta Dám Tiếp Ư?”

Ánh nắng chan hòa xuyên qua kẽ lá dày đặc chiếu xuống đất, như những hạt đậu vàng làm mắt ta nhức nhối. Lục Hoài Chinh dựa tường, áo thun ướt đầm, hai tay dúi vào trong túi, một chân gập lui chống lên vách tường, nhìn kỹ cô một lúc lâu.

Rồi thốt ra một câu: “Đi đi.”

Như thể nhận được cái gật đầu đồng ý của anh vậy.

Vu Hảo xoay người rời đi không để ý tới anh nữa.

Cho đến khi bóng dáng quật cường của cô khuất xa, Triệu Đại Lâm mới quay sang huých vào vai Lục Hoài Chinh, “Để em ấy đi thật à?”

Lục Hoài Chinh vẫn dán mắt nhìn cô đi đến cổng, khe híp mắt, rồi đột nhiên hỏi: “Cô ấy cùng người họ Thẩm kia có quan hệ gì?”

Triệu Đại Lâm cũng dựa vào tường, chống chân lên, tư thế y hệt anh nhưng biểu cảm lại là xem kịch vui.

“Không biết, có điều trước khi cậu chưa xuất hiện, mấy cô gái trong viện rất coi trọng Vu Hảo với Thẩm Hi Nguyên, mà em ấy với cậu ta cũng khá thân.” Nói đến đây, Triệu Đại Lâm giơ tay lên xoa cằm, đùa anh: “Cậu nhìn xem ở chung với cậu mới hơn một tháng mà không biết khóc mấy lần rồi. Hay là cậu dứt khoát buông tay, tác thành em ấy với Thẩm Hi Nguyên đi.”

Tường câu từng chữ đâm thẳng vào tim Lục Hoài Chinh.

Sự thật đúng là như vậy. Anh chính là người đàn ông nguy hiểm.

Thế nhưng cái nguy hiểm này lại khiến người muốn dừng cũng không được, nguyện cùng anh trải qua tất cả mọi chuyện, dù nguy hiểm đi chăng nữa cũng đồng ý.

Cảm giác kích thích này như gây nghiện vậy.

Triệu Đại Lâm nhìn anh với vẻ sâu xa.

Lục Hoài Chinh đội mũ lên, dè thấp vành mũ xuống, châm biếm nói:

“Tác thành? Người của tôi, anh ta dám tiếp ư?”

Triệu Đại Lâm còn đang sững sốt thì người bên cạnh đã bỏ đi.

Có lẽ do thấy khi ở bên Vu Hảo anh quá dỗi dằn, mà suýt nữa đã quên mất cái ngang tàng trong xương cốt của người đàn ông này, rốt cuộc vẫn là người đàn ông quen chinh chiến chém giết, thế nhưng câu nói bá đạo ấy thật sự khiến cô rung động.

Giống con sư tử ngủ đông, bình thường thì hết sức ngoan ngoãn, nhưng hễ bị chọc giận, đoán chừng không dễ hầu hạ đâu.

Triệu Đại Lâm thầm cầu nguyện cho Vu Hảo.

Ra đến cổng thì Vu Hảo phát hiện mình không có xe để lên trấn trên, hỏi lính gác cổng đôi câu, anh ta tỏ ý nếu muốn có xe thì phải đi cùng hai đội trưởng hoặc xin phép hướng dẫn Đường.

Vu Hảo bẻ tay trầm nghĩ, lúc này hẳn Tôn Khải đã về ký túc xá rồi, thế là hỏi: “Hướng dẫn Đường ở đâu?”

Lính gác lắc đầu.

Vu Hảo cảm thấy mắt mát, vừa ngoái lại nhìn thì thấy Lục Hoài Chinh đầu đội mũ từ xa đi về bên này, vành mũ che đi nửa mặt anh để lộ đường nét rõ ràng, anh mặc mỗi áo thun, mồ hôi nhễ nhãi thấm ướt một mảng trước ngực.

Ổng quần bị gió thổi ôm sát vào chân, làm nổi bật đôi chân thon dài rắn chắc.

Vu Hảo quay đầu đi chỗ khác.

Triệu Đại Lâm có nói, phụ nữ đều là chú mèo nhìn trộm, khi nhìn đàn ông thì nhìn mặt trước, rồi mới nhìn đến nửa thân dưới.

Lục Hoài Chinh không dừng lại mà lướt qua cô, đi đến bên cạnh.

Vu Hảo đang định đi tìm hướng dẫn Đường thì thấy một chiếc xe chạy ra khỏi nhà xe, chắn ngang trước mặt cô, người đàn ông trên xe gác một tay lên bệ cửa, một tay khác thì đặt lên vô lăng, sau đó cúi đầu lấy kính râm trong hộp từ tay ra, lạnh nhạt mở miệng: “Lên xe.”

Vu Hảo cũng chẳng ngại gì, thoải mái mở cửa xe ngồi lên.

Lục Hoài Chinh đeo kính râm vào, đợi cô thắt dây an toàn xong thì hất cằm ý bảo cho qua cổng.

Thời tiết cuối tháng tư nóng lạnh luân phiên, nhiệt độ sớm tối chênh lệch, buổi trưa nắng chói hun nóng mặt đất, ngay cả chú chó ven đường cũng thè lưỡi thở phì phò nằm nhào, đáng vẻ như thể đang hóng mát.

Giữa núi rừng có bóng râm xanh mát, nhưng chạy ra khỏi đó là đến con đường rải đầy nắng vàng.

Lục Hoài Chinh lấy áo khoác ở phía sau ném qua cho Vu Hảo, là áo khoác màu đen anh thường mặc.

Mắt anh vẫn nhìn về phía trước, đánh vô lăng thờ ơ nói: “Khoác vào đi, đừng để cháy nắng.”

Vu Hảo ghét bỏ nhũn mày: “Có phải lâu rồi anh chưa giặt nó đúng không. Từ lần đầu gặp em đã thấy anh mặc chiếc áo này rồi.” Tuy nói thế, cô vẫn phủ nó lên người.

Anh liếc sang cô, “Áo khoác giặt nhiều lần rồi, bình thường anh đều ở trong quân khu, đâu có mặc thường xuyên.”

“Em nhớ trước kia lúc đi học, mỗi ngày anh đều đổi một bộ.”

Anh cầm tay lái nói đùa: “Lúc đó có tiền.”

“Anh đi học thì lấy tiền đâu ra, giờ anh đi làm mà không có tiền hả? Quốc gia đối xử khắt khe với anh vậy sao?”

Hồi nhỏ Lục Hoài Chinh không phải là người xa xỉ, mấy lời ông dạy dỗ vẫn còn sờ sờ ra đây, nào dám phung phí. Có điều từ bé cô anh đã rất thương anh, thường xuyên mua quần áo mới cho anh, sau này gả cho người dựng hiện tại, cô vẫn tiêu tiền vì anh, quần áo mua cho bao giờ cũng một thùng.

Anh nhớ khi mình tốt nghiệp, trong nhà vẫn còn mấy bộ quần áo chưa đựng tới.

Sau khi lên đại học, Lục Hoài Chinh không để họ mua đồ gửi qua nữa. Về sau nhập ngũ thì mọi chi phí ăn mặc đều là của quân đội, thành ra không cần để ý nhiều, trước kia có lúc anh chưa tắm giặt, sáng hôm sau phải thay bộ đồ mới rồi, còn bây giờ ngày ngày đều tắm, nhưng lúc nào trên người vẫn là bộ quân trang kia.

Tiền có chứ, không quân bọn họ đều trải qua ngàn chọn vạn chọn, quốc gia sao có thể khắt khe được, tổng số tiền lương cơ bản cộng thêm trợ cấp bay thì một năm thu vào cũng chừng ba trăm ngàn.

Có điều mấy năm qua anh chẳng động đến một xu nào.

Vốn định lấy một phần gửi cho cô, xem như công ơn dưỡng dục mấy năm. Số tiền còn lại, gửi tiết kiệm hay mua nhà đều được, vì khi ấy chưa có định kết hôn. Nhưng hiện tại đã khác, dù thế nào cũng phải qua được đợt này.

Lục Hoài Chinh cười cười, không đáp.

Vu Hảo lẳng lặng nhìn anh, “Mấy ngày nay anh có uống thuốc đúng giờ không đấy?”

Xe chạy vào vùng râm, anh tháo kính xuống, đặt lên trước xe, “Có.”

“Gần đây có thấy khó chịu ở đâu không?”

Lục Hoài Chinh thả chậm tốc độ, chợt nghiêng đầu nhìn cô, phanh hai chân ra, một tay chống lên vô lăng, tay kia xoa đầu cô rồi vuốt nhẹ ra sau hai cái, “Đừng lo, anh không sao.”

Thật ra vừa rồi anh nghĩ, nếu mình vờ ‘làm nũng’ nói nhức đầu, thì chắc giờ Vu Hảo sẽ không giận mình đâu nhỉ.

Nếu là trước kia thì có lẽ anh sẽ làm như vậy, nhưng bây giờ anh không muốn lừa cô nữa, cũng không muốn để cô lo lắng vì mình. Triệu Đại Lâm nói đúng, chỉ mới gặp lại có hơn một tháng, nhưng cô đã khóc vì anh hai lần rồi.

Anh nghĩ, vất vả lắm mới đi đến bước này, không thể khiến cô đau lòng thêm được nữa.

Vòng qua đường núi.

Xe chạy được nửa đường thì bất chợt Lục Hoài Chinh thấy cả xe rung lên, cúi đầu nhìn, kim đồng hồ bỗng lay động dữ dội rồi tốc độ xe chậm đi thấy rõ, dù Lục Hoài Chinh nhấn ga cỡ nào, động cơ nổ rất lớn thì sấm to mưa nhỏ, nhờ vào quán tính xe mới trôi xuống sườn núi, có điều giữa chừng lại tắt máy, có đề ga mấy vẫn không chạy.

Lục Hoài Chinh kéo phanh tay, nói với Vu Hảo: “Ở trên xe chờ anh, không được mở cửa xuống.”

Vu Hảo là một cô gái hiểu chuyện, vào thời khắc quan trọng sẽ không gây rối, ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Hoài Chinh xoa đầu cô rồi xuống xe.

Vu Hảo dựa vào ghế nhìn ra bên ngoài, thấy Lục Hoài Chinh mở nắp ca-pô ra, chống hai tay cúi đầu nhìn, một lúc sau lại thấy anh tháo đồ ra cầm trên tay xem xét. Đúng lúc này có một cô gái đi tới, qua lớp cửa kính, cô nghe thấy cô ta gọi tên Lục Hoài Chinh, giọng nhẹ nhàng.

Nơi này chỉ cách trấn trên mấy cây số nên có vài hộ gia đình sinh sống gần đây, hẳn là thôn dân ở vùng lân cận rồi.

Cô gái kia rất đẹp, tóc dài màu nâu đỏ, làn da trơn nhẵn trở nên trắng trẻo dưới ánh mặt trời, ngũ quan rõ ràng, hàng mi dày như có lông vũ gắn vào, mắt lấp lánh, vóc dáng đều đặn, cánh tay như ngó sen khoan khoái trước ngực làm bộ ngực càng thêm tròn trịa nở nang.

Vu Hảo bắt gặp ánh mắt nhìn mình.

Nhìn qua cũng đầy đủ.

Hai người trò chuyện đôi câu, không biết là nói gì mà Lục Hoài Chinh cười rất thờ ơ, vẫn chống hai tay cúi đầu tìm một vòng, sau đó rút cuộn dây ra cầm nó trong tay, cô gái kia lại nhích tới gần bên tai anh, Lục Hoài Chinh lắng nghe rồi nhìn Vu Hảo đang ngồi trong xe.

Vu Hảo hạ cửa xe xuống một chút.

Tiếng gió vù vù, giọng nói của người phụ nữ kia cũng dần rõ hơn, “... Lâu thế rồi mà không đến tìm em.”

Vu Hảo lập tức nâng cửa kính lên, cho đến khi không nghe được âm thanh nào ở bên ngoài nữa.

Mười phút sau, Lục Hoài Chinh lên xe, lần này khởi động được rồi.

Người đàn ông này đúng là cái gì cũng có thể sửa được, chẳng khác gì người vạn năng, “Có cái gì anh không biết làm không?”

Xe tiếp tục lên đường lần nữa, người phụ nữ đứng ngoài vẫy tay tạm biệt Lục Hoài Chinh.

Lục Hoài Chinh khẽ gật đầu, đánh vô lăng rồi quay đầu nhìn cô, rất khiêm tốn: “Không biết nhiều lắm.”

“Ví dụ đi.”

“Ví dụ như là,” Anh ngừng lại một lát, một tay cầm lái, một tay gác lên bệ cửa xoa cằm, xe rẽ ngoặt một cái, anh nhìn gương chiếu hậu, giả bộ thờ dài, “Phải làm sao thì em mới hết giận anh đây.”

“ ... ”

Anh lại nói: “Phải làm sao để em không qua lại với tên họ Thẩm kia nữa.”

“ ... ”

Đến khi đến trấn trên thì đã vào chiều. Sạp nhỏ ở hai bên đường đã lại mọc lên như nấm, tiếng la hét, tiếng rao hàng quanh quẩn bên tai không dứt... sự náo nhiệt của những ngày qua lại lần nữa quay về.

Lục Hoài Chính dừng xe ở bên ngoài ga tàu.

Thẩm Hi Nguyên đợi ở đây đã nửa tiếng, Vu Hảo vừa xuống xe thì lập tức đi tới, thành thật xin lỗi, “Xin lỗi anh, anh đợi lâu rồi phải không.”

Thẩm Hi Nguyên mặc âu phục giày da, đeo kính gọng đen nom rất sáng sủa, cổ áo dựng đứng không gài nút, thắt lưng bằng da làm thủ công tinh xảo, quần tây ôm sát đôi chân dài, giày da sáng bóng dưới ánh mặt trời.

Mặc bộ đồ này mà đứng nơi đây thì có vẻ rất xa lạ, cũng quá nổi bật, khiến người đi đường rói rít nhìn sang.

Còn Lục Hoài Chính.

Anh mặc trên người bộ đồ rằn ri, áo thun, quần rộng thùng thình, ngả gối dựa vào xe, may mà gương mặt không chút thua kém.

Một người lịch sự lễ độ, còn một người cao ngạo bất tuân.

Nếu là mấy năm trước thì có lẽ anh còn có thể chửi chuốt ăn mặc.

Có điều bây giờ chẳng rảnh mà để ý.

Lục Hoài Chính dựa vào xe, cực kỳ khinh thường, ăn mặc lờ lợt như vậy, xem ra người này không tự tin vào mình nhỉ?

Không biết hai người họ nói gì với nhau.

Vu Hảo bỗng nhiên xoay người.

Nói chuyện xong rồi đúng không?

Vu Hảo đi tới trước mặt anh, nhìn anh muốn nói lại thôi.

Lục Hoài Chính tựa vào xe, không kiên nhẫn mở lời: “Nói đi.”

Vu Hảo ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh Thẩm chưa đặt khách sạn, đi tàu một ngày cũng vất vả rồi, mà mọi đồ đạc đều là tài liệu giáo sư Hàn gửi cho em, cũng coi như là việc chung nhỉ?”

Lục Hoài Chính đứng im bất động, nhướn mày: “Cho nên?”

“Có thể để anh ấy về quân khu với chúng ta được không?”

Lúc ấy Lục Hoài Chính thấy rất khó hiểu, sao Vu Hảo dám đề nghị chuyện này với anh.

“Có phải gần đây em cảm thấy anh rất dễ thương lượng?” Anh cười nhạt.

44. Chương 44

Trên đường về, vẫn là Lục Hoài Chính lái xe, Vu Hảo ngồi bên ghế phụ, Thẩm Hi Nguyên ngồi hàng sau.

Giữa núi non xanh biếc, đường gập ghềnh như con sông khúc khuỷu, bốn bề mông lung thể núi bao quanh như sóng cả nổi tiếp, cao lớn sừng sững đứng giữa đất trời, có vẻ nguy nga hào khí của thiên nhiên.

Xe Jeep phóng vút trên đường núi nhỏ bé, vùng đất này là nơi Lục Hoài Chinh tung hoành, coi như là địa bàn của anh.

Thẩm Hi Nguyên lại không như thế, từ nhỏ anh được nuông chiều quen, đây là lần đầu tiên trong đời ngồi xe đi một quãng đường dài như vậy. Hồi bé anh và anh trai Thẩm Mục từng lên núi ở mấy ngày, nhưng không phải ngọn núi cao như thế này, chứ đừng nói là phải đi đường xe bốn năm tiếng lên dốc đứng.

Cộng thêm kỹ thuật lái xe vô cùng “cao minh” của Lục Hoài Chinh, Thẩm Hi Nguyên thấy say xe, nhưng nói ra lại mất mặt nên chỉ đành chợp mắt nghỉ ngơi một lúc, song lại thấy càng đau đầu tợn, dạ dày bắt đầu cuộn trào, từng chút dâng lên theo thực quản.

Vu Hảo nhanh chóng nhận ra điều khác thường, ngoái đầu hỏi anh: “Đàn anh, có phải anh không thoải mái không?”

Sắc mặt Thẩm Hi Nguyên tái mét như bị người ta quét sơn trắng, cuối cùng cũng không nén nổi nữa, khẽ gật đầu.

Vu Hảo liếc nhìn Lục Hoài Chinh – người từ khi lên xe không mở miệng nói câu nào mà chỉ nghiêm túc lái xe, anh phản ứng rất nhanh, bình tĩnh nhìn vào gương chiếu hậu, khéo miệng nhếch, chậm rãi đánh vô lăng, tấp xe vào bên lề.

Khi Vu Hảo đỡ Thẩm Hi Nguyên xuống xe, cô đột nhiên phát hiện chỗ này rất quen, hình như quay lại cái chỗ ban đầu dừng xe. Cô cảnh giác nhìn quanh bốn phía, phát hiện người đẹp kia đang hút thuốc trong chiếc coupe, đường nét trên thân xe rất dễ nhận ra, là một chiếc Maserati, nói ít cũng chừng ba bốn triệu.

Lục Hoài Chinh có nói thôn này tên là Yên Lạc, dân tộc La Hô. Họ dân rất thưa thớt. Ở cửa thôn dựng tấm bia đá, có khắc mấy chữ đỏ – Yên Lạc.

Thẩm Hi Nguyên đứng ven đường đỡ lấy thân cây nôn khan, chưa ăn trưa nên dạ dày trống rỗng, không có gì để nôn cả.

Vu Hảo không đem theo khăn giấy, bèn quay đầu hỏi Lục Hoài Chinh ở trên xe, “Có khăn giấy không?”

Trên xe anh làm gì có khăn giấy.

Lục Hoài Chinh tắt máy, bước xuống xe, lúc quay về thì trong tay có thêm một bịch khăn giấy, anh đưa nó cho Thẩm Hi Nguyên.

“Cám ơn.” Thẩm Hi Nguyên đáp.

Lục Hoài Chinh dựa vào cửa xe, thờ ơ đáp: “Khách khí rồi.”

Vu Hảo trả lại nửa bịch khăn giấy cho Lục Hoài Chinh, anh ngẩn người, nghe thấy cô nói: “Trả lại cho mỹ nữ kia đi, cám ơn.”

Lục Hoài Chinh ôm tay cụp mắt nhìn, nghe không hiểu: “Cái gì?”

“Bán đứng nhan sắc” để đổi lấy khăn giấy, ai hiếm lạ gì.

Vu Hảo trợn mắt với anh, còn toan mở miệng thì người đẹp kia đi đến, tay cầm hai chai nước, cười cười đứng giữa họ, đưa nước cho cô với Thẩm Hi Nguyên, sau đó còn đưa thuốc cho Lục Hoài Chinh.

Thẩm Hi Nguyên nhận lấy. Nhưng Vu Hảo thì không, cô lễ phép nói: “Cám ơn, không cần.”

Người đẹp nhướn mày, cũng không quá để ý mà ném chai nước vào trong xe cho Lục Hoài Chinh rồi quay qua nói chuyện, hất cằm chỉ về phía Vu Hảo: “Bạn anh à?”

Lục Hoài Chinh đang cúi đầu châm thuốc, nghe cô ấy hỏi thì nhấc mí mắt, tay khựng lại rồi nhanh chóng rũ xuống, ngậm thuốc ừ một tiếng, châm thuốc, sau đó kẹp giữa ngón tay, thở hắt ra một hơi.

Có chớp mắt Vu Hảo cảm thấy, tính khí phóng túng trác táng trên người anh thật ra vẫn còn đấy.

Giống như giờ phút này vậy.

Nhìn anh dựa vào xe hút thuốc, đứng bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp, quá hợp.

Trong đầu bắt giác cứ vang vọng mãi câu ai oán của người phụ nữ kia ——

“Lâu thế rồi mà không đến tìm em.”

Có một vấn đề, cô vẫn luôn không muốn nghĩ sâu.

Mười hai năm qua, hẳn là anh có người phụ nữ nào đó nhỉ, tuy Trần Thụy nói anh là xử nam nhưng Vu Hảo vẫn cho rằng chỉ là nói đùa, bằng vào tính tình phong lưu của anh, Vu Hảo cảm thấy nhất định anh từng có người phụ nữ khác. Cảm giác này quá mạnh mẽ, giống như cảm giác mà hai người đối diện đem đến cho cô lúc này đây.

Nửa chặng đường sau, không ai nói một lời. Thẩm Hi Nguyên uể oải ngồi dựa vào ghế sau, còn ghế trước lại là bầu không khí tĩnh mịch.

Đến khi xe chạy vào quân khu, còn chưa dừng hẳn thì Vu Hảo đã mở cửa đi xuống trước, suýt nữa đã lao đảo ngã sấp, Lục Hoài Chính mở cửa ra quát: “Không biết phải đợi xe dừng hẳn mới mở cửa hả? Đến chuyện này mà anh còn phải dạy em sao?”

Vu Hảo phớt lờ anh, cầm lấy tài liệu ở băng ghế sau, xoay người định rời đi.

Song lại bị Lục Hoài Chính kéo về, cũng không quan tâm đến việc Thẩm Hi Nguyên đang có mặt, “Dối cái gì hả, đứng yên!”

Vu Hảo bị anh kéo lại.

Đúng lúc đám người Tôn Khải vừa chuẩn bị đi tập luyện, thấy thế chậm rãi xúm đến chỗ họ, cười híp mắt quét một vòng, hỏi Lục Hoài Chính: “Thiệu Phong tìm cậu cả buổi trưa đấy, nói hôm nay cậu còn chưa uống thuốc.” Nói xong lại nhìn hai người kia, nom dáng vẻ thì là vừa từ bên ngoài quay về, “Cậu ra ngoài à?”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hảo, khe ừ một tiếng.

Nghe thấy lời này, Vu Hảo chợt ngừng phát đầu lên, hoảng hốt nhìn vào đáy mắt đen láy bình thản của anh.

Chưa uống thuốc?

Về mặt anh vẫn không đổi.

Tôn Khải thấy anh có vẻ như đang muốn dạy bảo thì nào dám dính vào, vẫy tay chuẩn bị dẫn người rời đi.

Lục Hoài Chính gọi anh ta lại: “Đợi đã.”

“Hả?” Tôn Khải quay đầu.

Mặt trời như lửa đốt, ánh mắt của Lục Hoài Chính còn nóng hơn ánh sáng kia, nhìn thẳng vào Vu Hảo. Một hồi lâu sau, cuối cùng anh cũng thu tầm mắt, liếc nhìn Thẩm Hi Nguyên giữ phong độ đứng thẳng bên cạnh, giới thiệu với Tôn Khải: “Đây là Thẩm Hi Nguyên, đàn anh của Vu Hảo, giáo sư Hàn cử đến, anh dẫn anh ta đến phòng cạnh phòng em cất đồ đi, bọn em sẽ báo cáo lên tổng quân khu.”

Tôn Khải gật đầu, đi đến dẫn người.

Nào ngờ, Thẩm Hi Nguyên đã lấy lại tinh thần, nhìn thẳng Vu Hảo mà hỏi: “Em đi cùng chứ?”

Không đợi Vu Hảo trả lời, Lục Hoài Chính đã đáp thay: “Cô ấy nán lại một lúc đã.”

Thẩm Hi Nguyên phớt lờ anh, chờ câu trả lời của Vu Hảo.

Vu Hảo sững sốt một lúc, rồi nói: “Anh đi trước đi, lát nữa bọn em sẽ đến tìm anh.”

Thẩm Hi Nguyên cười nhạt, rất lịch thiệp: “Được.”

Tôn Khải dẫn Thẩm Hi Nguyên đến ký túc xá, những người còn lại thì đi tập luyện cả rồi, giờ đây chỉ còn lại hai người giữa sân, mặt trời trên cao như thiêu như đốt.

Vu Hảo lên tiếng trước: “Hôm nay anh chưa uống thuốc sao? Không phải anh nói đã uống rồi à?”

Trong sân nắng gắt, Lục Hoài Chinh khẽ nghiêng người che nắng cho cô, lúc này mới hời hợt đáp: “Đội lát nữa đi uống đây.”

Vu Hảo không để ý đến những việc này, chỉ thấy thái độ của anh quá tùy tiện, tức giận trợn mắt nhìn anh, hung hăng giơ chân đá một phát: “Anh đừng có uống nữa luôn đi! Đầu xuôi đuôi lọt, đỡ em phải cả ngày nơm nớp lo sợ vì anh!”

Lục Hoài Chinh không né tránh, gót giày cao gót lập tức đá mạnh vào bắp chân anh, cô lại còn dùng sức rất mạnh.

Anh cũng chẳng cử động, chỉ hít một hơi lạnh, toan mở miệng trách móc.

Nếu là bình thường thì khi bị như thế cũng không đến nỗi không di động, có điều có lẽ do mấy ngày qua anh uống thuốc nên thể chất không bằng được trước kia, bị Vu Hảo đập một phát như thế, lập tức đau điếng, nếu không phải cố nén thì suýt nữa đã rên đau rồi.

Ngẩng đầu lên lần nữa, cô nhóc kia đã khí thế bùng bùng rời đi, anh đỡ cửa xe, bất đắc dĩ cười.

Cách một ngày.

Lục Hoài Chinh và Tôn Khải vào phòng ăn sau khi tập luyện, nhìn thấy Vu Hảo và Thẩm Hi Nguyên mặt đối mặt cùng ăn cơm. Tôn Khải tìm bàn trống gần đó ngồi xuống rồi lại lặng lẽ quan sát Lục Hoài Chinh, đáy lòng ngập tràn nghi ngờ, chống dũa nói bên tai Lục Hoài Chinh: “Anh bảo cậu đấy, làm gì cả buổi mà lại dẫn tình địch về thế hả?” Nói đến đây, anh giơ ngón cái lên với Lục Hoài Chinh, vừa giấu cợt lại khen ngợi: “Bàn về lòng dạ, anh vẫn bội phục cậu lắm đấy.”

Lục Hoài Chinh không đổi sắc cúi đầu đáp: “Không nhọc anh phí tâm, anh vẫn nên tự lo cho mình thì hơn.”

Tôn Khải ngạc nhiên, há miệng, “Là sao?”

Lục Hoài Chinh cười nhạt.

Con người anh, lúc xụ mặt tức là không tức giận, còn khi tức giận thật thì lúc nào trên mặt cũng treo nụ cười bình thản này, nhìn đến mức làm Tôn Khải thấy sợ: “Hôm nay em gặp Hứa Yên Lạc, người ta hỏi em, sao lâu thế rồi mà đội trưởng Tôn không đến tìm em đấy.”

Tôn Khải sợ hết hồn, “Rồi cậu đáp sao?”

“Em nói, đội trưởng Tôn của cô vừa sinh một thằng con khá khinh, đang ở nhà chăm con.” Lục Hoài Chinh liếc mắt cười khẩy.

“Mẹ kiếp, Hứa Yên Lạc này bị gì vậy! Cứu cô ấy một lần mà cứ như phải lấy thân báo đáp!”

Lục Hoài Chinh chỉ dãn mắt nhìn bên kia, thờ ơ đáp: “Con gái người ta cứng đầu cứng cổ, anh tìm cơ hội nói rõ ràng với cô ấy đi.”

Tôn Khải nhướn mày, có bộ dạng oai phong lẫm liệt thấy chết không sờn: “Được, mai anh sẽ đi nói, đến lúc đó anh sẽ nói rõ chuyện xảy ra đêm hôm đó với cô ấy, nói là cô Hứa à, thật ra người đàn ông cứu cô ra khỏi đồng đất đá tối hôm đó không phải là tôi, người đàn ông đỡ xà nhà hai tiếng đồng hồ giúp cô cũng không phải là tôi, tôi ấy à, lúc ấy chẳng qua chỉ phụ trách đào đất đá ở bên cạnh thôi, còn người đàn ông anh dừng vĩ đại đó chính là người bên cạnh tôi đây...”

“Được lắm.” Cuối cùng Lục Hoài Chinh cũng thu hồi tầm mắt, lạnh lùng lườm sang, “Muốn chết thì anh cứ đi mà nói.”

Tôn Khải chép miệng, không giỡn nữa, hậm hực bảo: “Rốt cuộc hai ngày nay cậu với Vu Hảo có chuyện gì đấy? Cả ngày nhìn cô ấy với tên họ Thẩm kia ra ra vào vào mà không khó chịu à?”

Khó chịu thì có thể làm gì được?

Người do chính anh đón về, dù có ghen tuông tức giận cũng phải nhịn, chuyện của anh với Vu Hảo vốn chưa chính thức, anh càng không có tư cách yêu cầu hai người họ không được lui tới.

Chuyện này anh không trách ai, sau ngày hôm đó, lãnh đạo gọi điện tới quở mắng anh một trận, sao có thể để người ta nhân cơ hội đẩy được hủ, bình thường huấn luyện đã nhấn mạnh rất nhiều lần rồi, phải đề phòng bị người ta đánh lén, hôm đó anh đúng là đầu óc mê muội.

Không trách ai, chỉ trách chính anh.

Tôn Khải nửa đùa nửa thật đề nghị: “Nếu không mấy anh đây trối lại đánh một trận cho cậu hả giận nhé.”

Tuy biết anh ta đùa, nhưng Lục Hoài Chính cũng không nhịn được trợn mắt, “Tính xấu gì đấy? Đừng quên thân phận của anh. Hơn nữa, Thẩm Hi Nguyên thì chịu được mấy người các anh hả.”

Tôn Khải rất đồng tình với lần này.

Hai người bên kia đã đứng lên, chẳng biết họ nói gì mà Vu Hảo bật cười, Thẩm Hi Nguyên theo thói quen vuốt tóc cô, rồi “thân mật” cùng rời khỏi phòng ăn.

Đợi đến khi cách hai người bên này một khoảng cách.

Cửa phòng ăn vang lên một tiếng kinh thiên động địa như che giấu tức giận ngút trời.

“Rầm!”

Không biết là ai đã đá đổ hàng ghế nữa.

Thời gian đóng quân tập luyện ở Vân Nam chỉ còn lại hơn nửa tuần.

Thẩm Hi Nguyên vốn định đợi đến ngày thứ ba rồi đi, kết quả nghe nói mấy người Vu Hảo cũng sắp về, thế là ở lại thêm hai hôm nữa, vừa vặn đỡ phải đổi xe trên đường. Chuyện này cần Lục Hoài Chính phê duyệt, lúc hướng dẫn Đường tìm Lục Hoài Chính bàn bạc, Lục Hoài Chính đang dẫn một nhóm người kết thúc công việc ở đường biên giới.

Vừa nghe nói Thẩm Hi Nguyên ở lại thêm mấy hôm, anh hí hửng nhìn sắc núi mông lung phía trước, tay chống nạnh, hừ nói: “Anh ta đúng là không hề xem mình là người ngoài nhỉ.”

Hướng dẫn Đường nói: “Lãnh đạo cậu có gọi điện đến rồi đấy, Thẩm Hi Nguyên cũng là giáo sư, dù gì chuyện này đi cũng là công việc, chúng ta có thể giúp được gì thì cứ giúp. Hôm đó đến đây anh ta nôn thành ra thế, đoán chừng trong lòng có bóng mờ rồi.”

Lục Hoài Chính: “Vu Hảo nói sao?”

“Là cô ấy đến tìm.”

“Được, cứ tùy cô ấy vậy.” Lục Hoài Chính quay đầu nhìn đi chỗ khác mà không hề có lấy tâm trạng, nói.

Hai ngày cuối cùng là buổi diễn tập thực chiến theo thông lệ, phải dựng lều vải ở đường biên giới.

Trong quân khu chỉ còn lại hướng dẫn Đường, mấy người lính tuần tra cùng hai cô bác sĩ tâm lý, và còn cả Thẩm Hi Nguyên mới vào ở chùa.

Chiều hôm đó, Thẩm Hi Nguyên ở ký túc xá viết báo cáo nghiên cứu, còn Vu Hảo và Triệu Đại Lâm đang họp video với giáo sư Hàn ở Bắc Kinh, nội dung liên quan đến chữa trị tâm lý hai năm trước của Lục Hoài Chính.

Giáo sư Hàn đã kiểm tra những luận văn đăng trên tạp chí trong ngoài nước của Dịch Yến Ni, nội dung khá to gan, lời lẽ vượt quá chuẩn mực, quả thật mọi hạng mục nghiên cứu của cô ta đều là nội dung gây tranh cãi nhất trong lĩnh vực tâm lý học trong những năm gần đây.

Mà nổi tiếng nhất trong số đó chính là —— Thí nghiệm nhà tù Stanford.

Thí nghiệm này đã trở thành một thí nghiệm gây tranh cãi trong lịch sử tâm lý học kể từ khi được thực hiện vào năm 1971.

Họ đưa tiền cho những người tình nguyện làm thí nghiệm nhà tù Stanford, sau đó chia những người đó ra thành cai tù hoặc tù nhân, mà trong quan sát này, trong hoàn cảnh đặc biệt nào đó, bất kỳ một “cai tù”

nào cũng sẽ tiến hành ngược đại tù nhân, mà những người đó đều vốn là sinh viên khỏe mạnh bình thường. Zimbardo* giải thích rằng: “có một vài tình cảnh đặc biệt sẽ biến người tốt trở nên xấu”, tuy nhiên có một số nhà tâm lý học cho rằng lúc Zimbardo thực hiện thí nghiệm này nhiều lần là đã tiến hành khích lệ với những người thí nghiệm, hơn nữa còn dẫn dắt cai tù ngược đãi tù nhân.

(*Philip Zimbardo là giáo sư tâm lý học đứng đầu trong đội ngũ nghiên cứu thí nghiệm nhà tù Stanford.)

Trong lịch sử tâm lý học, thí nghiệm này được gọi là lĩnh vực bóng tối, không ai dám đụng vào.

Trong một báo cáo mấy năm trước của Dịch Yến Ni, dường như cô ta lại lấy thí nghiệm này ra so sánh, thậm chí còn làm số liệu, nghe nói còn muốn triệu tập mấy sinh viên khỏe mạnh để lần nữa nghiệm chứng thí nghiệm này.

Vì đề tài mang tính tranh cãi nên chuyện này nhanh chóng được chú ý rất nhiều trên Weibo, thậm chí còn có “fans trung thành” của Dịch Yến Ni luôn sẵn sàng bảo vệ khoa học táo bạo của cô ta.

Đây là phần đáng kinh ngạc nhất của toàn bộ sự việc cho đến bây giờ.

Lượng follow Weibo của Dịch Yến Ni đã tăng lên một triệu.

Triệu Đại Lâm tức giận bất bình nói: “Bây giờ Dịch Yến Ni đang chứng minh bản chất con người vốn ác đây mà! Hai người cũng biết đấy, một khi quan điểm này bị cô ta chứng thực, hai người thử nghĩ xem sẽ có ba nhiêu kẻ ác đến từ thế giới này!”

Giáo sư Hàn gật đầu: “Tạm gác chuyện này qua một bên đã, chúng ta phải mau chóng sửa sang lại báo cáo thí nghiệm mấy năm trước của cô ta. Mấy ngày trước thầy đã liên lạc với giáo sư Marcy Eddie rồi, ông ấy vẫn rất tán thưởng Dịch Yến Ni, nhưng qua lời nói có lẽ sẽ chú ý hơn, chuyện này không quá khó khăn, trước không cần hoảng. Vu Hảo, gần đây tình trạng cơ thể của Lục Hoài Chính thế nào rồi?”

Đã mấy ngày cô không gặp anh, chỉ biết Thiệu Phong nói là anh vẫn uống thuốc đúng giờ.

“Chắc là khỏe ạ?”

Triệu Đại Lâm vừa sửa tài liệu vừa cất vào túi, buột miệng nói: “Nghe nói lát nữa phải đi diễn tập thực chiến, dừng lều ở lại hai đêm, em không biết à? Đợi bọn họ quay lại, chúng ta cũng sẽ trở về.”

“Sao chị biết?” Vu Hảo sững sốt.

Triệu Đại Lâm lẩm bẩm: “Tôn Khải nói đấy.” Cô nhú mày nghi ngờ, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Có lẽ là lên đường vào lúc này thì phải. Vừa nãy chị có thấy bọn họ đang tập hợp?”

45. Chương 45

Triệu Đại Lâm còn chưa nói hết, Vu Hảo đã xông ra ngoài.

Để lại Triệu Đại Lâm và giáo sư Hàn trong điện thoại trở mắt nhìn nhau, giáo sư Hàn khó hiểu, hỏi Triệu Đại Lâm: “Con bé sao đấy?”

Triệu Đại Lâm tiếp tục dọn dẹp tài liệu.

“Gây gỗ ấy mà.”

Giáo sư Hàn cười khà, bắt đầu hoài niệm, “Cả hai đều còn trẻ, bình thường thôi.”

Bỗng Triệu Đại Lâm ngẩng đầu nhìn ông: “Rốt cuộc thầy để Thẩm Hi Nguyên đến làm gì vậy?”

Giáo sư Hàn: “Thì đưa tài liệu đấy.”

Triệu Đại Lâm nhướn mày: “Đưa tài liệu? Vậy vì sao cả ngày anh ta cứ quần lầy Vu Hảo thế, Lục Hoài Chinh nhìn mà không nổi đóa mới là lạ. Mà thế cũng thôi đi, đã mấy ngày rồi không thấy cậu ta đến tìm Vu Hảo.”

Giáo sư Hàn thở dài: “Không phải cậu ấy đến Vân Nam nghiên cứu sao, đúng lúc hôm đó đang gọi điện với em nên thầy mới giao tài liệu cho cậu ấy, nhờ cậu ấy đem đến cho bọn em, tiết kiệm thời gian còn gì.”

Triệu Đại Lâm đặt đồ trong tay xuống, vẫn không tin: “Sao em cứ cảm thấy thầy sắp xếp chuyện này có gì đó là lạ.”

Cuối cùng giáo sư Hàn cũng không gạt nữa, cười một tiếng: “Sao em thánh quá vậy.”

Triệu Đại Lâm cảnh giác, nhíu mày: “Có chuyện thật ạ?”

Giáo sư Hàn thôi cười, vẻ mặt ưu sầu, khẽ gật đầu: “Em đừng để ý, thầy nghe nói Tiểu Thẩm đi chuyến này phải chịu khổ rồi, đến lúc về thầy sẽ mời cơm các em, cũng gọi Lục Hoài Chinh đến.”

Triệu Đại Lâm nói nhỏ: “Người ta không có rảnh đâu.”

Trên đường đi tìm Lục Hoài Chinh, Vu Hảo bắt gặp Thẩm Hi Nguyên đang đi tới ở đối diện.

Hai người chạm mặt nhau, Thẩm Hi Nguyên ngăn cô lại: “Em đi đâu đấy?”

Vu Hảo đi lướt qua anh, phát hiện Tôn Khải đang dẫn một đám người tập hợp ở cửa, xếp hàng lục tục lên đường, nhưng không thấy Lục Hoài Chinh đâu. Cô sốt sắng, hét to một tiếng: “Tôn Khải!”

Tôn Khải nhìn sang, chân nhấc lên liền khựng lại.

Cô vội nói với Thẩm Hi Nguyên: “Anh, em đang có chuyện.” Rồi chạy về phía Tôn Khải.

Tôn Khải đứng đợi cô chạy tới, vô cùng kiên nhẫn.

“Tìm anh à?”

Vu Hảo gật đầu, mắt quét nhìn khắp nơi, cũng không thấy người đâu, thốt lên hỏi: “Lục Hoài Chinh đâu ạ?”

Tôn Khải cười híp mắt nhìn cô, nói: “Uống thuốc ở chỗ Thiệu Phong.”

“Anh ấy cũng đi cùng các anh à?”

“Chứ gì nữa.” Tôn Khải vẫn cười, hất cằm về phía sau, chỉ vào Thẩm Hi Nguyên đứng đằng xa, nói: “Lúc này mới nhớ đến Hoài Chinh của bọn anh hả, đàn anh còn chờ em ở sau kia kìa.”

Lời châm biếm này rất quá đáng, Vu Hảo không khỏi nhìn anh ta, “Cái gì?”

Tôn Khải vừa dứt lời thì thấy Lục Hoài Chinh từ đằng sau đi đến, rất thức thời ngậm miệng không nói gì, mắt nhìn ra sau, “Cậu ta đến rồi kìa.”

Vu Hảo ngoái đầu.

Thấy Lục Hoài Chinh bước ra khỏi tòa nhà hành chính, mặc đồ rằn ri đội mũ sắt, balo căng phồng, men theo con đường cỏ xanh từ từ đi đến. Mặt trời treo cao chói mắt, anh đi rất nhanh, ánh mắt vẫn đầy thờ ơ, như có như không nhìn Thẩm Hi Nguyên đứng bên cạnh, lúc xuống bậc tam cấp còn dậm chân theo thói quen.

Đợi đến khi đi tới trước mặt hai người, anh đưa tờ đơn phê duyệt trên tay cho Tôn Khải.

Tôn Khải cầm tờ đơn cố ý vẩy vẩy trước mặt Vu Hảo, chặc chặc hai tiếng, ý là, nhìn xem người ta mấy ngày nay bận trước bận sau đây này.

Vu Hảo nhìn thấy rõ, là phê duyệt cho Thẩm Hi Nguyên ở lại quân khu.

Trước mặt Lục Hoài Chinh, Tôn Khải không nói nhảm nữa, cầm đồ lên rồi đi.

Chỉ còn lại hai người họ.

Vu Hảo cứ thế đứng ngây ra, đi không được mà không đi cũng không được, lời muốn nói cứ mắc bên môi, nặng trĩu xuống làm gáy cô rất bồng như bị dội nước sôi vào người.

Cô cắn răng, cuối cùng thốt ra một câu: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

Lục Hoài Chinh không nhìn sang, chỉ nở nụ cười tự giễu: “Không có ý gì cả.”

“Vậy hai ta còn hẹn hò không?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Lục Hoài Chinh cảm thấy cả đời này mình chưa bao giờ bức bối như vậy cả, bây giờ anh giận mà không thể phát tiết, chỉ có thể liếm khóe môi, tay đút trong túi siết chặt, quai hàm căng ra, nhưng không lên tiếng.

Vu Hảo cúi đầu lẩm bẩm, “Vậy là x rồi hả?”

Anh lạnh lùng: “Ừ, hết rồi.”

Vu Hảo ngẩn ngơ, tay chân cứng đờ tê dại, lời này nghe sao quá đổi chói tai, tay xuôi bên người siết chặt đến trắng bệch.

Mà vào lúc này, không biết Thẩm Hi Nguyên đi đến từ lúc nào.

“Xem ra tôi đã làm phiền các anh rồi.” Thẩm Hi Nguyên quay sang nhìn Vu Hảo, “Nãy định nói với em, trong viện điện thoại đến, buổi chiều anh phải đi rồi.” Sau đó nhìn Lục Hoài Chinh nói, “Có thể phải phiền đội trưởng Lục phái xe đưa tôi xuống núi.”

Lục Hoài Chinh chỉ bỏ lại một câu: “Tìm hướng dẫn Đường ấy, tôi không có ở đây, chuyện trong quân đội sẽ do anh ấy sắp xếp.” Nói đoạn liền rời đi.

Thẩm Hi Nguyên đã thu dọn hành lý xong, chỉ cần hướng dẫn Đường cho xe đến, anh lập tức lên lầu xách hành lý xuống ngay.

Thấy Vu Hảo đợi bên dưới, anh nói: “Em đừng tiễn.”

Vu Hảo vốn không định tiễn anh, song nghe anh nói thế thì có phần lúng túng, ậm ờ gật đầu.

Thẩm Hi Nguyên đặt hành lý qua một bên, nhìn cô một lúc lâu rồi thở dài: “Có cần anh giải thích với Lục Hoài Chinh không?”

Vu Hảo lắc đầu, “Không cần.”

Thật ra cô còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào.

Kỳ thực cô không biết phải mở miệng nói những chuyện này với anh như thế nào nữa.

Thẩm Hi Nguyên gật đầu.

“Vậy em chú ý sức khỏe, sau khi về anh và giáo sư Hàn sẽ nghĩ cách.”

“Cảm ơn.”

Nói rồi, anh theo bản năng toan xoa đầu Vu Hảo, cả hai sững sốt, tay Thẩm Hi Nguyên ngừng giữa không trung, cuối cùng rút về, cười khổ hỏi một câu: “Có phải quân nhân đều dữ như thế không?”

Hôm đó ở phòng ăn, Lục Hoài Chinh đã nể mặt Vu Hảo lắm rồi, không đá băng ghế ngay trước mặt hai người họ. Nhưng lúc ấy anh đang rất bức dọc, không kiềm chế được lực đạo, âm thanh kia vô cùng chấn động, đừng nói là hai người họ, ngay cả hướng dẫn Đường đang ở trong tòa nhà hành chính cũng nghe thấy.

Vu Hảo lắc đầu: “Bình thường anh ấy điềm lắm, tức giận mới vậy.”

Tức giận là dữ thật.

Thẩm Hi Nguyên thở dài: “Dữ quá, anh sợ sau này em bị anh ta đánh.”

“...”

Cùng Tôn Khải bố trí đội ngũ xong, Lục Hoài Chính ra lệnh tất cả nghỉ tại chỗ mười phút.

Bãi cỏ xanh mướt như tấm thảm nhuộm sắc lục, phía sau là rừng thông ẩn trong sương mù lụa mỏng, nhìn như bị lồng kính che phủ, mà nằm bên kia đường biên giới, chính là Câu Hi Đặc. (Tác giả: Đề tài chính trị nhạy cảm, tên quốc gia chỉ là hư cấu.)

Tôn Khải cầm chai nước đến đưa cho anh, còn mình ngồi xuống cạnh anh.

Lục Hoài Chính nhận lấy, không mở nắp mà chỉ cầm trong tay, chân gấp lại phanh ra, cúi đầu trêu chọc chú thỏ không biết từ đâu chui ra.

“Ở đâu ra thế?”

Trước mặt Lục Hoài Chính là một đồng cỏ hẹ, anh cầm một cây đũa qua chú thỏ, lắc đầu đáp: “Không biết, lúc tới là đã ở đây rồi.”

Tôn Khải mở nắp dốc cả vào miệng rồi nằm nhoài đến, đùa nói: “Có khi là thỏ Câu Hi Đặc đấy.”

Tôn Khải vừa đặt tay lên vai anh thì Trần Thụy chạy đến, cầm súng trước ngực: “Đằng trước có chuyện rồi!”

Hai người ngồi trên đất nhìn nhau, Lục Hoài Chính ném cây cỏ đi, nhặt mũ lên cài quai vào rồi đứng dậy rời đi.

Ở Câu Hi Đặc chiến lửa liên tục, cách đường biên giới cũng có thể nghe thấy tiếng bom rung trời chuyển đất ở đối diện, lựu đạn nổ liên tục, khói đen cuộn cuộn, rừng mưa súng đạn, dân chúng lầm than. Mà có không ít dân tị nạn ở Câu Hi Đặc vượt biên sang Trung.

Dân tị nạn tràn vào rất nhiều, mấy ngày trước cửa bờ Nam đã bị lão Đường phong tỏa rồi, nhưng vẫn có không ít người dân lục tục kéo qua bên này.

Lúc này Trần Thụy đang đi tuần, cản lại một nhà năm sáu miệng, vào lúc này không biết phải làm gì nữa, đành báo cáo lại với Lục Hoài Chính: “Để bọn họ qua thì sợ có tai vạ, nhưng nếu đuổi họ về, nhất định sẽ mất mạng, không khác gì bảo người ta đi về chịu chết cả, đội trưởng, phải làm thế nào đây...”

Lục Hoài Chính đứng đằng sau nhìn một nhà già trẻ ở trước mặt, một đôi vợ chồng dẫn theo mẹ già cao tuổi, bên cạnh còn có hai cô bé, vẻ mặt buồn thiu cầu khẩn những quân nhân Trung Quốc này thả cho họ đi vào.

Người đàn ông mặc áo bào kiểu Pakistan, người phụ nữ quấn khăn đen che đầu, đang thấp giọng trao đổi với Ngô Hòa Bình.

Ngô Hòa Bình khó xử gãi đầu.

Trần Thụy lại nói: “Em nghe nói, quân chính phủ đã bị quân đồng minh của Câu Hi Đặc ép lui đến vùng núi, nếu cứ đánh tiếp, sợ là quân đồng minh sẽ thắng, nếu đối phương thắng thì sẽ phải máy bay chiến đấu đến biên giới của chúng ta mất.”

Lục Hoài Chính chợt nói: “Cho người vào đi.”

Trần Thụy có vẻ vui lên, đáp vâng.

Cậu cũng biết, tuy nhìn đội trưởng có vẻ cứng rắn, nhưng rất mềm lòng.

Tôn Khải nói: “Cứ kéo đến như thế cũng không phải cách...”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Dừng tạm tị nạn đi, đừng để họ phải chạy loạn khắp nơi nữa.”

Trần Thụy truyền tin lại, người đàn ông kia như nhặt được cọng cỏ hồi sinh, hai mắt đỏ ửng phủ đầy hơi nước vì kích động, dắt theo vợ con phấn khởi đi về phía Lục Hoài Chính, chấp hai tay cúi người vái lạy, cảm kích đến độ rơi nước mắt.

Miệng còn lẩm bẩm không dứt: “Quân nhân Trung Quốc chính nghĩa... Quân nhân Trung Quốc chính nghĩa...”

Lục Hoài Chinh khuyu đầu gối xuống, xoa đầu hai cô bé. Tôn Khải đưa hai gói lương khô cho anh, anh cầm lấy rồi chia mỗi người một gói, có vẻ đã mấy ngày rồi hai cô bé không được ăn gì, giật lấy xé vỏ nhai nuốt ngấu nghiến.

Chiến sĩ đứng cạnh thấy thế thì mắt nóng lên, tám phần là nhớ đến con gái mình rồi.

Ngay trong buổi diễn tập, bọn họ lập tức dựng trại tị nạn, tập hợp lưu dân lục tục kéo qua từ bờ Nam lại, lại phân phát lương khô trong quân đội, vốn đem theo không nhiều nên tuy chỉ mới có một ngày, số lương khô của bọn họ gần như đã hết sạch.

Hướng dẫn Đường lại nhờ người đưa mấy rương đến, mà đi cùng còn có Triệu Đại Lâm.

Lúc ấy Lục Hoài Chinh và Tôn Khải đang đi tuần tra ở biên giới, Triệu Đại Lâm tìm một vòng cũng không thấy người dâu, suýt nữa cô đã chui vào tìm trong số dân tị nạn rồi. Đúng lúc cuống quýt đến độ sứt đầu bể trán thì nhìn thấy hai người mặc đồng phục tập luyện bước ra khỏi rừng.

Tôn Khải nhìn thấy trước, ngó người ra, huých sang Lục Hoài Chinh, “Anh không nhìn nhầm chứ, bà chị kia đến đây làm gì vậy?”

Lục Hoài Chinh lơ đãng đánh mắt sáng, theo bản năng nhìn quanh cô ấy một vòng, phát hiện chỉ có mình cô thì thôi nhìn, lười biếng đáp: “Tìm anh chứ gì nữa.”

Tôn Khải ghệt mặt ra, “Cô ấy tìm anh làm gì?”

Lục Hoài Chinh cười không nói gì, trong chớp mắt đó, Triệu Đại Lâm đã xông đến trước mặt anh.

Anh gằn người.

Vô ý thức muốn hỏi, Vu Hảo đâu?

Nhưng rồi nhịn được, không mở miệng.

Song, anh lại thấy cô có vẻ nghiêm túc, sắc mặt nặng nề, không có bộ dạng cười cợt đùa giỡn ngày thường, bất giác lòng căng thẳng, khe nhú mày.

Triệu Đại Lâm nói thẳng, “Vu Hảo bị ốm rồi.”

Lục Hoài Chinh nhíu chặt mày, “Nghiêm trọng lắm sao?”

Không nghiêm trọng thì đâu đến nỗi tới đây tìm anh, lần này đã treo ngược trái tim anh lên rồi.

Triệu Đại Lâm gật đầu cái rụp.

“Chuyện này phải trách tôi, mấy ngày nay bận rộn nhiều việc nên không chú ý tới em ấy, từ sau hôm gặp tên biến thái kia, cứ hai ba đợt Vu Hảo lại chạy vào nhà vệ sinh nôn một lần, em ấy bảo là ăn phải đồ hỏng nên tôi cũng không để tâm lắm. Cho tới sáng nay, tôi có kiểm tra danh sách ca bệnh của mấy ngày trước, phát hiện gần đây em ấy liên tục kê toa thuốc an thần và thuốc ngủ. Tôi mới cầm toa thuốc tính lại hỏi xem gần đây em ấy thế nào, kết quả lại nghe thấy em ấy nôn trong nhà vệ sinh, tôi hỏi nhưng em ấy không chịu hé răng nửa lời, vừa nãy còn nôn ra cả dịch mật. Tôi mới nói lại chuyện này với giáo sư Hàn, thầy ấy bảo tôi đưa Vu Hảo về Bắc Kinh trước đã.” Nói tới đây, Triệu Đại Lâm dừng lại, “Hình như giáo sư Hàn có biết gì đấy, nhưng thầy ấy không nói, chỉ bảo tôi mau chóng đưa người về, nhưng bên phân khu...”

“Chị cứ đưa cô ấy đi trước đi, trước sau gì cũng chỉ một ngày, bọn tôi sẽ về ngay.”

Triệu Đại Lâm gật đầu, lại hỏi: “Cậu có muốn về cùng tôi thăm em ấy không?”

“Không được.” Lục Hoài Chinh nói, “Không đi được.”

Triệu Đại Lâm tức đến mức lắc đầu, có điều cũng chẳng dừng lại lâu, xoay người rồi đi ngay.

Người dần đi xa, chỉ còn lại một mình Lục Hoài Chinh đứng bên ven đường ngẩn ngơ. Tôn Khải đi tới, tiện tay nhổ một cây cỏ cầm trong tay vẩy vẩy: “Lo thế thì đi về thăm đi, việc gì phải đứng ngây ra thế này.”

Lục Hoài Chinh không nói gì, cúi đầu cười giễu.

Rồi anh vén ống tay áo lên, để lộ cánh tay rắn chắc, rồi không biết từ khi nào mà trên lớp da màu đồng ấy có rất nhiều chấm đỏ, khá giống phát ban. Tôn Khải vắt cây cỏ đi, chụp lấy tay anh nhìn, khiếp sợ ra mặt: “Đây là gì!?”

“Thiệu Phong nói có thể là triệu chứng nhiễm trùng cấp tính.”

“Xuất hiện từ lúc nào?”

“Mấy hôm rồi.”

“Chắc chắn không?! Biết đâu dị ứng thì sao?”

Lục Hoài Chỉnh lắc đầu: “Từ nhỏ em không bệnh tật, rất ít khi sốt cao cảm mạo, cho tới nay chưa bao giờ bị phát ban, anh nói xem, có chuyện trùng hợp thế ư?”

“Vậy là mấy ngày qua cậu cũng đang tránh cô ấy?”

“Cô ấy thích nghĩ lung tung, nếu bị nhìn thấy, không biết sẽ khóc ra sao nữa.” Lục Hoài Chỉnh cúi đầu, hai tay trong túi quần siết chặt.

Tôn Khải chấn động, mãi không nói nên lời.

Hốc mắt đỏ bừng, tay đặt lên vai Lục Hoài Chỉnh, muốn an ủi nhưng không nói được gì.

Lục Hoài Chỉnh cười nhạt trở tay khoác vai anh ta, còn thanh thoi đùa cợt: “Anh nói xem, kiếp trước em đã làm bao nhiêu chuyện xấu mà kiếp này phải trải qua những chuyện như thế này vậy?”

Tôn Khải cố không khóc, che mắt lau giọt lệ.

Lục Hoài Chỉnh lại cười: “Có điều, cũng đáng.”

Tôn Khải không hiểu vì sao, trợn mắt nhìn anh: “Bệnh hả! Đáng cái gì mà đáng!?”

Lục Hoài Chỉnh nhìn anh ta, trong mắt trăm mối cảm xúc, cuối cùng cúi đầu cười rồi vỗ vai Tôn Khải, như thể không cần anh ta hiểu.

“Anh vẫn nên ngắm phong cảnh đi.”

Tôn Khải luôn cảm thấy người anh em này không thường xuyên để lộ cảm xúc, dù làm gì cũng có vẻ không để tâm, bình tĩnh đến lạ thường.

Đó là lần đầu tiên.

Anh như thể đọc hiểu được cảm xúc trong mắt Lục Hoài Chỉnh.

Lưu luyến, bịn rịn, không nỡ rời xa, một mảnh tình thâm.

Máy bay vừa đáp xuống, Vu Hảo liền được đưa thẳng đến bệnh viện, có điều cô nói mình không sao, chỉ là nôn mửa bình thường mà thôi, muốn xuất viện nhưng bị giáo sư Hàn ngăn lại, ông ngồi trước giường bệnh cô, thành khẩn dạy dỗ: “Em có biết nôn thường xuyên sẽ dẫn tới chuyện gì không? Lúc em gọi điện cho thầy, thầy đã đề nghị em phải về ngay rồi, nhưng em lại không chịu, bây giờ nằm đây cũng tự do em cả.”

Giáo sư Hàn còn nói: “Bây giờ dù em ăn gì cũng sẽ nôn ra theo phản xạ có điều kiện. Lúc ấy thầy nói với em sao rồi hả, chú ý quan sát, chú ý quan sát, nếu có gì khác thường phải về ngay lập tức, nhưng em lại cứ kháng kháng đòi ở lại.”

Vu Hảo gập chân vòng tay ôm lấy, gối đầu lên đầu gối, tinh thần hốt hoảng, dường như không nghe thấy giáo sư Hàn nói gì.

“Lục Hoài Chỉnh có về không ạ?”

Giáo sư Hàn lắc đầu thở dài: “Đúng là gái lớn không giữ được. Hôm qua mới về, vừa xuống máy bay đã chạy đến thăm em, còn mặc quần trang chưa kịp thay nữa, lúc đến đây còn làm đám y tá bên cạnh ghé mắt nhìn một hồi đấy.”

Lúc nào giáo sư Hàn cũng thích chế nhạo người ta cả.

Vu Hảo cười, song khoe miệng lại chất chứa ảm đạm.

“Lúc thầy đi thì cậu ta mới đến, em còn đang ngủ, xem ra cậu ta không đánh thức em à?”

Cô lắc đầu, “Không ạ.”

Thuốc an thần có tác dụng ngủ, lúc ấy tuy cô ngủ sâu nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có người ngồi bên mép giường, rồi người ấy vuốt tóc cô, lau mồ hôi trên trán cho cô. Nửa đêm cô có tỉnh dậy một lần song trong phòng chẳng còn ai, chỉ có mỗi rèm cửa phất phơ trong gió.

Chợt giáo sư Hàn có phần sầu não: “Trước kia xem thường cậu ta là vì cảm thấy người như lão Lịch thì lính dưới tay có ai tốt đẹp, mà qua đợt này, thầy có cái nhìn khác về cậu ta rồi, đúng là tên tiểu tử có trách nhiệm, nghe nói ở Vân Nam lại lập công, lúc này được nâng quân hàm, giờ đã là thiếu tá rồi.”

Về sau Vu Hảo không nhắc đến Lục Hoài Chinh nữa, mà Lục Hoài Chinh cũng không ghé đến, có điều đó chỉ là ban ngày, chứ hễ đến đêm khi cô đã ngủ, Vu Hảo cứ có cảm giác có người ngồi bên mép giường, song đến khi cô tỉnh thì lại chẳng thấy ai.

Cô gái hồi đầu còn làm ầm muốn xuất viện, bây giờ lại muốn ở thêm mấy hôm, làm bác sĩ sốt ruột gọi điện cho giáo sư Hàn: “Tiểu Vu chiếm giường bệnh của bọn tôi rồi.”

Ở đầu dây giáo sư Hàn giả bộ không biết gì: “Này, ông nói câu này khó nghe lắm đấy nhé, cái gì gọi là chiếm hả, con bé đang không khỏe, cứ để nó ở lại thêm ít hôm.”

“Tôi thấy mấy ngày nay cô ấy ăn ngon mà ngủ cũng ngon.”

Giáo sư Hàn hết sức bao che: “Không khỏe về mặt tinh thần, sau có thể khỏe nhanh được. Hơn nữa, cứ để con bé ở thêm vài bữa đi.”

Thế là Vu Hảo thuận lợi ở lại.

Tối hôm đó.

Vu Hảo ngồi trên giường suốt một đêm, đến hai giờ sáng, ngoài cửa truyền đến tiếng vặn khóa cửa.

Cô quay ra nhìn, quả nhiên trông thấy Lục Hoài Chinh.

Anh thấy thế thì cũng sững sốt, bất giác tính lui ra ngoài, nhưng rồi lại thấy đôi mắt kia mở to nhìn thẳng vào mình, lại còn cười với anh.

“Em vừa xuất hiện ảo giác sao?”

Một giây tiếp theo.

Lục Hoài Chinh còn đang vặn khóa cửa chợt cúi đầu cười, đi vào đóng cửa lại rồi kéo ghế đến trước giường cô, ngồi xuống.

Vu Hảo ngồi trên giường, hai tay ôm chân, đầu kê trên đầu gối, chớp chớp mắt nhìn anh.

Trong phòng không bật đèn, cửa sổ lại không đóng, rèm cửa bị gió thổi tung, trăng sáng vàng vạc soi sáng căn phòng, cả hai cứ thế lẳng lặng nhìn nhau gần mười phút.

Mắt nhìn nhau sóng tình dâng trào, nhấn cả căn phòng vào cảnh sắc nhu hòa.

“Chúc mừng anh nhé.” Bỗng Vu Hảo mở miệng.

Lục Hoài Chinh ngẩn tò te, “Cái gì?”

“Nghe nói anh là thiếu tá rồi.”

Anh kịp phản ứng lại, cúi đầu cười.

“Có phải làm thiếu tá thì tiền lương cao hơn không?” Cô tò mò hỏi.

“Đúng thế.” Anh đáp.

“Vậy cũng có nhiều thời gian hơn hả? Nhìn anh bây giờ có vẻ rất tự do.”

“Anh đang nghỉ phép.”

“Là vì bệnh đó à?”

Anh gật đầu, “Cho nghỉ một tháng, đợi anh kiểm tra ban đầu xong thì quay về.”

Cô ồ một tiếng, rồi không biết nói gì thêm.

“Lục Hoài Chinh, anh ôm em đi.”

Anh tựa vào ghế nhìn cô một lúc, ánh trắng bên ngoài hắt lên gương mặt gần như không chút máu của cô, thoạt nhìn trông rất đáng thương.

Anh đứng dậy đi đến mép giường, nghiêng người bế cô lên – giống hôm ở ký túc xá vậy, xót xa kéo cô vào lòng, “Thế này hả?”

Vu Hảo dán đầu lên ngực anh.

Bồng nước mắt chảy dài, Lục Hoài Chinh vốn mặc áo tay ngắn màu trắng, vải khá mỏng nên nhanh chóng bị thấm ướt. Những giọt nước mắt ấy như muốn chảy vào tim anh, đổ đầy đáy lòng anh, trái tim kia bỗng trở nên nặng nề, bất giác siết chặt hai tay như muốn khảm Vu Hảo vào tận xương tủy.

Anh nhắm mắt.

Khẽ xoa vai cô.

Nước mắt trước ngực dường như càng lúc càng nóng.

“Mai anh đến tiếp nhé.” Cô nói.

“Được.”

“Trước khi em xuất viện, ngày nào anh cũng phải đến đây.”

“Được.”

Cô rúc vào trong lòng anh, nửa cười nói: “Vậy em không xuất viện nữa.”

Lục Hoài Chinh đề cằm trên đầu cô, mỉm cười đáp, “Được.”

Lục Hoài Chinh không nuốt lời, sau đó tối nào anh cũng đến tìm cô, có lúc hai người im lặng tựa vào đầu giường, có lúc lại lẳng lặng ôm cô, không nói câu nào như đang đợi thời gian trôi đi.

Đôi khi Lục Hoài Chinh cứ nhìn Vu Hảo mãi, phát hiện ánh mắt cô trống rỗng không tiêu cự, không biết đang nghĩ gì.

Trạng thái tinh thần của Vu Hảo rất không tốt, có khi đang nói chuyện với cô thì trong một thoáng lại thất thần, điều này làm Lục Hoài Chinh rất bất an.

Anh đi tìm giáo sư Hàn, ông thấy anh xách hai chai rượu trắng tới thì mím môi, biết tiểu tử này đến đây làm gì, vậy là ông thu dọn đồ đạc, nhướn mày bảo Lục Hoài Chinh ngồi đi.

“Muốn hỏi chuyện Vu Hảo à?”

Lục Hoài Chinh cười cười, “Đúng là không giấu được thầy chuyện gì cả.”

Hàn Chí Thâm nói nhỏ: “Muốn biết chuyện gì?”

Lục Hoài Chinh ngẫm nghĩ, chuyện này mà hỏi từ đầu thì sợ giáo sư Hàn không muốn trả lời anh, anh rất thông minh, dứt khoát hỏi, “Mấy ngày nay tinh thần của cô ấy rất không tốt.”

“Bị hoảng sợ, bình thường thôi.”

Lục Hoài Chinh gật đầu, bỗng lấy một bức thư ra.

“Tôi phát hiện được thứ này trong ngăn kéo cô ấy.”

Hàn Chí Thâm nghi ngờ nhìn anh, cầm kính lão lên, mở thư ra, chợt có một xấp ảnh rơi xuống, ông nhắt lấy xem từng tấm một, sắc mặt dần nghiêm trọng.

Những tấm ảnh này được thám tử tư chụp lại, mà người trong ảnh chính là một ông già, già đến mức Lục Hoài Chinh cảm thấy có thể là bố của Vu Hảo.

Lục Hoài Chinh hỏi: “Người đàn ông này là ai? Vì sao Vu Hảo lại tìm người theo dõi ông ta?”

Mà khiến người ta giật mình chính là, trong những tấm ảnh này, đều có dấu gạch chéo bằng máu đỏ!

Hàn Chí Thâm do dự rồi vẫn quyết định kể hết cho anh nghe, tình hình trước mắt, chỉ sợ chỉ có Lục Hoài Chinh có thể cứu được cô.

“Năm lớp mười, Vu Hảo từng bị tạm giam mười ba ngày vì tội cố ý gây thương tích. Năm em ấy sáu tuổi, bố mẹ được nhà nước cử ra nước ngoài hai năm, trong thời gian đó em ấy đều được gửi nuôi ở nhà người dì út, và gã trong hình chính là dưỡng em ấy, là một tên ái nhi. Đến năm Vu Hảo tám tuổi, tên súc sinh kia đã làm ra chuyện vô nhân đạo với em ấy, dám cho một đứa bé tám tuổi xem phim khiêu dâm, dạy chuyện nam nữ, cuối cùng nhân mấy ngày đi đi công tác, nửa đêm lên vào phòng em ấy, hòng ý đồ giở trò xấu. Vu Hảo mà phản kháng thì hắn liền đánh đập, đến mức khắp người đầy rẫy vết thương. Sau khi người dì về thì phát hiện, lập tức ly hôn với tên súc sinh kia.”

“Cũng không nói cho Vu Hảo biết nguyên nhân ly hôn. Đến năm lớp mười, dì em ấy lại tái hôn với tên súc sinh kia, cô bé gần như nổi điên, cầm dao đâm hắn ta nhưng lại bị dì cản lại, kết quả tên súc sinh kia báo cảnh sát, Vu Hảo liền bị giam mười ba ngày. Người dì phải chạy vạy khắp nơi nhờ vả quan hệ mới giấu giếm được chuyện này, quan hệ gia đình nhà Vu Hảo khá phức tạp, từ lâu mấy người dì đã rất ghét mẹ em ấy, chỉ có mỗi dì út này là đối tốt, Vu Hảo vẫn nhớ, dì út van xin em ấy mãi, xin em ấy đừng nói chuyện này ra, em ấy mềm lòng nên đã đồng ý.”

“Chuyện này, đến giờ bố mẹ em ấy cũng không biết, Vu Hảo biết nếu nói với mẹ, thì chỉ sợ ngay cả người dì duy nhất tốt với mẹ mình cũng sẽ trở mặt, cộng thêm con gái cũng cần mặt mũi nên không dám nói ra, lão Vu vẫn cứ tưởng do áp lực học hành nên mới như vậy. Về sau Vu Hảo rất kháng cự phái nam, mỗi lần ra ngoài em ấy vẫn luôn đi theo tôi. Cậu hẳn biết Thẩm Hi Nguyên rồi nhỉ, nhờ có cậu ấy giúp đỡ, Vu Hảo mới bắt đầu từ từ tiếp nhận, tôi còn nhớ lúc vừa gặp em ấy, chỉ cần có người nam nào đụng đến mình là em ấy lập tức run lên nôn liên tục, em ấy mắc chứng sợ xã hội, là Tiểu Thẩm từng bước dạy em ấy tiếp xúc với người khác thế nào, từng bước nói cho em ấy bọn họ không hề nguy hiểm. Tôi nhớ lúc ấy, khi Tiểu Thẩm định nắm vai Vu Hảo, em ấy lập tức dùng đèn pin chích điện chích Tiểu Thẩm, làm cậu ấy bất tỉnh hơn nửa tiếng. Em ấy rất sợ tiếp xúc qua da, sau đó dần bắt đầu bằng xoa đầu, từng chút từng chút một, chúng tôi mất mấy năm mới kéo được em ấy ra khỏi bóng tối, chữa khỏi chứng sợ xã hội.”

“Cho đến hôm ở Vân Nam, sau khi cậu bị cắn, cách một ngày cô bé có gọi cho tôi, nói mình lại bắt đầu nôn mửa nữa rồi. Tôi bảo em ấy mau về đi nhưng em ấy không chịu, nói sẽ kiên trì thêm mấy ngày nữa, lúc ấy tôi còn thấy khó hiểu, sao đột nhiên lại bắt đầu rồi, sau đó nghe Tiểu Triệu nói thì mới biết là có tên biến thái. Tôi biết chuyện không hay, gọi điện thúc giục mấy lần nhưng em ấy không chịu về, lại còn tự kê toa thuốc, thuốc kia đầu thể uống nhiều, nên tôi mới để Tiểu Thẩm mang thuốc cũ với tài liệu đến, thuận tiện xem thế nào.”

Nói xong câu cuối, Hàn Chí Thâm như kể hết một câu chuyện rất dài, có mấy lúc xúc động, mắt đỏ lên giọng nghẹn ngào, thậm chí còn không nói nổi.

Nhưng trước sau cũng chỉ là tiếng thở dài, rồi lại mù mịt nhìn người đàn ông đối diện:

“Tôi sợ em ấy lại làm chuyện ngốc nghếch. Em ấy chỉ không hiểu cách đối nhân xử thế, chứ tuyệt đối không phải người xấu.”

46. Chương 46

Lục Hoài Chinh bước ra khỏi phòng thí nghiệm của giáo sư Hàn, trên đường đi anh lúc lái lúc dừng, quăng đường vốn chỉ mất nửa tiếng nay lại đi hết một tiếng rưỡi. Anh lái xe rất chậm, lấy tốc độ chậm nhất trong cuộc đời từ từ di chuyển giữa dòng xe, chẳng khác gì ốc sên bò.

Dù đèn giao thông đã chuyển xanh, anh vẫn xuất thần không nhúc nhích. Hàng xe phía sau sốt ruột nhàn còi liên tục, inh ỏi vang khắp con phố.

Anh sực tỉnh, vội giẫm chân ga, cuối cùng xe cũng dừng lại trước cổng bệnh viện, anh tắt máy nhưng lại không xuống xe.

Lục Hoài Chinh ngồi trong xe suốt đêm, giọng trở nên khô khốc. Anh bước xuống xe mua gói thuốc lá trong tiệm đối diện, dựa vào cửa xe hút thuốc, gần như là hết điều này tới điều khác.

Anh thích Vu Hảo từ lúc nào nhỉ?

Cũng không nhớ rõ nữa.

Hình như từ khi ý thức được, cô gái này đã mọc rễ lớn lên trong tim anh, muốn nhổ cũng không nhổ được.

Bây giờ ngẫm lại, lúc mới đầu anh tiếp cận Vu Hảo, cô cực kỳ bài xích. Có lần hai người ngồi trên sân thượng chơi game, anh muốn qua nhìn xem cô chơi thế nào, nhưng mới vừa nhích lại, cô liền nhích sang chỗ khác.

Đến hôm cô ngắt xiú trong đại hội thể dục thể thao, rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao lúc ấy con trai lớp cô không dám lại gần.

Người cô run lên bần bật khi anh ôm, mà anh cứ tưởng bị co giật do bất tỉnh.

Song, tuyệt đối anh không ngờ lại là vì nguyên nhân như thế, lần này như có vô số thanh kiếm xuyên qua người anh, đâm thẳng vào tim anh, ghim chặt trong đó, khiến anh không tài nào thở nổi.

Lục Hoài Chinh đứng dựa vào cửa xe hút thuốc nghĩ, nếu như sớm gặp cô thì hay biết mấy, tám tuổi, anh nhất định sẽ liều chết bảo vệ cô.

Cái cảm giác bất lực này khiến anh cực kỳ phẫn nộ, cực kỳ tức giận.

Trong đời anh đã liều chết bảo vệ nhiều người như thế, nhưng lại không thể bảo vệ được cô vào lúc khó khăn vô vọng nhất.

Nếu như có thể thấy được, thì nhất định tim anh đang bị vô số thanh kiếm cắm chặt, mỗi một thanh kiếm đều phá vỡ hết lý trí của anh.

Mới này đang định rời đi, bỗng giáo sư Hàn gọi anh lại.

“Hoài Chinh, cậu phải tin vào chính nghĩa, sẽ luôn có ngày chính nghĩa như hoa bồ công anh, gieo rắc mầm non khắp mọi góc ngách trên thế giới. Tôi nói những lời này với cậu, không phải là để cậu trả thù cho Vu Hảo, dưỡng em ấy là một gã cận bã, chuyện gì cũng dám làm, còn cậu là quân nhân Trung Quốc tiền đồ vô lượng, Vu Hảo lại là một cô gái tốt, tôi không muốn hai cô cậu đánh đổ tương lai tiền đồ vì bọn cận bã ấy. Cậu suy nghĩ đi, tương lai của cậu và Vu Hảo, cậu phải lý trí lên! Lời còn lại tôi không muốn nói nhiều, cậu là người thông minh, tôi tin cậu có thể hiểu.”

Không phải là anh không hiểu.

Nghe thấy câu ‘tương lai của cậu và Vu Hảo’, vốn còn đang sa vào bùn lầy, trong thoáng chốc anh giật nảy mình, đến lỗ chân lông cũng se lại, nếu quả thật có ngày hôm đó thì tâm trạng sẽ thế nào nhỉ?

Anh không tài nào tưởng tượng được.

Anh luôn cảm thấy Vu Hảo vẫn còn giận mình.

Thật ra trước khi cô chuyển trường, hai người còn đang trong chiến tranh lạnh.

Đợt đấy Lục Hoài Chính chuẩn bị thi chung kết giải bóng rổ cấp thành phố, suốt ngày bận rộn tập luyện, trừ những môn chính khóa ra thì gần như không học môn nào. Quảng thời gian ấy hai người rất ít gặp nhau, bài tập đều do Vu Hảo làm giúp. Kết quả có một ngày, không biết cô nàng này ăn phải gì mà không chịu làm bài tập giúp anh, trông thấy anh thì né đi. Anh bận tập luyện nên không thể phân thân được, vất vả lắm mới xin huấn luyện viên cho nghỉ một buổi, đi đến lớp bắt người, song còn chưa nói được mấy câu thì cô đã viện cớ phải vào wc, không thì bảo đến văn phòng của giáo viên, không cho anh cơ hội nói câu nào.

Người trong đội nói do anh quá bận mà đã lơ là cô, nên cô nàng mới phát cáu, có thể là vì không có cảm giác an toàn ấy mà.

Sau đó trông thấy cô với Phó Đông Huy lớp năm đi chung với nhau, hình như tới phòng giáo viên dọn sách, anh muốn đến giúp nhưng bị cô từ chối ngay trước mặt Phó Đông Huy. Lúc ấy anh đã nổi nóng thật sự, nhiệt tình ba phen bốn bận là thế, mà còn bị cô từ chối ngay trước mặt thằng con trai khác.

Anh nghĩ, ai mới là người phải nổi nóng đây!

Lục Hoài Chính lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, tính hiếu thắng cao, tuy từ nhỏ đã được ông nội dạy rằng con trai không nên so được so mất, thế nhưng anh vẫn thấy không cam lòng. Dịp đấy, chỉ cần anh nói nhiều với đám Hồ Tử Kỳ có mấy câu là Vu Hảo sẽ lơ đẹp anh mấy ngày liền.

Trước khi gặp cô, anh đâu để ý đến những chuyện này. Sau đó có cô rồi, sợ cô nổi giận nên gần như anh không hề nói chuyện với Hồ Tử Kỳ, có lúc Hồ Tử Kỳ giỡn anh, trong giờ học đưa chân gạt chân anh, quá đà đến độ lần đầu tiên anh trở mặt với Hồ Tử Kỳ.

Tặng cô cát vẽ, khóa sân thể dục vì cô, đánh nhau vì cô...

Đừng nói ở Thập Bát Trung, mẹ nó ngay cả ngoài trường cũng biết người Lục Hoài Chính thích chính là Vu Hảo.

Hồi đấy anh rất thích chơi bời, bên cạnh có nhiều bạn, mỗi ngày tan học đều có một nhóm đứng ngoài cổng đợi anh, mà đám đó đâu có tốt đẹp gì, có điều con người Lục Hoài Chính đã kết bạn thì chẳng thêm phân biệt là hạng người nào, chơi được thì chơi, còn nếu chơi không được thì dù có thân phận cao tới mấy anh cũng chẳng cần.

Sau đó Lục Hoài Chính phát hiện Vu Hảo không mấy vui khi thấy mình chơi với đám kia, nên anh mới đồng ý với cô là sẽ không chơi nữa, tuy nhiên thỉnh thoảng anh sẽ lén vụng trộm đi đến chỗ hẹn. Có một lần, anh với đám người kia ngồi trong quán net hút thuốc tán dóc, anh dựa vào tường, tay kẹp thuốc đưa lên miệng, đang búng búng khi thể nói chuyện về trò chơi kia.

Đang nói đến đoạn hưng phấn thì vô tình quay đầu, chợt trông thấy Vu Hảo đứng cách đó không xa đang nhìn anh chằm chằm.

Trong chớp mắt ấy, không hiểu sao anh lại có cảm giác như bị bắt gian tại chỗ, vô cùng chột dạ, vô thức đập tắt thuốc, sau đó ngoan ngoãn đứng ngay ngắn dựa sát vào góc tường.

Có người hỏi, mà sao thế?

Lúc ấy Lục Hoài Chính cắn răng thấp giọng đáp: “Tổ tông của tao tới rồi.”

Vừa dứt lời, ngẩng đầu lên thì thấy Vu Hảo xoay người bỏ đi.

Lục Hoài Chính lập tức tạm biệt đám anh em, chạy đuổi theo.

Sau đó anh như vệ sĩ âm thầm đi theo cô qua ba con phố, không dám lên tiếng gọi mà chỉ lặng lẽ đi theo sau, cho đến khi dừng lại trước một con hẻm nhỏ, bên cạnh là rạp chiếu phim cũ nát. Anh vẫn nhớ, lúc ấy rạp chiếu phim còn để một tấm poster về một bộ phim tình cảm, hình ảnh vô cùng nhục dục, tên là “Yêu Mọi Nơi, Hôn Mọi Nơi”.

Tầm độ đó đang vào mùa hè, trong hẻm bị mấy chiếc xe ba bánh choán hết diện tích, rác rưởi vất đầy, nồng nặc mùi thối.

Lục Hoài Chính không nghĩ thấy, trong đấy mắt chỉ có mỗi hình bóng của ai kia. Vu Hảo dừng lại trước đầu hẻm, quay đầu hung dữ hỏi anh: “Cậu đi theo tôi làm gì!”

Anh dựa vào cột trụ trước rạp chiếu phim, cột nhả đáp: “Bộ không được cùng đường à?”

Vu Hảo không nói lời nào, mặt mũi vắn vẹo.

Anh ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức nghiêm chỉnh, nhanh chóng nhận sai: “Tôi sai rồi.”

Nghiêm túc mà nói, anh với Triệu Đại Lâm rất giống nhau, nhìn bề ngoài thì không mấy dễ tâm, kỳ thật lại rất cẩn thận tự kiểm chế, hay rộng lượng với với bạn bè thân thiết, luôn giữ vững một đạo lý —— sai thì phải nhận, nếu không sẽ bị đánh đòn.

Vu Hảo chẳng buồn để tâm tới anh, cũng lười nói nhảm với anh nên xoay người rời đi.

Lục Hoài Chinh chặn lại, vây cô ở ngay đầu hẻm, nhẹ giọng dỗ, nói xin lỗi hết lần này đến lần khác.

“Tôi sai rồi.”

“Thật sự sai rồi.”

...

Không biết đã xin lỗi mấy trăm lần nữa.

Cuối cùng cô nàng cũng bật cười.

Lưng dựa tường, cô ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ ấy của anh thì bất giác nhếch khóe môi.

Lúc ấy Lục Hoài Chinh cảm thấy, ngay cả hoa hải đường ở trong góc tường cũng bừng sáng lên.

Sau này vào thời điểm học năm hai.

Anh thuê chung căn phòng gần Thanh Hoa với Chu Tư Việt, chợt không hiểu sao lại nhớ đến ngày hôm đấy, rồi lại nhớ đến bộ phim kia, thế là nhân dịp Quốc Khánh, anh đến cửa hàng cho thuê băng đĩa thuê bộ “Yêu Mọi Nơi, Hôn Mọi Nơi” ở trong con hẻm ngày hôm đó, lại còn là bản đầy đủ chưa cắt.

Anh hầu như chỉ xem phim quân sự, xem hai lần là biết mình không có hứng thú gì với cái thể loại phim ảnh yêu đương này. Nhưng cảnh tượng ở đầu hẻm ngày đó quả thực quá động lòng người, khắc sâu trong đầu không cách nào phai mờ, thậm chí anh vẫn còn nhớ rõ cảnh vật xung quanh.

Nên Lục Hoài Chinh mới muốn xem hết bộ phim này.

Năm ấy Tổng cục Điện ảnh còn chưa giới hạn nhiều, tiêu chuẩn về phim ảnh rất rộng, có rất nhiều cảnh ướt át.

Anh được phổ cập giới tính từ rất sớm, cũng được “mở mang” về lĩnh vực này khá sớm, hồi cấp hai từng xem không ít bộ phim, có điều anh không xem thường xuyên, mới đầu chỉ ôm tâm lý nghiên cứu nghệ thuật cơ thể người mà xem, về sau chỉ là để phát tiết đơn thuần mà thôi.

Anh tự nhận mình không phải là người nhiều ham muốn, không giống đám con trai trong ký túc xá, ngày nào không xem là sẽ ngủ không ngon.

Một tuần không xem với anh cũng không vấn đề gì, anh có nhiều hứng thú sở thích, chơi bóng chơi game giết thời gian có đủ, chỉ thi thoảng bị kích thích nên mới cần phát tiết.

Cộng thêm thời gian đó Chu Tư Việt cứ dẫn Đinh Tiễn về phòng.

Chút cảm xúc chôn sâu dưới đáy lòng anh bị khơi dậy, độc thân nhiều năm như thế, động tác cũng coi như thành thạo. Không biết vì sao mà đêm hôm đó ở trong căn phòng dưới lòng đất, như mang theo cảm giác cấm kỵ vô hình, lúc “hành sự” cực kỳ hỗn xiêu phách lạc...

Cuối cùng, lần đầu tiên anh không nhịn nổi, hừ khê một tiếng.

47. Chương 47

Không một ai hay Vu Hảo đã xuất viện.

Lục Hoài Chinh ngồi trong xe suốt một đêm, chờ đến khi anh định thần lại, dụi mắt, nơi chân trời đã xuất hiện lớp trắng bạc, trông như vòm miệng há to, tia sáng mong manh rơi xuống, dần bao trùm bệnh viện.

Anh về nhà tắm rửa thay quần áo rồi lập tức tới bệnh viện. Đợi đến khi anh cầm đồ ăn sáng đi vào, y tá nói Vu Hảo đã xuất viện rồi.

Anh ngó người, hỏi y tá: “Một mình?”

Y tá gật đầu, nghi ngờ nhìn anh, hình như đã nhận ra anh là ai, còn đang tính nói thì Lục Hoài Chinh đã lễ phép cảm ơn, xoay người ném đồ ăn vào thùng rác, sau đó vội vã chạy xuống lầu.

Đã mấy năm anh không hay ra ngoài, không quá quen thuộc với đường xá Bắc Kinh, nhưng vẫn còn nhớ mang máng đường về nhà cô, đến khi tới nơi, anh mới phát hiện mình không thể vào tiểu khu được.

Bất đắc dĩ, anh gọi điện cho giáo sư Hàn.

“Tôi là Hoài Chinh đây, xin lỗi vì mới còn sớm mà đã làm phiền thầy, có điều Vu Hảo đã tự xuất viện, tôi khá lo cho cô ấy.”

“Tôi có gọi nhưng cô ấy tắt máy.”

“Được, tôi đợi thầy.”

Ba phút sau, giáo sư Hàn nhanh chóng gọi lại, nói cho anh biết Vu Hảo đang ở viện nghiên cứu. Lục Hoài Chinh cảm ơn rồi cúp máy, nhanh chóng chạy đến viện nghiên cứu, vừa dừng xe thì đã thấy Vu Hảo đứng ở cổng chờ anh.

Nhiệt độ buổi sáng hơi lạnh, có vẻ cô rất lạnh, rụt vai lại, khẽ xoa cánh tay.

Lục Hoài Chinh tắt máy xuống xe, cởi áo khoác đi tới cạnh cô.

Từ xa Vu Hảo đã nhìn thấy người đàn ông anh tuần bước về phía mình, anh vừa đi vừa cởi áo khoác, gió thổi tóc anh bay bay, vuốt ve đường nét rõ ràng trên mặt anh, giống hệt cái ngày dưới sân huấn luyện trước đây, anh cũng y như vậy, vừa kết thúc buổi tập liền đi về phía cô, có điều lúc đó là cởi quần phục.

Lúc bấy giờ, Vu Hảo như thể khoác lên người mình trọng trách của anh, tỏ ra nặng nề.

“Sao lại xuất viện?”

Lục Hoài Chinh khoác áo lên người cô, hơi ẩm vẫn còn vương, lại có mùi phai nam nhẹ nhàng khoan khoái.

Vu Hảo ngẩng đầu, nói: “Giáo sư Hàn nói anh tìm em? Có chuyện gì không ạ?”

Cô hỏi rất cẩn trọng, như thể sợ Lục Hoài Chinh nghĩ cô suy nghĩ nhiều.

Đáy lòng anh chua xót, cúi đầu nhìn cô, cuối cùng lắc đầu, “Không có gì, buổi sáng tới thăm lại nghe nói em xuất viện rồi, gọi điện thì em tắt máy, không phải nói không muốn xuất viện à?”

Vu Hảo cười cười lấp liếm, nụ cười kia khiến anh càng đau lòng.

Cô nói: “Dù sao cũng phải làm việc mà.” Nói xong lại nhìn anh, hồ hững bảo: “Em đã khỏe hơn rồi, sau này anh không cần tới thăm em nữa.”

Rồi cô mỉm cười, chà xát cánh tay.

Nhưng Lục Hoài Chinh vẫn cứ nhìn cô đau đáu, cái nhìn ấy sâu hệt đầm nước, như thể muốn hóa đá.

Vu Hảo khó hiểu nhìn anh hỏi: “Anh sao thế?”

Ánh mắt kia vẫn bất động, sáng rực như bó lửa trong bụi mận gai, dễ dàng lan đến đáy mắt cô. Lục Hoài Chinh dựng cổ áo cô lên, nhẹ nhàng che kín cho cô, thấp giọng nói:

“Sau này, để anh bảo vệ em nhé?”

Âm thanh trầm khàn nhưng đầy kiên định, chợt dấy lên rung động tại cõi lòng bình lặng trong cô.

“Dù nửa năm sau anh bị lây bệnh thật, chúng ta không thể kết hôn, dù em có gả cho người khác, thì anh cũng sẽ bảo vệ em, chỉ bảo vệ một mình em.”

Cô im lặng nhìn anh, người đàn ông trước mắt đây còn dịu dàng hơn mọi khi, cô như trông thấy chàng trai từng tùy ý hào hứng của năm nào, nhưng chỉ có vẻ dịu dàng của hôm nay là làm cô sa vào.

Vu Hảo biết rõ, trách nhiệm và tình cảm không cho phép anh chỉ bảo vệ mình cô, nhưng khi nói thế, có cô gái nào nghe mà không rung động chứ?

Tâm trí cô mơ màng, kinh ngạc hỏi anh: “Vậy còn anh thì sao?”

Anh lại xiết chặt áo trên người cô, thờ ơ nói: “Anh ư, vẫn cứ vậy thôi, sống một mình vẫn ổn.”

Vu Hảo hoảng hốt nhìn anh, đầu óc rối ren, cô nghĩ, nếu như đây chỉ là giấc mơ, thì cứ để cho cô ngủ thiếp thêm một lúc nữa đi.

Mấy hôm sau, Lục Hoài Chinh như vệ sĩ đi theo cô nửa bước không rời, cô đi làm là anh sẽ ngồi đợi trong xe, tan làm thì đưa cô về nhà rồi mới về. Có lúc Vu Hảo lên lầu, phát hiện xe anh vẫn đậu bên dưới, có lúc đậu một tiếng, có lúc lại đậu hai tiếng, thậm chí có khi đậu suốt đêm, đến tận nửa đêm mới rời đi.

Vu Hảo lo cơ thể anh không trụ nổi nên không cho anh đi theo nữa, nhưng anh vẫn chẳng ngại mưa gió, mỗi ngày đúng giờ đều đưa đón.

Nói tốt không nghe, Vu Hảo đổi sang uy hiếp dụ dỗ, “Anh cứ thế thì em lấy đâu ra thời gian tự do cho mình.”

Lục Hoài Chinh dựa vào cửa xe, khoanh tay cúi đầu nhìn cô, “Em cần làm gì, anh đưa em đi.”

Vu Hảo: “Em muốn đi hẹn hò, anh cũng đưa đi à?”

Lục Hoài Chinh im lặng một lúc lâu rồi hỏi: “Nam?”

“Đối tượng xem mắt.”

Anh im lặng, cuối cùng gật đầu, “Anh đưa em đi, đợi khi anh về quân đội thì em sẽ có thời gian.”

Vu Hảo đáp: “Được!”

Lục Hoài Chinh không nói một lời đưa cô đến quán ăn tình nhân lúc trước hai người đã từng tới, Vu Hảo xuống xe hỏi anh, “Anh không muốn nói gì với em à?”

Lục Hoài Chinh tắt máy, nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng suốt buổi.

“Không có.”

Cuối cùng mới thốt ra được hai chữ này.

Vu Hảo gật đầu, dứt khoát đẩy cửa xuống xe, sau đó cô chọn vị trí gần cửa sổ, gọi một suất tình nhân như lần trước, còn cả một đĩa lưỡi bò. Lục Hoài Chinh lẳng lặng ngồi trong xe nhìn cô, một mình ngồi trong đó gần hai tiếng, rồi một mình thong thả ăn hết đồ trên bàn, lại còn thường xuyên thờ ơ nhìn ra ngoài.

Lục Hoài Chinh ngồi trong xe lắc đầu, liếm khóe môi cúi đầu bật cười.

“Xem mắt” như vậy đấy.

Gần như cứ cách mấy hôm đều diễn một lần, mà lần nào cũng gọi lưỡi bò.

Lục Hoài Chinh để mặc cô muốn làm gì thì làm, cuộc sống bình an cứ thế trôi qua, nhưng anh cảm thấy, hạnh phúc trước mắt là thời điểm hạnh phúc nhất trong mười hai năm qua, chỉ ít mỗi ngày đều có thể thấy cô là tốt rồi.

Tháng tư nhân gian họa thành tranh vẽ, bao tình ý hân hoan cũng chỉ là từng ấy tắc lòng.

48. Chương 48

Sao tao thấy người đẹp này quen mắt thế nhỉ?

Cứ duy trì qua lại như vậy được một tháng.

Hai người rất ăn ý không nhắc tới chuyện tương lai, như thể đối với họ đó là một chuyện rất rất xa xôi. Lục Hoài Chinh không dám nói vì sợ Vu Hảo đau lòng, mà Vu Hảo không nhắc tới vì biết anh sẽ không dễ dàng đồng ý, nên không muốn làm khó anh thêm.

Gần tới cuối tháng năm, thời tiết trở nên nóng bức, cách ngày Lục Hoài Chinh về đơn vị còn nửa tháng.

Vu Hảo không giầy vò anh nữa, không đi đến nhà hàng tình nhân, không đi ‘xem mắt’, mỗi ngày đúng giờ ngồi xe Lục Hoài Chinh đi làm. Phần lớn thời gian cô đều im lặng, lẳng lặng ngắm người nhìn ra ngoài, nhìn dòng xe qua lại, bất giác nhớ đến những năm cấp ba.

Cảm thấy quá xa vời, cảm xúc không với tới, chàng trai trong tâm trí cô là một người cao ráo sạch sẽ lại cười mở như ánh mặt trời.

Lại quay đầu nhìn người đàn ông lái xe bên cạnh, vẫn là dáng vẻ sắc bén của năm nào, nhưng trong thoáng chốc, cô cảm thấy giữa anh và cô có một lớp lụa dày, chỉ nhìn được lơ mờ, bất kể cô có đâm thọc xé rách ra sao, nghĩ đủ mọi cách để có thể gờ tay bắt được anh, thì nó lại giống như vô hình, vừa đưa tay chạm tới là lập tức biến mất.

Cứ như thế thêm hai hôm, thấy tâm trạng cô ngày lúc càng sa sút, giáo sư Hàn bèn cho cô nghỉ ba ngày, để Lục Hoài Chinh dẫn cô ra ngoài giải sầu.

Vu Hảo do dự, ba ngày, cô có thể sửa lại tài liệu của Dịch Yến Ny, trong tay cô lại còn luận văn sắp hoàn thành.

Triệu Đại Lâm ở bên cạnh thấy rõ mòn mỏi, nhìn cô ngày ngày hao tâm tổn sức đến mức sắp chết, trong lòng cô ấy cũng cuống hết cả lên, vỗ đầu ôm vai Vu Hảo: “Công việc của em cứ giao cho chị, em đi chơi với đội trưởng Lục cho khuây khỏa đi, chị thấy gần đây tâm trạng em không tốt lắm, còn một tuần nữa Lục Hoài Chinh phải đi rồi, hai người cũng nên đi chơi đi.”

“Nhưng mà...”

Triệu Đại Lâm vô cùng quả quyết, “Không có nhưng nhị gì hết, giáo sư Hàn còn phải giúp em phê duyệt với viện trưởng mà còn không chê phiền phức gì, em đừng có lải nhải nữa, không thì đừng nghĩ.”

Từ lúc rời khỏi Vân Nam, Vu Hảo chưa từng đến quân khu lại lần nào, khám bệnh bên kia đã được Triệu Đại Lâm thay thế, nay cô không đành lòng giao hết công việc trong tay cho chị ấy, người ta độc thân cũng không cần phải giúp cô làm thêm giờ, vì thế, Vu Hảo chân thành nói: “Chị Triệu, nếu không, em mời chị với anh Diệp đi ăn cơm nhé?”

Triệu Đại Lâm chợt đập một phát đầu đinh lên trán cô, hung dữ nói: “Hên là người thích em là Lục Hoài Chinh đấy, chứ với cái EQ này của em đúng là khiến người ta tức chết thôi!”

Nói rồi, Triệu Đại Lâm ôn tài liệu rời đi, giầy cao gót gõ cộp cộp xuống sàn, giận dữ rời khỏi văn phòng của giáo sư Hàn.

Làm Vu Hảo đứng ngẩn ra.

Đến chập tối, Lục Hoài Chinh tới đón cô tan làm như thường lệ. Cô vừa lên xe, năm đầu tay hồng nhạt in trên trán đã đập vào mắt anh. Da cô vốn trắng nên trông rất nổi bật, tuy có nhạt bớt nhưng vẫn thấy rõ.

Lục Hoài Chinh sững sốt, tựa ra sau ghế, hất cằm hỏi, “Bị gì đấy?”

Vu Hảo nhìn vào gương chiếu hậu, nhỏ giọng nói: “Bị chị Triệu đánh.”

Lục Hoài Chinh bật đèn xe lên, nghiêng người qua giữ gáy cô kéo cô lại gần, cẩn thận kiểm tra rồi mới buông tay, “Sao lại đánh em? Chị ta điên rồi à.”

Vu Hảo nghĩ Lục Hoài Chinh hiểu lầm, vội vã nói: “Không có không có, chị Triệu không dùng lực mạnh thế đâu, lúc ấy em còn không thấy đau mà, kết quả buổi chiều soi gương mới thấy nổi đỏ. Từ nhỏ da em đã mẫn cảm rồi, bầu một cái thôi cũng tụ máu.”

“Nói lung tung, chỉ bầu nhẹ mà bị tụ máu là do tiểu cầu có vấn đề.” Lục Hoài Chinh vuốt tóc cô, ngồi dựa ra sau nắm lấy vô lăng, lạnh nhạt nói.

“Tiểu cầu của em không có vấn đề gì, năm nào cũng kiểm tra định kỳ mà.” Vu Hảo nói, “Do em mẫn cảm thôi.”

Ngoài cửa sổ hoàng hôn tứ phía, đèn trong xe mờ mờ, lại càng khiến mặt anh thêm phần điển trai, anh nghe thấy thế liền cúi đầu cười, dường như rất đồng ý với hai chữ mẫn cảm này.

“Em đặc tội với đàn chị của mình à?” Anh hỏi.

Đến bây giờ Vu Hảo vẫn còn tò te chẳng biết gì, bèn kể đầu đuôi chuyện ban nãy cho Lục Hoài Chinh nghe, ngay cả câu cuối cùng đầy thâm ý của Triệu Đại Lâm cũng nói ra.

Lục Hoài Chinh vừa nghe vừa rút một điều thuốc trong bao ra, cầm trên tay vân vê.

Cuối cùng cũng nghe Vu Hảo kể hết.

Anh vê tròn điều thuốc rồi ném vào trong hộp tỳ tay, thở dài, xoa đầu cô, bất đắc dĩ nói: “Nếu lần sau chị ta còn đánh em, em cứ nói với chị ta là Tôn Khải không thích phụ nữ thô lỗ.”

Phản ứng đầu tiên của Vu Hảo là, à.

Sau đó, a?

Cuối cùng, hả!!!!!!

“Liên quan gì đến đội trưởng Tôn?!”

Lục Hoài Chinh nổ máy, nhìn gương chiếu hậu, dùng một tay đánh vô lăng từ từ lái xe đi, đồng thời kiên nhẫn giải thích cho cô: “Chị Triệu của em thích Tôn Khải, em đúng là đồ ngốc.”

Vu Hảo ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn anh, vừa khiếp sợ, lại không tưởng tượng nổi.

“Bắt đầu từ lúc nào vậy ạ?”

Lục Hoài Chinh nâng cửa kính lên, chạy vào đường chính. Xe dừng trước ngã ba, anh bật xi nhan, lơ đãng nhìn ra ngoài rồi quay sang nhìn cô, nói: “Bắt đầu từ lúc nào thì anh không biết, anh chỉ biết là từ khi anh quay về từ Bắc Kinh, chị Triệu của em có gì đó là lạ, rất thất thường với Tôn Khải, mà một người phụ nữ bắt đầu đối xử thất thường với một người đàn ông, em nói xem, có thể là vì nguyên nhân gì?”

Vu Hảo không hiểu, “Nhưng mà, không phải Tôn Khải sắp kết hôn rồi sao?”

Chắc chị Triệu đau lòng lắm.

Lục Hoài Chinh ừ đáp, nhả phanh cho xe từ từ tiến về phía trước, lúc này lại nghe thấy anh nói: “Gần đây Tôn Khải và Phương Ngôn hay cãi nhau vì mấy chuyện nhỏ nhặt, có điều em khoan nói chuyện này cho chị Triệu của em biết, tình hình của hai người họ khác biệt, còn không biết chúng ta mai mối có thành không, vả lại, trong lòng Tôn Khải vẫn có Phương Ngôn thật, anh sợ chị Triệu của em chịu thiệt thôi.”

Ngày đó cãi nhau với Phương Ngôn xong, Tôn Khải có đến tìm anh uống rượu, Phương Ngôn cũng nhắm mắt đi theo sau, sợ Tôn Khải làm chuyện dại dột, cho đến khi thấy anh ta lên xe thì mới chịu đi, lúc ấy Tôn Khải rất khinh thường, nhìn gương chiếu hậu nói:

“Sự áy náy của lũ đàn bà là thứ không chấp nhận nổi nhất, cậu nhìn bộ dạng cô ấy kia, tưởng là đau lòng ai chứ, chẳng qua là sợ tôi không thoải mái, cô ấy với tên nhãi kia cũng không được yên, sống với nhau không một năm thì cũng là nửa năm, cô ấy tưởng Tôn Khải anh thật sự là cái loại đàn ông sẽ vì đàn bà mà đòi sống đòi chết chắc?”

Kết quả đêm hôm đó, Tôn Khải say khướt, nôn trên xe anh thì cũng thôi, miệng lại cứ gọi Phương Ngôn Phương Ngôn không ngừng, đến lúc ấy Lục Hoài Chinh mới biết Tôn Khải đã động tình thật rồi. Mà trước kia khi hỏi, Tôn Khải chỉ nói cảm thấy người chính ủy giới thiệu khá thích hợp, mà cũng đến tuổi rồi, nên sống với nhau vậy thôi.

Sống chung một thời gian, sớm muộn gì cũng nảy sinh tình cảm.

Cái hôm ấy Vu Hảo vẫn còn nằm trong bệnh viện, Lục Hoài Chinh lại có một đồng chuyện, ngày hôm sau là nghi thức trao quân hàm, anh còn phải trở về quân đội nên buổi tối không nán lại được lâu, liền khiêng gã sâu rệu này về căn phòng của anh. Căn phòng này anh mua khi chuyển ra khỏi chỗ với Chu Tư Việt, không lớn lắm, chỉ đủ để đặt một chiếc giường, chất thêm ít đồ lặt vặt là coi như chật.

Tôn Khải là điển hình của kiểu người làm loạn khi say, chưa nói đến việc thân hình 1m8 nằm chiếm hết giường của anh, riêng vụ uống say nói nhiều đã mệt rồi, nằm trên giường lại còn “nhiệt tình” như một cô bé, suýt nữa đã làm gãy giường anh rồi, sau đó còn bết nhè học hỏi kinh nghiệm từ anh: “Làm sao cậu chống đỡ nổi khi thất tình vậy?”

Lúc ấy Lục Hoài Chinh đang thay quần áo, để lộ cơ ngực rõ ràng lại rần chắc, vừa tròng áo thun vào thì nghe thấy anh ta nói câu này, ngẩn người một hồi lâu mới thò đầu ra khỏi cổ áo, lạnh lùng nói: “Đi ngủ, chơi bóng.”

Sau khi Vu Hảo rời đi.

Mấy ngày đầu anh hết ngủ lại đến chơi bóng rổ, trước mặt người khác anh không nói gì, hễ vào trận là mọi người lại sợ anh, nam sinh bình thường nhả nhặn là vậy, mà khi chơi bóng lại nóng nảy một cách khó hiểu, nói không hợp nhau là lại gây gổ với người ta. Lúc đó bọn Gia Miện đều nói anh là đại thiếu gia, khó hầu hạ quá.

Đây là năm thứ nhất.

Đến năm thứ hai, anh bỏ chơi bóng để chuẩn bị chiến đấu cho kỳ thi đại học – cũng chỉ có năm lớp mười hai là nghiêm túc học hành. Anh có nền tảng kiến thức cấp hai khá ổn, Văn với Toán tạm tạm, còn Lịch Sử lại là môn giỏi nhất, sau khi chọn ban Xã Hội, anh bộc lộ ưu thế rất rõ ràng, từ thành tích kém nhảy lên trung bình, có lúc phát huy tốt còn được vào top 100.

Tôn Khải hỏi một đồng chuyện lặt vặt, dù gì cũng coi nhau là anh em, nên Lục Hoài Chinh thay quần áo xong thì im lặng nghe anh ta than phiền. Cuối cùng chờ khi Tôn Khải đã ngủ say, anh mới đứng dậy cầm chìa khóa xe tới bệnh viện.

Đối với Lục Hoài Chinh mà nói, Triệu Đại Lâm là người trưởng thành trong chuyện tình cảm, biết bản thân muốn điều gì. Không như Vu Hảo chưa trải qua nhiều chuyện, chậm chạp ngốc nghếch, người ngoài mà không kích mấy câu thì e vẫn còn mơ hồ.

Người như vậy nếu như được chỉ điểm, chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng.

Vu Hảo im lặng suốt cả buổi, Lục Hoài Chinh nhìn sang, vừa lái xe vừa đưa tay vuốt tóc cô, “Đừng lo, chị Triệu của em sẽ xử lý tốt thôi.”

Vu Hảo gật đầu, nói: “Giáo sư Hàn cho em nghỉ ba ngày...”

Không đợi cô nói xong, Lục Hoài Chinh đã tiếp lời: “Có muốn đi đâu không?”

“Sao anh...” Vu Hảo ngạc nhiên.

Lục Hoài Chinh đánh vô lăng, cười: “Giáo sư Hàn có gọi điện thoại cho anh rồi.”

Vu Hảo không có nơi nào thực sự muốn đi cả, thế nhưng lại rất muốn đến những nơi kỳ lạ mà trước kia anh hay nhắc tới, chỉ có điều ba ngày thì không đủ để đi đi về về, vậy là cẩn thận ngấm lại, cô không có ý kiến gì.

Đúng lúc Lục Hoài Chinh dừng xe trước nhà cô, tắt máy, anh nhìn thẳng hỏi cô: “Có muốn thử chơi nhảy dù không?”

...

Ở Thập Tam Lăng* có câu lạc bộ hàng không, nằm giữa quần thể núi, được bao xung quanh bởi cây cối xanh mướt, khe cốc sâu hoắm. Số người ở Bắc Kinh chơi hạng mục này vốn không nhiều, cho nên gần như đều là khách quen cả, lúc Lục Hoài Chính dẫn Vu Hảo đến, có một người nhận ra ngay, cười cười đi đến bá vai Lục Hoài Chính, “Ngọn gió nào thổi mây đến đây vậy?”

(*Thập Tam Lăng triều Minh là quần thể lăng mộ 13 hoàng đế đời Minh, cách Bắc Kinh 50 km về phía Tây Bắc.)

Lục Hoài Chính cười, mặc cho anh ta kéo đẩy, đưa mắt nhìn bốn phía, “Gia Miện không có ở đây à?”

Người họ đội mũ lưỡi trai, nhìn tuy xấu nhưng được cái ngũ quan cân đối, anh ta giơ tay thụi vào ngực Lục Hoài Chính, “Vừa điện thoại đến, nói đợi một lát tới ngay, cũng sắp xếp xong xuôi đồ cho mày rồi, lúc nào thì bắt đầu?”

Lục Hoài Chính liếc nhìn Vu Hảo, “Đợi thêm lát đi, tao dẫn cô ấy đi một vòng làm quen trước đã.”

Cuối cùng người kia cũng nhìn sang Vu Hảo, *ấy* một tiếng, “Sao tao thấy người đẹp này quen mắt thế nhỉ?”

Lục Hoài Chính lật thiết bị bay nhìn trái nhìn phải, lại xoay người lấy mũ che nắng trên giá xuống, thử kích cỡ cho Vu Hảo rồi mới nói: “Vu Hảo, hai người quen nhau đấy, hồi trước học lớp Năm.”

Trong nháy mắt chàng trai kia bỗng tỉnh, ngạc nhiên quan sát hai người, rồi trong chớp mắt phong tỏa ánh nhìn trên người Vu Hảo, vẫy tay nói, “Ôi má ơi, cô là Vu Hảo?! Còn nhớ tôi không vậy, tôi học lớp Tám này, bọn họ hay gọi tôi là Huy mập đấy!”

Huy mập tên đầy đủ là Lâm Nhất Huy, Vu Hảo vốn không nhận ra, nghe anh ta nói thế mới từ từ dung hợp khuôn mặt với cái tên, rồi lại cảm thấy bất ngờ, vẫn là hình dáng trước kia, có điều tạng người...

“Tôi nhớ trước kia cậu...”

“Béo đúng không, lên đại học tôi giảm 40 kg, bây giờ còn 70 thôi.” Lâm Nhất Huy dừng lại, mập mờ nhìn Vu Hảo rồi lại nhìn Lục Hoài Chính, như muốn chọc một cái lỗ giữa hai người họ, “Không ngờ không ngờ, hot boy Lục của chúng ta đợi nhiều năm như thế, cuối cùng vẫn đợi được cậu.”

Bao nhiêu tâm tư Lục Hoài Chính cất giấu trong những năm qua đều đã bị Lâm Nhất Huy xổ ra hết trước mặt Vu Hảo.

Anh phiền não giơ chân đạp, “Cút mau.”

49. Chương 49

Câu lạc bộ hàng không này do Hướng Gia Miện, Lâm Nhất Huy cùng mấy cậu bạn hồi cấp ba hùn vốn mở, bao gồm cả Lục Hoài Chính.

Những anh chàng này cũng được xem là thanh niên Bắc Kinh nhiệt huyết, cùng nhau mặc tã lớn lên ở đại viện, tình cảm cũng từ đấy mà ra. Rồi về sau khi bố Lục Hoài Chính qua đời, anh theo người cô rời khỏi đại viện, điều tiếc nuối nhất chính là đám anh em này.

Nào ngờ, đến tuổi đi học, ma xui quỷ khiến thế nào mà bọn họ gặp lại nhau, tiếp tục ồn ào ầm ĩ cùng nhau đến trường, cho tới khi kết thúc nghĩa vụ giáo dục chín năm, mọi người lại đồng thời vào Thập Bát Trung. Đêm trước khi thi vào cấp ba, mấy cậu chàng nằm nghiêng ngả trên ghế trong nhà Lục Hoài Chính, hỏi anh muốn thi vào trường gì.

Lục Hoài Chính đang mãi chơi game, thuận miệng đáp: “Đâu cũng được, thi vào đâu thì học ở đó.”

Lúc ấy anh vẫn còn đang ở độ tuổi ham chơi, nào để ý nhiều, lại không có hứng thú với học hành, chỉ giỏi xem mấy cuốn sách lung tung bậy bạ. Thật ra anh vốn rất thông minh, nếu nghiêm túc học hành, nói không chừng đã có thể đậu vào Tam Trung.

Lúc ấy thật sự Lục Hoài Chính không thấy có gì đáng cả, ném máy chơi game qua một bên, uể oải dựa vào thành ghế, ngửa mặt lên trời thở dài dề dề: “Không vào, con gái Tam Trung xấu lắm.”

Ở lứa tuổi ấy ai ai cũng có sự tò mò vô hình với con gái, lại hiếm khi nghe thấy Lục Hoài Chính chủ động nhắc tới đề tài này, vậy là cả đám tức thì bùng nổ, bắt đầu hưng phấn liên thiên với nhau, nào là trong lớp ai ai ai có tình cảm với mày, rồi nào là ai ai ai từng chủ động theo đuổi Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính chỉ cười không tiếp lời, lại cầm máy chơi game lên bắt đầu đánh tiếp.

Kết quả màn hình bỗng tắt phụt, dây cắm bị Lâm Nhất Huy rút ra, sau đó anh ta lôi một chiếc đĩa ở trong ngực ra, cười gian tà vẩy vẩy: “Mấy hôm trước tao phải chịu đánh mới có được đây hàng nhé, có xem không? Có xem không? Chính là nàng Aoi mà Hoài Chính thích nhất đấy.”

Lập tức anh ta bị Lục Hoài Chính đập một phát, cười mắng: “Cút mẹ mày đi, mau cắm dây lại cho tao!” Nói rồi anh đứng dậy vào nhà vệ sinh, đến lúc quay lại, phát hiện đám này thật sự đã xúm lại trước TV nhà anh học hỏi nghệ thuật cơ thể con người.

Khi ấy Lâm Nhất Huy vẫn còn rất mập, ngồi trên ghế nhà anh lộ rõ ngấn thịt, trông không khác gì burger cỡ bự cả.

Lục Hoài Chính đi đến, đập sau đầu cậu ta một phát, bực dọc nói: “Muốn chết hả! Sao không về nhà tự xem đi?! Bị cô tao bắt gặp thì tao không tha cho mày đâu.”

Lâm Nhất Huy vẫn cứ trơ trơ ra đấy, mắt dán chặt vào màn hình, nước bọt sắp chảy xuống đất cả rồi.

Thật ra bình thường mọi người đều rất nhã nhặn có văn hóa, trừ đôi lần trêu ghẹo chút thì không làm chuyện gì thương thiên hại lý cả, tất cả đều là con trai Bắc Kinh điển hình. Lâm Nhất Huy là cái kiểu bình thường nói chuyện làm việc đều không ra gì, nhưng khi nhờ cậu ta giúp xử lý chuyện thì lại rất chuyên nghiệp; còn Hướng Gia Miện là tên láu cá điển hình, miệng mồm ngọt xớt, với ai cũng thân cả, không bao giờ nổi nóng; những người còn lại, bất kể là thô tục cường tráng hay lịch sự lễ độ, cũng đều rất trọng tình trọng nghĩa.

Cộng thêm Lục Hoài Chính, nhìn thì có vẻ không phải là người dễ nổi nóng, nhưng thực chất tính tình lại nóng nảy nhất.

Nói chuyện với ai cũng “được được ok ok”, rất dễ thương lượng, nhưng nếu chọc quá đà là lập tức sa sầm mặt mày, vung tay đập người liền.

Một đám người như thế suốt ngày tùm tùm chơi với nhau, có thứ gì mà chưa thấy, có thứ gì mà chưa chơi.

Hướng Gia Miện vỗ đùi cái đét, đầu óc nóng lên —— học lái máy bay đi!

Lúc đầu ông Hướng không đồng ý, thêm nữa máy bay cũng đâu phải dễ lái, chỉ coi như tiểu tử này nổi hứng nhất thời chứ không làm thật. Thế nhưng anh ta còn có người anh em làm bên hàng không, chưa tới mấy ngày đã được Cục hàng không dân dụng Trung Quốc cấp giấy hành nghề rồi.

Hướng Gia Miện có sự kiên cường tận trong xương, không chịu lấy một cắc nào của ông già, cuối cùng tìm mấy anh em tích góp lại được ba triệu để kinh doanh. Lúc ấy Lục Hoài Chính còn đang tạm giữ chức, không thể ghi tên vào được nên coi như cho luôn số tiền này, không chút so đo.

Nhưng Hướng Gia Miện vẫn ghi tên anh vào, thế nên cũng được coi là ông chủ nhỏ của câu lạc bộ.

Hôm qua biết anh muốn đến, Gia Miện liền nghĩ, khó lắm mới có được cơ hội lần này nên gọi luôn đám bạn năm đó tới, thuận tiện gặp mặt một bữa. Có điều Lục Hoài Chính không biết gì về chuyện này.

Đến khi mọi người kéo nhau đến, Lục Hoài Chính mới ngớ người.

Vào lúc này, Lâm Nhất Huy đang giới thiệu từng người một với Vu Hảo, “Đây là Vương Đào, cũng ở lớp 8...”

Một người đàn ông đeo kính vẩy tay chào cô.

Cô gật đầu.

“Đây là Trịnh Dịch Thiên.”

Người đàn ông mỉm cười.

“Khương Việt, cùng Chu Dịch...” Lâm Nhất Huy giới thiệu xong, chưa đợi Vu Hảo mở miệng thì Khương Việt đã lên tiếng, “Chúng ta có gặp nhau rồi đấy.”

Vu Hảo ngẩn tò te.

Chu Dịch đứng cạnh cười hì hì tiếp lời: “Ồ hôn lễ của anh Sướng, chị là đồng nghiệp của chị Tiểu Đào phải không?”

Nhớ ra rồi.

Lúc ấy Triệu Đại Lâm còn nói Chu Dịch mà cười lên thì trông rất giống một miếng thịt tươi đang hot, Vu Hảo không quan tâm đến showbiz lắm, nhưng gần đây quảng cáo về cậu ta khá nhiều nên cũng có ấn tượng.

Cô đang định đáp lời thì Lục Hoài Chinh từ phía sau đi đến, đưa nước cho cô rồi nhìn Chu Dịch, “Sao Lâm Sướng không đến?”

Chu Dịch gãi đầu, tròn mắt vẻ vô tội: “Hình như gần đây anh ấy với chị Tiểu Đào đang có xích mích, đòi ly hôn.”

Vu Hảo vừa nghe thấy tên Tống Tiểu Đào liền lập tức thất thần, quên không nhìn đi chỗ khác mà cứ dán mắt vào Chu Dịch.

Ngay sau đó Vu Hảo bị vỗ một phát vào sau đầu, cô đột nhiên nhìn sang, song Lục Hoài Chinh chẳng nhìn cô mà nhanh chóng liếc đi nơi khác, ho một tiếng rồi không nói gì, hơi nháu mày, có vẻ mất kiên nhẫn.

Lúc này Vu Hảo mới ngó ra hình như mình nhìn Chu Dịch lâu quá...

Cậu chàng hai mươi lăm tuổi cũng xấu hổ.

Nửa tiếng sau, Gia Miện đến nơi, anh ta vẫn như lúc trước, khí chất vẫn nho nhã, ngũ quan vẫn không xuất chúng; duy chỉ có đôi mắt đen láy kia là sáng lấp lánh, tinh thần phơi phới, vội vã bước xuống xe Porsche.

Sau lưng còn dẫn theo hai người.

Một nam một nữ.

Lục Hoài Chinh dựa vào cửa chờ, Vu Hảo đứng bên cạnh, lúc Hướng Gia Miện đến, anh ta vừa nhìn một cái đã thấy ngay Vu Hảo, lập tức chào hỏi Vu Hảo trước, “Hoài Chinh nói muốn dẫn chị đến, tôi đoán ngay chính là chị mà.”

Vu Hảo cũng đứng tựa vào cửa, cúi đầu cười.

Hướng Gia Miện nói rồi liền quay sang Lục Hoài Chinh, đã một thời gian hai người không gặp nhau, Gia Miện thụi một đấm vào ngực anh.

Người nào đó vẫn giữ nguyên tư thế, không nhúc nhích.

Hướng Gia Miện mắng: “Mẹ kiếp, rắn thật đấy!”

Lục Hoài Chinh bật cười, phớt lờ anh ta, chào hỏi hai người đằng sau.

Đứng phía sau là một người đàn ông dung mạo anh tuấn, bên cạnh là cô gái đáng người cao ráo, đầu đội mũ len màu ngà, bận đầm maxi dài, trông rất đẹp.

Cô gái ấy nhìn Vu Hảo trước rồi mới chuyển tầm mắt sang Lục Hoài Chinh, nở nụ cười duyên dáng lại đầy thâm ý: “Lâu lắm rồi không gặp nha.”

Lục Hoài Chinh lạnh lùng đáp: “Lâu rồi không gặp.”

Rồi ngay sau đó Vu Hảo cảm thấy vai trĩu xuống, Lục Hoài Chinh khoác tay lên vai cô, nghiêng người giới thiệu: “Tống Tử Kỳ, Khổng Sa Dịch.”

Tổng Tử Kỳ là phi công, còn Khổng Sa Dịch là nữ tiếp viên hàng không.

Có điều quan hệ cả hai người nhìn khá lạ.

Đồng thời, Khổng Sa Dịch cũng thấy quan hệ giữa Vu Hảo và Lục Hoài Chính có vẻ là lạ.

Mà quan hệ “traoi gái” của hai người này đến tận hôm nay cũng là lạ, đây là cảm giác của những người khác trong câu lạc bộ.

Ví dụ như, Tổng Tử Kỳ gấp đồ ăn cho Khổng Sa Dịch, Khổng Sa Dịch không ăn, chỉ tự gấp món mình thích rồi nhai nhai nuốt nuốt ăn xong bữa, duy chỉ có món anh gấp là cô không đụng vào; Tổng Tử Kỳ rút khăn giấy cho cô, cô làm như không thấy, tự mình rút khăn, lau sạch rồi cúi đầu ngịch điện thoại.

Hoàn toàn phớt lờ người ta.

Lâm Nhất Huy thấy vui mắt, bèn chen miệng nói: “Nè, không hài lòng với bạn trai em hả?”

Khổng Sa Dịch lẩm bẩm: “Còn lâu anh ta mới là bạn trai tôi.”

Vẻ mặt của Lâm Nhất Huy trở nên khó dò, nói trêu: “Thế sao, vậy anh có thể theo đuổi em không?”

Khổng Sa Dịch nghiêng đầu nhìn anh ta, nở nụ cười ngọt ngào: “Được nha!”

Kết quả Lâm Nhất Huy bị Tổng Tử Kỳ xách lỗ tai, “Đại ca tha cho, em đùa thôi! Đùa thôi mà! Thật sự không dám đâu! Không phải mọi người đều nói, vợ bạn không khách khí...” Không biết có phải do Tổng Tử Kỳ tăng thêm lực không mà Lâm Nhất Huy đau đến mức khóc cha gào mẹ, “Lỡ mồm!!!! Lỡ mồm!!!! Mẹ kiếp!! Tại tao!”

So với Khổng Sa Dịch thì Vu Hảo được đãi ngộ như đại tẩu vậy, dù có trêu Khổng Sa Dịch thì cùng lắm chỉ bị Tổng Tử Kỳ vạ tai mà thôi. Cộng thêm cô nàng ấy vốn cũng cởi mở, tích cách tùy tiện, nói chuyện không mang não nên không ai để tâm lắm.

Còn Vu Hảo lại không như thế.

Tại Nhất Huy Gia Miện đều là anh em theo Lục Hoài Chính vào sinh ra tử từ nhỏ, biết Lục Hoài Chính rất cứng rất chiều Vu Hảo, chính là cái kiêu căng như trứng húng như hoa. Thậm chí có hôm đánh nhau với người ta đến chảy cả máu đầu, nhưng vừa thấy trời mưa là anh bất chấp tất cả, lau qua loa rồi lập tức đi đưa ô cho Vu Hảo nhà anh.

Ai mà dám có ý với Vu Hảo, hử anh sẽ liều mạng với người ta luôn.

Lúc ấy, cánh anh em đều biết Vu Hảo là giới hạn cuối cùng của anh, bình thường trêu đùa với người khác thế nào cũng được, nhưng hễ nhắc tới Vu Hảo là anh dao động ngay. Mà hình như đã nhiều năm thế rồi, tình cảm của Lục Hoài Chính dành cho Vu Hảo vẫn chẳng hề vơi đi.

Dĩ nhiên chủ yếu là vì không đánh lại được anh, bây giờ lại còn là lính đặc chủng tám năm, dù gộp mấy người bọn họ lại cũng đánh không thắng, nên đâu dám tự chuốc khổ vào mình.

Thế là, tất cả đều đối xử cung kính với Vu Hảo như bà nội mình vậy.

“Chị dâu, tôi bật điều hòa cho chị nhé.”

“Chị dâu, uống nước không?”

“Ăn nho không chị? Nho Proussy đây, sáng nay vừa được máy bay chở đến...” Hướng Gia Miện dừng lại rồi nói tiếp, “Nếu chị dâu chê bóc vỏ mệt thì để em tìm người bóc cho chị...”

Lục Hoài Chính ngồi trên ghế cúi đầu nhìn điện thoại lập tức đá một phát, “Được rồi, xéo đi.”

Trong mấy anh em của Lục Hoài Chính, Vu Hảo biết Hướng Gia Miện nhiều nhất, vì khi đó hễ anh có chuyện gì thì đều là Hướng Gia Miện đến thông báo, có lúc anh tập luyện không có thì giờ rảnh, đồ đạc đều do Hướng Gia Miện mang hộ, Vu Hảo nhìn anh ta, chợt trong lòng có cảm giác thân thiết khó hiểu.

Lúc này hai người đang ngồi trên tầng hai trong căn cứ hàng không.

Nghe thấy tiếng Gia Miện đi xuống lầu, Vu Hảo thấp giọng hỏi: “Gia Miện kết hôn rồi à?”

“Chưa.” Lục Hoài Chinh nhét điện thoại lại vào túi, kéo chùm nho đến trước mặt mình, nhặt một quả lên ném vào miệng rồi lại đưa quả khác sang, hỏi cô: “Ăn không?”

Vu Hảo giơ tay nhận, cúi đầu lột vỏ, “Thế có bạn gái chưa?”

Lúc ngẩng đầu lên, thấy Lục Hoài Chinh cầm đĩa đứng dậy rồi ngồi xuống cạnh cô, phanh hai chân ra, cầm quả nho trơn bóng trong tay, sau đó cắn tằm vào rạch một đường, lắc đầu, liếc cô một cái, nửa đùa nửa thờ ơ nói: “Có vẻ em rất hứng thú với bạn anh nhỉ?”

Nói rồi, anh nặn nhẹ quả nho một phát, thịt nho liền tách vỏ, sáng bóng mọng nước lại trần trụi nằm trên đĩa, xanh biếc như phỉ thúy, rất chắc mẩy.

Lục Hoài Chinh đẩy đĩa đến trước mặt cô, thấy cô không trả lời thì lại cầm một quả lên tiếp tục làm như ban nãy, động tác bóc vỏ rất trôi chảy, rồi quay đầu sang hỏi cô một câu đầy thâm ý: “Chu Định đẹp trai không?”

Nói xong lại bóc một quả nữa, đặt vào trong đĩa, hiếm khi thấy anh liếc cô chế giễu như vậy đấy.

Về mặt đây ghét bỏ nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng, vẫn bóc vỏ nho cho cô, trong chốc lát đã đầy một đĩa.

Vu Hảo nhìn đĩa “phỉ thúy” bóng loáng kia, đáp: “Nói thật hả?”

Lục Hoài Chinh cúi đầu, siết chặt tằm trong tay rồi cắn vào nho, hừ khê một tiếng.

“Đẹp trai thật.”

Vu Hảo nói rồi im lặng quan sát anh, phát hiện quai hàm anh siết chặt như kiềm nén. Rồi tiếp đẩy anh đâm thẳng tằm vào nho như xiên thịt nướng, có điều chẳng xê dịch gì, hình như đâm trúng hạt thì phải, vậy là anh quăng luôn cây tằm đi, nghiêng người đưa tay với lấy hộp tằm trên bàn trà.

“Cậu ta có bạn gái rồi.”

Vu Hảo ồ một tiếng, thấp giọng thì thầm: “Không phải anh đang ghen với Chu Định đấy chứ?”

Lục Hoài Chinh bực bội im lặng bóc nho, tiện tay cắn tằm vào một quả, đưa tới trước mặt cô, bình tĩnh nói: “Không.”

Như cố ý dùng việc này để chứng minh mình không ghen, lại rất không để bụng.

“Vừa nãy em thất thần, không cố ý nhìn cậu ta đâu.” Vu Hảo nói.

Lục Hoài Chinh thở dài, xoa đầu cô, “Anh biết.”

“Chúng ta sẽ ở đây ba hôm hả?” Vu Hảo hỏi.

Anh sờ đầu cô: “Em muốn về à?”

“Không muốn.” Vu Hảo đáp: “Em muốn ở bên anh.”

Lục Hoài Chinh gập người, lòng chột xao động, gật đầu nói, “Vây ở thêm vài hôm nữa.”

“Tối nghỉ ở đâu ạ? Hành lý của em vẫn còn ở trên xe anh.”

“Đủ quần áo để thay không?”

Vu Hảo tính toán, “Đủ ạ.”

Anh gật đầu, “Vây đợi lát nữa anh đi lấy với em, ở đây không có khách sạn, chỉ có vài phòng xép của câu lạc bộ, tại Gia Miện đều ở đấy cả. Anh sẽ bảo họ dọn dẹp, em và Khổng Sa Định ở một phòng.”

“Còn anh?”

Bóc xong vỏ nho, anh rút khăn giấy ra lau tay, nhìn cô: “Chen chúc với đám kia thôi.”

Trong câu lạc bộ không có nhiều phòng, cả thầy chỉ có bốn gian, bình thường vì không có nhiều người – ngoài Lâm Nhất Huy và Hường Gia Miện thì thoảng ngủ lại thì những người khác đều ít đến – nên có thể được xem là căn cứ tư nhân, vùng xung quanh đây lại là ngoại ô chưa được mở mang, người tới đây, sau khi trải nghiệm bay xong thì đều về ngay trong ngày.

Còn kiểu gặp gỡ tư nhân như bọn họ thì lại khác, muốn ngủ lại phải đặt trước.

Hai người trò chuyện thêm chốc lát, bất tri bất giác đã ăn hết đĩa nho. Lúc Hường Gia Miện đến, vừa hay thấy cảnh Lục Hoài Chính rút khăn giấy lau miệng cho Vu Hảo, “rợn” tới mức da gà nổi khắp mình mẩy, rồi vô tình nhìn thấy đồng vỏ nho nằm trên khay đĩa trống trơn, nhìn là biết do Lục Hoài Chính npsc rồi.

Hường Gia Miện nhủ thầm, vì sao lại có phụ nữ sẵn sàng một lòng vì Lục Hoài Chính như thế chứ.

Lâm Nhất Huy lại gần từ phía sau, khoác vai Hường Gia Miện, “Mày sao đấy, sao không vào?”

Hường Gia Miện thở dài, “Chúng ta ở bên ngoài đo vận tốc gió cực chết đi được, vậy mà anh Lục của mày lại trốn ở đây dỗ gái, thấy chưa, chỗ vỏ nho kia là do cậu ta bóc hết đấy, chị dâu lại ăn hết rồi.” Nói tới đây, anh ta ầm ức: “Chẳng chừa cho tao một quả.”

Lâm Nhất Huy chẳng thấy có gì to tát, vỗ vai anh ta an ủi cho có, “Không cần đo nữa, hôm nay không nhảy được, lát nữa trời sẽ mưa, Tống Tử Kỳ nói tối nay mở BBQ đi, chúng ta ăn chút thịt xiên nướng, rồi mai tính sau.”

Lâm Nhất Huy giọng lớn, vừa dứt lời thì bên kia cũng nhìn sang.

Lục Hoài Chính đứng dậy đi đến, “Sao vậy?”

“Lát nữa có mưa, mai nhảy đi, hay mày dẫn Vu Hảo xuống dưới đi dạo một vòng đi, Chu Định có đem mô hình máy bay tới đấy, mới nghiên cứu, có muốn đến xem không?”

Lúc hai người đi xuống, Khổng Sa Định đang đuổi đánh Tống Tử Kỳ, hình như đang tranh nhau gì đấy.

Tống Tử Kỳ bị dồn vào góc tường, lập tức trở tay túm lấy người, nhìn xuống cô nàng trước mặt, nóng nảy nói: “Nhiều người nhìn như thế, em gây gỗ cái gì hả!”

Khổng Sa Định nào có sợ chi, huy động cả tay chân bám chặt vào người anh, “Tôi mặc kệ ai nhìn, anh trả điện thoại lại cho tôi!”

Tống Tử Kỳ uể oải nói: “Nàng ơi, bảo vệ xương cổ của mình cho anh với, sau gáy sưng cả lên rồi kia kìa, lại còn chơi điện thoại cả ngày, tạm thời tịch thu.”

Khổng Sa Định cắn một phát lên vai Tống Tử Kỳ, lập tức nghe thấy Tống Tử Kỳ gào lớn vì đau, tức mình mắng cửi: “Mẹ kiếp Khổng Sa Định, em là chó hả!!”

Vì hai người này gây gỗ mà cả căn cứ không yên nổi.

Trước giờ ăn, mưa rơi rất nặng hạt, cả rừng núi chìm trong màn mưa mông lung.

Trong bữa ăn, mọi người lại nhắc đến chuyện hồi đi học, rõ ràng không uống rượu song người nào người nấy cũng như đã say, đỏ mặt tía tai nói về những chuyện lúc trước.

“Bọn mày biết không, sau này về lại tao có gặp Kim Cương, mày đoán xem, thầy ấy lại có thể qua lại với bà chị quả phụ cạo đầu, không tổ chức hôn lễ đã vội vã lấy giấy chứng nhận kết hôn luôn rồi.”

Nhắc đến Kim Cương ai ai cũng có vẻ buồn bã, mọi người đều biết, con người Kim Cương dữ thì có dữ, nhưng đấy là do không giới biểu đạt, chứ thực chất luôn thương bọn họ như chính con mình.

“Tao còn nói sao tuần nào Kim Cương cũng chặn tụi nó ở cổng nữa chứ, bắt được một tên là lại đưa vào quán cạo đầu, thì ra là vì kinh doanh của chị Hồng!”

“Chị Hồng cũng đâu dễ gì đâu mày, chồng chết, một mình nuôi con. Kim Cương từng đi lính nên rất cố chấp, mà tốt với vợ lắm nhé, về sau có lần tao tình cờ gặp thầy ấy đang dắt vợ con băng qua đường, mặt cười toe toét lộ cả nếp nhăn.”

Tống Tử Kỳ và Khổng Sa Định không học cùng trường với họ nên đã rời bàn từ sớm.

Chỉ còn lại mấy người ở Thập Bát Trung, vừa uống nước giải khát vừa mặc sức tưởng tượng.

Lục Hoài Chính quay qua nhìn Vu Hảo, giữa tiếng ồn ào náo nhiệt, anh vuốt tóc ra sau tai cô, hỏi: “Có chán không?”

Cô lắc đầu.

Trái lại Vu Hảo rất thích nghe họ tán gẫu với nhau những chuyện thế này, như thể tuổi trẻ thanh xuân đang ở ngay trước mắt, có thoáng chốc, cô như quay lại buổi tối ngày lớp 8 thắng trận đấu bóng rổ.

Cũng giống như thế này, cũng là một đám người như vậy, trong ánh đèn sáng rực ấy, mỗi người một câu như mang theo mấy phần say, liên tục lải nhải những chuyện ở trường cũ.

Nè, bạn còn nhớ không?

Chính là mở đầu như vậy đấy, vô số hồi ức trong đầu như giẫm mây đuổi theo bụi đất của năm tháng, ồ ạt tấn công tới.

Bọn họ không chút đổi thay.

Vẫn nhiệt huyết, ngập tràn hào hứng cùng mong đợi vào tương lai, bao kỷ niệm vẫn ở nơi đây, dù năm này qua năm khác, luôn mang theo nét tuổi xuân.

Có lẽ vì cảm xúc sống dậy, Hướng Gia Miện khui mấy chai bia, đồng thời cũng nói nhiều hơn, rồi bất chợt anh ta nhìn Vu Hảo, cười một tiếng, mắt đỏ ửng, không rõ vì uống bia hay là vì khóc.

“Chị dâu.” Anh ta cẩn thận gọi, dừng lại rót cho mình một ly, Vu Hảo nhìn chằm chằm nhìn nổi bọt trong ly mà cảm xúc cũng theo đó dâng lên, nghe thấy anh ta nói, “Chị chính là chị dâu của bọn này, cảm ơn chị có thể quay về, sau khi chị đi, chị không biết anh em sống thế nào đâu.”

Vu Hảo bất giác nhìn sang Lục Hoài Chính, song anh vẫn bình tĩnh, vươn người đến giả như cướp lấy bia của Gia Miện, nhưng lại bị Gia Miện ôm chặt vào lòng, nghiêng đầu nhìn hai người họ, sợ là say thật rồi.

“Anh đừng có động!” Anh ta chỉ tay vào Lục Hoài Chính, cấm anh nhúc nhích: “Anh nghe em nói đã, em biết những lời này, em mà không nói thì anh sẽ mãi không để Vu Hảo biết, nhưng bọn em không chịu nổi khi thấy anh cứ im lặng mãi vậy được, rõ là có nhiều đứa con gái thích anh vậy mà, anh cứ thế làm bọn em khó tìm bạn gái lắm!” Nói đến đây, anh ta làm như chơi xấu, “Em mặc kệ, dù em có say, muốn đánh muốn mắng thì mai hăng tít, tối nay em say em là lớn nhất.”

Lục Hoài Chính cũng uống không ít, đầu choáng váng.

Gia Miện rung đùi đắc ý nhìn Vu Hảo: “Chị có biết mấy năm qua anh em sống thế nào không?! Anh ấy vẫn luôn đợi chị, vẫn mãi ở đây, mỗi lần bọn em bảo đừng đợi nữa, chị sẽ không về nữa đâu, thế là anh ấy nói, ngộ nhớ thì sao, ngộ nhớ về thật thì sao!”

Lục Hoài Chính đập Gia Miện một phát, cảnh cáo cậu ta im miệng, song bị Lâm Nhất Huy ngăn cản, “Mày để cậu ta nói đi, mày chịu đựng lâu thế rồi, tao sợ mày sinh bệnh mất!”

Lục Hoài Chính nổi giận: “Bọn mày thì biết cái quái gì!”

Một đám đàn ông anh can tới kéo, vành mắt đỏ lên một cách khó hiểu.

Bất thành lời một âm thanh lạnh lùng vang lên, “Gia Miện, cậu nói đi, tôi muốn nghe.”

Hướng Gia Miện như được cho phép, vội nói: “Năm lớp mười một, trong lớp chị có học sinh vì nghịch đồ điện mà gây ra hỏa hoạn, khi ấy mấy người bọn em vừa mới học thể dục xong, nhìn thấy mọi người lao ra khỏi phòng học đầy khói đen, anh ấy nhé, lúc ấy đứng ngay cạnh em, vừa thấy lớp chị bốc cháy liền lập tức ném bóng phóng thẳng về lớp 5, mới đầu em còn chưa rõ anh ấy chạy làm gì, sau đó mới kịp nhận ra, vì anh ấy đã quên là chị chuyển trường mất rồi.”

“Còn có một lần, Huy mập bị bọn trường khác lừa tiền, đám anh em bọn em hề không vui là lại dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng có mấy tên côn đồ rất khó chơi, đó là lần đánh hội đồng trong quãng đời học sinh ngắn ngủi của bọn này. Anh ấy sợ chị lo nên giấu chị nói đi tập bóng, về sau chị thấy anh ấy bị thương trên đầu thì cũng biết là anh ấy đi đánh nhau, kết quả chị giận anh ấy, mấy ngày liên không để ý đến. Có điều

chị không biết đẩy thôi, cuối trận đánh, cả đám mệt rũ rời nằm vật trên đất không nhúc nhích, kết quả trời vừa đổ mưa, anh ấy lập tức đứng lên xách áo rời đi, vì hôm đó chị đang ở thư viện, không đem ô, anh ấy chưa kịp xử lý vết thương đã vội vã đem ô tới cho chị, kết quả thì sao, chị còn giận anh ấy.”

“Anh ấy không thích bọn em nói chuyện này với chị, nên em chỉ nói một lần này thôi, sau này sẽ không nhắc đến nữa.”

Đêm hôm đó Lục Hoài Chinh không ngờ là mọi người đều ngủ lại, trừ Vu Hảo và Khổng Sa Dịch ở chung một phòng thì chỉ còn lại hai phòng, bảo tám chín thằng đàn ông chia nhau ra ở thì sao mà ngủ nổi.

Vậy là mọi người đều nhìn Lục Hoài Chinh và Tống Tử Kỳ với ánh mắt ai oán.

Tống Tử Kỳ không nói hai lời, ôm gối rời đi.

Lục Hoài Chinh ngồi im không nhúc nhích thêm ba phút.

Tám người còn lại nhìn anh chăm chăm như soi như hỏ, như muốn xuyên một cái lỗ trên người anh, song anh chỉ dựa ra sau salon, gãi mũi nói: “Dù tao có đi thì tụi mày cũng không chia đủ giường, tao ngủ salon là được.”

“Mày bị bệnh hả?”

Mọi người đồng loạt gào thét.

50. Chương 50: “cãi Nhau Với Gia Miện Rồi, Không Về Bên Kia Nữa, Thu Nhận Anh Có Được Không?”

Bất kể đám đối diện có nhìn anh thế nào, Lục Hoài Chinh vẫn y hệt lão tăng nhập định, ôm gối ngồi yên không nhúc nhích.

Số còn lại trở mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh đến ngốc.

Gia Miện nhìn người đàn ông ẩn mình trong chỗ tối, không hiểu nổi sao anh lại muốn làm Liễu Hạ Huệ vậy chứ? Vừa nghĩ thế, anh ta lập tức buột miệng: “Vị Liễu tiên sinh ở đối diện này...”

Lục Hoài Chinh từ từ ngẩng đầu nhìn sang.

Gia Miện ngậy ra, hừ một tiếng rồi làm vẻ mặt như hận không rên được sắt thành thép, “Em nói này Hoài Chinh, không phải anh sợ đấy chứ? Cô nàng anh thích ở ngay bên cạnh, bây giờ anh lại nói với em là anh muốn chen chúc trên ghế với bọn này, có phải đầu óc bị úng nước rồi không?”

Lục Hoài Chinh chạm đầu ngón tay lại với nhau, quay mặt đi, không muốn nói nhiều.

Gia Miện được đà lấn tới, ủa ôi một tiếng, “Sao càng lúc em càng không hiểu nổi anh vậy nhỉ, trước kia anh đâu có không quả quyết như thế này đâu, rốt cuộc bây giờ anh làm sao đấy?”

“Cậu cảm thấy tôi lúc trước rất tốt sao?” Anh chợt quay qua nhìn Gia Miện, vô cùng lạnh lùng: “Làm việc bất chấp hậu quả, tùy hứng dễ kích động, làm gì cũng tự theo ý mình, tính tình thiếu gia như vậy, mọi người cảm thấy tốt thật à?” Anh mím môi, dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Lân Huy mập bị đe dọa, cả đám cảm thấy đánh nhau oai lắm hả? Mẹ nó mấy tuổi rồi mà còn thích lòi chuyện quá khứ ra nói, sao mày không nói luôn mày thi đại học được bao nhiêu điểm đi?”

Tối nay Lục Hoài Chinh chẳng uống nhiều mấy, nhưng tửu lượng của anh luôn không tốt, bây giờ chỉ cảm thấy khắp người nóng ran, đầu óc rối bời, cơn giận kìm nén cả tối nay phát tiết ra cả.

“Hơn nữa, ai cho phép mày nói những chuyện đó với cô ấy hả?”

Lục Hoài Chinh rất ít khi nổi giận, vừa nãy ở dưới lầu cả bọn chỉ ngăn một mình anh, nếu không phải có Vu Hảo ở đó thì khéo anh đã lật bàn rồi, có điều anh không muốn nổi nóng dọa cô.

Vu Hảo muốn nghe, dù lúc đó không nói thì sau này cũng sẽ biết, còn không bằng nghe trước mắt anh, nếu thật sự có đau lòng khổ sở, hay thấy áy náy, anh vẫn có cách dỗ cô.

Chứ lần nào cũng đều chịu đựng.

Cho đến lúc bọn họ giục anh đến phòng cô đi, đúng là đốt lửa trong lòng anh.

Gia Miện hoàn toàn không rõ nội tình, càng không biết Lục Hoài Chinh đã gặp chuyện gì, chỉ thấy người này sao lại kỳ quặc như thế, không hề quả quyết như lúc trước, thế là do say nên cũng nổi nóng: “Nói cho cô ấy thì sao hả, tôi không biết trước kia cô ấy đối xử với cậu như thế nào, chỉ biết những năm qua cậu sống ra sao, tội này sợ cậu thiệt đấy không được hả?”

Lục Hoài Chinh cười nhạt.

Anh không nhắc đến chuyện xảy ra gần đây với mấy người Gia Miện, nếu chuyện đã rồi thì nói cho họ cũng chỉ tăng thêm phiền não lo lắng vì anh, hơn nữa với cái tính của Gia Miện khéo có khi còn làm ầm lên.

Gia Miện thấy anh như thế thì càng bức hơn, ném gối sang, dứt khoát nói tuốt ra hết tất cả bất mãn với Vu Hảo trong những năm qua: “Cậu áp cái mặt nóng vào mông lạnh người ta những một năm, người ta có đáp lại cậu chút gì không? Tôi chưa bao giờ thấy đứa con gái nào lại gàn dở như vậy cả, ngày nào cũng mặt nặng mày nhẹ như thể người ta nợ cô ta mấy triệu vậy, cậu bảo tôi đi đưa đồ cho cô ta, lần nào cũng là một gương mặt đó, mẹ nó tôi thiếu tiền cô ta hả? Tưởng mình là công chúa Siberia thật chắc? Cậu tưởng tôi thích để hai người đến với nhau thật sao?! Tôi nói cho mà biết, mẹ nó Hồ Tư Kỳ hơn cô ta gấp trăm lần!”

Có câu “rượu vào càng thêm mạnh mẽ” quả không sai, nếu là bình thường thì Gia Miện còn lâu mới dám nói như vậy.

Thấy sắc mặt Lục Hoài Chinh càng lúc càng sa sầm, Lâm Nhất Huy kéo Gia Miện, nháy mắt với anh ta ý bảo dừng quá đà nữa, mau ngậm miệng đi, rất sợ Lục Hoài Chinh đánh anh ta thật.

“Nói xong chưa hả?”

Giọng anh cực kỳ lạnh, gần như không có nhiệt độ, quanh thân tỏa ra luồng hơi lạnh.

Gia Miện cũng bướng bỉnh, không chịu nhận thua, cứng cổ, “Còn cả một bụng, muốn nghe thì tôi có thể nói ba ngày ba đêm, tôi chỉ không rõ, Hồ Tư Kỳ thích cậu nhiều năm như vậy, cô ấy có điểm gì thua kém Vu Hảo hả?!”

Gia Miện vừa dứt lời thì sau gáy thấy đau nhói, Lâm Nhất Huy đập mạnh một phát, “Nói bậy bạ gì đấy!”

Anh ta không hiểu, quay đầu nhìn Lâm Nhất Huy, thấy Lâm Nhất Huy quét mắt nhìn ra sau, anh ta cũng bất giác nhìn sang ——

Trời ơi đất hời giết con đi!

Tổng Tử Kỳ này đi ra ngoài lại không đóng cửa mà chỉ khép hờ, xuyên qua kẽ hở đấy, Lâm Nhất Huy chỉ nhìn thấy nửa bên của cô gái đứng ngoài cửa, tuy không nhìn thấy mặt, nhưng nghĩ cũng biết Tổng Tử Kỳ không có ở đây thì chắc chắn không thể nào là Khổng Sa Địch được.

Trong phòng lập tức yên tĩnh hẳn, Lục Hoài Chinh thấy khác thường, cũng nhìn theo bọn họ.

Ghế salon kê ngay bên cửa, anh ngồi nghiêng, vừa quay đầu là có thể nhìn thấy mặt Vu Hảo, cô ngơ ngác đứng chôn chân ở cửa, sống lưng cứng đờ, đi không được mà không đi cũng không được.

Mấy giây sau, Vu Hảo xoay người toan rời đi, tất cả đều đồng loạt nhìn về người đàn ông trên ghế.

Trống trơn rồi.

Ngay sau đó là tiếng đóng cửa cái “rầm!”.

Gia Miện hết hồn vuốt ngực, nhìn sang Lâm Nhất Huy: “Có phải mai tao chết rồi không?”

Lâm Nhất Huy bĩu môi, thương tiếc anh ta ra mặt, sau đó gật đầu.

“Mẹ!”

Gia Miện chửi thề một tiếng, ngẩng đầu lên ôm lấy mặt, ngã vật xuống giường, ai oán than dài.

Chu Định vỗ vai anh ta như an ủi, song lại còn xấu xa bốn cợt anh ta: “Em nghe nói anh Hoài Chinh từng nhận được huy chương lúc tập huấn ở Venezuela... Nghe nói là của hạng nhất kỳ tập huấn đợt đó... Có muốn em miêu tả huy chương cho anh không...”

Gia Miện từ từ đưa tay xuống, run rẩy nhìn cậu ta: “Miêu tả cái gì?”

Chu Định cười: “Không phải là cái kiểu gài trên quần phục, mà sau lưng huy chương có đinh, do Tổng tư lệnh trực tiếp ghim vào ngực chủ nhân của nó.”

Gia Miện nghĩ ngợi, nói: “Bây giờ tao nên đi quỳ hay sáng sớm mai đi quỳ đây?”

*

Trước khi Vu Hảo đóng cửa, cửa đã bị người ta chặn lại.

Lục Hoài Chinh giơ chân chen vào khe hở, hai tay dút trong túi quần, anh tựa vào khung cửa cúi đầu cười nhìn cô.

Vu Hảo âm thầm dùng lực, nhưng cánh cửa như thể bị đóng đinh, không chút nhúc nhích.

Lục Hoài Chinh đổi tư thế, vòng hai tay trước ngực, vẫn im lặng cúi đầu nhìn cô, rồi dễ dàng lách nửa mình vào.

Cửa làm bằng gỗ, trên tầng hai tất cả đều là cửa gỗ.

Vu Hảo dùng sức kéo cửa mà vô tình bị vụn gỗ đâm vào tay, cô rên khẽ một tiếng vì đau.

Lục Hoài Chinh vội nắm lấy tay cô, có mặt gỗ đâm vào bên ngón tay thon dài, cũng may da cô trắng, Lục Hoài Chinh giơ lên trước sáng là thấy ngay.

Thế là anh không lộn xộn nữa, mở cửa ra dễ như trở bàn tay. Vu Hảo há hốc nhìn, thì ra phí sức cả buổi như vừa rồi là trên cô hả?

Lục Hoài Chinh nắm tay cô đi vào, ấn người ngồi xuống mép giường, còn mình ngồi trước mặt cô, bật đèn đầu giường lên đưa lại gần, sau đó kéo tay cô đến, dưới ánh sáng lơ mơ, anh cúi đầu rút dằm ra cho cô.

Dằm đã đâm vào trong rồi.

“Đợt một lát, phải dùng kim mới lấy ra được.”

Chưa đầy một chốc anh đã cầm kim quay về, hơi nóng nó bằng bật lửa rồi kéo tay cô qua lần nữa, mũi dằm đâm một đoạn vào trong tay nhưng Vu Hảo lại không hề thấy đau, Lục Hoài Chinh rất cẩn thận, chốc chốc lại ngẩng đầu quan sát, thấy cô có thể chịu được.

“Không đau à?”

Vu Hảo lắc đầu, “Không ạ.”

Anh thấp giọng cười, “Sắp xong rồi, lúc ấy sẽ có hơi đau.”

Vừa dứt lời thì tay lập tức dùng lực, Vu Hảo hít một hơi, Lục Hoài Chinh ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ tay lại, thấp giọng dỗ: “Ráng chịu nào.”

Đợi đến khi lấy được miếng dằm ra, ngón tay Vu Hảo đau đến mức mất đi cảm giác, trên trán rịn đầy mồ hôi.

Lục Hoài Chinh đứng dậy, một tay nắm tay cô, tay khác đặt sau gáy kéo cô lại gần mình, hôn mấy cái lên trán cô, nhẹ nhàng xoa đầu rồi dỗ dành.

Giọng anh rất êm.

Như tiếng chim yến dịu êm quanh quẩn bên tai cô, một tiếng rồi lại một tiếng vỗ về cõi lòng Vu Hảo bình lặng lại, cô ngược đôi mắt ngấn nước nhìn anh, phát hiện anh đang cười, “Đau vậy luôn hả?”

Vu Hảo lắc đầu.

Lục Hoài Chinh thu dọn đồ đạc, đi ra ngoài trả lại cho Lâm Nhất Huy.

Đợi đến khi anh quay lại.

Vu Hảo ngồi trên giường, anh cúi đầu cười lại gần ngồi xuống cạnh cô, vuốt tóc cô ra sau tai, thở dài: “Nghe hết rồi phải không?”

Vu Hảo gật đầu, đáp: “Nghe hết rồi, Gia Miện nói Hồ Tư Kỳ tốt hơn em.”

“Vậy em có muốn nghe suy nghĩ của anh không?”

Vu Hảo gật đầu.

“Kỳ thực lần đầu anh gặp em không phải là ngày Thượng Tĩnh bị ức hiếp trong kỳ quân sự, mà vào đầu năm ba khi em tham gia trại hè, anh đi đưa đồ cho một người bạn, kết quả thấy em đang quẹt bánh kem lên mặt người khác ở ngay cổng, sau lại người ta đi chung xe với anh, trông tội lắm, mặt dính đầy bánh mà không có giấy để lau.”

“Vì lúc đó cậu ta dám lấy em ra đánh cược, nói muốn ngủ với em trước khi thi cấp ba.” Vu Hảo thấp giọng nói.

Mắt Lục Hoài Chinh chợt động, tim thít lại.

“Hư hỏng vậy sao? Vậy sau đó có bắt nạt em không?”

“Không có, sau đó không phải quen anh à, cậu ta vào trường trung học phụ thuộc sư phạm, từ đó không gặp lại nữa.” Vu Hảo ngẩng đầu, mắt nhìn xa xăm như nhớ lại câu chuyện đã rất rất lâu rồi, “Thật ra năm lớp mười cậu ta có đến Thập Bát Trung tìm em, hôm đó anh đang đi tập nên không có mặt, em bị cậu ta chặn trước cổng, may có Phó Đông Huy đuổi đi giúp em.”

“Sao em không nói với anh hả.”

Cô cúi đầu, “Lúc đó chúng ta đang chiến tranh lạnh mà.”

“Có phải Phó Đông Huy thích em không?”

Vu Hảo thật thà gật đầu, “Cậu ấy cũng có nói với em rồi, lúc ấy em đang phân vân không biết nên chọn Xã hội hay Tự nhiên, Phó Đông Huy muốn em chọn ban Tự nhiên với cậu ấy, sau đó đến Nam Kinh học, em biết anh giỏi văn sử, chắc chắn anh sẽ chọn Xã hội.”

Lục Hoài Chinh cắn chặt răng, quai hàm giật giật, tên tiểu tử Phó Đông Huy này giấu cũng kỹ quá nhỉ, dám đào tường ngay dưới mắt anh.

Vu Hảo kịp thời phản ứng, “Sao lại thành anh hỏi em rồi, không phải đang nói anh với Hồ Tư Kỳ à?”

Lục Hoài Chinh cười: “Anh với Hồ Tư Kỳ? Cô ấy không hề bảo anh chọn ban Xã hội rồi đến Nam Kinh học cùng.”

“Em không đồng ý.” Vu Hảo nói.

“Em còn dám đồng ý?” Lục Hoài Chinh nhìn cô, ngoài mặt vẫn rất ung dung.

“Vậy anh thì sao hả!”

Không biết là cố ý hay anh thực sự nghe không hiểu, “Anh cái gì?” Giường trong phòng này được kê giữa hai bức tường, bố trí giống trong khách sạn con nhộng, Lục Hoài Chinh dựa vào bức tường bên kia, thông thả nhìn cô, “Hồ Tư Kỳ?”

Vu Hảo không nói lời nào.

Anh cười cười, lấy gối đến kê dưới chân mình, “Em muốn nghe điều gì?”

Rồi anh kéo Vu Hảo lại nằm ngang, đặt đầu cô lên trên gối, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Anh sẽ nói cả cho em.”

Đột nhiên Vu Hảo cảm thấy chẳng còn nghĩa lý gì nữa, nếu quả thật anh cảm thấy Hồ Tư Kỳ tốt thì bây giờ cô làm gì có cơ hội nằm ở đây, tình cảm của Lục Hoài Chính tuyệt không có gì để nghi ngờ, sao cô lại cứ muốn đào sâu chuyện này cơ chứ? Trái lại, những lời ban nãy của Gia Miện khi ở dưới lầu làm cô chua xót, cô tưởng chàng trai này thời cấp ba rất tùy tiện, không đứng đắn, thích ton hót lấy lòng, nhưng giờ mới phát hiện, mấy lời ngoài miệng thậm chí còn không bằng một phần mười những việc anh ta làm.

Cô cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt, bèn lắc đầu.

Cô không hỏi thêm, nhưng Lục Hoài Chính lại tự nói: “Sau đó Hồ Tư Kỳ theo đuổi anh ba năm, cho đến khi anh nhập ngũ thì mới thôi, về sau Gia Miện tổ chức gặp mặt mấy lần, anh có gặp cô ấy, nghe nói bây giờ gả cho chồng giàu, cuộc sống rất thoải mái. Em biết không, Gia Miện đã thích Hồ Tư Kỳ mười mấy năm rồi, đây là một trong những chuyện anh bội phục cậu ta nhất, cậu ta thích một người, lại có thể khoan dung đối phương thích người khác, trong mắt Gia Miện, Hồ Tư Kỳ hơn những người khác gấp trăm lần.”

Nhắc đến đây, Vu Hảo lại có phần thông cảm cho Gia Miện.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, trong mắt ẩn giấu nụ cười: “Còn giận nữa không?”

Lại nghe anh nói:

“Gia Miện là anh em của anh, bọn anh lớn lên với nhau từ nhỏ, cậu ta không có gì xấu, làm việc rất cố chấp, nhiều năm qua bọn anh hầu như không cãi nhau lần nào, tối nay coi như là lần đầu tiên. Tối nay cậu ta nói quá đáng, anh thay mặt cậu ta xin lỗi em, nếu em có giận gì thì cứ trút lên anh đi, đánh anh mắng anh đều được, nhưng đừng giận Gia Miện, đoán chắc lúc này cậu ta rồi bởi ruột gan rồi.”

Vu Hảo ngẩng đầu nhìn anh, “Có phải anh coi em là đồ nhỏ mọn không hả? Ban nãy em định đi tắm nhưng không bật được nước nóng, muốn nhờ anh xem giúp em thế nào, vừa đi tới cửa thì nghe thấy hai người gây gổ, mà nội dung lại còn liên quan đến em, em cũng không biết phải làm sao. Thật ra em cũng hiểu những lời Gia Miện nói, hình như trước kia em không tốt với anh lắm, mà cậu ấy lại còn xem anh như anh em thật.”

...

Vu Hảo tắm xong đi ra, Lục Hoài Chính đã không còn ở trong phòng.

Lúc anh quay lại, Vu Hảo đang sấy tóc, anh xuất quỷ nhập thần tựa vào cửa nhà vệ sinh nhìn cô.

Máy sấy tóc kêu vù vù.

Vu Hảo ngoái đầu hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Ra ngoài hút thuốc.”

Rồi anh cầm lấy máy sấy trong tay cô, đứng trước gương sấy tóc cho cô, nhà vệ sinh vốn đã chật hẹp, nay không gian còn thu nhỏ lại khi anh vào. Qua mặt kính, Vu Hảo nhìn thấy dáng vóc cao to của anh, cao đến mức sắp chạm đến mép trên cùng của gương, gương mặt anh tuấn nổi bật trên mặt kính mờ hơi sương.

Cô bị anh khóa lại cạnh bồn rửa tay.

Đến lúc sấy khô tắt máy đi, bất thành linh nghe thấy phòng tắm bên cạnh vang lên tiếng động kỳ quái. Nghe như là âm thanh không hài hòa thay nhau vang lên.

Lục Hoài Chính bất giác cúi đầu nhìn cô, Vu Hảo cũng thuận thế ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, tia lửa vang khắp nơi, như thể nghe được tiếng cháy tí tách trong không trung. Vu Hảo xấu hổ nhích sang một bên, định lên ra ngoài.

Nhưng thân hình anh lại như khối sắt, không hề nhúc nhích.

Tiếng cao trào ở bên cạnh lại dậy lên, “Sao lại khít thế này chứ, ưm...”

Còn có rất nhiều lời ướm át tới mức không nghe nổi truyền đến từ bên cạnh, liên tục dứt quãng nghe rất không thật, vì bên bọn họ quá yên tĩnh.

Thân hình Vu Hảo khẽ run lên, giọng cũng run run, dùng sức đẩy anh ra.

“Lục Hoài Chính, Lục Hoài Chính...”

Rồi đột nhiên anh cúi đầu, hôn cô một cái thật mạnh.

Từ đỉnh đầu, anh dần hôn xuống dưới, đầu tiên là tóc, trán, mi tâm, chóp mũi... Duy nhất không chạm vào môi cô, bờ môi ấm áp dọc theo tai cô khẽ khàng mơn trớn.

Vu Hảo run bắn lên như có luồng điện chạy dọc khắp toàn thân, cô cứng đờ dựa vào bồn rửa tay, người mềm nhũn ra.

Lục Hoài Chính trầm giọng đè nén như sắp nổ tung, ngậm rái tai cô liếm láp chơi đùa, nhỏ giọng dỗ cô:

“Cải nhau với Gia Miện rồi, không về bên kia nữa, thu nhận anh có được không?”

Cô thấp giọng đáp: “Được ạ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-xuan-thu-hai-muoi-tam>